

1 NEW YORK TIMES'IN EN ÇOK SATAN YAZARINDAN
FIRTINA VE ÖFKE'NİN DEVAM KİTABI KARŞINIZDA!

JENNIFER L.
ARMENTROUT

GAZAP
VE
YIKIM

DE
V

HABERCİ 2

MİLYONLARCA OKURUN GÖZDESİ
JENNIFER L. ARMENTROUT'UN HABERCİ SERİSİ
NEFES KESİCİ HİKÂYESİYLE SİZİ BÜYÜLEYECEK!

Tehlikeli sırlar ve yasak arzular şoke edici sonuçlara yol açacak...

Yarı insan, yarı melek olan Trinity ve onun Koruyucusu Zayne; yaklaşan kıyameti durdurmak için iblislerle işbirliği kurmak zorundalar. Gün geçtikçe büyüyen aşkın ipliklerinden kaçınmak için her şeyi göze alıyorlar. Haberci giderek yaklaşıyor... ama bu şey ne ya da kim?

Karanlık güçler toplanıyor, eğer zamanla yarışı kazanamazlarsa insanlık yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalacak.

Gece vakti gerilim dolu Washington, DC sokaklarında birlikte devriye gezmeleri, Gardiyanları ve iblisleri rasgele öldüren Haberci'nin izini sürmeleri gerekiyor. Birlikte olmaları yasak, bu yüzden duygulara karşı koymak onların yeni önceliği. Yardım için alışılmadık kişilere –iblis prens Roth ve onun yandaşlarına– başvurmak zorundalar. Fakat art arda gelen ölümler ve Zayne'in değer verdiği birini tehlikeye atan, bölgedeki okulla bağlantılı karanlık bir plan ortaya çıkmak üzere. Trinity bir şey tarafından yönlendirildiğini, sürüklendiğini ve bir oyunun parçası hâline getirildiğini zamanla fark ediyor. İçindeki öfke giderek büyüyor, duyguları kontrolden çıkıyor...

JENNIFER L.
ARMENTROUT

GAZAP
VE

YIKIM

Çeviren: Merve Özcan

Düzenleme
Ny.ozlem

DE
X

Ninova

1

Gazap ve Yıkım'ı yazarken yanımda olan Loki'ye ve şu anda kitabı düzenlerken yanımda olan Apollon'a.
Sizi özlüyorum.
Sizi seviyorum.

Ağrıyan, uykudan şişmiş gözlerimi açtım ve bir hayaletin soluk, yarısaydam yüzüyle karşı karşıya geldim.

Korkudan nefesim kesilirken doğruldum. Koyu renkli saçlarım yüzüme döküldü. “Fıstık!” diyerek elimi göğsüme bastırdım, zavallı kalbim davul gibi atıyordu. “Ne yapıyorsun ya!”

Son on yıldır oda arkadaşım sayılan hayalet, yatağın birkaç santim üzerinde süzülürken bana sırıttı. Havada yan yatmış ve yanağını avucuna yaslamıştı. “Sadece yaşadığından emin olmak istedim.”

“Aman Tanrım.” Kesik kesik nefes verip elimi yumuşak gri yorgana koydum. “Sana bunu yapmayı bırakmanı milyon kez söyledim.”

“Hâlâ seni dinlediğimi sanmana hayret ediyorum.”

Haklıydı.

Benim kurallarına uymaya karşı bir isteksizliği vardı, üstelik sadece iki şey talep ediyordum.

Odaya girmeden önce kapıyı tıklat.

Uyurken beni izleme.

Bence bunlar gayet uygun kurallardı.

Fıstık tıpkı öldüğü zamanki gibi, 80’li yıllardaki bir geceye aitmiş gibi görünüyordu. *Whitesnake* konser tişörtü, koyu renk kot

pantolonu ve kırmızı *Chuck Taylor* ayakkabıları tamamen o yılları yansıtıyordu. On yedinci yaş gününde, aptalca bir sebepten ötürü devasa hoparlör kulelerinden birine tırmanmış ve sonrasında düşerek ölmüştü. *Al sana doğal seçilimin kanıtı.*

Fıstık henüz o parlak beyaz ışığa geçmemişti. Birkaç yıl önce bana açık bir tavırla zamanının gelmediğini söylediği için onu ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmiştim. Aslında zamanı geçeli çok olmuştu ama bu pek önemli değildi. Etrafta olmasından hoşlanıyordum... Yani böyle ürkütücü şeyler yaptığı zamanlar hariç.

Yüzüme düşen saçları geriye itip odama göz gezdirdim... Hayır, benim odam değildi burası. Bu benim yatağım bile değildi. Bunların hepsi Zayne'indi. Bakışlarım güneş ışığını engelleyen ağır perdelerden yatak odasının kapısına kaydı... Dün gece her ihtimale karşı kilitlemeden bıraktığım kapalı kapıya...

Başımı iki yana salladım.

"Saat kaç?" Yatak başlığına yaslanıp örtüyü çeneme çektim. Gardiyanların vücut ısıları insanlardan daha yüksekti ve temmuz ayındaydık, bu yüzden dışarısı muhtemelen Cehennem gibi yakıyor ve terletiyorken Zayne'in dairesi bir buzdolabıydı.

"Akşam üzeri üç civarı" diye cevapladı Fıstık. "Ben de bu yüzden senin öldüğünü sandım."

Kahretsin, diye düşündüm yüzümü ovuştururken. "Dün, gecenin köründe döndük."

"Biliyorum, buradaydım. Sen beni görmedin ama ben seni gördüm. İkinizi. İzliyordum."

Kaşlarımı çattım. Duyduklarım *hiç de* ürkütücü değildi.

"Rüzgâr tüneline geçmiş gibiydin." Fıstık'ın bakışları saçlarımda gezindi. "Hâlâ öylesin."

Kendimi bir rüzgâr tüneline gibi hissetmişim. Zihinsel, duygusal ve fiziksel bir rüzgâr tüneline. Dün gece, Gardiyan yerleşkesindeki eski ağaç evin yanında büyük bir çöküntü yaşadktan sonra, Zayne beni *uçuşa* çıkarmıştı.

Serin gece rüzgârıyla ve bana her zaman soluk görünen yıldızların ıslıl ıslıl parlamasıyla gökyüzü büyüleyici bir yer olmuştu.

Yüzüm uyuşsa ve ciğerlerim nefes alırken zorlansa da bitmesini hiç istememiştim. Yukarıda kalmak istemiştim çünkü rüzgârda ve gece göğünde hiçbir şey bana dokunamazdı ama Zayne sonunda beni tekrar yeryüzüne ve gerçekliğe döndürmüştü.

Bu olay sadece birkaç saat önce yaşanmıştı ama üstünden bir ömür geçmiş gibiydi. Zayne'in dairesine geri döndüğümü hayal meyal hatırlıyordum. Sonrasında yaşadıklarımız hakkında konuşmamıştık. Aslında Zayne'in bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sorması ve ona mırıldanarak olumsuz cevap vermem dışında hiç konuşmamıştık. Soyunup yatağa girmiştım, o da salonda kalıp kanepede uyumuştı.

"Haberin var mı bilmem ama" dedi Fıstık beni düşüncelerimden çekip çıkararak. "Ölü olan benim ama sen benden beter görünüyorsun."

"Sahiden mi?" diye mırıldadım söylediklerine şaşırmam da. Yüzümdeki acıdan yola çıkarsak, muhtemelen bir duvara yüzümü çarpmış gibi görünüyordum.

Başıyla onayladı. "Ağlıyordun."

Ağlamıştım.

"Çok" diye ekledi.

Bu doğrudu.

"Ve dün geri dönmeyince endişelendim." Yukarıya süzülüp yatağın kenarına oturdu. Bacakları ve kalçaları şiltenin birkaç santim içine girmişti. "Sana bir şey oldu sandım. Panikledim. Öyle endişelendim ki *Stranger Things*'i izlemeyi bitiremedim bile. Sen ölürsen bana kim bakar?"

"Sen zaten ölüsün Fıstık. Kimsenin sana bakmasına gerek yok."

"Hâlâ sevmeye, değer görmeye ve düşünölmeye ihtiyacım var. Ben Noel Baba gibiyim. Eğer beni isteyecek ve bana inanacak canlı biri olmazsa varlığımı yitiririm."

Hayaletler ve ruhlar için şartlar bunlar değildi. Hem de hiç. Ama durumu çok güzel abartıyordu. Dudaklarımın köşesinde bir sırıtma belirdi, ta ki Fıstık'ı görebilen tek kişi olmadığımı hatırlayana kadar. Bu binada oturan bir kız onu görebiliyordu.

Hayaletleri görebilen veya diğer psişik yeteneklere sahip tüm insanlar gibi, damarlarında sulandırılmış melek kanı dolaşıyor olmalıydı. Onu... herkesten farklı kılmaya yetecek kadar. Melek kanına sahip çok fazla insan yoktu, o yüzden kaldığım yere bu kadar yakın bir noktada öyle birinin olduğunu öğrenmek benim için şoke ediciydi.

“Yeni bir arkadaş edindiğini mi sanıyordun?” diye ona hatırlattım.

“Gena mı? İyi bir kız ama sen miadını doldursan hiçbir şey eskisi gibi olmaz. Üstelik ailesi de ilk tercihim değil, anlıyorsun mu-sun?” 80’ler için *tercih* sözcüğünün *iyi* anlamına geldiğini söyleyecektim ki, “Dün gece neredeydin?” diye sordu.

Bakışlarım o kapalı, kilitli kapıya kaydı. “Zayne’le yerleşke-deydim.”

Fıstık biraz daha yaklaşıp narin elini kaldırdı. Dizime hafifçe vurdu ama örtünün altından hiçbir şey hissetmedim, dokunuşuna genellikle eşlik eden soğuk havayı bile. “Ne oldu Trinnie?”

Trinnie.

Sadece o bana böyle seslenirdi, diğer herkes bana ya Trin ya da Trinity diyordu.

Yaşananlar aklıma gelince sızlayan gözlerimi kapattım. Fıstık hiçbir şey bilmiyordu ve Misha’nın yaptıklarının açtığı yaralar henüz kabuk bağlamamışken ona nasıl anlatacağımdan emin değildim. Zaten her şeyin üstüne incecik bir yara bandı yapıştırmış-ım sadece.

Hâlâ aklım başımdaydı ancak sınır noktasındaydım. İstedim, son şey bu konu hakkında herhangi biriyle konuşmaktı ama Fıstık’ın olan biteni bilmeye hakkı vardı. Misha’yı tanıyordu. Misha’yı seviyordu. Fıstık onu asla göremeyecek veya onunla iletişim kuramayacak biri olmasına rağmen Misha’yı bulmak için Potomac Dağları Gardiyan topluluğunda kalmak yerine benimle DC’ye gelmişti.

Tamam, Fıstık’ı görüp onunla iletişim kurabilen tek kişi bendim ama toplulukta kendini rahat hissediyordu. Benimle seyahat etmek onun için çok büyük bir olaydı.

Gözlerimi kapalı tutarak derin, titrek bir nefes aldım. “Şey, evet, biz... Misha’yı bulduk ve... işler güzel gitmedi Fıstık. Misha artık yok.”

“Hayır” diye fısıldadı. Sonra daha yüksek sesle tekrarladı. “Hayır.”

Başımınla onayladım.

“Tanrım. Üzgünüm Trinnie. Çok derinden üzgünüm.”

Boğazımdaki sert yumruyu geçirmek için yutkunarak gözlerime baktım.

“İblisler...”

“İblisler değildi” diye sözünü kestim. “Demek istediğim, onu öldürmediler. Onun ölmesini istemiyorlardı. Misha aslında onlarla çalışıyordu.”

“Ne?” Sesindeki şok, o tek sözcüğün neredeyse cam kıracak kadar tiz olması başka herhangi bir durumda komik gelebilirdi. “O senin *Koruyucundu*.”

“Kaçırılmaya kadar her şeyi o ayarlamış.” Dizlerimi örtünün altında göğsüme çektim. “Hatta Ryker’m o gün beni *asaletimi* kullanırken görmesini bile o sağlamış.”

“Ama Ryker...”

Annemi öldürdü. Tekrar gözlerimi kapattım ve içinde gözyaşı kalmış gibi yandıklarını hissettim. “Misha’nın sorununun ne olduğunu bilmiyorum. Acaba hep benden... mi nefret etti yoksa sorun Koruyucu bağı mıydı? Onun bana en başından hiç bağlanmaması gerektiğini öğrendim. O kişinin Zayne olması gerekiyormuş ama bir hata yapılmış.”

Babamın bildiği bir hataydı bu. Durumu düzeltmek için kılını bile kıpırdatmamış ya da umursamamıştı. Neden bir şey yapmadığını sorduğumda da ne olacağını görmek istediğini söylemişti.

Nasıl berbat bir tavırdı bu?

“Bağ onu çarpıklaştırmış olabilir. Onu... kötü yapmış” dedim boğuk bir sesle. “Bilmiyorum. Bunu asla bilemeyeceğim ama *arkasındaki neden* Bael ve diğer iblisle çalıştığı gerçeğini değiştirmiyor. Hatta Haberci’nin onu seçtiğini bile söyledi.” Misha’nın yüzü

düşüncelerimde belirince irkildim. “Haberci ona da özel olduğunu söylemiş.”

“Gardiyanları ve iblisleri öldüren kişi o muydu?”

“Evet.” Ağlamayacağımdan emin olunca gözlerimi açtım. “Başka çarem yoktu...”

“Ah, hayır.” Fıstık ben daha söylemeden anlamıştı.

Ancak söylemek zorundaydım çünkü gerçek buydu. Ömrümün sonuna kadar bu gerçekle yaşayacaktım.

“Onu öldürmek zorundaydım.” Her sözcük göğsüme atılan bir tekme idi sanki. Misha’yı görmeye devam ettim. Senatörün evinin dışındaki açıklıkta duran Misha değil, ben hayaletlerle konuşurken yanımda bekleyen Misha’yı gördüm. Ben yanında otururken Gardiyan formunda şekerleme yapan Misha’yı. En yakın dostum Misha’yı... “Ben yaptım. Onu öldürdüm.”

Fıstık başını iki yana salladı, koyu kahverengi saçları bir anlığına daha bedenselleştikten sonra soluklaştı ve eli tutunduğu yeri kaybetti. “Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Cidden bilmiyorum.”

“Söyleyecek bir şey yok. Olan oldu.” Bir nefes vererek bacaklarımı uzattım. “Zayne artık benim Koruyucum ve bu şehirde kalacağım. Haberci’yi bulmamız gerekiyor.”

“İşte bu kısım güzel, değil mi?” Fıstık oturma pozisyonunu bozmadan yataktan havaya yükseldi. “Zayne’in senin Koruyucun olması?”

Güzeldi.

Ve güzel değildi.

Koruyucum olmak onun hayatını kurtarmıştı, o yüzden bu iyi bir şeydi. *Harika* bir şeydi. Zayne bağı almakta tereddüt etmemişti. Üstelik bu en başından beri bağına sahip olması gerektiğini öğrenmeden önceydi. Ama bu aynı zamanda Zayne ve benim, şey... Şu an olduğumuzdan daha fazlası olamayacağımızı gösteriyordu. Aramızdakileri keşfetmeyi ne kadar çok istediğim veya onu ne kadar çok beğendiğim önemli değildi. Ciddi olarak hoşlandığım ilk erkek olması da önemli değildi.

Kendimi yastıkla boğmak yerine başımı üstüne bırakmayı tercih ettim. Fıstık perdeye ilerlerken bulanık bir görüntüye bürünmüştü ama bunun hayaletsi formuyla hiçbir ilgisi yoktu. “Zayne kalktı mı?”

“Evet ama burada değil. Mutfakta sana bir not bıraktı. Yazarken ben de okudum.” Fıstık epey gururlu görünüyordu. “Nic adında birini görmeye gittiğini yazdı. Sanırım onunla komüne gelen adamlardan biriydi? Neyse, yarım saat kadar önce çıktı.”

Nic, Washington, DC’deki klan lideri Nicolai’ın kısaltılmasıydı. Zayne’in onunla henüz bitmemiş bir işi vardı muhtemelen çünkü dün gece yaptıkları toplantıdan ayrılıp beni bulmaya gelmişti.

Zayne aramızdaki bağ aracılığıyla duygularımı hissetmişti. O tuhaf yeni bağlantı onu doğrudan ağaç eve getirmişti. Buna hayran mı kalmıştım, sinirlenmiş miydim yoksa fazlasıyla tiksiniş miydim bilmiyordum. Muhtemelen bu üç duygunun karışımıydı hissettiğim.

“Acaba beni neden uyandırmadı?” Örtüyü kenara itip yatağın kenarına kaydım.

“Aslında içeri gelip seni kontrol etti.”

Donup kaldım. O geldiğinde salya akıtmamış veya tuhaf bir şeyler yapmamış olmak için dua ediyordum. “Öyle mi?”

“Evet. Seni uyandıracığını zannettim. Bir anlığına düşündü ama sonra örtüyü omuzlarına kadar çekti. Çok azametli davrandı bence.”

Azametlinin ne anlama geldiğini bilmiyordum ama bana göre... Tanrım, Zayne ne kadar tatlıydı!

Ondan başka bir hareket beklenmezdi zaten.

Onu sadece birkaç haftadır tanıyor olabilirdim ama örtüyü özenle üstüme çektiğini ve bunu beni uyandırmayacak kadar nazikçe yaptığını hayal edebiliyordum.

Kalbim bir kıyma makinesine düşmüş gibi sıkıştı. “Duş almam gerekiyor.” Titrek olmasını beklediğim bacaklarımın üstünde durdum ama beni şaşırtacak şekilde güçlü ve sağlamdılar.

“Evet, duş alman gerekiyor.”

Fıstık'ın yorumunu duymazdan gelip telefonuma baktım, Jada'dan gelen bir aramayı kaçırmıştım. Midem altüst oldu. Telefonu bırakıp çıplak ayaklarımla banyoya yürüdüm, ışığı açtım ve ani parlaklık yüzünden gözlerimi kısıtım. Gözlerim parlak ışığa asla dayanamıyordu... ya da karanlık veya gölgeli alanlara. Aslında gözlerim tam %95,7 oranında berbattı.

"Trinnie?"

Parmaklarım ışık düğmesinin üzerindeyken omzumun üzerinden banyoya yaklaşan Fıstık'a doğru baktım. "Efendim?"

Başını hafifçe yana eğerek bana odaklandığında kendimi çıplak gibi hissettim. "Misha'nın senin için ne kadar değerli olduğunu biliyorum. Bunun canını fena yaktığını biliyorum."

Misha'nın hayatına son vermek canımı yakmamıştı. Muhtemelen içimdeki bir parçayı öldürmüş, ardında ekşi bir acı ve ham öfkeyle dolu dipsiz bir kuyu bırakmıştı.

Ama Fıstık'ın bunu bilmesine gerek yoktu. Kimsenin bilmesine gerek yoktu.

"Teşekkür ederim" diye fısıldadım, geri dönüp kapıyı kapatırken boğazım yanmaya başlamıştı.

Ağlamayacağım. Ağlamayacağım.

Duşta birden fazla jetin ve iki yetişkin Gardiyan'ın sığabileceği kadar büyük bir duş kabini vardı. Beni haşlayacak kadar sıcak suyun altında geçirdiğim dakikaları kafamı toplamak için kullandım.

Ya da başka bir deyişle, yaşananları bölümlere ayırmak için.

Dün gece çok ihtiyaç duyduğum çöküntüyü içimden atmıştım. Kendime ağlamak için zaman vermiştim ve şimdi yaşananları bir kenara koyma zamanıydı çünkü yapmam gereken bir işim vardı. Yıllar süren bekleyişin ardından sonunda gerçekleşmişti.

Babam benden görevimi yapmamı istemişti.

Haberci'yi bul ve durdur.

Yapmak üzere doğduğum işi yapabilmem için zihin dolabımda ayıklayıp arşivlemem gereken çok fazla konu vardı. En kritik olanla başladım. *Misha*. Yaptıklarını ve benim yapmak zorunda

kaldıklarımı dolabın en dibine, annemin ölümünün ve onu durduramamamın altına sıkıştırdım. O çekmeceye BÜYÜK BAŞARI-SIZLIK etiketi yapıştırılmıştı. Bir sonraki çekmeceye sol kalçamı ve uyluğumu kaplayan siyahımsı mavi morlukların nedenini gönderdim. Misha'nın sert bir tekme indirdiği kaburgalarımın sağ tarafında bir morluk daha vardı. Beni çok kötü pataklamış, hatta daha fazlasını yapmıştı ama yine de onu yenmiştim.

İyi eğitilmiş birini alt etmenin verdiği o kibir ya da gurur duygusu içimde pek oluşmamıştı.

Yaşananların hiçbirinde iyi bir yan yoktu ki.

Morluklar, ağrılar ve tüm acılar; KÂBUSLAR ÇEKMECESİ adını verdiğim bölmeye gitti. Sonuçta Misha'nın bu kadar fazla sert darbe indirebilmesinin sebebi, çevresel görüşümün sınırlı olduğunu bilmesiydi. Bunu aleyhime kullanmıştı. Dövüşürken tek zayıflığım görüşümdü ve bu çoktan, hatta dün geliştirmem gereken bir eksiklikti çünkü Haberci görüşümün ne kadar zayıf olduğunu keşfederse bunu kötüye kullanırdı.

Roller değişse benim de yapacağım gibi.

Ayrıca evet, bu bir kâbus olurdu çünkü sadece ben değil, Zayne de ölürdü. Akan suyun altında yavaşça dönerken bedenimden bir titreme geçti. Bu korkuya yenik düşemez, bir saniye için bile olsa üzerinde duramazdım. Korku insanı pervasız, aptalca şeyler yapmaya iterdi ve ben zaten ortada hiçbir sebep yokken bunları yeterince yapmıştım.

En üst çekmece şimdiye kadar boştu ve etiketlenmemişti ama oraya ne koyacağımı biliyordum. Zayne'le yaşadıklarımın hepsini oraya koyacaktım. Potomac Dağları'ndayken ondan çaldığım öpücük, aramızdaki büyüyen çekim, tüm o *arzu* ve bağlanmamızdan önceki gece Zayne'in beni öpmesi; annemin bayıldığı aşk romanlarında okuduğum her şeydi. Zayne beni öptüğünde, nihayete ermeden ilerleyebildiğimiz noktaya kadar geldiğimizde dünya sahiden de ikimizin dışında var olmayı bırakmıştı.

Onun dokunuşuna, ilgisine ve büyük ihtimalle hâlâ başkasına ait olan kalbine duyduğum büyük ihtiyacı alıp dosyayı kapattım.

Koruyucular ve Asilkanların ilişki kurması kesinlikle yasaktı. Nedenine dair hiçbir fikrim yoktu ve bu bilinmezliğin dünyada kalan tek Asilkan olmamdan kaynaklandığını tahmin ediyordum.

Üzerine sadece ZAYNE yazdığım çekmeceyi zihnimde kapatarak duştan çıkıp buharla dolu banyoya geçtim. Etrafıma bir havlu sardıktan sonra öne eğilip avucumla buğulu aynayı sildim.

Yansımam karşımda belirdi. Ne kadar yaklaşırsam yaklaşayım yüz hatlarım her zaman biraz bulanıktı. Annemin Sicilya kökenlerinden gelen ve normalde esmer tenim her zamankinden daha soluktu. Bu da kahverengi gözlerimin daha koyu ve daha büyük görünmesine neden oluyordu. Gözlerimin etrafı şişmiş ve morarmıştı. Burnum hâlâ yana eğikti ve ağzım hâlâ yüzüme göre fazla büyük görünüyordu.

Zayne'le bu daireden ayrıldığımız, Misha'yı bulma veya nerede tutulduğuna dair bir ipucu keşfetme umuduyla Senatör Fisher'ın evine gittiğimiz akşamki gibi görünüyordum.

Fakat aynı kişi değildim.

Değişen bunca şeyin nasıl daha belirgin bir fiziksel yansıması olmaz?

Yansımam bir yanıt veremedi ama ondan uzaklaşırken mühim olan şeyi söyledim.

"Başaracağım" dedim fısıldayarak. Sonra daha yüksek sesle tekrarladım. "Başaracağım."

Düzenleme

Ny.ozlem

Saçlarım nemli ve büyük ihtimalle darmadağınık bir halde mutfak adasında oturuyordum. Yalın ayaklarımla zeminde ritim tutup çıplak duvarlara bakarken portakal suyu içiyordum.

Zayne'in evi inanılmaz derecede *boştu*, bana örnek daireleri anımsatıyordu.

Asansör kapısının yanında duran siyah asker botlarım dışında etrafta hiç kişisel eşyam yoktu. Tabii köşede asılı duran boks torbasını ve duvara yaslanmış mavi matları kişisel eşyalarım olarak saymazsak. Saymıyordum.

Yumuşak krem rengi bir battaniye özenle katlanmış, gri kanepe'nin üstüne bırakılmıştı ve fotoğraf çekilmeye hazırды. Mutfak tezgâhında tek bir bardak, lavaboda tek bir tabak bile bırakılmamıştı. Burada az da olsa birinin yaşadığı izlenimini veren tek oda, valizlerimdeki kıyafetlerin her yere saçıldığı yatak odasıydı.

Evin soğukluğuna endüstriyel tasarım da katkı sağlamış olabilirdi. Beton zeminler ve açıkta kalan metal kirişlerde sessizce dönen büyük metal vantilatörler, açık ve havadar alana hiçbir sıcaklık katmıyordu. Tavandan zemine kadar uzanan pencereler de öyle. İçeri sızan güneş ışığı gözlerimi çıkarmayı istememe neden olmuyordu.

Burada tek başıma yaşıyor olsaydım aklımı yitirirdim.

İşte tam da bunları, yani gerçekten önemli şeyleri düşünürken göğsümde ani bir sıcaklık hissettim.

"Neler oluyor?" diye fısıldadım boş odaya. Sıcaklık biraz daha arttı.

Kalp krizi mi geçiriyordum? Ah. Bu birçok nedenden dolayı aptalcaydı. Göğsümü ovuşturdum. Belki hazımsızlık ya da ülser başlangıcı...

Bir saniye.

Bardağı indirdim. Hissettiğim şey kendi kalbimin yankısıydı, aniden ne olduğunu anlamıştım. *Aman Tanrım.* Bu içimdeki bağdı, yani Zayne'di ve yakındaydı.

Artık bir Zayne radarım vardı ve bu biraz... ya da fazlasıyla garipti.

Başparmağımı kemirmeye başlasam da bundan vazgeçip portakal suyunu aldım ve iki gürültülü, iğrenç yudumla bitirdim. Asansörün gelmesiyle kalp atışlarım hızlanmaya başladı, çelik kapılara bakarken içim gergin bir enerjiyle doldu. Bardağı düşürmeden önce bıraktım. Zayne'i her gördüğümde onu ilk kez görüyormuşum gibi hissediyordum ama içimdeki duygular bundan ibaret değildi.

Dün gece Zayne'in her yerine ağlamıştım. *Cidden her yerine.*

Ensemden yukarı bir ateş tırmandı. Ben hiç ağlayan biri değilim ve dün geceye kadar gözyaşı kanallarımın arızalı olduğuna inanıyordum. Ne yazık ki gözyaşı kanallarım tam kapasite çalışıyordu. Çok çirkin, salya sümüklü hıçkırıkları vardı.

Kapı sonunda açıldı. Zayne içeri girerken karnımda endişeli bir enerji patladı.

Kahretsin.

Sade beyaz bir tişört ve koyu renk kot pantolonu bile özel dikim gibi gösteriyordu. Geniş omuzlarını ve göğsünü sıkıca saran kumaş, ince beline tam oturuyordu. Gardiyanların hepsi insan formundayken iriyarıydı ama Zayne şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğüydü ve yaklaşık 1.80 boyundaydı.

Güzel, gür sarı saçları vardı. Öyle doğal dalgalara sahipti ki saatler harcasam, bir YouTube eğitim videosu izlesem ve bir düzine maşa kullansam bile aynısını yapamazdım. Bugün saçlarını ense-sinde topuz halinde toplamıştı. Tanrı'ya o saçları hiç kesmemesi için yalvardım.

Beni hemen gördü, oturduğum yerden gözlerini seçemesem de bakışlarını üzerimde hissettim. Anlamlı ve nazik bakışları kollarımdan aşağı ince bir farkındalık ürpertisi gönderdi, artık bardağı tutmadığım için minnet duydum.

"Selam uykucu" dedi asansör kapısı arkasından kapanırken. "Seni ayakta ve hareket ederken görmek güzel."

"Çok geç kalktığım için özür dilerim." Ellerimi kaldırdım ama sonra tekrar kucağıma koydum, onlarla ne yapacağımı bilmiyordum. Zayne bir kolunun altında rulo halinde bir kâğıt parçası, diğer elinde de kahverengi bir kesekâğıdı taşıyordu. "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum aptalca olmasına rağmen, Zayne sonuçta tek eliyle bir Ford Explorer'ı kaldırabiliyordu.

"Hayır, yok. Ayrıca özür dileme. Dinlenmeye ihtiyacın vardı." Gözlüklerimi takmış olmama rağmen yüz hatları bulanıktı. Bana doğru attığı her adımda biraz daha belirginleşiyordu.

Bakışlarım başka bir yöne kaydı ancak bu, onun neye benzediğini anlamamı engellemedi.

Nefes kesici, çarpıcı derecede yakışıklıydı. Onu tanımlamak için bir sürü sıfat bulabilirdim ama dürüst olmak gerekirse, hiçbiri onu tam olarak anlatamazdı.

Teni, güneşte kalmakla uzaktan yakından alakası olmayan bir altın rengindeydi. Çıkık ve belirgin elmacikkemikleri, geniş ve ifadeli dudaklarına uyumluydu, tüm yüzünü tamamlayan çenesi adeta granitten yontulmuştu.

Keşke Zayne daha az çekici olsaydı ya da ben daha az yüzeysel olsaydım, diye düşündüm ama günün sonunda pek bir fark yaratmazdı. Zayne çirkin iç dünyasını veya boş kişiliğini saklayan güzel bir paketten ibaret değildi. Acayip üstün zekâsı hem ince hem de keskindi. Beni sinirlendirdiği ve aşırı korumacı davrandığı zaman-

larda bile onu komik ve eğlenceli buluyordum. Ama en önemlisi, Zayne sahiden *nazikti* ve bence nezaket çoğu kişi tarafından yeterince takdir edilmiyordu.

Ruhunun bir parçası eksik olsa da iyi, kocaman ve cömert yürekli bir adamdı.

Gözlerin ruhun penceresi olduğu söylenirdi ve bu gerçekten doğrudu. En azından Gardiyanlar için öyleydi ve yaşananlardan sonra Zayne'in gözleri soluk, buzlu bir mavi renge dönmüştü.

Birlikte büyüdüğü, yarı iblis, yarı Gardiyan olan Layla'yla çıkıyordu ki o da aynı zamanda Lilith'in kızıydı. Zayne'le öpüşmüşlerdi ve Layla annesinin yeteneklerini taşıdığı için onun ruhunun bir parçasını almıştı.

Yumruklarımı sıktım. Bütün bu ruh çalma olayı bir kaza olsa da Zayne riskleri biliyordu. Ancak biliyor olması, içimde beliren öfke parıltısını ve çok daha ekşi bir duyguyu engellemiyordu. Zayne onu bu riski alacak kadar çok istemiş ve sevmişti. Kendisini ve bunun da ötesindeki hayatını sadece onu öpmek için tehlikeye atmıştı.

Çok fena bir durumdu. İncili Kapılar'a vardığında yüreği ne kadar iyi olursa olsun, eksik bir ruhun hoş karşılanacağını sanmıyordum.

Böyle bir aşk öyle yedi ayda ölmezdi. Göğsümdeki varlığını kabul etmek istemediğim, o çekmecenin içine kaldırdığım şey biraz solmuştu.

"İyi misin?" diye sordu Zayne. Çantayı ve rulo halindeki câğıtları mutfak adasına yerleştirdi. Kahverengi paketten yayılan koku bana ızgara eti hatırlatıyordu.

Acaba bağ yüzünden mi bu hisse kapılıyordum? Gözlerimi kesekâğıdından ayırmadan başımla onayladım. "Evet. Şey, eee... dün gece."

"Evet, ne olmuş?"

"Özür dilerim... her tarafına ağladığım için." Yanaklarıma ateş bastı.

"Özür dilemene gerek yok Trin. Çok şey atlattın."

"Sen de öyle." Parmaklarıma ve kemirilmiş kısa tırnaklarıma baktım.

"Bana ihtiyacın vardı ve yanında olmam gerekiyordu." Zayne bu sözlerle yaşananları çok basitleştirmişti, sanki hep olması gereken buydu.

"Bunu dün gece de söyledin."

"Bugün de geçerliliğini koruyor."

Dudaklarımı birbirine bastırıp tekrar başımla onayladım ve derin bir nefes alıp usulca serbest bıraktım. Elinin sıcaklığını hissettirmişti önce, ardından parmakları çenemi kavradı. Teni benimkine değdiği anda, içimde tuhaf bir elektriklenme, bir farkındalık dalgası oluştu. Bunun aramızdaki bağdan mı yoksa sadece ondan mı kaynaklandığını bilmiyordum. Naneyi andıran o kendine has kokusu duyularımı okşuyordu. Başımı geriye yatırarak bakışlarımı gözleriyle buluşturdu.

Adaya eğilmiş, kolunu rulo kâğıdın üstünden uzatmıştı. O solgun bakışları yüzümde gezinirken dudaklarının bir kenarı kıvrıldı. "Gözlüklerini takmışsın."

"Evet."

O yarım gülümseme biraz daha büyüdü. "Pek sık takmıyorsun."

Takmıyordum ama nedeni saçma bir güzellik algısı değildi. Okurken veya dizüstü bilgisayarda vakit geçirirken bazı şeyleri biraz daha az bulanık hale getiriyordu ancak bunun dışında pek bir işe yaramıyordu.

"Güzelmiş. Sana yakışıyor."

Sıradan, siyah çerçeveli, kare gözlükler takıyordum, havalı bir rengi veya deseni yoktu ama birdenbire onları daha sık takmam gerektiğini hissetmiştim.

Sonra gözlükler aklımdan çıkıp gitti. Çenemdeki parmaklar hareket etmiş ve başparmağı dudaklarımın hemen altından kayıp geçmişti. Vücudum ürperirken tamamen farklı, baş döndürücü ve canlandırıcı bir şekilde kızardım.

Beni tekrar öpmek istiyorsun, değil mi?

Bu sözleri o yüksek sesle söylemiş gibi duydum, imp pençesini göğsünden çıkarmaya yardım ettiğim zaman olduğu gibi. O zaman hiç tereddüt etmeden evet demiştim, pek de parlak bir fikir değildi.

Parlak olmayan fikirler her zaman eğlencelidir, hem de çok.

Bakışlarını aşağı indirince kirpikleri gözlerini örttü, dudaklarına bakacak gibi oldu ve... Bunu aşırı istiyordum.

Onun uzanamayacağı bir mesafeye çekildim.

Zayne elini aşağı indirip boğazım temizledi. "Nasıl uyudun?"

"Güzel." Sıcaklık azaldı, nabzım yavaşlarken sesim normale döndü. "Ya sen?"

Doğrulurken attığı bakış bana inanmak konusundaki kararsızlığını ortaya seriyordu. "Sadece yorgun olduğum için uyudum ama çok daha iyi olabilirdi."

"Kanepe o kadar rahat olamaz."

Bakışları tekrar benimkilerle buluştuğunda nefesim kesildi. Ona yatağı teklif etmenin doğru olmayacağını biliyordum ama paylaşabileceğimiz kadar büyüktü ve ikimiz de olgun yetişkinlerdik... yani bir nevi. Daha önce de işleri karıştırmadan aynı yatağı paylaşmıştık ama son seferinde kesinlikle eğlenceli ve yasaklı hareketlerimiz olmuştu.

Zayne omuz silkti. "Notumu aldın mı?"

Konuyu değiştirince başımı iki yana salladım. "Fıstık yazdığını görmüş ve bana anlattı. Nikolai'ı görmeye gittiğini söyledi."

Çantayı açan parmakları donup kaldı. Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım, o da dönüp arkasını kontrol etti. "Şu an burada mı?"

Boş daireye bakındım. "Bildiğim kadarıyla hayır. Neden? Yanında olması ve bundan habersiz olman seni ürkütüyor mu?" diyerek ona sataşım. "Sahiden tatlı, minik Fıstık'tan mı korkuyorsun?"

"Etrafımda bir hayaletin dolaşmasının ödümü patlattığımı itiraf edecek kadar kendime güveniyorum."

“Ödünü mü patlatıyor?” Keyifle güldüm. “Kaç yaşındasın sen? On iki mi?”

Zayne gülüp ruloyu açtığında ızgara et kokusu etrafa yayıldı. “Sözlerine dikkat et yoksa sana aldığım hamburgeri önünde keyifle yerim.”

Beyaz bir karton kutu çıkardığında karnım guruldadı. “Bunu yaparsan seni duvara fırlatırım.”

Zayne kutuyu önüme koyarken keyifle güldü, ardından bir tane daha çıkardı. “İçecek bir şey ister misin?” Buzdolabına yöneldi. “Su içmeyi reddettiğine göre, sanırım burada kola vardır.”

“Su, sağlığına önem veren insanlar içindir ve bu tür bir yaşam bana göre değil.”

Tekrar başını sallayıp leziz bir gazlı içecek kutusuyla bir şişe su çıkardı. Ardından ilkinin adanın üstünden bana kaydırды.

“Günde sekiz bardak su içmenin, çoğu sağlıklı insan için ancak ‘güneş giren eve doktor girmez’ inancı kadar faydalı olduğunu biliyor muydun?” diye sordum. “Aslında sadece susadığında su içmen gerektiğini, zaten bu yüzden susadığını, özellikle de diğer içeceklerden –mesela benim güzel, bol kalorili kolamdan– ve yiyeceklerden su aldığını? O sekiz bardak su meselesini ortaya atan çalışmaların aslında yediklerinden de su ihtiyacının büyük bir kısmını alabileceğini söylediğini ama raporlar halka açıklandığında bu kısmın nedense atlandığını?”

Zayne su şişesinin kapağını kapatırken tek kaşını kaldırdı.

“Sakın durma, söylediklerimi kontrol et. Sekiz bardak su kuralını destekleyen hiçbir bilimsel kanıt yok ve ben kendini suyla boğması gereken biri değilim.” Kolamı açtım. “Bu yüzden istediğim gibi yaşamama izin ver.”

Şişeyi kafasına dikti ve etkileyici bir yudumda şişenin yarısını bitirdi. “Sağlık dersi için teşekkürler.”

“Rica ederim.” Hamburger kutusunu açarken sırttım. Izgara etin, kızarmış susamlı bir ekmeğin tam ortasında durduğunu ve yanında bir porsiyon kıvrık patates kızartması olduğunu görünce midem sevinçle dans etti. “Ayrıca yemek için teşekkür ederim. Tam bir cevhersin.”

“Güzel. Köşeye atılmak istemem.”

Bakışlarım hemen onun üstüne uçtu. Yemeğini açmakla uğraşırken bana bakmıyordu, bu iyi bir şeydi çünkü hayal gücüm o üç sözcüğü duyar duymaz ipini koparmıştı.

Göğsümün tam ortasında bir his patladı. Tuhaf bir şekilde bana biber kokusunu hatırlatmıştı. Bıkınlığa benzer bir duyguydu ve Zayne’den geldiklerini düşündüm.

Tuhaftı.

“Ama bu noktada zaten benden kurtulamazsın, değil mi?” Gür kırpiklerinin altından bana baktı. “Benden kaçışın yok.”

“Evet.” Gözlerimi kırıştırdım ve hamburgerimi açmayı bitirdim. Ama ben bunu böyle düşünmemiştim. O benim bağlı Korumacıydım. Ben onun koruduğu Asilkan’dım. Birlikte korkulması gereken bir güçtük çünkü birbirimiz için yaratılmıştık ve bizi ayıracabilecek tek şey ölümdü.

Bu bağ ona teklif edildiğinde hiç tereddüt etmemişti ancak içten içe *birbirimizin başına kaldığımızı* mı düşünüyordu acaba? Misha’yla da böyle olmamış mıydı? Hiçbir zaman birbirimize bağlanmamamız gerektiği gerçeği bir yana, onun içinde giderek artan bir huzursuzluk hissetmiştim ama o kadar kendi derdime düşmüştüm ki buna dikkat etmemiştim.

İş işten geçene kadar.

Zayne annemin beni onun babasına götürmesi gerektiğini öğrenmişti. Annem bunu yapmayınca da Zayne’in babası onun Layla’yla bağlanması gerektiğini düşünmüştü. Bir nedenden, tam melek kanı taşıyan bir Asilkan olmama rağmen beni yarı iblis, yarı Gardiyan sanmıştı.

Bu da büyük bir *talihsizlik*ti.

Zayne’in bu konular hakkında ne hissettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Aslında birlikte büyümemiz gerektiğini öğrenmek onun için önemli miydi?

Ekmeği alıp kalın bir domates dilimini çıkarırken konuşmak için dudaklarımı araladım. Ama bu sırada yiyecek kutusunun içine bakmak gibi bir hata yaptım. Bana ızgara tavuklu sandviç almıştı.

Dudağım gülümsemeyle kıvrıldı çünkü hamburger şimdi ancak baharatsız pişmiş bir tavuk göğsü kadar iştah açıcı görünüyordu. Ben ekmeğimi etin üstüne kapatırken Zayne üstteki ekmeği kaldırdı.

“Sen bir canavarsın” diye fısıldadım.

Bana kıs kıs güldü. “Bunu yiyecek misin?” Çıkardığım domatesi işaret ettiğinde başımı iki yana salladım. “Tabii ki hayır. Sebzeleri ve suyu sevmiyorsun.”

“Doğru değil. Soğan ve turşu seviyorum.”

“Sadece hamburgerin içindeyse.” Yiyecek kutusuyla adanın etrafından dolaşarak yanımdaki tabureye oturdu ve domatesi alıp zavallı ızgara tavuklu sandviçinin içine bıraktı. “Yemekten sonra, sana Nic’le tanıştığımda ne aldığımı göstereceğim.”

Yan yana peçetelerimizi değiş tokuş ederek yemek yedik, sessizliği boş sözlerle doldurma isteği yoktu. Sadece şaşırtıcı bir samimiyet vardı. İşimiz bitince ben uyurken yemek almaya gittiği için temizlik işini üstlendim. Adayı silmeyi bitirdiğimde Zayne’in yanındaki tabureye geri döndüm.

“Elinde ne olduğuna bakmadan önce senden bir ricam olacak.” Derin bir nefes aldım.

“Halloldu bil” diye cevap verdi.

Kaşlarım havaya kalktı. “Sana yapacağın iyiliğin ne olduğunu söylemedim.”

Zayne omuz silkti. “Her neyse senindir.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Ya senden eski Impala arabam 80’lerden kalma bir minivanla takas etmeni istersem?”

Zayne kaşlarını çatarak bana baktı. “Bu gerçekten tuhaf bir istek olurdu.”

“Kesinlikle öyle! Üstelik sen bunu kabul ettin!”

Başını hafifçe yana eğdi. “Tuhafsın Trin. Ama o kadar da tuhaf olduğunu düşünmüyorum.”

“Bu ifade karşısında alınmam gerektiğini düşünüyorum.”

Zayne sırtıttı. “İsteğin ne?”

“Benim... eğitim konusunda yardıma ihtiyacım var.” Oturdum yerde dikleştim. “Misha ve ben her gün antrenman yapıyor-

duk. Buna artık ihtiyacım yok ama belli bir alan için pratik yapmam gerekiyor.”

Bu onun dikkatini çekti. “Hangi alan?”

“Çevresel görüşümün pek iyi olmadığını biliyorsun.” Ayaklarımı yerden kaldırıp taburenin demirine koydum. “Bu benim için tam anlamıyla kör bir nokta. Dövüşürken rakibimle aramda yeterli mesafe bırakmaya çalışıyorum, böylece rakibim merkezi görüşümde kalıyor.”

Başıyla onayladı. “Mantıklı.”

“Şey... Misha bu zayıflığımı biliyordu ve bana karşı kullandı. Bu sayede o kadar çok vuruş yapabildi. Bir dövüş sırasında ben de aynısını yapardım. Savaşırken kurallara yer yoktur.”

“Evet, öyle” diye mırıldandı.

“Misha’nın bu bilgiyi kendisine sakladığını sanmıyorum. Bael’e söylemiş olabilir. Haberci’ye bile söylemiş olabilir” diyerek fikir yürüttüm. “Daha iyi olmam gerekiyor. Nasıl bilmiyorum ama benim...”

“Görüşüne güvenmemeyi öğrenmeye mi ihtiyacın var?” diye sözümü bitirdi.

Bir nefes verip başımla onayladım. “Evet.”

Zayne dudaklarını sıktı. “Bunun üzerinde çalışmak harika bir fikir ve eğitim her zaman mantıklıdır. Bunu düşünmemiştim.”

“Şey... tüm bu bağlanma olayı aniden oldu, yani...”

Hızlıca gülümsedi. “İstediğin konuda nasıl çalışabileceğimizi düşüneyim.”

Rahatlayarak gülümsemesine karşılık verdim. “Ben de aynısını yapacağım. Peki sen bana ne göstermek istiyordun?”

Kâğıdı açıp adanın her tarafına yaydı. “Senatör Fisher’ın evinde Layla’nın fotoğraflarını çektiği planları Gideon’a gidip bastırdım. Görmek isteyeceğini düşündüm.”

O gece onları görememişim ve bu acayip... düşünceli bir hareketi. Adanın yarısı büyüklüğündeki belgeye eğilip tasarımları incelerken Zayne bar taburesinden kalktı. İnşaat planlarına bakma konusunda deneyimim yoktu ama birkaç dakika içinde varsayım-

larının yerinde olduğunu anladım. “Bunlar sahiden bir okul planı, değil mi? Bu kutular sınıf. Burası bir yemekhane, şunlar da yurt odaları.”

“Evet.” Zayne dizüstü bilgisayarla adaya döndü. “Gideon hızlı bir kayıt araması yaptı. Senatör ve bir okulla bağlantılı herhangi bir izin bulamadı ancak o farklı veritabanlarında arama yaparken internette buna atıfta bulunan bir şey bulup bulamayacağımıza bakmak istiyorum.”

“Mantıklı” diye mırıldandım planlara bakarak.

“Şunu dinle” dedi bir duraksamadan sonra. “Fisher’ın çoğunluk lideri, inançlı, dürüst bir adam olarak tanındığını ve 1950’lerin aile değerlerine bağlı olduğunu biliyoruz.”

“Ne kadar ironik” diye mırıldandım.

“Dindarların adına açtığı kaç tane site gördüğümü sana anlata-mam. Tanrı’nın Çocukları diye bir site bile var.”

Gözlerimi devirdim. “Eh, bu bir mesaj veriyor.”

Zayne kıs kıs güldü. “İnternet sitelerine göre, onun kaderi Amerika’yı kurtarmak olan bir tür peygamber ya da bir kurtarı-cı olduğuna inananlar var. Peki neyden kurtarıyor? Hiçbir fikrim yok.” Parmaklarını dokunmatik yüzeyde gezdirirken başını salladı. “Neyse ki bu insanlar çok çok küçük bir azınlıktan oluşuyor.”

Şükürler olsun. Senatörle ilgili durumda çarpık bir ironi vardı. Eski bir Üst Düzey iblisle takıldığı ve insanları yürüten top yem-lerine dönüştüren büyüler almak için cadılara gittiği düşünülür-se kesinlikle Tanrı hayranı olduğu söylenemezdi. Üstelik bu cadı meclisi, iblis Aym ile işbirliği yapıp yerimizi ispiyonlayarak bize ihanet etmişti. O iblis bu aralar süper ölü sayılırdı. *Şükürler olsun.*

Keşke büyü yapabilseydim, arunda cadı meclisini çiçek hastalığıyla başlayarak lanetlerdim. “Her ne planlıyorsa iyi olduğundan şüpheliyim.”

“Bence de.” Zayne’in parmakları klavyede tıklar tıklar gezindi. “Görünüşe göre yangın haberlere çıkmış.”

Dizüstü bilgisayarını eğince yanarak kömürleşmiş bir evin fotoğrafını, “Çıkan Yangın Senato Çoğunluk Lideri Fisher’ın Evini Yok

Etti" başlıklı bir yazıda gördüm. "Hatalı elektrik bağlantısı suçlamaları dışında pek bir şey söylemiyor."

Alaylı bir tonda güldüm. "Kundakçılık konusunda uzman sayılmam ama o yangınla ilgili hiçbir şey, insanlara elektrik arızası kaynaklı olduğunu düşündürmez bence..." Sözlerimi bitiremedim çünkü zihnimde o lanet kırmızı alevleri görüyordum, Gardiyan halinde neredeyse yok edilemez olan Zayne'in yanmış teni ve ölümün kıyısındaki...

"Fisher'ın itfaiye teşkilatında kendisine çalışan adamları vardır muhtemelen" dedi beni düşüncelerimden ayırarak. "İblisler insanların arasına karıştığında her şey salgına döner ve iblisler de bir hastalıktır. Bozdukları ilk insan, taşıyıcı haline gelir ve diğerlerini beraberinde getirir. Temas yoluyla yayılan bir virüs gibidir. Kaynak, taşıyıcılardan uzaklaştıkça insanlar gerçekte ne veya kimin için çalıştıklarını fark etmez."

"Ama senatör bir iblisle çalıştığını biliyor. Cadılar meclisine giderek o büyüü aldı." Kaşlarımı çattım. "Karşılığında da Asilkan'ın, yani benim parçalarımı vaat etti. Pislik."

Alçak bir hırlama sesi vücudumdaki tüyleri diken diken ettiğinde nereden geldiğini anlamak için mutfakı kontrol ettim. Daha önce hiç Cehennem tazısı görmemiştim, böyle bir ses çıkardıklarını tahmin ediyordum ama o ses Zayne'den geliyordu.

Gözlerim irileşti.

"Bu olmayacak." Gözleri koyu, soluk mavi bir ışıkla parladı. "Asla. Sana söz veriyorum."

Kendimi yavaşça başımı sallarken buldum. "Olmayacak."

Bir süre gözlerime baktıktan sonra internetteki araştırmasına geri döndü. Göğsümde bir korku dalgası yükselirken kasıldım, ardından Zayne'in benim için... öleceğini fark ettim. Zaten daha önce ölümden dönmüştü ve bu bağlanmamızdan daha önceydi. Aym bana saldıracakken onu yoldan itmişti ve bunun bedelini az kalsın hayatıyla ödeyecekti. Üstelik o iblis yoluna çıkan her şeyi, Gardiyanları bile yakabilen Cehennem Ateşi konusunda dehşet bir yeteneğe sahipti.

Koruyucum olarak, uğruma canını feda etmek Zayne'in iş tanımıydı. Eğer ben ölürsem o da ölürdü. Eğer beni korurken ölürse ben yaşamaya devam ederdim ve onun yerini muhtemelen bir başkası alırdı. Misha gibi, bana asla bağlanmaması gereken bir başka Gardiyan.

"Korkmana gerek yok" dedi gözlerini ekrandan ayırmadan.

Ona baktım. Ekranın ışığı yüzünü aydınlatıyordu. "Ne?"

"Hissedebiliyorum." Sol avucunu göğsüne koyduğunda omuzlarım gerildi. "Göğsümde bir buz sarkıtı var sanki. Benden korkmadığını ya da kendin için endişelenmediğini biliyorum. Bunun için fazla sertsin. Benim için korkuyorsun ve korkmana gerek yok. Neden biliyor musun?"

"Neden?" diye fısıldadım.

İşte o zaman kararlı gözlerle bana baktı. "Sen güçlüsün ve çok iyi bir savaşçısın. Bazı durumlarda senin Koruyucun olabilirim ama savaşırken senin ortağın olacağım. Kendini savunamadığın için başımı belaya sokmayacağını biliyorum. Sen yanımdayken düşmem imkânsız ve ben de yanında olduğum sürece kimse seni yenemez. O yüzden bu tür korkuları kafandan at gitsin."

Boğazıma bir yumru oturmuştu. Bunlar muhtemelen birinin hakkında söylediği en güzel sözlerdi. Bir yanım ona sarılmak istiyordu ama kollarımı kendime saklayarak bunu yapmamayı başardım. "Beni sert olarak tarif etmenden hoşlandım."

Zayne sırttı. "Bunu duyduğuma hiç şaşırmadım."

"Topluluktaki antrenman salonunda seni yendiğimi ve kazandığımı nihayet kabul ediyorsun yani?" diye sordum.

"Hadi ama. Kendini daha iyi hissetmen için sana yalan söylemeyeceğim."

Saçlarımı elimde toplayıp kıvrırırken kıkırdadım. "Bu gece devriyeye çıkacak mıyız?"

Devriyeye çıkmak, Gardiyanların iblis halkını kontrol altında tutmak için yaptığı bir kontroldü ama ben bundan bahsetmiyordum. Biz, Haberci dışında nasıl hitap edeceğimizi dahi bilmediğimiz bir iblisi ve yarattığı arıyorduk.

Zayne kısa bir an durdu. "Geceyi biraz dinlenerek geçirebileceğimizi düşünmüştüm. Rahatlayarak."

Onunla *rahatlamak* mı? Bu sözleri duyunca acayip heyecanlanmıştım ama bunu çok istemem, aslında yapmam gereken son şey olduğunun açık bir göstergesiydi.

"Haberci'yi aramalıyız bence" dedim. "Onu bulmamız gerekiyor."

"Evet ama bir gece fark yaratır mı?"

"Bizim şansımızla mı? Evet."

Yüzünde bir gülümseme belirip hızlıca silindi. "Bunu yapmaya gerçekten hazır mısınız? Daha dün..."

Gerildim. "Dün dündür. Ben hazırım. Ya sen?"

"Her zaman" dedi mırıldanarak. Sonra daha yüksek sesle, "Bu gece devriyeye çıkacağız" diye ekledi.

"Güzel."

Tekrar ekrana odaklandı. "Bir şey buldum. Ocak ayında *Washington Post*'ta çıkan bir makalede, Fisher kronik hastalığı olan çocuklar için bir okul kurmak amacıyla fon almaktan bahsetmiş: '*Bu okul, hastalığın bireyi tanımlamadığı, geleceği belirlemediği bir sevinç ve öğrenim mekânı olacak.*' Ardından, sahada danışmanların yanı sıra tıbbi personelin olacağı ve son teknoloji bir rehabilitasyon tesisi içereceğinden bahsediyor."

"Gerçek olamaz, değil mi? Hasta çocuklar için okul mu yapıyor sahiden? İblisli bir çocuk araştırma hastanesi mi?" Midem bulanırken okuyabilecek kadar net göremediğim sözcüklere baktım. "Hasta çocukları kılıf olarak mı kullanıyor? Vay canına, bu resmen daha önce görülmemiş bir kötülük seviyesi."

"Diğer ayrıntıyı duyana kadar bekle." Kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı. "Tüm teklifin ve planın, kanserle uzun bir mücadelenin ardından hayatını kaybeden eşinin anısına olduğunu söylüyor."

"Tanrım. Hangi kısmın daha kötü olduğuna karar veremedim."

"Eşit derecede korkunçlar." Bana göz ucuyla baktı. "Okul için araziyi zaten satın aldığı söyleniyor, o yüzden Gideon'ın henüz bununla ilgili bir kayıt bulamamış olması ilginç. Bu bilgilerin kolayca bulunamaması merak uyandırıcı."

Kolamdan bir yudum aldım. “Bu nasıl gerçek olabilir? Sahiden bir okul mu inşa ediyor? Neden ki? İnsanların iyiliği için olduğundan ciddi şüpheliyim.”

“Ben de. Peki en berbat kısmı ne biliyor musun? Böyle bir okula gerçekten ihtiyaç var ve bu işin parçası olmak isteyen insan sayısı hiç de az olmayacaktır.” Bu korkunç bir gerçektir. “Hayal gücüm bunun arkasında milyonlarca farklı korkunç sebep bulabilir, özellikle de Bael ve Haberci’yle bağlantılı olduğu için.”

Ayrıca hepsi Misha’yla da bağlantılıydı. *Bael, Aym, Haberci.*

Bu yüzden dışarı çıkıp Bael’i ve Haberci’yi bulmam gerekiyordu. En önemlisi buydu. Sebebi yalnızca Haberci’nin, Gardiyanları ve iblisleri avlaması ya da onun kıyamet alameti olduğu konusunda babamın yaptığı uyarı değildi. Bu artık benim için kişisel bir durumdu.

Misha, Haberci’nin kendisini seçtiğini söylemişti. Onun neden seçildiğini ve tüm bunlara neden razı olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Neden böyle bir şey yaptığını bilmem gerekiyordu.

Anlamam gerekiyordu.

Başımı eğdiğimde, yumruklarımı kısa tırnaklarımın avucuma batacağı kadar çok sıkıştığımı fark ettim.

Akşamı dört gözle bekliyordum.

“Burada kal Trin. Hemen döneceğim.”

“Ne...” Zayne’in durduğu yere döndüm ama çok geçti.

O sersem, Washington, DC’de ılık akşamın tadını çıkaran kalabalığın arasında çoktan kaybolmuştu. Görüş kabiliyetimin izin verdiğinden daha hızlı hareket ediyordu.

Tanımadığım bulanık yüzlere şaşkın şaşkın baktım. Zayne cidden beni kaldırımda üçüncü tekerlekmişim gibi bırakmış ve varlığını hissettiğim Üst Düzey iblisin peşinden mi gitmişti?

Sersem sersem gözlerimi kırıştıtırıp Zayne’in yeniden önümde belirmesini umdum.

Yok artık. Cidden beni bırakıp gitmişti.

“Benimle dalga geçiyor olmalısın!” diye bağırdım. Telefonla konuşan bir adam bana kaşlarını çatarak baktı. Sonra yüzümde nasıl bir ifade gördüyse aramıza bolca mesafe koyup caddenin karşısına geçti.

Bu iyi olmuştu çünkü silahlıydım ve rasgele birine çelik hançer fırlatacak kadar sinir küpüne dönmüştüm.

Zayne’in beni öylece bırakıp gittiğine inanamıyordum, özellikle de Üst Düzey iblis görmek önemli bir durumken. Üst Düzey kategorisindekiler dünyadaki en tehlikeli iblislerdi. İnsan kılığına

girerek kendilerini gizler, dünyadaki en güçlü ve etkili insanların içinde bulundukları çevrelerde hareket ederlerdi. İnsanları manipüle edebilme yetenekleriyle, Tanrı'nın insanlara verdiği özgür iradeyi onlara karşı kullanırlardı. Üst Düzey iblisler, dünyadaki iyilik ve kötülük dengesini korumak için verilen bitmek bilmeyen savaşta en zorlu rakiplerdi. Ancak şehre gelmemden aylar önce, Haberci olarak bilinen yaratık ortaya çıktığından beri ortalıkta nadir görülüyorlardı.

Üst Düzey bir iblisi görmek veya hissetmek başlı başına bir olaydı ama iblisi *gördüğümüz yer* durumu önemli hale getiriyordu. Zayne'le iblis Bael'in Senatör Fisher'la birlikte görüldüğü kasabada devriye geziyorduk.

Bu iblis bizi Bael'e götürebilirdi ya da onu senatörün okulla ilgili gerçek planlarını öğrenmek için kullanabilirdik. Haberci'yle hiçbir bağlantısı yoksa bile gerginliğimi onun üstünde atabilirdim. Ama Zayne'e avda eşlik etmek yerine, burada boş bir düşünce gibi ortada kalmıştım ve bu hiç hoş değildi.

Koruyucum Zayne iblisleri avlarken beni, Asilkan'ını, arkada bırakamayacağını hiç anlamamıştı belli ki. Fakat elbette aramızdaki bağ yeniydi, o yüzden Zayne'e yalnızca bu seferlik bedelsiz af kartı verecektim ama hayır...

Ben pek mutlu *değildim*.

Sokakta bir korna sesi duyuldu ve birisi bağırdı. Bir banka oturup etrafı incelerken sıkıntıyla iç çektim. Görüşüm o kadar bulanıktı ki etrafımdan geçen insanların sıradan mı yoksa ölü mü olduğunu ayırt etmekte zorluk çekiyordum.

Hayaletler ve ruhlar –ikisi arasında dünya kadar fark vardı– çoğunlukla sadece beni hissetmekle kalmıyor, bir de varlıklarını fark bile etmeden onları görebildiğimi ve onlarla iletişim kurabildiğimi biliyorlardı. Ancak kimse beni rahatsız etmediğine göre etrafımdakiler Canlı Takım'a ait olmalıydı.

Bacak bacak üstüne atıp dirseğimi dizime yasladım ve çenemi avucuma bıraktım. Egzoz kokusunu bastıran pişen et kokusu beni acıktırmıştı, oysa Zayne'le daha bir saat kadar önce atıştırmıştık.

Ensemenden eksik olmayan sıcak karıncalanma, yakınlarda muhtemelen zebani gibi alt düzeyli iblisler olduğunu gösteriyordu. Tehlike düşük olduğu için insanlara aktif olarak zarar vermedikleri sürece onlara dokunmayacaktım.

Şehre aşına değildim ve görme yeteneğim zayıf olduğu için etrafta dolaşmak pek de parlak bir fikir olmazdı. Ama burada emir almış bir köpek gibi oturmak sinirimi gittikçe bozuyordu.

Zayne tekrar ortaya çıktığında ona yumruk atma ihtimalim şimdilik yüzde altmış ve yetmiş arasında bir yerdeydi. Bu muhtemelen onu gördüğümde asıl yapmak istediğim şeyden çok daha akıllıcaydı.

Göğsümün ortasındaki nabız gibi atan küçük sıcaklık topuna odaklandım. Misha'yla bunu hiç hissetmemiştim ama notlarını karşılaştırabileceğim başka bir Asilkan olmadığından, bu hissin eksikliği herhangi bir acil durum yaratmamıştı.

Zaten diğerleri de Misha'yla aramda bir şeylerin ters gittiğini tahmin edebiliyordu. Potomac Dağları'ndaki Gardiyanları denetleyen Dük Thierry ve kocası Matthew, Zayne geldikten sonra bir hata olduğundan şüphelenmeye başlamışlardı. Kendime karşı dürüst olsaydım, ben de bir şeylerin ters gittiğini anlardım. Zayne'i gördüğüm andan itibaren aramızda bir şey vardı. Şimdi de içimdeki o küçük sıcaklık topunu hissedebiliyordum. Ama dün benimmişçesine hissettiğim hayal kırıklığının aksine, şu anda ondan herhangi bir duygu gelmiyordu. Belki de mesafe yüzündendi.

Bütün bunları keşfetmemiz gerekiyordu.

Bakışlarım kalabalığın arasından karşımdaki restorana kaydı. Mekânın adım seçemiyordum ama kesinlikle bir hamburgerciydi. *Burada beklemek zorundaysam, kızarmış güzelliklerin tadına bakabilirim.* Midem guruldayarak bu fikre katıldığını gösterdi.

Neden sürekli aç olduğumu bilmiyordum. Belki de tüm bunlar yürümemle alakalıydı. Çok fazla kalori yakıyordum ve...

Cebimdeki telefonum titreyince çıkardım. En yakın arkadaşımın güzel yüzünü görünce içim sızladı. Jada bir kez daha arıyordu.

Parmağım cevap tuşunda gezindi. Açmam gerekiyordu çünkü Misha'yla olanlara dair kesinlikle başka soruları olduğunu biliyordum ama ben...

Ensemde bir sıcaklık patlaması oldu. Başımı hızla yukarı kaldırdım. Sıcak, karıncalanmaya yol açan basınç, DNA'ma kodlanmış bir uyarı sistemiydi.

Çok yakınımnda bir iblis vardı.

Jada'nın aramasını sesli mesaja yönlendirip telefonumu tekrar cebime attım ve kalabalık kaldırımı taradım. İnsan görünümlü iblisler halkın arasına kolayca karışıyordu. Dikkat çeken tek özellikleri, kediler gibi ışığı yansıtan gözlere sahip olmalarıydı. İnsan kalabalığının arasından bir iblisi seçmek, normal işlevli göz kürelerine sahip biri için bile kolay değilken benim durumumda tam bir sabır sınavıydı. Gözlerimi kısarak görüşümü biraz netleştirmeye çalıştım.

Maalesef işe yaramadı.

Açıkça insan olmadığı belli olan ve Lucifer'ın adını haykıran kimseyi görmüyordum ama basınç yine de oradaydı, omuzlarımın arasına iyice yerleşmişti. İblisin şuralarda olması gerekiyordu...

Ve onu buldum.

Bakışlarım koyu renk takım elbiseli, ellerini pantolonunun ceplerine koymuş kaldırımda yürüyen sarışın bir adama takıldı. Onunla ilgili her şey normal görünüyordu ve gözlerini seçebileceğim kadar yakın değildi ama içimdeki bir his onun iblis olduğunu söylüyordu.

Üstelik sadece bir iblis de değildi. Üst Düzey bir iblisti.

Botlu ayaklarımı zemine sağlamca basarken içimi bir kesinlik duygusu sardı. Misha'yı bulmak için DC'ye gelmeden önce yalnızca bir avuç iblis görmüştüm ve hiçbirisi bu koşullar altında değildi ama şu anda haklı olduğumu biliyordum.

Eğer Bael'in bulunduğu bölgedeki ikinci Üst Düzey iblis bu adamsa bunun bir anlamı vardı.

İstemsizce ayağa kalktım, sarışın adam yakında kavşağa varacaktı ve onun izini süremeyecektim. Zayne'in dönmesini beklersem iblisi kaybedecektim.

Zayne burada kalmamı söylemişti ama bu emirden çok, bir öneri sayılırdı bence.

Kararımı verip caddeyi geçmek için bekleyen bir grup insanın etrafından hızla dolaştım. Takım Elbiseli İblis'le aramda biraz mesafe bırakmıştım. Kimseye çarpmamak için binalara yakın duruyordum ve Takım Elbiseli İblis'in sokak lambası ışığında kalmasını umuyordum.

Yayalara yeşil ışık yandığında adam bir sonraki mahalleye geçti. *Trafik kurallarına uyan bir iblis. Ne kadar da beklenmedik.*

Kapalı bir bankanın ve birkaç idari ofisin önünden geçen adamı takip ederken hiçbir planım yoktu ama bu beni durdurmadı.

Takım Elbiseli İblis keskin bir sağa dönüş yaparak görüş alanımdan kayboldu. Küfrederek adımlarımı hızlandırdım ve onlarca katlı iki binanın arasındaki loş, dar bir sokağa girdiğini fark ettim. Sokağın girişinde duraksayıp nispeten temiz hava yolunu taramdım. Etraf boştu ve...

Bakışlarımı yukarı kaldırdım. "Aman Tanrım."

Bulanık bir şekil Örümcek Adam misali binanın yan tarafına hızla tırmanıyordu. Omzumun üzerinden baktım ama ağzı açık bir halde izleyen kimse yoktu.

Güzel. Halkın büyük çoğunluğu Gardiyanların varlığından haberdardı ama çoğunluğu iblislerin gerçek olduğundan habersizdi. Özgür irade ve kör inançla ilgili bir dizi ilahi kural yüzünden, insanların hayattayken yapılan eylemlere karşı ahirette kesin sonuçlar olduğunu öğrenmemeleri gerekiyordu.

Gardiyanların, insan ve kim bilir ne ilişkisinden doğan genetik bir melez olduğunu sanıyorlardı. Bunun nasıl olup da akıllarına yatabildiğine dair en ufak bir fikrim yoktu ama insan doğası hep mantıklı cevaplar arardı, cevap aslında çok mantıksız olsa bile.

İnsanlar için; Gardiyanlar efsaneden ve taştan yapılmış, kolluk kuvvetlerine yardım eden süper kahramanlardı. Fakat aslında suçluları avlamıyorlardı.

Ara sokağa girince göremediğim düzensiz taşlara takılıp tökezledim. Yolu yarılادığımda yerden birkaç metre yükseklikte bir yangın merdiveni gözüme çarptı.

“Off” diye mırıldanıp ara sokağın girişine ve merdivene baktım. Ardından kaldırımla alt sahanlık arasındaki mesafeyi tahmin etmeye çalıştım.

Akıllı Trinity, Zayne’in beklememi söylediği yere geri dönmemi istedi. Bir planım yoktu ve biri ne yaptığımı görürse açıklamam zor olurdu.

Sabırsız Trinity ise savaş narası atıp, *YAP GİTSİN!* diye bağırdı. İkinci benliğim galip gelince, “Offf” diye homurdandım.

Sokak boyunca koştum ve yüzümü binaya çarpmanın canımı acıtacağını bildiğim için dua ederek havaya sıçradım.

Avuçlarım metal boruya çarptı. Kollarımdaki kasları gererek bedenimi yukarı çektim ve ayaklarımı binanın kenarına koyup *sertçe* ittim. Geriye savrulup ellerimi bırakırken bir taklayla korkuluğun üzerinden atladım.

Yangın merdiveninin sahanlığına indiğimde duyduğum metal gıcirtısı beni irkiltti. Bir anlığına durup birinin bağırmaya başlayıp başlamayacağını görmek için bekledim. Ancak ses çıkmayınca muhteşem jimnastik başarıımı kimse görmediği için garip bir hayal kırıklığı duydum.

Hayatımın özetiydi.

Hemen yangın merdivenine tırmandım ki yaklaşık yüz tane farklı kural ihlali olmalıydı. Bana rehberlik eden tek şey ay ışığı olunca içgüdülerim devreye girdi. Ellerimin veya ayaklarımın nereye gittiğini gerçekten göremediğimi düşünmek için kendime izin vermedim. Eğer şüpheye kapılırsam düşebilirdim ve yeterince yüksekte olduğum için birkaç kemiğim kırılırdı.

Çatıya ulaştığımda, topuzumdan kaçan saç tutamlarını ılık ve nemli bir esinti yakaladı. İki avucumu beton çıkıntıya koyup etrafı taradım. Neyse ki üç farklı bakım kulübesinden gelen parlak projektörler etrafı aydınlatıyordu, yapıların her biri devasa bir antenle donatılmıştı. Takım Elbiseli İblis’i henüz görmemiştim ama buradaydı. Onu hissedebiliyordum.

Kendimi çıkıntıya çektim. Burada esinti rüzgâra dönmüştü ve terden ıslanmış tenimi okşayışı beni memnun etmişti. Kalçamın

iki yanında hançerler vardı, çatıda yürürken parmaklarım onları çıkarma isteğiyle seğiriyordu.

İkinci kulübenin yakınında Takım Elbiseli İblis'i gördüm. Tırmandığım alanın karşısındaki çıkıntıya bir Gardiyan gibi çömelindiğini görünce kaşlarımı çattım. Belli ki bir ara takım elbisesinin ceketini çıkarmıştı, şimdi beyaz gömleği rüzgârda dalgalanıyordu. İblis aşağıdaki dünyayı izliyordu adeta. Birini mi bekliyordu? Belki Zayne'in takip ettiği iblisi bekliyordu.

Hatta Bael'i.

Şükürler olsun ki aklıma hemen bir plan gelmişti. *İblisi hazırlıksız yakala, üstünlük sağla ve onu konuştur.*

Meşru ve iyi düşünülmüş bir plandı bence.

Ellerimi iki yanımda açık tutarak kulübenin arkasından çıktım. "Merhaba!"

Takım Elbiseli İblis hemen dönüp doğaüstü bir akışkanlıkla yükseldi. Dar bir çıkıntının üzerindeydi ve bir kalp atışı kadar kısa süre sonra birkaç adım uzağımda belirmişti.

Aklı başında bir insan o noktada belli bir düzeyde korku hisse derdi ama ben öyle değildim.

Bana yeterince yakındı, yakışıklı olduğunu anlayabiliyordum ki bu şaşırtıcı değildi. İblisler, nadiren evrensel olarak güzel bulunan kişilerden farklı bir görünümde olurdu. Saf, katıksız kötülüğü güzel bir yüzden daha iyi ne saklayabilirdi ki?

İblis başını yana eğerek kaşlarını çattı. Sanki özenle marine edilmiş yumuşacık bir fileto sipariş etmişti ve ben ona karşılığında ucuz bir dana köftesi vermiştim, yüzüme tam olarak öyle bakıyordu. Biraz kırıcıydı tabii.

Ben %100 organik Angus etiyim, çok teşekkürler.

Ama iblis bunu fark etmedi çünkü ona göre, çatıda aptalca yoluna çıkan herhangi bir sıradan insandan farksızdım.

Kaşları biraz daha çatıldı ve gözlerini göremesem de bakışlarının üzerimde gezindiğini hissettim, sanki beni süzüyordu. Tam o anda beni önemsiz olarak sınıflandırdığını hissettim.

Büyük hata.

Hemen sonra gülümsedi. "Kızım burada ne yapıyorsun?"

Kızım sözcüğünün önüne *güzel* eklememiş olmasına şaşırarak omuz silktim. "Ben de sana aynı soruyu soracaktım."

"Öyle mi?" Kıkırdadığında sesi sinirlerime dokundu. Tavrı küçümseyiciydi. "Yetkili çatı polisi olmak için biraz genç görünüyorsun."

"Sen de yetkili çatı polisi gibi kelimeler kullanmayacak kadar yaşlı."

Sıcak havanın çatıdan akıp geçmesiyle tüm mizah kayboldu. "Eh, ağzından çıkanlara dikkat edecek kadar akıllı değilsin."

"Seni takip ettiğimi fark etmediğin halde zekâma hakaret etmen gülünç."

Üstdudağı bir pumayı bile etkileyecek bir hırlamayla inceldi. "Beni mi takip ediyordun? Bu doğruysa, hayatının en aptal hatasını yapmışsın demektir."

"Hadi ya?" Harfleri uzatıp küçük bir adım geri çekildim. Görüş alanımdan çıkmaması için aramızda belirli bir mesafe bırakmaya dikkat ediyordum. "Bunun yaptığım en aptal hatalar arasında ilk ona gireceğini sanmıyorum."

Karşılığında bana tısladı. Artık bir puma gibi değil, çok sinirli bir aslan gibi ses çıkarıyordu. "Seni affetmem için yalvaracaksın." Çömeliplerini birer pençe haline getirdi. "Ve seni öldürmem için dua edeceksin."

Gerilsem de gülümsedim. "Hiç orijinal değil. Senin adına ben utandım. Biraz daha yaratıcı olmaya ne dersin?"

Bana dik dik baktı.

"'Bağırsaklarını çiğnemeyi bırakmam için bana yalvaracaksın' ya da 'Seni çatıdan atmam için dua edeceksin' gibi sözlerle ne dersin? Şimdi bu pek de hoş olmayan bir tablo çiziyor, değil mi?"

İblis gözlerini kırptırdı.

"Neden bunu denemiyorsun?" diye önerdim yardımcı olmak için. "Bakalım bu karşılaşmayı aptallıklar listemin ilk yirmisine koyabilecek miyim?"

İblis ağlayan bir bebekle kuduz olmuş sırtlan karışımı tiz bir ses çıkardı. Vücudumdaki tüm minik tüyler diken diken olmuştu. Muhtemelen şu ana kadar duyduğum en iğrenç seslerden biriydi bu. "Dilini koparacağım" dedi iblis söz verircesine. "Sonra onu tekrar boğazına sokacağım."

"İşte oldu!" diyerek heyecanla alkış tuttum. "Bu çok daha iyi..."

Tam da beklediğim gibi havaya sıçradı. Altıma işememe sebep olacak kadar korkutucu görüldüğünden emindim. Keşke saldırıya geçtiğimde yüz ifadesini görebilseydim ama sadece yüzünde bir "Aman Tanrım" ifadesi varmış gibi davranmak zorundaydım.

Öne atılarak alt tarafına kaydım ve uzanıp bacaklarını yakaladım. İblis bacaklarını aşağı itse de hızı ve gücü benim işime gelmişti. Onu sert çekmiştim. İstedğimden daha sert. Onu bırakıp ayağa kalktığımda birkaç metre ötedeki çatıya yüzüstü çakıldı, yakındaki kulübenin kapısı sarsıldı ve ışıklar titredi. Yüzünden mürekkep gibi bir sıvı fışkırıyordu.

Kahretsin.

Bu kadar güçlü olduğumu fark etmemiştim.

Hançerleri kınlarından çıkarıp iblisin yanına yürüdüm. Farklı bir silahım vardı, çok daha iyi bir silah. *Asaletim*. Ancak midemi asit gibi yakarak dışarı çıkmayı talep etse de şehrin göbeğinde ortaya çıkarmam fazlasıyla riskliydi.

Asaletimi kullanmam riskliydi.

İblis sırtüstü dönerek insan görüntüsünden çıktı. Sarı saçları kayboldu, teni siyah çizgilerle dolu yanık turuncu bir renge büründü. Elini kaldırıncaya tenindeki siyah, karanlık bir madde avucuna akıp top halini aldı.

Ah, Aman Tanrım. Hayır.

Öne atılarak dizimi karnına indirdim. Hançerlerden birinin keskin tarafını boğazına, diğerini de kalbine tuttum. Her iki bölge de ölümle sonuçlanırdı.

"Bu hançerler demir" diye uyardım onu. "Minik kâbus topuyla her ne yapacaksan bir kez daha düşün. Benim kadar hızlı olamayacaksın."

Simsiyah, gözbebeğinden yoksun bakışları büyüdü. Muhtemelen gücüm ve genel muhteşemliğim karşısında şoke olmuştu. Benim ne olduğumu bilmiyordu ama eğer bilseydi, o keyifle yediğim hamburger gibi beni yemeye çalışırdı. *Asaletimi* tüketmek ona yalnızca tarifsiz bir güç ve kuvvet vermekle kalmaz, Cennet'i tatmasını sağlardı.

Ben bir Asilkan'dım. Dünyadaki büyük hiyerarşide, Üst Düzey iblisler benim yanımda pençesiz kediler gibi kalıyordu.

Gölge topu titreşti ve harcanmamış güçten oluşan bir toza dönüştü. "Sen nesen?" dedi iblis şaşkınlıkla.

"Yetkili çatı polisi" diye karşılık verdim. "Hadi gel, kısa bir sohbet edelim."

“Seni aptal, geri zekâlı insan” diye aşağıladı beni iblis. “Ben...”

“Pek dikkatli ve yaratıcı sayılmazsın, değil mi? Bu konuda zaten hemfikiriz, artık ilerlemenin zamanı geldi.” Hançeri boğazına bastırdığımda nefes almayı bıraktı. “Sorularıma cevap verirsen belki de seni çatıya boğazından çivilemem.”

İblis sessizce bana baktı.

Karşılığında ona gülümsedim. “Bael’le mi çalışıyorsun?”

Burun delikleri hafifçe açılrsa da sessiz kaldı.

“Benimle işbirliği yapacaksın. Ayrıca bunu direnmeden yapacaksın çünkü aç bir çocuk kadar sabırsızım ve ciddi bir dürtüsellik sorunum var. Harekete geçmeden önce düşünmem. Bael’le mi çalışıyorsun?”

Hırlarken dudakları geriye çekilince testereye benzeyen köpekbalığı dişleri ortaya çıktı. Yapısında biraz Gecesolucanı olup olmadığını merak ettim. “Bael yukarıda değil.”

“Saçmalık. Evet, öyle. Onu kendi gözlerimle gördüm ve tam olarak bu bölgede görüldüğüne dair bilgi geldi. Tekrar dene.”

İblis öfkeyle homurdandı.

Gözlerimi devirdim. “Yararlı bir bilgi vermezsen naneli sakız hayaliyle ölüp gideceksin.” Kısa bir an duraksadım. “Üstelik buna ihtiyacın var. Fena halde. Ağzın leş gibi kokuyor.”

"Sen de ne kadar sevimli, küçük bir şeysin öyle!" diye çıkıştı. "Eh, o kadar da küçük sayılmazsın. Sanırım kalçan diyaframımı eziyor."

"O benim dizim seni sersem. Ayrıca ezilecek tek yer orası olmayacak." Konuyu netleştirmek için dizimi karnına kaydurdum ve tam belinin altında durdum. "Bael'in nerede olduğunu söyle."

İblis bir an için bana baktıktan sonra güldü. Karnından gelen büyük kahkahalarla vücudum sarsıldı. "Sen aptal inek..."

Boğazındaki hançeri sapı aşağı bakacak şekilde hızla çevirdim. Yumruğumu kafasının yan tarafına vurarak sözünü kestiğimde avucuma ıslak bir sıcaklık fışkırdı. "İblis annen, söyleyecek güzel bir sözün yoksa çeneni kapalı tutman gerektiğini öğretmedi mi sana?"

Diğer hançeri göğsüne daha sert bastırdım, gömleğinin ince kumaşını deldiğimde küfretti. "Eğer... Bael hakkında... bir şeyler söyleyeceğimi düşünüyorsan... aklını kaçırmışsın. Ölümünden korkmuyorum."

"Ama Bael'den korkuyor musun?"

"Bael hakkında birazcık bilgin varsa bunun tam yedi farklı seviyede çok aptalca bir soru olduğunu da biliyorsundur."

"Sana benden daha kötü davranabileceğini mi düşünüyorsun?" Öfkem alevlendi, üstün gelme ihtiyacıyla doldum ve iblisin göz hizasına inmek için eğildim. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Yüzlerce farklı nedenden dolayı yanılttı ama *asaletimin* küçücük bir kıvılcımının parlamasına izin verdim. Görüşümün genellikle gölgeli ve karanlık köşeleri parlak beyaza döndü. "Çünkü *davranamaz*, emin ol."

İblisin gözleri irileşti. Konuştuğunda sesinde dehşet ve hayret karışımı bir ton vardı. "Sensin demek? O nefilim sensin."

Asaletimi tekrar içeri çektiğimde beyaz ışık söndü. "Birincisi, nefilim artık çok eski bir terim ve ikincisi, Bael'le *konuşuyordun* çünkü..."

"Eğer türünden birinin şehirde olduğu bilinseydi çoktan ölmüş olurdun." Gözleri kısıldı ve turuncu-siyah renkteki yüzünde tem-

bel bir gülümseme belirdi. "Belki de daha kötüsü, değil mi? Doğru mu? Senin ve benim türümüz hakkında söyledikleri?"

Ona bakarken dudaklarım yukarı kıvrıldı. Aşırı keyifliydi ve bundan epey rahatsız olmuştum. "Ne doğru mu?"

"Eğer bir iblis seni *yerse*..."

Kıpırdanarak dizimi kasıklarına geçirdim. Acı içinde haykırıp altımda kıvrandı. "Evet, tam burada seni durduracağım. Bana nerede olduğunu..."

"Bana Bael söyleme..." Derin bir nefes alıp acıyla iç çekti. "Bana senden Bael bahsetmedi, sen..."

Bu sefer çenesine yumruk atıp hançerin sapını da eyleme kattım. "Ağzından çıkacak sözcük *sevimli* kız olsa iyi olur."

İblis biraz kan ve muhtemelen bir adet diş tükürdükten sonra boynunu düzeltti. "Oydu."

Göğsümde nabız gibi atan sıcaklığın arttığını fark etsem de içime bir soğukluk yayılıyordu. "Kim?"

"Seni satan kişi. Adı neydi?" İblis gülünce ağzının köşelerinden tükürük ve kan sızdı, kolları gevşekçe aşağı düşmüştü. "Hah, evet. *Misha*. Çok komik, onu birkaç gündür görmedim. Acaba ne olup bitiyor? Ölü olmasından başka."

"Misha'yla mı konuştun?" İçimden bir ürperti geçti. "Sana ne dedi? Ne yaptın..."

"Onu sen öldürdün, değil mi? Ruhunu Cehennem'e gönderdin. Artık Cehennem'de çünkü o da en az benim kadar kötüydü."

Titremeye başladım. "Yalan söylüyorsun."

"Neden yalan söyleyeyim?"

"Bir sürü neden geliyor aklıma!" diye öfkeyle tersledim. Ama bu söylediklerime kendim bile inanmıyordum. "Bana ne dediğini söyle yoksa..."

"Yoksa ne? Beni öldürecek misin? Nefilimsin sen. Ben zaten ölmüş durumdayım." Bunun ne anlama geldiğine dair bir fikrim yoktu. İblis başını çatıdan kaldırdı, boynundaki kalın tendonlar belirginleşmişti. "Onu öldürdün ve artık iş işten geçti. Seni nasıl bir fırtınanın beklediğine dair hiçbir fikrin yok."

Kafasını tekrar yere çarptım. "Ona ne yaptığını söyle bana!"

"Misha seçildi." Kahkaha attığında içim buz kesti. "Haberci nihayet burada ve olacakları durdurmanın bir yolu yok. Nehirler kanlı akacak. Kıyamet zamanı geldi bebeğim. Haberci'yi durdurmanın hiçbir yolu yok. Sen hepsinin bir parçası olacaksın."

Ağzımı açtım ama iblis birden hareket etti. Beni devirmeye veya saldırmaya çalışmadı. Kalbine dayadığım hançeri tutan elimi bilekten kavradı ve beni aşağı çekerken kendini hızla yukarı itti.

Kendini bıçakladı.

"Sen ne halt..." diye bağırdım. Yerimden fırlayıp sendeleyerek geri çekildim. İblisin göğsündeki delikten taşan alevler bedenini kasıp kavurdu.

Birkaç saniye içinde çatıda bir yanık izinden başka bir şey kalmamıştı.

Hançerime baktım, sonra o noktaya, ardından tekrar hançere. "Tanrı aşkına ne..."

Kalbimin yanındaki sıcak top alev aldı. Sadece bir an sonra, öfkeli kocaman bir şey gökyüzünden Trinity hedefli bir füze gibi çatı kenarına indi.

Aman Tanrım.

Gardiyan karşımda tüm ihtişamıyla ayağa kalktı. Kanatları vücut uzunluğunu aşacak şekilde iki yana açılmıştı. Gümüşü ay ışığı altındaki iki gururlu, kalm boynuzun arasında altın rengi saçlar kıpırdanıyordu.

Zayne çatıya inip bana doğru yürürken korkutucuydu, yüzü zemine dönüktü. Kimileri Gardiyanların gerçek hallerinin çörten olduğunu düşünebilirdi ama ben aksi fikirdeydim. Onu ham, ilkel bir şekilde güzel buluyordum; saldırmadan hemen önce kıvrılan bir kobra gibiydi.

Gardiyan formundayken Zayne'in teni arduvaz grisine bürünürdü. O iki boynuzu çeliği ve taşı delip geçebilirdi, çok keskin pençeleri de öyle. Muhtemelen yüzüncü kez, Gardiyanların iyi tarafta olmasına şükrettim.

Yaklaştıkça dişlerinin dışarıda olduğunu fark ettim. Kocamanlardı ve onu yeterince iyi tanıdığım için dışarıya çıkmalarının çok ama çok öfkeli olmasından kaynaklandığını biliyordum. Ama dişlerini görmesem bile öyle olduğunu anlardım. Öfkesini kalbimin hemen yanında *hissedebiliyordum*. Soğuk algınlığı ilacı gibi kokuyordu ve bu bağın karşılıklı olduğunu, duyguları ikimiz arasında taşıdığını da doğruluyordu.

Yavaşça hançerlerimi kınına sokup kollarımı göğsümde kavuşturdum. Birkaç saniye sonra aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Havai fişekleri sevdiğimi biliyor muydun?"

Vay canına. Bu benim için bile alakasızdı.

"Buradan harika izlenir" diye ekledim. "Keşke 4 Temmuz'dan önce bu binadan haberim olsaydı."

Zayne bunu duymazdan geldi. "Bıraktığım yerde değilsin."

Boş çatıya şöyle bir göz attım. "Değilim."

"'Olduğun yerde kal' ifadesinin hangi kısmını anlamadın?"

"Seni dinleyeceğimi cidden düşündüğün kısmı?" diye araya girdim.

Zayne birkaç adım uzağımda durdu. "Trin..."

"Yapma." Elimi sallayarak sözünü kestim. "Beni bıraktın."

"İşe birlikte girmeden önce iblisin kim olduğunu görebilmek için seni birkaç dakika yalnız bıraktım. Benim işim..."

"Senin için beni restorana alınmayan bir köpek gibi kaldırımda bırakmak değil."

"Ne?" Rüzgâr omuz hizasındaki altın rengi saçlarını aldı ve birkaç tutamı boynuzlarına doğru savurdu. "Bir köpek..."

"Beni geride bıraktın. Koruyucu olayının senin için yeni olduğunu biliyorum ama beni geride bırakmak..."

"Pek akıllıca bir hareket değilmiş. Sana beş dakikalığına sırtımı döndüğümde, bıraktığım yerden birkaç blok ötede bir çatıda buluyorsun kendini" diyerek lafımı kesti. "Buraya nasıl çıktın? Daha da önemlisi *neden* buradasın?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Koştum ve atladım."

"Gerçekten mi?" dedi alayla. Kanatlarını kapatıp sırtında topladı.

“Yangın merdivenine” diye ekledim. “Kimse beni görmedi ve şimdi buradayım...”

“Bu da ne?” Zayne birden yanımda belirdi, zemindeki yanık beton parçasına bakıyordu. Çok yavaş bir hareketle başını kaldırdı. “Lütfen bana buraya bir iblisin peşinden gelmediğini söyle.”

“Bu kadar nazik bir tavırla sormana üzüldüm çünkü istemesem de ricanı geri çevirmek zorunda kalacağım.”

“Trinity.” Bana döndü. “Bir iblisle mi yüzleştin?”

“Evet. Senin yapmak için gittiğin gibi” diye hatırlattım. “Seni beklerken onu fark ettim. Bael’in bulunduğu bölgede iki Üst Düzey iblis bulunması önemli bir mesele olabilir diye düşündüğüm için, neler döndüğünü görmek akıllıca olur dedim.”

Zayne ağzını açtı.

Sözünü keserek, “Kendi başımın çaresine bakabileceğimi çok iyi biliyorsun. Bunu kendin söyledin. Yoksa bu bir yalan mıydı?” diye devam ettim. Boğazma yumruk atma planlarımı bana hatırlatacak bir şey söylemesine fırsat vermek istememiştim. “Ben bir savaşçıyım. Bunun için eğitildim, seninle ya da sensiz kendimi savunabileceğimi biliyorsun. Tıpkı senin, ben olmadan da kendini savunabileceğini bildiğim gibi. Beni bir kenarda tutamazsın. Bu hem hoş değil hem de zaman kaybı. Öylece kenarda durmayacağım.”

Zayne çenesini kaldırdığında uzun, gergin bir an yaşadık. “Haklısın.”

İçim şaşkınlıkla doldu. “Biliyorum.”

“Ama hatalısın da.”

Gözlerimi kırpıştırdım. “Affedersin?”

“Daha önce söylediklerim geçerli. Kendini savunma yeteneğinden şüphem yok. Seni iş üstündeyken gördüm. İblisi kontrol ederken seni arkada bırakma nedenim kendine bakamayacağını düşünmem değildi.”

“Neydi peki?”

“Misha’yla olanlardı” dediğinde irkildim. Kollarım iki yanıma düşerken bir adım geri çekildim. “Bu...” dedi Zayne. “İşte tam olarak bu. Gösterdiğin tepki. Çok kötü bir olay yaşadın Trin ve...”

“Ben iyiyim.”

“Saçmalık” diye çıkıştı Zayne. Ben de onun hakaretlerine hep eşlik eden mantıksız kıkırdama isteğini bastırdım. “İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz ve sorun değil. Akli başında hiç kimse senin iyi olmanı beklemez.”

Ama iyi olmam *gerekliyordu*.

Bunu anlamıyor muydu? Misha’yla yaşadıklarım berbattı ama bu konuya dair hissettiğim her şey dosyalanıp bir kenara atılmıştı ve sonsuza dek öyle kalacaktı. Öyle olması *gerekliyordu*. Yapmam gereken bir işim, tamamlamam gereken bir görevim vardı.

Zayne iç çekti. “Sanırım bu gece devriye gezmek istemediğim çok açıktı. İçeride kalmamızın en doğrusu olduğunu...” derken duraksadı. “Ama dışarıda olup bir şeyler yapmak istemeni de anlıyorum, bu yüzden geri adım attım.”

Sinirim tekrar alevlendi. “Koruyucum olarak, böyle konularda geri adım atıp atmamak sana kalmış bir konu değil...”

“*Arkadaşın* olarak, bir şeyin kötü bir fikir olduğunu düşündüğümde elbette müdahale etme hakkım var.” Zayne çenesini sıktı. “Arkadaşlar böyle yapar Trin. İstedğini yapmana izin vermezler, eğer veriyorlarsa o zaman arkadaşın *değillerdir*.”

Jada’yı düşündüm. Onun da aynısını önereceğini biliyordum. Biraz ara vermemi. Biraz zaman ayırmamı, olanları kabullenmemi, elimden geldiğince işlemem gerektiğini önerirdi.

Ama bunların kabullenecek bir yanı yoktu.

Zayne’in kanatları seğirse de kapalı kaldı. “Biraz dinlenmenin sana iyi geleceğini düşündüğüm için beklemeni istedim. Çünkü derinden sevdiğin birinin hayatını sona erdirmek zorunda kaldın.”

Derin, yakıcı bir nefes aldım.

“Ve eğer bunun yanlış olduğunu düşünüyorsan, öyle olsun. Sana güvenmediğimi düşündürdüysem üzgünüm ama neler yaşadığını düşündüğüm için üzülmiyorum.”

Yutkundum, ona karşılık vermek istiyordum ama... söyledikleri mantıklıydı. Bakışlarımı kaçırıp başımla hafifçe onayladım. “Dışarıya çıkmak için hazırım.”

Zayne susmayı tercih etti.

“Ben iyiyim. Dikkatim dağılmadı veya tehlikede değildim. Bu gayet açık.” Arkamı döndüm ve hemen yerdeki bir şeye takıldım çünkü Tanrı elbette benden nefret ediyordu. Sonra kendimi toparlayıp bakışlarımı tekrar ona çevirdim.

Zayne bıkkınlıkla kollarını havaya kaldırdı. “Sen ciddi misin?”

Aşağıya baktığımda bir kablo gördüm. “Görmedim. Her neyse.” Konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti. “İblisi buldun mu?”

Kısık sesle küfre benzeyen bir şeyler mırıldandı. “Onu takip ettim ama o 1. Cadde’ye giden bir köşeyi dönüp gözden kayboldu.”

Bu isim, benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Zayne belli ki bunu hissetmişti. “1. Cadde senato binalarından birkaçına çıkan yoldur. Ancak bu, iblisin oraya gittiği anlamına gelmiyor. Burada neler oldu?”

Belime kadar eğilerek kömürleşmiş alana baktım. “Şey... iblis işi kendi başına bitirmeye karar verdi.”

“Anlayamadım?” Başını aniden bana çevirdi, gri tonlu dudakları ince bir çizgi halindeydi.

“Kendini hançerime sapladı.” Omuz silktim. “Ben onu sırtüstü yatırana kadar hep ukalalık edip tehditler savurdu. Onu konuşturmak istiyordum aslında. Bael veya Haberci hakkında bir şey bilip bilmediğini öğrenmek istedim.”

“Onu konuşturmak mı?”

Başımla onayladım, iblise ne olduğumu gösterdiğim gerçeğini kendime saklamanın iyi bir fikir olduğuna karar vermiştim. “Çok ikna edici olabileceğimi öğrendim.”

Zayne dudaklarını araladı.

Hiç susmadan devam ettim. “Her neyse, Bael hakkında hiçbir şey söylemedi ama onu tanıyordu... ve Misha’yı.”

Ben bir noktaya bakmaya devam ederken bana yaklaştı. “Nasıl emin oldun?”

Midemde bir düğüm oluştu. “Misha’dan bahsetti. Sorduğum sorulardan kim olduğumu anlamış olmalı.” Bu tam olarak bir yalan değildi. “Onu öldürdüğümü biliyordu.”

"Trin." Zayne bana uzandı, sıcak parmaklarını kolumda hissettim.

Aniden gelen, yoğun ve vurucu bir duygu dalgasıyla onun erişim alanından uzaklaştım. "Haberci'yi de biliyordu. Babamın söylediklerinin hemen hemen aynısını söyledi. Nehirler kırmızı akacak ve kıyamet zamanı geldi..." Misha'nın ruhuyla benim de bunun bir parçası olduğum kısmı atlamıştım çünkü ilkinde inanmıyordum, ikincisi de anlamsızdı. "Kendini hançerime saplamadan önce gerçekten yararlı bir şey söylemedi. Deliceydi ama..."

"Ne düşünüyorsun?"

"Bilmem. Ben nefilim olduğum için zaten öldüğünü söyledi." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Kendini öldürmek tek seçeneğim gibi."

Zayne sözlerimi değerlendirdi. "Bael'in ya da Haberci'nin seninle temas halinde olduğunu düşünmesinden korkmuş ve bu onun sonunu getirmiş gibi miydi?"

Yavaşça başımla onayladım. "Pek mantıklı gelmiyor."

"Haberci'nin bilgi vermesi karşısında yapabileceklerinden bu kadar korkuyorsa, kulağa mantıklı geliyor." Kanatlarını açarak kendi rüzgârını yarattı. "Belki de senin ne olduğunu öğrenince kaçamayacağını anladı. Onu zaten öldürecektin."

Bu doğrudu.

Berbat tehditler savurduğu için onu kesinlikle öldürecektim ama asıl nedenin bu olduğunu düşünmüyordum. Ölen iblis, benden daha çok Haberci'den korkuyordu ve bu hiç de iyiye işaret değildi.

Hem de hiç.

Akşamın geri kalanı pek olaylı geçmedi. Artık etrafta iblis yoktu, sadece insanlar arası şiddet vardı. Gece yanından geçtiğimiz bir kulüpte sona erdi, görünüşe göre birinin kız arkadaşının üstüne içki dökülünce silahlı çatışma çıkmıştı.

İnsanların korkunç şeyler yapmak için iblislere ihtiyaç duymadıkları açıktı.

Zayne'in dairesine geri döndük. O salona, ben de yatak odasına geçtikten sonra bunu düşündüm. İnsanlar her şeyi bu kadar çabuk çöpe atarken, Tanrı'nın insanları ve ruhlarını kurtarmak için neden bu kadar çaba sarf ettiğini merak ediyordum bazen.

İyilik ve kötülük arasında bir denge olması gerekiyordu. İşte bu yüzden zebani gibi iblislerin yeryüzüne çıkmasına izin veriliyordu. Bunlar birer testti, insanların sabrını zorlamak için etraflarındaki rasgele şeyleri yok ederek ne zaman çileden çıkacaklarını görmek istiyorlardı. Tek bir öfke patlaması Cehennem'e gitmenizi sağlamazdı. Ancak bir insanın yaptığı veya düşündüğü her şey sıraya ekleniyordu ve sosyal medyanın icadından sonra bu sıranın ne kadar uzun olduğunu ancak hayal edebilirdim. Hatta bazı Üst Düzey iblislerin bile bir amacı vardı; insanlarla etkileşime giriyor, onları günah ve sapkın davranışlarda özgür iradelerini kullanma-

ya teşvik ediyorlardı. Asıl sorun, iblisler bu sınırı aşıp insanları aktif olarak manipüle etmeye veya onlara zarar vermeye başladığında ortaya çıkıyordu. Elbette, insan gibi görünmeyen iblislerin –sayıları çok fazlaydı– insanlara yaklaşmasına izin verilmiyordu. İşte tam bu noktada, Gardiyanlar devreye giriyordu.

Öte yandan, Gardiyanların çoğu zebaniler de dahil, gördükleri tüm iblisleri öldürürdü ve bu durum en başından beri böyleydi.

Tanrı aslında onları insanlığa göz kulak olmaları, sonsuz lanet yerine sonsuz şan ve şöhret uğruna hayatlarını riske atmalarına yardımcı olmaları için yaratmıştı. İnsanlar ise sadece... Hâlâ birbirlerini ve kendilerini yok etmeye çalışıyorlardı, doğalarının bir parçasıymış gibi. Bazıları bunun Âdem ile Havva'nın kendini yok eden doğasından, o elma meselesinden kaynaklandığını söylerdi. Mücadelenin her gün, tüm insanların içinde sürdüğünü ve bunun yılanın en büyük başarısı olduğunu düşünüyorlardı.

Son günlerde çok fazla kayıp yaşıyordu. Cinayetler ve saldırılar, soygunlar ve açgözlülük, ırkçılık ve bağınazlık, nefret ve hoşgörüsüzlük... Tüm bunlar iyileşmek yerine artıyordu, sanki kaynama noktası giderek yaklaşıyordu. Bunlar iblislerin çok iyi çalıştıklarının bir göstergesi miydi, yoksa insanlar iblislerin işini onlar adına yapmaya kararlı mıydı?

Bazı günler, insan amacın ne olduğunu merak ediyordu.

"Tanrım" diye mırıldandım kollarımı sallayarak. "İyice depresifleştim."

Düşüncelerimden sıkılarak yan tarafıma dönüp gözlerimi kapattım. Yatak odamın tavanını süsleyen o çirkin yıldızları özlemiştim. Karanlıkta yumuşak, aydınlık bir beyaz renkte parlayarak beni... rahatlatırlardı. Tuhaf olduğunu biliyordum.

Ben tuhaftım.

Beynimin ne zaman kapandığını ve uykuya daldığını bilmiyordum. Ama gözlerimi açıp odadaki karanlığın gittiğini görmemle arasında sadece birkaç dakika vardı sanki.

Hiç uyumadığımı hissederek kendimi yataktan zorla çıkardım ve sabah rutinimi yapmaya koyuldum. Saçlarımı kurumaya bırak-

tım, duştan çıktığım hızla giyindim ve uyandıktan on beş dakika sonra, gözlüğümü takmış halde odadan çıkmaya hazırdım.

Kapıyı açmadan önce tereddüt ettim, uykulu ve dağınık bir Zayne görmeye kendimi hazırlamıştım. Kapıyı gece yine açık bırakmıştım ve bunun nedenini düşünmeyi reddediyordum. Gözlerimin aydınlık odaya alışması biraz zaman aldı. Zayne odada değildi, bu da demek oluyordu ki...

Bakışlarım kanepeye kaydı. Evet, oradaydı, oturmuştu ve...

Altın teninin altındaki kaslar, gerinmek için kollarını başının üzerine kaldırdığında çıplak omuzlarında dalgalandı. Sırtı yay gibi gerilmişti. Kanepenin görüşümün çoğunu kapatmasına minnettar mı kalsam yoksa hayal kırıklığı mı duysam bilemiyordum.

"İstesem de bakışlarımı ayıramıyorum" dedi Fıstık. Bir anda yanımda belirdiğinde yerden yaklaşık otuz santim kadar sıçradım. "Spor salonunda daha fazla zaman geçirmem gerekiyormuş gibi hissettiriyor bana."

Kaşlarım havaya kalktı.

Zayne benim durduğum yere döndü. "Hey" dedi uykulu, boğuk sesiyle. Bir elini dağınık saçlarının arasından geçirdi.

"Günaydın" diye mırıldandım, Fıstık'ın yok olmasma minnettardım. Elimi kaldırıp tırnaklarımdan birini ısırdım.

"İyi uyuyor musun?" diye sordu Zayne. Onu başımla onayladım ama bu bir yalandı.

Zayne ayağa kalktığında bakışlarımı kaçırıp mutfığa koştum, yüzümün hissettiğim kadar kızarmadığını umuyordum. Zayne'in göğsünün ihtişamına bakmaya ihtiyacım yoktu. "İçecek bir şey ister misin?"

"Hayır ama teşekkür ederim" diye cevap verdi. "Birkaç dakika geri dönerim."

Zayne'in ilk uyandığında çok konuşkan olmadığını öğrenmiştim. Bir bardak portakal suyu koyup yudumladım ve ada tezgâhtaki okul planlarının yanına koydum. Kâğıt henüz açılmamıştı.

Duşun açıldığını duyunca Fıstık'ın banyoda sapıklık yapmadığını umdum. Kanepeye gidip televizyonu açtım, bir haber kanalı

seçip yumuşak gri yorganı katladım ve kanepenin arkasına ört-tüm. Ardından mutfaktaki adaya geri döndüm. Portakal suyu-mu bitirip bir kutu gazlı içeceğe geçtiğimde Zayne nihayet yatak odasından çıkmıştı. Gergin enerjim yüzünden yine başparmağımı kemirmeye başladım, düşünün neden benimkinden iki kat daha uzun sürdüğünü merak ediyordum. Saçları ıslaktı ve geriye doğ-ru taranmıştı. Neyse ki üstünde lacivert bir eşofman altı ve beyaz, düz bir tişört vardı. Ayaklarında çorap yoktu.

Ayakları güzeldi.

“Kahvaltıda soda mı?” diye sordu yanımdan geçerken. Elimi yakalayıp içeceği nazikçe ağzımdan uzaklaştırdı.

İç çektim. “Bu sabah tatlım.”

“Güzel.” Buzdolabına doğru yürüdü. Kokusu havada kalmış-tı, her zamanki gibi yine kış kokuyordu. Bir çeşit duş jeli mi kul-lanıyordu? Sanmıyordum çünkü çoktan duştaki şişeleri kontrol etmiştim.

Arkamı döndüm. “Dünkü su konuşmamızı hatırlatmama gerek var mı?”

“Lütfen, Tanrım. Hayır.” Buzdolabını açtı. “Yumurta ister mi-sin?”

“Elbette. Yardım edebilir miyim?”

Adanın üstüne bir karton yumurta ve bir kap tereyağı koyup başını kaldırdı. “Kızarmış tavuk yapmaya çalışırken Thierry’nin evini neredeyse yakan sen değil miydin?”

Alayla güldüm. “Bana ızgara peynir yapmayı öğreteceğini söy-leyen sen değil miydin?”

“Ah, haklısın.” Bir yumurta alıp bana uzattı. “Ama önce karnı-mı doyurmam gerekiyor.”

“Öncelikler.”

“Ayrıca gerçekten yumurta yapmanı istemiyorum. Yumurtayı mahvetmek zor olsa da bunu yapacağından şüpheleniyorum. Bu sefer cidden senin adına utanırım.”

“Gerçekten mi?” diye alayla mırıldandım.

Zayne sırttı ve onu izlerken yüzüme sersem bir ifade yerleştiğini hissettim. “Çırpılmış yer misin?”

“Elbette Şef Zayne.”

Buna hafifçe güldü. “Gidip kanepeye oturabilirsin. Tabureden daha rahat.”

“Biliyorum.” Muhtemelen öyleydi ama Zayne orada uyuyordu ve kanepede nedense onun alanıymış gibi geliyordu.

Bunu ne kadar sürdürebilirdik? Zayne kanepede uyumaya ne kadar devam edecekti? Daha ne kadar bir banyoyu paylaşacaktık? Ama başka nereye gidebilirdik ki? Şehirde kalmak zorundaydık. Klanının yerleşkesinde bize yer vardı ama Nicolai ve Dez hariç kimse benim ne olduğumu bilmiyordu ve böyle kalması gerekiyordu. Zayne de bu fikre pek sıcak bakmazdı.

“Kahvaltıdan sonra biraz antrenman yapabiliriz” dedi dikkatimi tekrar kendisine çekerek. “Görme sorununa yardımcı olacak özel bir şey bulamadım ama Misha’yla her gün pratik yaptıysanız buna devam etmeliyiz.”

Başımı eğip kendime baktım. Taytım ve bol gömleğim antrenman için mükemmeldi.

“Daha iyi bir planın mı var?”

Ona alay dolu bir bakış fırlattım. “Evet, hançerime saplanan o iblisle planım var. Tekrar canlanacak ve takılacağız.”

Zayne sırttı. “O zaman minderleri açmaya ne dersin?” Bir sessizlik oldu. “Tek başına halledebilir misin?”

“Tek başıma halledebilirim” diyerek onu taklit ettim tabureden inerken. “Tabii sana atacağım o müthiş dayığı kaldırabilirsen.”

O kadar yüksek sesle güldü ki dönüp ona baktım.

“Güldüğüne çok pişman olacaksın” diye mırıldanarak minderlere yürüdüm.

Zayne yumurtaları çırpıma başladığında, şaşırtıcı derecede ağır olan minderleri kaldırıp büyük bir gürültüyle yere bıraktım. Tamamen açtıktan sonra iki büyük parçayı birbirine itip alımdaki teri sildim ve Zayne’in yanına, adaya geri döndüm. Tereyağlı yu-

murtaları bitirdiğimizde çok daha enerjiktim, dün gece gerçekten dinlenmişim sanki.

Etrafı toparladıktan sonra Zayne'i minderlere kadar takip edip kollarımı öne uzattım.

"Normalde önce biraz ısınırım." Zayne mindere adım attığında bileğindeki lastik tokayı çekip saçlarını topladı ve yarım yamalak bir atkuyruğu yaptı, benimkilerden bin kat daha güzel duruyordu. "En azından biraz koşarım."

Büktüğüm dirseğimi göğsümün üzerinden çekerken kaşlarımı çattım ve omzumun gerildiğini hissettim. "Koşmayı sevmiyorum."

Zayne bana döndü. "Çok şaşırdım."

"Ha-ha."

"Engelleme ve devirme teknikleriyle başlayabiliriz." Kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayaklarını zemine sabitlenmiş ve bacaklarını omuz genişliğinde açmıştı. Misha'yı o kadar çok hatırlatıyordu ki sonunda bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. "Daha sonra savunmaya geçeriz..."

"Yani temel bilgilerle mi?" Onu taklit ederek kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Eğitime ilk başladığımda öğrendiğim şeylerle?"

Başıyla onayladı. "Ne kadar çalışırsan çalış, teknikler her zaman geliştirilebilir."

"Hah. Sen de temel engelleme tekniklerini çalışmaya devam ediyor musun?" Kaşlarımı kaldırdım.

Zayne susmayı tercih etti.

"Bunu hayır olarak kabul edeceğim. Bunu yapmam gerektiğini düşünmene sebep olan şey nedir?" diye sordum.

Başını hafifçe yana eğdi. "Çünkü senden çok daha fazla saha deneyimim var."

"Bu doğru." Kollarımı çözdüm.

Zayne başını dikleştirdi, yüzünde daha fazla tartışmamızı bekliyormuş gibi bir ifade vardı.

Gülümsedim.

Sonra aniden harekete geçtim. İleri atılarak beyzbolda sayı yapacakmış gibi aşağı kaydım, avuç içlerimi mindere koydum ve bir bacağıma çevirip onu tekmeledim. Bacaklarına çelme taktığımda bir ağaç gibi devrildi, homurdanarak yan tarafına düştü ve sırtüstü yuvarlandı. Ayağa kalkıp döndüm ve tam oturmaya başladığı sırada dizlerimi kalçalarının iki yanına koydum. Ellerimle omuzlarını tutup karnını bacaklarımın arasına sıkıştırarak onu zemine bastırdım. Bireysel gücümünden ve ondan ödünç aldığım kuvvetten yararlanmıştım. Kaslarım gergindi ama o hareket etmiyordu.

Bir saniye durup şaşkın bakışlarının ve onu yendiğim için hissettiğim saf, katıksız zevkin tadını çıkardım. "Savunma tekniklerini uygulaması gereken ben değilim bence."

Zayne'in gözleri kısıldı. "*Touché.*"

"Söyleyeceğin sadece bu mu?" diye sordum. Göğsünün altımda yükseldiğini hissedebiliyordum.

Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Misha'yla çalışırken ne yapardınız?"

"Savaşırđık."

Kaşları kalktı. "Bu kadar mı?"

Başımla onayladım. "Savaşırđık ve gücümüzü sakınmazdık." Göğsündeki ellerimi kaydırırken ince tişörtünün altındaki sıccak teni görmezden geliyordum. "Şey... Misha'nın biraz kendini tuttuğu zamanlar olabilir ama biz yine de dövüşürđük. Sonra ben hançerlerle çalışmaya başladım."

"Burada hançerlerle çalışmak zor olacak" dediğinde başımla onayladım. "Bence yerleşkede yapabiliriz. "Çok fazla açık alan ve çok fazla bıçaklanacak ağaç var."

"Ağaçları bıçaklamayı pek sevmem ama işe yarayabilir."

"Peki ya gözlerin? Güneş ışığı sorun olmayacak mı?"

Omuz silktim. "Güneş ışığı sorun olabilir. Çok bulutlu bir gün de sorun olabilir. Ancak dövüşürken her zaman mükemmel ortam ışığına sahip olmayacağım, o yüzden bunu rahatsız edici koşullar altında yapmak muhtemelen daha akılcıca sayılır."

"Haklısın." Zayne altımda çok rahat görünüyordu, mola vermiş gibiydi.

“Gerçekten benimle dövüşebilecek misin? Kendini tutmadan?” diye sordum. “Çünkü yumruk veya tekmelerini sakınman gerekmiyor.”

“Neden sakınacağımı düşünüyorsun?”

“Eh, temel çalışmalardan başlamak istediğin için olabilir mi? Ayrıca sen iyi bir adamsın. En son kavga ettiğimizde bana pek saldırmamıştın. Tüm gücünü kullanmamıştın.”

“Beni alt etmeyi bu yüzden mi başardın?”

Dudaklarım tek çizgi halini aldı. “Her neyse. Bunu yapabilir misin bilmem gerekiyor, yani öylece yatmak yerine. Çünkü dediğim gibi, sen iyi bir adamsın.”

O yarım gülümsemesi biraz daha büyüdü. “Belki de sadece keyfim yerinde olduğu için burada yatıyorumdur.”

Gözlerimi kırptırdım. “Ne...”

Zayne’in elleri kalçalarımı kavradığında bir şok dalgası yüzünden dengemi kaybettim. Sadece bir kalp atışı sonra yerde yatıyordum ve Zayne de üstümdeydi, dizleri kalçalarımın iki yanındaki minderlere gömülmüştü. Ayağa kalkmaya çalıştım ama bileklerimi yere sabitledi.

Kalbim hızla atmaya başlarken eğildi ve dudaklarımız arasında birkaç santim kaldığında duraksadı. Ellerinin bileklerimdeki ağırlığı ve vücudunun sıcaklığı hayal gücümün keyifle yasaklı yerlere uçmasına neden oluyordu.

“Sana acı çektirme fikrinden hoşlanmıyorum. Eğitim sırasında canın yanacak, bu kaçınılmaz.” Atkuyruğundan çıkan bir tutam saç yanağına düştü. Parmaklarım onu yerine geri sıkıştırmak için karıncalanıyordu. Ancak şükürler olsun ki ellerimi oynatamıyordum. “Ama kendimi tutmamın sana yardımcı olmayacağını da biliyorum. Bana da faydası olmayacak. Koruyucun olarak ne yapmam gerektiğini biliyorum.”

Koruyucun olarak.

Nedense bu sözler sürekli tekrarlanıyordu. Zayne sonunda devam etti. “Ve doğruyu söylüyordum, orada yatıyordum. Keyfim yerinde olduğu için yatıyordum, *iyi* biri olduğum için değil.”

Dudaklarım aralandı ve içime baş döndürücü bir coşku dalgası yayılarak ZAYNE yazan çekmeceye çarptı. Ona nasıl cevap vereceğimi, hatta verip vermemem gerektiğini bile bilmiyordum çünkü muhtemelen en iyisi bunu yapmamaktı.

Zayne bileklerimi bırakıp ayağa kalktıktan sonra elini bana uzattı. "Hazır mısın?"

Tamam o zaman...

Nefesimi güçlükle verip doğruldum ve elimi avucuna bıraktım. Eli benimkini kavradı, tutuşu sıcak ve sağlamdı. Ardından beni rahatlıkla ayağa kaldırdı.

"Hazırım." Kendime zihnimden sağlam bir tokat attım.

Minderlerin iki köşesine çekildik. Bir başlangıç yapmam gerektiğini düşünsem de yanıldım. Zayne daha önce saldırdı. İlk şoku atlatıp kolunun altına doğru hamle yaptım. Ben hızlı ve çeviktim ama o da öyleydi. Dönüp tekrar saldırdım ama Zayne sadece bir tarafa gidiyormuş gibi yapıp üstüme bir tekme savurdu. Tekmesini engellediğim anda geri çekilmediğini anladım çünkü darbesi koluma inerek beni geri adım atmaya zorladı.

Yüzümde bir gülümseme oluşmuştu.

Biraz çarpık bir zevkti ama her neyse.

Kesinlikle canını acıtacak sert bir hamleden kaçınmak için döndüm ama sırtına çok sert bir tekme indirmeyi unutmadım.

Zayne homurdanarak ayaklarının üstünde durup bana döndü. "Off."

"Üzgünüm derdim ama değilim." Öne atılarak onu merkezi görüş alanımda tutan mesafeyi kapattım ancak Zayne bunun farkındalığıyla sağa fırladı. Nefesimin kesildiğini hissettim, hemen sonra göğsümden dışarı patlarcasına çıktı. Yeterince hızlı hareket edememiştim. Zayne yumruğunu omzuma çarparak beni döndürdü. Geriye sendelerken sinir ve saygı arasında sıkışıp kalmış haldeydim. Yapması gerekeni yapmıştı. Zayıflığımı bulup kullanmıştı.

Darbe üstüne darbe indirerek savaşmaya devam ettik. Çoğunu savuşturdum. Bazılarım kaçırdım çünkü çok yakın dövüşüyorduk

ve Zayne mesafeyi açamayacağım kadar hızlıydı. Alnım terden ıslanmıştı ve kalbim harcadığım çabadan dolayı gümbür gümbür atıyordu.

“Seni beş kez alt ettim” dedim birbirimizden ayrılırken. Kolumla alnımdaki teri sildim.

“Seni o minderlere altı kez indirdim” diye cevapladı. “Saydığım falan yok elbette.”

“Hı-hı.” Ona atıldım, eğildim ve zayıf noktası olduğunu öğrendiğim bacaklarına saldırdım.

Bunun olacağını görerek yumruğunu tekrar savurdu ama bu sefer ben yeterince hızlıydım. Yumruğunu görebilmek için yana kaçtım ve elini yakalayıp büktüm.

Zayne dilini şaklatıp tutuşumu kolayca bozdu ama buna hazırlıklıydım. Topuklarımın üstünde dönerek arkasına geçtim. Ağırlığımı tek ayağıma verip ivme kazanmak için kollarımı alçak bir yay şeklinde savurdum. Sol ayağımla sıçrarken diğer bacağımı normalden biraz aşağıda tuttum ve havada dönerek Zayne’in dizlerine bir kelebek tekmesi indirdim.

Ben yere inerken o da sırtüstü düştü. Sonunda ayağa kalkıp üstünde dikildim.

“Artık berabereyiz.” Kollarımdaki ve bacaklarımdaki ağrıya rağmen sııttım.

Zayne ayağa kalktı. “Bundan zevk alıyorsun” dedi yüzüne düşen bir tutamı geriye atarken.

“Alıyorum” diye cıvıladım.

“Biraz fazla.”

Gülerek ona yürüdüm ama ellerini aşağı indirdiğini ve yüzünde garip bir ifadeyle bana baktığını görünce durdum. “Ne oldu?”

Altdudağını dişlerinin arasına alıp ısırıldı. “Gülüştün.”

“Evet, ne olmuş?”

Gülümsedi ancak sonra başını iki yana sallayarak ifadeyi yüzünden sildi. “Önemli değil.”

“Hayır. Bir önemi var. Garip miydi? Kıkırdamış mıydım yoksa? Fıstık kıkırdadığımı söylüyor. Bir cadı gibi.”

“Hayır.” Gülümsemesinin bir kısmı geri döndü. “Kıkırdama değildi. Güzeldi. Gerçekten çok güzel bir kahkahaydı. Sen sadece... senin böyle güldüğünü çok duymadım.”

Ayaklarımın üstünde kıpırdandım. “Duymadın mı?”

“Hayır.” Tekrar yüzüne düşen saçları geriye itti. “Sanırım en son böyle güldüğünde çatıların üzerinden atlayarak bana kalp krizi geçirtmiştin.”

Gülümsedim. Onu çok korkutmuştum ve bana öfkeli bir halde... Tabii ki öfke, o gece hissettiği tek duygu değildi. Gülümsemem soldu. O gece impler bize saldırmıştı, onun göğsünden pençe çıkarmıştım ve...

Bakışlarımı kaçırdım, derin bir nefes verip zihnimdeki düşünce treninin frenine bastım. “Belki de o gülüşü duyabilmen için çatılardan atlarım.”

“O sesi çok seviyorum ama bu aşırı gereksiz olurdu.”

“Sanmıyorum.” Kolamı bıraktığım yere yürüyüp bir yudum aldım, keşke daha soğuk olsaydı. “Sanırım bir duşa daha ihtiyacım var.”

“Benim de.” Zayne minderden indi.

Tek bir duş olduğunu, terden sıırılsıklam olduğumuzu ve su tasarrufunun doğaya çok faydalı olduğunu düşününce tenimde utangaç bir alev yükseldi.

Zayne kanepeye gelip kalçasını arkasına yasladı. “Ne düşünüyorum, biliyor musun?”

Umarım benimle aynı şeydir. Ya da umarım o değildir.

“Kendine yeterince hak vermiyorsun.”

Ağzımı açtım.

“Evet, bunu duymanın şok edici olduğunu biliyorum çünkü kendine her türlü hakkı veriyorsun.” Ağzımı sımsıkı kapattığımda sıırıttı. “Ama ben bilerek kör noktalarına girdim ve sen durumu gayet iyi idare ettin.”

Çok fazla sevinmemeye çalışarak gözlüğümü taktım ve bir bar taburesine oturdum. Zayne’in yüzü biraz daha netleşmişti. “Ama mükemmel değilim ve öyle olmam gerekiyor.”

“Hiç kimse mükemmel olamaz” diye düzeltti. “Ama kendini geliştirebilirsin ve bence...” Telefonundan gelen sesle sustu, eline alıp ekrana bakınca kaşlarını çatı. Çenesini sertçe sıkarken bir azı dişini çatlatmış bile olabilirdi. “Kahretsin.”

Gerildim. “Ne oldu?”

“Roth!” diye bağırdı. “Buraya gelmiş ve arkadaşlarını da yanında getirmiş.”

Roth.

Başka bir deyişle Asaroth, yani gerçek anlamda Cehennem Veliaht Prensi olan kişi.

“Senin nerede yaşadığını biliyor mu?” diye sordum.

“Görünüşe göre biliyor” diye homurdandı Zayne. “Mahalleye veda vakti.”

Zayne odadan çıkıp telefonu ada tezgâha bırakırken kahkaha-mı bastırdım. Roth’un onun nerede yaşadığını bilmesi ya da burada olması beni pek ilgilendirmiyordu. Evet, Roth bir iblisti. Çok güçlü bir Üst Düzey iblisti ama düşman değildi.

En azından bizim düşmanımız değildi.

Zayne’le aralarında tuhaf bir ilişki vardı.

Bunun büyük bir nedeni, Gardiyanlar ve iblislerin birbirlerine arkadaşça davrandığının bile hiç duyulmamış olmasından kaynaklanıyordu. Çünkü yani... öyleydi işte. Bir tür Cennet’i temsil ediyordu, diğeri ise Cehennem’i. Gardiyanlar iblisleri avlardı, iblisler de onları. Yaşam döngüsü tam olarak böyleydi ve doğuştan düşman olmaları gayet anlaşılabilirdi.

Ancak durum değişmişti.

Zayne, tüm iblisleri kötülüğün tohumu olarak görmeyen tanış-

tığım ilk Gardiyan'dı. Tıpkı diğer bütün Gardiyanlar gibi, ben de iblislerin kötülüğü konusunda en ufak bir şüpheye yer olmadan büyütülmüştüm. Ancak onun sayesinde, iblislerin karmaşık varlıklar olduğunu öğreniyordum. Bazıları tıpkı insanlar ve Gardiyanlar gibi özgür iradelerini kullanabiliyordu.

Her iblis bilinçsizce kötü değildi. Gerçi kötülüğün bilinçli olmasının daha iyi sayılacağından pek emin değildim ama iyilik ve kötülüğün siyah beyaz olmadığını öğreniyordum. Hiç kimse –hatta Gardiyanlar ve iblisler bile– yaratıldığı gibi kalmıyordu. Seçimler ve eylemler zamanla değişebilirdi. İblisler büyük iyilikler, Gardiyanlar ise büyük kötülükler yapabilirlerdi.

Misha bir örnekti. Gardiyanlar saf ruhlarla doğarlardı –dünyadaki tüm iyi ve kutsal şeylerin listesi yapılırsa en tepeye yakın olacak bir ırktı– ama Misha korkunç şeyler yapmıştı. O kötü biriydi. Bunu inkâr edemezdim.

Tabii buradaki tek tuhaflık, Zayne ve Roth'un arkadaşlık benzeri bir ilişkiye sahip olması değildi. Ortak noktalarıydı.

Layla.

Birbirlerine düşmanlık taslayan birer dosttular aslında.

Roth insanlara büyü yapan cadılar meclisiyle tanışmamıza yardım etmişti ve aslında bu onun görevi değildi. Bir iblisten beklenmeyen diğer hareketiyse, Senatör Fisher'ın evinde Üst Düzey iblisler tarafından pusuya düşürüldüğümüzde Zayne'e yardım etmek için geri dönmesiydi. Neredeyse ölüyorduk ve Roth sevgilisini güvenli bir yere götürdükten sonra tekrar yanımıza gelmişti. Belki de bunu Layla ve Zayne'in karmaşık geçmişi yüzünden yapmıştı ama geri dönmesinin bir anlamı vardı.

"Bekle..." dedim. "Arkadaşlarını da mı getiriyor?"

Zayne başıyla onayladı. "Evet."

Kapının yanındaki konsola gidip bir düğmeye bastığında, interkom sisteminden gelen vızıltı sesiyle vücudumdaki her kas gerildi.

Zayne öfkeyle, "Yukarı gel" dedi hoparlöre.

Roth *arkadaşlar* derken Layla'yı mı kastetmişti acaba? Zayne'le aralarında geçen her şeyi bilmesine rağmen onu gerçekten buraya

getirir miydi? Zayne ve Layla'nın karmaşık geçmişini bana anlatan kişi de oydu. Roth söyleyene kadar hiçbir şeyden haberim yoktu.

Ama sevgilisini yanında getirseydi bile, Layla'nın burada olmasında bir sakınca görmüyordum. Bana karşı hep nazik davranmıştı, şey... aslında ilk tanıştığımızda bana bir hoş geldin pankartı açmış değildi. Hâlâ beni yemek isteme ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyordum ama iyi görünüyordu ve Roth'a çok âşık olduğu da belliydi.

Roth, insanların vazgeçmeye razı olduğu bir dizi şey karşılığında ruh ve diğer değerli malları takas eden, iblis simsar Cayman'ı yanında getirmiş de olabilirdi. Cayman diğer iblislerle bile anlaşmalar yapıyordu, yani tam bir fırsat eşitliği oyuncusuydu. Cayman'ı getirdiğini umdum çünkü terli ve kızarmış bir haldeydim. Ayrıca saçlarımın berbat durumda olduğunu biliyordum.

Ensemde aniden sıcak bir baskı hissettim. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede kapı açıldı. İlk önce iblis prens gözüme çarptı.

Roth, ölüm ve günahın tek bir muhteşem pakete sarılmış haliydi. Koyu renkli dimdik saçlar, yüksek ve belirgin elmacıkkemikleri dolgun dudaklar. Sadece yüzüyle binlerce dergiye kapak olabilir ve muhtemelen birkaç savaş başlatabilirdi.

"Beni gördüğüne çok sevinmiş gibisin" derken ses tonu yumuşaktı ve Zayne'e bakarken dudaklarında yarım bir gülümseme belirmişti. Yanımdaki Gardiyan'dan biraz daha uzundu ama onun kadar geniş bir vücuda sahip değildi.

"Heyecandan içim içime sığmıyor. Kendimi zor tutuyorum." Zayne kapının yanında duruyordu, onun sesi yanmış bir ekmek dilimi kadar kuruydu. "Yaşadığım yeri bildiğinden habersizdim."

"Hep biliyordum" diye cevapladı Roth.

"Eh, bu... harika."

"Ben bilmiyordum" dedi Roth'un arkasından tanıdık bir ses. "Senin nerede yaşadığını bildiğinden bana hiç bahsetmedi."

Bakışlarım asansör boşluğuna kaydı. Roth yalnız değildi ve kesinlikle Cayman'ı yanında getirmemişti.

Konuşan bir kadındı. Layla'ydı. Tanrım, onu görünce Zayne'in neden sırılsıklam âşık olduğunu anlamak kolaydı. Roth gibi bir

iblisin ona neden âşık olduğunu da öyle. Layla bir paradokstu. Açık sarı saçları, iri gözleri ve yay şeklinde dudakları... Yüzünün her hattında bebeksi bir masumiyetle saf cazibeyi buluşturan şaşırtıcı bir uyum vardı. İyiliğin ve kötülüğün vücut bulmuş haliydi. Bir Gardiyan'ın ve neyse ki Cehennem'e kapatılmış dünyadaki en güçlü iblislerden birinin kızıydı.

Layla'nın sadece bakılası bir güzellikten fazlası olduğunu biliyordum. Zayne'in onu sevmesinin daha derin nedenleri olmalıydı. Ben onun yanında çok sığ kalıyordum.

"Bunu sır olarak saklamasına biraz şaşırdım" dedi Zayne. Açıkça eğleniyordu, hatta belki biraz da mutluydu. "Sizinle birinin daha geldiğini görüyorum."

"Ondan kurtulamadım." Roth bana dönerken asansörden biri daha fırlayarak Zayne'in üstüne atladı.

Koyu renk kot pantolon ve menekşe rengi askılı tişört giyen uzun boylu, zayıf kızı Zayne kolayca yakaladı. Kızın kolları beline dolandığında o da incecik belini sararak karşılık verdi.

Bu kız da kimdi Tanrı aşkına?

Zayne'in başını eğip kıza bir şeyler söylemesini ve kızın hafifçe gülerek karşılık vermesini izlerken içimde garip bir his oluştu. Ardından iliklerime kadar yayılan soğuk ürpertiyle titredim. Ne söylemişti? Daha da iyisi, neden hâlâ ona uzun zamandır görmediği yakın bir dostu gibi sarılıyordu? Niye ikisi de Zayne'in aşırı terli olmasını umursamıyordu?

"Selam."

Roth'un benimle konuştuğunu anlamam bir saniyemi aldı. İbli-se kısaca bakıp tekrar Zayne ve kıza doğru döndüm. "Selam."

Roth oturduğum yere yaklaştı. "Layla, Zayne için endişeleniyordu ve..."

"Kendi gözlerimle iyi olduğunu görmek istedim" diye araya girdi Layla. "Zayne iyi olmasa bile, Roth üzülmemem için aksini söylerdi."

"Doğru" diyerek itiraf etti Roth. Hiç mahcup bir tavır sergilememişti.

“Buraya gelmemizin sebeplerinden biri bu” diye devam etti Layla. Sesi öyle alçak ve rahatlamayla doluydu ki Zayne’le hâlâ sarılan kızı görmemek için başımı ona çevirmek zorunda kaldım. Layla bana bakıyordu, mavi gözleri Zayne’inkilerle neredeyse aynı tondaydı ve bu çok tuhaftı. “Gerçekten iyi, değil mi? İyi görünüyor.”

Bir transtan çıkıyormuş gibi gözlerimi kırpıştırıp başımla onayladım. “Zayne... Zayne mükemmel.”

Layla başım hafifçe yana eğdi ve açık kahverengi kaşlarını çatı.

Ne dediğimi fark ettim. “O tamamen iyi demek istedim. Sapa-sağlam yani. Çok iyi.”

Roth kıkırdarken Layla yavaşça başıyla onayladı.

Nihayet, yirmi yıl kadar sonra, evin kapısının önündeki mutlu kavuşma bozuldu. Zayne’in yüzünü net göremesem de gülümsemediğini biliyordum.

Göğsümdeki sıcaklıktan gülümsediğini *hissettiğim* için biliyordum. Mutluluk. Güneşin tadını çıkarıyormuşum gibi bir histi ve *ben* şu anda kesinlikle böyle hissetmiyordum.

Zayne bu kızı görünce, Layla’yı gördüğünden bile daha çok mutlu olmuştu.

“Bu Stacey” diyerek durumu açıkladı Layla. “Bizim bir arkadaşımız ve Zayne’i yıllardır tanıyor.”

Stacey.

Bu ismi biliyordum.

Bu o Stacey’ydi. Roth’un, Layla hakkındaki bilgi bombasını ortaya attığı gece bahsettiği kızdı. Hakkında *her şeyi* bilmiyordum ama Zayne’e babasının ve Layla’nın kaybının ardından destek olduğunu biliyordum. Stacey de bir kayıp yaşayınca Zayne ona destek olmuştu.

Arkadaştılar... fakat aralarında fazlası vardı. Roth’dan, hatta Zayne’den edindiğim izlenim buydu. Bu selamlaşmaya göre, ilişkileri arkadaşlıktan çok daha yakın olabilirdi.

İçime rahatsız edici bir his yayıldığında bunu yok etmek için çabaladım. Yüzüme, hissettiğim kadar tuhaf görünmediğini um-

duğum bir gülümseme yerleştirdim. Karnım gürültüyle gurulduyordu. Belki de yumurtalar bozulmuştu, kusacaktım sanırım.

Zayne başını bana çevirince kaskatı kesildim, bağ aracılığıyla duygularımı aldığını fark ettim.

Kahretsin.

Lamalar ve alpakalar hakkında düşünmeye başladım. Ne kadar da birbirlerine benziyorlardı, tüylü koyunlarla midilli karışımıydılar adeta. Alpakalar kedilere benziyordu ve lamalar da köpeklerle...

"Yaralandığını duydum, seni görmem gerekiyordu." Stacey geri çekildikten sonra Zayne'in koluna şimdiye kadar gördüğüm en çelimsiz yumruğu geçirdi. Lamaları ve alpakaları düşünmeyi bıraktım. "Özellikle senden uzun zamandır haber alamadığım için. *Gerçekten* uzun zamandır."

"Özür dilerim." Zayne tekrar ona döndü. "Son zamanlarda her şey çok yoğun."

Stacey başını yana eğdi. "Bu dünyadaki hiç kimse, *Merhaba, hâlâ hayattayım!* diye mesaj atmak için beş saniye ayıramayacak kadar meşgul değil."

Yumruğu çelimsiz olabilirdi ama haklı olduğu noktalar vardı ve bana Jada'yı hatırlatmıştı. Aramalarına geri dönmediğim için ona nasıl bir bahane uyduracaktım?

"Haklısın." Zayne onu yanımıza getirdi. "Bu çok kötü bir bahane. Bir daha yapmayacağım."

"İyi olur." Stacey ada tezgâhın sonuna ulaştı artık yüz hatlarını görebileceğim kadar yakındı. Çene hizasındaki kahverengi saçları güzel yüzünü çerçeveliyordu. Ardından bana, ona baktığımı hayal ettiğim şekilde baktı. Tavrı düşmanca değildi ama kesinlikle sağlam bir şüphe içeriyordu. "Eh, demek bu o."

Aniden irkildiğimde dilim damağımdan ayrıldı. "*Onun* kim olduğunu düşündüğüne bağlı."

"Evet, bu Trinity." Layla araya girdi. "Sana bahsettiğimiz kız o. Batı Virginia'daki büyük Gardiyan topluluklarından birinde yaşıyordu ve buraya bir arkadaşını bulmak için geldi."

Bakışlarım Roth'a kaydı ve Stacey'ye başka neler söylediklerini merak ettim. Mesela ne olduğumu söylemişler miydi? Eğer öyleyse büyük bir sorunla karşı karşıyaydık. Belki de Stacey'yi susturmam gerekecekti. Gülümsemeye başladım.

Roth kehribar renkli gözlerinden birini kırptı.

Gülümsemem solarken kaşlarımı çattım ve bakışlarımı tekrar kıza çevirdim. "Evet, o benim."

Birkaç saniye sonra, "Arkadaşın için üzüldüm" dedi Stacey içten bir sesle. "Olanlar gerçekten berbat."

Az önce onun ölüm planını yapıp gülümsediğim için sözleri karşısında rahatsız oldum. "Teşekkür ederim" diye mırıldandım.

"Bana senin şu koca adam gibi dövüş eğitimi aldığını söylediler." Zayne'i bir dirseğiyle işaret etti. "Bu çok havalı. Gardiyanların insanları eğittiğini bilmiyordum."

"Ya da onları büyüttüklerini" diye ekledi Roth. "Evcil hayvanlar gibi."

Gözlerimi kısarak iblise baktım. "Ben evcil hayvan gibi yetiştirilmedim seni pislik."

Roth keyifle sırıttı.

"Ayrıca Gardiyanlar normalde insanları eğitmiyorlar." Zayne'e doğru baktım. Gülümsemesini saklamak için çenesini göğsüne eğmiş gibi görünüyordu. Roth'un beni bir evcil hayvana benzetmesi dışında bu güzel bir haber sayılırdı. Roth ve Layla her şeyi açıklamamışlardı. Derin bir nefes aldım. "Ben... şanslıyım sadece."

Roth bana bakarak, "Şanslı" diye tekrarladı. "Şanslısın sahiden."

Ona eğitimimi net şekilde göstermeme on beş saniye kalmıştı muhtemelen. "Bugünlerde çok fazla şanslı kişi var etrafta."

Roth'un sırıtışı bir kat daha arttı.

"Peki ne zaman eve dönüyorsun?" diye sordu Stacey.

Sorduğu, bir sorudan çok vedaydı. *Tanıştığımıza memnun oldum ama artık gitme vaktin geldi*, der gibiydi.

Çok kabaydı.

"Dönmüyor" dedi Zayne adaya yaslanarak. "Yakın gelecekte benimle kalacak."

Oda o kadar sessizleşmişti ki içeride bir cırcırböceğinin hapsirması bile duyulabilirdi. Tabii cırcırböcekleri gerçekten hapsiriyor olsaydı... Sinüsleri veya sinüs sorunları var mıydı acaba?

“Yaa” diye cevap verdi Stacey. Yüzünde ne bir hayal kırıklığı ne de bir öfke vardı. *Hiçbir* duygu belirtisi göstermiyordu ki genelde insanları okumakta iyiydim.

Ondan gözlerimi ayırmaya başladığım anda gözüme garip bir şey takıldı. Stacey’nin arkasında bir... gölge vardı. Bir... insan şeklinde miydi o? Onunla aynı boyda, belki biraz daha uzun ve biraz daha iri. Gözlerim kısıldı, tekrar ona odaklandım ama... hiçbir şey göremedim. Hiçbir gölge yoktu.

Stacey kaşlarını çatmaya başlamıştı...

Çünkü dik dik ona bakıyordum.

Garip gölgeyi görmezden gelip bitmiş kolamın kutusunu inceleyen yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı. Bazen gözlerim bunu yapıyordu, ortada hiçbir şey yokken bir şeyler gördüğümü sanıyordum.

“Eh, bu konuyu açıklığa kavuşturduğumuza göre, siz gerçekten sadece hayatta olduğumdan emin olmak için mi buraya geldiniz?” Zayne ortamdaki tuhaf sessizliği bozdu. “Elbette hepinizi gördüğüme sevindim...”

“Bizi gördüğüne heyecanlanmalısın” diye araya girdi Roth.

“*Onu* gördüğüne heyecanlanmadığını hepimiz biliyoruz.” Stacey tebessüm etti.

“Ama beni gördüğüne çok sevinsen iyi edersin” dedi Roth.

“Elbette seni gördüğüme sevindim” dedi Zayne sırtarak.

“Ama gördüğünüz gibi, ben iyiyim. Endişelenmenize gerek yok.”

“Sadece görmem gerekiyordu. *Hepimizin* görmesi gerekiyordu.”

Layla sevgilisinin yanındaydı, bir kolunu omzuna dolayarak ona sokulmuştu. Roth baştan ayağa siyahlar içindeydi; Layla ise açık sarı saçları, sevimli soluk pembe ve mavi uzun elbisesiyle tam bir açık ve koyu zıtlığı yaratmıştı. “Umarım geldiğimiz için kızmamışsındır.”

Zayne’in cevabını nefesimi tutarak bekledim. Dürüst olmak gerekirse, aramızdaki bağdan Stacey’ye sarıldığında hissettiği anlık mutluluk dışında pek bir şey alamamıştım. Bu bana ulaşacak ka-

dar güçlü bir duygu yaşamadığını mı, yoksa duygularını benden daha iyi kontrol ettiğini mi gösteriyordu bilemiyordum. Muhtemelen daha iyi kontrol ediyordu. Ama Roth'la cadılarla buluşmaya gittiğimiz gün, Zayne'in Layla'yla yaptığı konuşma sırasında pek rahat görünmediğini biliyordum. O gece suratsız ve... *şaşkındı*.

Zayne, Layla'ya doğru baktı. Geldiklerinden beri ilk defa doğrudan ona bakıyordu. "Hayır, kızmadım" dediğinde ona inandım. "Sadece şaşırdım, hepsi bu."

Layla şaşkınlığını gizleyemedi. Zayne'in tam tersini söylemesini mi bekliyordu acaba? Yüzünde küçük, mahcup bir gülümseme belirince onun için biraz üzüldüm. Hızla gözlerini kırptırarak, "Güzel" diye fısıldadı.

Roth başını eğerek onun şakağını öptü. Zayne'e doğru baktım. Hiçbir tepki yoktu. Bağda veya yüzünde bir kıskançlık, haset patlaması yoktu.

Zayne sadece hafifçe gülümseyip, "Nasil hissediyorsun?" diye sordu.

"Güzel." Layla karnını sıvazlayarak boğazını temizledi. "Sadece biraz ağrım var. Sanırım o lanet Gecesolucanı karnımı dışarı dökmeye çalışıyordu."

Roth'un kısık hırıltısı, Zayne'in sabah çıkardığı sese şaşırtıcı derecede benziyordu.

"Sanırım bir Gecesolucam görmediğime memnunum" dedi Stacey dudaklarını büzerek. "Adı bile insanı huzursuz ediyor."

"Okulun eski soyunma odalarında kuluçka sürecinde olan bir sürü vardı" diye açıkladı Layla. Hiç önemli bir şey değilmiş gibi konuşuyordu. "Bir süre önceydi, Roth'la hepsini öldürdük ama aşırı zorlayıcıydı."

Kuluçkaya yatan Gecesolucanı sürüsünün, bir insan okulunun soyunma odalarında olması hakkında çok fazla sorum vardı.

"Bunu bilmesem de olurdu" dedi Stacey titreyerek. "Hem de hiç."

"Hey, yaz okunun bitmesine sadece birkaç hafta kaldı. Sonra diplomanı alacaksın." Layla arkadaşına gülümsedi. "O zaman bi-

zim küçük, *Buffy* Cehennem kapımız hakkında endişelenmene gerek kalmayacak.”

“Sanırım o okulda *Buffy*’nin tüm sezonlarında olduğundan daha fazla iblis etkinliği var” dedi Stacey.

Roth’dan –ve belki Cayman’dan– başka kaç tane iblis görmüştü acaba? Sadece karanlıkta dolaşıp dehşet saçan varlıkların dünyasına kazara adım atmış, bir şekilde hayatta kalmayı başaran insanlar ve gerçeği koruma sorumluluğu verilen kişiler iblislerden haberdardı.

Stacey muhtemelen bu istisnalardan biri olduğumu sanıyordu.

“Yaz okulu derken?” Bunun insan dünyasında normal bir şey olup olmadığını bilmiyordum, ayrıca ne anlama geldiğinden de pek emin değildim.

“Yılın başında okula çok gidemedim.” Stacey kısa bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve diğer kolunu karnına sardı. “Arayı kapatamayacağım kadar çok ders kaçırdım. Bu yüzden önümüzdeki birkaç hafta okulda kalacağım.”

“Ama mezuniyet için sınıfıyla birlikte yürümesine izin verdiler” diye açıkladı Layla. “Bu dersler daha çok teknik bir ayrıntı gibi.”

“Teknik bir ayrıntı mı?” Stacey hafifçe güldü. “Keşke öyle olsaydı. Bir çeşit kozmik ceza gibi geliyor. Yazın o okulun nasıl koktuğunu biliyor musun?”

“Hayır” diye cevapladı Roth. “Ama duymak için can atıyorum.”

Stacey ona ters ters baktı. “Umutsuzluk, adaletsizlik ve şehrin tüm arka sokaklarında çorapsız giyilerek gezilmiş eski ve ıslak bir spor ayakkabı gibi kokuyor.”

Iyyyk.

“Biliyor musun, eskiden devlet okulu fırsatını kaçırdığımı düşünürdüm ama yanılmışım.” Zayne gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. “Hem de çok.”

“O kokuyu biraz özlüyorum” diye mırıldandı Layla. Herkes ona kuşkulu bakışlar attığında omuz silkti.

“Eh, kimse o kokuyu senin kadar bilemeyecek ve sevemeyecek.” Stacey gülümsedi.

“Ah, doğru. Okul sonbahar gibi yenilenecekmiş. Zamanı çoktan gelmişti. Hem dolapların hem de klima sisteminin antika sayıldığından eminim.”

“Yemekler de öyleydi” diye söze girdi Roth.

Kafam karışmaya başladı. “Yemeğin nasıl olduğunu nereden biliyorsun?”

Roth bir anlığına gülümsedi. “Çok kısa bir süre kamu eğitimi aldım.”

Cehennem Veliaht Prensi’nin devlet okuluna gitmesi saçmalığına az kalsın gülecektim.

“Her neyse...” Layla bana döndü. “Birkaç gece önce beni kurtardın. İki kez.”

Gerildim. “Pek sayılmaz. Yani, ben sadece... yapmam gerekeni yapıyordum.”

Soluk gözleri benimkilerle buluştu. “Bunun önemsiz olmadığını biliyorsun. Bu büyük bir olaydı, işler çok kötüye gidebilirdi.”

Bu doğrudu. Roth ve Layla’nın etrafını sarmış iblisleri çekmek için bilerek kendimi kesmiştim. Kanımın kokusunu aldıkları anda, sınırsız açık büfe bir iblis ziyafetiymişim gibi vahşice üzerime atılmışlardı. Bu da Roth’un, Layla’yı oradan çıkarmasını sağlamıştı.

“Teşekkür ederim” diye devam etti Layla.

Ona itiraz edecektim ama bunun bir anlamı olmadığını anlayınca başımı sallamakla yetindim.

“Senatörün evinde bulduğumuz bina planları bunlar mı?” diyerek konuyu değiştirdi, Roth’un yanından sıyrıldı ve adaya gelip kâğıda baktı.

“Evet” diye cevapladı Zayne.

O, bildiklerimizi –ki pek fazla değildi– arkadaşlarıyla paylaşıırken arkama yaslanıp dinledim. Yani, Zayne’e... ve Stacey’ye kaçamak bakışlar atarken sohbeti dinliyormuş gibi yaptım.

Zayne, Senatör Fisher hakkında bulunduğu makaleleri herkese göstermeye başlayınca yan yana durdular. Stacey iblislerle ilişkisi

olan güçlü senatörlerden bahsetmek her hafta yaptığı bir konuşmaymış gibi bir sürü soru sordu. Üstelik tek yaptığı bu değildi.

Stacey *dokunmayı* seviyordu.

Hem de çok fazla.

Şakacı görünüyordu. Alaycı bir yumruk sallıyor ya da Zayne'in koluna bir tokat atıyordu, sanki sık sık yapıyordu bunu. Ara sıra yumruklarını hafif kalça darbeleri bölüyordu ve Zayne buna hızlı bir gülümsemeyle ya da başını hafifçe sallayarak karşılık veriyordu. Önceden aralarında bir yakınlık olduğunu bilmeseydim bile –ilişki konusundaki deneyimim neredeyse tribünlerde kalmaktan ibaret olmasına rağmen– yine de bunu sezerdim. Aralarında bir şey vardı, birbirlerini çok iyi tanıdıklarını gösteren bir rahatlık.

Boğazımdaki acı yanma kıskançlığa çok benziyordu. Bu yüzden ZAYNE çekmecesini açtım, o hissi içeri tıktım ve çekmeceyi çarparak kapattım.

Sadece ufak bir aralık kaldı.

Dirseğimi adaya yaslayıp çenemi elime yerleştirdim. İçerideki dörtlünün bina planlarının etrafında toplanmasını izliyordum. Artık Fıstık'ın bir oda dolusu insanın arasında, kimsenin ona zerre kadar dikkat etmediği bir ortamda nasıl hissettiğini biliyordum. O da benim gibi kendine acıyor muydu? Muhtemelen.

Bakışlarımı gruptan ayırıp gri çimento zemine diktim. Zayne onlara dün geceki iblislerden ayrıntıya inmeden bahsetti, muhtemelen Stacey'nin soru sormaması içindi.

Gözlüğüm burnumdan aşağı kayınca gözlerimi kısıtım. Çimentoda ufak bir çatlak vardı, bilerek mi yapılmıştı acaba? Günümüzde aşırı mükemmellik kötü, hatta bir kusur olarak görülüyordu. Ne kadar ironikti bu?

Yerdeki çatlakları neden düşünüyordum ki? Normalde aklımda birbiri ardına gelen saçma düşünceler olurdu ama bu çok saçmaydı. Yine de diğer seçeneklerden...

"Hey" dedi Zayne. Ardından elini omzuma koydu.

Başımı öyle hızlı kaldırdım ki gözlüğüm havaya uçtu. Zayne'in refleksleri yerindeydi. Daha yüzümden çıkmadan gözlüğümü yakaladı ve tekrar düzeltti.

“İyi misin?” diye sordu kısık bir sesle.

“Evet, kesinlikle.” Seyircilerimizin olduğunu anlayınca gülümsedim. “Sadece dalıp gitmiştim. Bir şey mi kaçırdım?”

Bakışları benimkileri tararken kaşları çatıldı. “Dışarı çıkmaya hazırlanıyorlar.”

Ne zamandır o çatlağa bakıyordum? *Tanrım.*

“Ama önce bana evini gezdireceksin” dedi Layla.

Zayne omzunu kaldırdı. “Şu anda baktığınızdan çok fazlası yok.”

Layla kapalı kapılara dönüp ilerledi. “Daha fazlası olmalı. Bana göster.”

Pek fazla seçenek sunulmayan Zayne, çamaşır dolabının kapısını açan Layla’nın yanına gitti. Roth onların sadece birkaç adım gerisindeydi, bu da demek oluyordu ki...

Sağıma baktığımda Stacey’nin bana gerginlikle gülümsediğini gördüm. “Merhaba” dedim çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum. “Tura katılmayacak mısınız?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Daha önce buraya gelmiştim.”

Suratımı ifadesiz tutarken Oscar ödülüne yakışır bir performans sergilemiş olmalıydım. “Ve Layla’ya söylemedin mi?”

“Hayır. Zayne onun bilmesini istemiyordu. Ayrıca evet, bunun saçma olduğunu düşündüm ama uzun zaman önce onların ve işlevsel bozukluklarının arasına girmemem gerektiğini öğrendim.” Vücudunu bana çevirerek adaya yaslandı. “Neyden bahsettiğimi biliyorsun.”

“Neyi biliyorsun?” Zayne ve ekibin yatak odasında kaybolduğunu gördüm.

“Sadece bir yatak odası var.”

Stacey’ye tekrar döndüm. “Haklısın.”

Kahverengi gözleri benimkilere odaklandı. “Zayne iyi bir adam.”

Tenime yakıcı bir sıcaklık yayıldığını hissettim. “Harika bir adam.”

“Burada gerçekten neler olup bittiğini bilmiyorum ama Layla ve Roth’un sana tamamen dürüst davranmadıklarını hissediyorum.”

“Burada olup bitenler seni ilgilendirmez” dedim kısık bir sesle.

“Bu konuda anlaşılamayacağız çünkü Zayne benim arkadaşım ve ona çok değer veriyorum. Bu yüzden hepsi beni ilgilendirir.”

“Haklısın. Bu konuda anlaşılamayacağız.”

Stacey tek kaşını kaldırdı. “Şunu bilmelisin, eğer ona herhangi bir şekilde zarar verirsen benimle uğraşmak zorunda kalacaksın.”

Neredeyse yüzüne karşı bir kahkaha patlatacaktım ama aslında bu tehdide saygı duymuştum. Gerçekten duymuştum. Zayne’in böyle bir arkadaşının olmasına seviniyordum. Biraz kızmıştım ama çoğunlukla mutluydum.

Bu yüzden ona, “Endişelenecek bir şey yok Stacey” diye cevap verdim. “Cidden.”

“Göreceğiz.” Yaslandığı tezgâhtan uzaklaşırken bakışları arkama yöneldi. “Tur nasıldı?”

“Kısa” dedi Roth. “Gerçekten kısa.”

“Evet.” Layla biraz endişeli görünüyordu. “Güzel bir yer. Banyo muhteşem.”

Acaba o da yatak odası konusunda Stacey’yle aynı şeyi mi düşünüyordu? İkisinin de o yatakta ilginç bir şey olması fikriyle vakit kaybetmesine gerek yoktu.

Ne yazık ki.

Kısa bir vedalaşmanın ardından, zavallı kalçalarım uyuşmuş bir halde tabureden indim.

Zayne kızları asansör kapısına kadar takip etti ama Roth geride kalmıştı. Görüş alanıma girene dek bana bu kadar yakın durduğunu fark etmedim. O ürkütücü, kızıl gözleri benimkilerle buluştuğunda sözleri yalnızca benim kulağıma ulaştı. “Çok yakında tekrar görüşeceğiz.”

“Yavru köpeği yemeye çalıştın!”

Dar ve kötü kokan bir sokakta hızla koşarken yakındaki kilit olmuş caddeden yükselen korna sesleri çığlığını boğup yok etti.

Pek işe yaramazdı ama çok derin nefes almamaya çalıştım. Kötü koku büyük ihtimalle taşan çöp kutularından geliyordu ve giysilerime sinip tenime kadar işliyordu.

Bazen Washington, DC’nin tamamen böyle koktuğunu düşünüyordum. Unutulmuş insanlığın ve umutsuzluğun, egzoz dumanı ve hafif çürüme esintileriyle harmanlanmış ağır bir kokusu vardı. Potomac Dağları’nın temiz dağ havasını neredeyse unutmuştum ve bir yanımda o aromayı bir daha hiç hissedebilecek miyim diye merak ediyordu.

Daha büyük bir yanımda, bunu isteyip istemediğimi merak ediyordu. Topluluk onsuz bir ev gibi hissettirmezdi...

Misha’sız.

Kalbim sanki biri içeri uzanıp yumruğuna almış gibi sıkıştı. Bunu düşünemezdim. *Düşünmeyecektim.* Misha’yla ilgili her şey gizli ve güvenli BÜYÜK BAŞARISIZLIK çekmecesinde dosyalanmıştı.

Bunun yerine, ülkenin en pis kokulu sokağında koşarken gecemin sıkıcı evreden bu hale nasıl geldiğine odaklandım. Roth’un gi-

zemli veda mesajının ardından, Zayne'le birlikte tüm öğleden sonrayı dairede geçirmiş ve Haberci'yi aramak için dışarı çıkmıştık.

Akşamı iki iblisi gördüğümüz bölgede devriye gezerek geçirmek de şansımız yolunda gitmemiştir. Sokaklar trafik ışıklarıyla uğraşan birkaç zebani dışında bomboştur. Nedense zebaniler beni gülme krizine sokmuştu. Trafiğin aksamasına neden olan ufak bir çamurluk kazası dışında zararsız bir durum sayılırdı.

Ama şunu kabul ediyordum, eğer bağırarak ışığın yeşil olduğunu iddia eden iki adamın ya da onların arkasında sıkışıp kalan sürücülerin yerinde olsaydım; muhtemelen bunun pek de komik olduğunu düşünmezdim.

Zebaniler insanların sinirlerini sınarken, Zayne de beş yüz milyonuncu kez iyi olup olmadığını sorarak benimkileri sınıyordu. Parçalanmasına saniyeler kalan narin, camdan yapılmış bir çiçektim sanki. Bu şekilde hissetmekten nefret ediyordum çünkü ben *iyiydim*. Her şey yolundaydı. Stacey ve arkadaşlıktan öte durumları hakkında sorular sorarak Zayne'i rahatsız etmiyordum. Stacey onun evindeyken bağ aracılığıyla bir şeyler kapmış olsa bile, bu yaşadığım anlık bir kontrol kaybından ibaretti. Normal davranıyordum, o yüzden neden bu kadar endişelendiğini anlayamıyordum.

Yaygaracı iblisleri gördüğümüzde odaklanacak başka bir konuyla karşılaştığımız için sevindim. Ta ki bu sokağın kokusunu alana kadar.

Bir sürü küfür savurup tekrar işe odaklandım. Dar, bulanık görüşüm ve tek başına yanan titrek sokak lambasının soluk ışığıyla; köpek yavrusu yiyen, farelere benzeyen o iğrenç yaratığa odaklanmaktan başka bir seçeneğim yoktu.

Tabii eğer fareler iki ayak üzerinde yürüyen, bir seksen boyunda, ağız jilet gibi keskin dişlerle dolu yaratıklar olsaydı.

Uzun kuyruklu piç kuruşu ve onun çirkin, düşük seviyeli iblis sürüsü; az önce bana *Lilo ve Stitch*'teki mavi uzaylıyı hatırlatan bir köpeği kapmaya çalışmıştı.

Bu ne tür bir köpekti? Fransız Bulldog mu? Olabilir miydi? Hiçbir fikrim yoktu. Yaygaracı iblis, av aradığı sokağa fazlasıyla

yaklaşan; o çirkinliğiyle bile sevimli hale gelen yavru köpeği ve fötr şapka takan sahibini yakalamaya çalışmıştı.

Neyse ki Fötr Şapkalı Adam bunu yapan iblisi görmemişti. Böyle bir durumu bir insana nasıl açıklardım ki? Mutasyona uğramış bir lağım faresi mi derdim? Kim inanırdı ki buna?

İblis zavallı yavruyu korkutmuş, ciyaklamasına ve kaskatı kesilen küçük bacaklarıyla yere devrilmesine neden olmuştu. Bu da benim doğrudan "O Pislik Ölmeli" moduna girmem için yeterliydi.

İnsanları yemeye çalışmak zaten yeterince kötüydü, bu temiz sığağında fötr şapka takma cüreti gösteren insanlar için kozmik karmanın bir sonucu olsa bile. Ama sevimli Fransız bulldog yavrularını mideye indirmeye çalışmak!

Bu kesinlikle kabul edilemezdi.

Hançer fırlatarak pislik iblisi korkutmuş ve sürüsünü dağıtmıştım. Zayne diğerlerinin peşindeydi, ben de kaslı bacaklarıyla kaçan köpek hırsızını takip ediyordum. İblis aniden durup eğildi. O zıplamadan hemen önce betondan güç alarak havaya uçtum.

Yaklaşık iki saniye kadar.

Yaygaracı'nın tüysüz sırtına indim. Kollarım kalın boynunu sararken, iblis bir köpeğin çiğneme oyuncağına çok benzeyen bir gıcırdama sesi çıkardı.

Öne fırlayarak sertçe duvara çarptı, çarpmanın şiddeti beni kemiklerime kadar sarsmıştı. Gerileyerek beni üstünden atmaya çalışsa da ben simsıkı tutundum.

"O köpek yavrusu sana hiçbir şey yapmadı!" diye bağırdım. Üstünde sallanırken, dizlerimi şüpheli derecede ıslak zemine koydum. Bu kısmı hiç düşünmeyecektim. Kolumu iblisin boynuna daha da sıkı doladım. "Bir köpek yavrusu! Bu ne cüret!"

İblis dişlerini birbirine vurup sesler çıkararak havaya sıçradı.

Yan tarafından çıkan hançeri çekip aldım. "Pişman olacaksın..."

Yaygaracı sokağın ortasına yüzüstü düşerek hareketsiz kaldı. Bu taktik için hazırlıksız yakalanınca tepesinden uçarak takla attım ve öğleden sonraki sağanak yağmurun oluşturduğu birikintiye sırtüstü düştüm.

"Off." Yattığım yerden, yağmurla hiçbir alakası olmayan bir koku alıyordum.

Bundan sonra duşta on saat geçirecektim.

Sıcak, pis nefesi yüzüme çarpıyordu, Yaygaracı iblis ayağa kalkıp tepemde durunca öğürdüm, midem bulanmaya başlamıştı. İki tane sosisliyi, patates kızartmasını... ve o falafelin yarısını yemeliydim. Bir kereliğine de olsa zayıf görüşüme şükrediyordum. Sokağın loş ışığında, Yaygaracı'nın yüz hatlarının ayrıntıları bir diş ve kürk bulanıklığından başka bir şey değildi.

Yaygaracı'nın beni dişleriyle ya da pençeleriyle yakalamasına fırsat vermeden ayağa kalktım ve onu omuzlarından yakaladım. Tüyleri parçalı ve sertti, derisi kaygan ve her yönden iticiydi. Zayne yaklaştıkça göğsümdeki küçük sıcaklık ve ışık topu daha da harlanıyordu. Asilkan gücümü kullanarak yarattığı geriye çektim.

Yaygaracı zemine kolları ve bacakları savrularak düştü. Öne atılıp iblisin üstüne oturdum, elimi göğsüne koyup onu aşağıda tuttum.

Zihnimde bir şey kapandı... ya da belki açıldı. Bilmiyordum ve düşünmüyordum. Sadece *yaptım*. Yumruğum iblisin çenesine indi. Bir diş ara sokakta tıkırdarken eklemlerimde ani bir ağrı hissettim. Bir sonraki darbeyi indirince bir diş daha uçup göğsüme çarptı ve...

Mükemmel bir şekilde kapatılmış zihinsel dosya dolabım ikiye bölündü, dosyalar her yöne fışkırdı. İçime ilkel bir öfke doldu, *asaletimi* kullandığı zamanlardaki gibi varlığımın her hücresi ve zerresi aydınlandı. İblisin boğazını tutup yerden kaldırdığımda ve yumruğumu bir kez daha yüzüne indirdiğimde; öfke içimde bir hortum gibi kükredi.

Damarlarımda dolaşan tek şey öfke değildi. Kanımın akü asi-diyle kirlenmiş gibi hissettirmesine neden olan, tüm öfkemi parçalayan çiğ bir keder vardı. Hiç azalmayacağımdan emin olmadığım çaresiz bir hüznün.

Ara sokak, araba ve insan sesleri, o berbat koku, tüm dünya daraldı. Geriye sadece ben, köpek yavrusu yiyen iblis ve... bu öfke kaldı. Zihnimde kesintisiz bir görüntü akışı dönüp duruyordu.

Annem kirli bir yolun kenarında yatıyordu, Ryker tarafından öldürülmüştü. İki başlı Aym iblisi beni kışkırtıyordu. Senatörün evinden körü körüne ve aptalca dışarı fırlıyordum, tam da Aym'ın bildiği ve Misha'nın öngördüğü gibi. Zayne yanmıştı, ölmek üzereydi ama hâlâ savaşmaya çalışıyordu. Babam, yaptığı hatadan dolayı hiçbir pişmanlık duymadan yanımıza geliyordu.

Görüntüler birbirine karıştı, her biri güçlü ve tüketiciydi ama en çok dikkatimi çeken, görmezden gelemediğim şey Misha'nın yüzündeki ifadeydi. O güzel mavi gözlerindeki şaşkınlık parıltısı. Bir saniyeliğine de olsa gerekeni yapacağıma inanamamıştı sanki.

Yapmam gerekeni.

Misha bunu nasıl yapabilmmişti? Bana? Kendisine? Bize?

Yumruğum Yaygaracı'nın burnuna çarptı, üzüntü ve öfke yerini vicdan azabına bıraktı ve iğrenç, acı pençelerini ruhuma geçirdi. İçimden çıkaramıyordum. Misha'nın gerçekte ne olduğunu nasıl görememiştim? Kendi dertlerime bu kadar dalmışken, onun içindeki bu kötülüğü nasıl görememiş, fark etmemiştim...

"Trin."

Tanıdık sesi duysam da durmadım. Yapamadım. Yumruğumu iblisin burnuna tekrar tekrar indirdim. Sıcak, kötü kokulu bir şey göğsüme sıçradı.

"Duralısın."

"Bir yavru köpeği yemeye çalıştı." Titrek, zayıf bir nefesle konuştum. "Sevimli bir yavruyu."

"Ama yemedi."

"Sadece onu durdurduğumuz için." İblise tekrar vurdum. "Yememiş olması, onu haklı çıkarmaz."

"Böyle yaptığını söylemedim." Ses yakınlaştı ve göğsümdeki sıcaklık dışarıya doğru uzanarak zehirli bir ot gibi yayılan karanlık, yapışkan duyguları geri püskürttü. "Ancak bunu sonlandırmanın zamanı geldi."

Bunu biliyordum.

Yumruğumu bir kez daha Yaygaracı'nın çenesine indirdim ve birkaç diş daha zemine düştü.

"Trinity."

Tekrar yumruğumu kaldırdım, Yaygaracı'nın silüetinin sokak karanlığında yanlışı görüldüğünün, kafatasının yarısının çökmüş gibi olduğunun belli belirsiz farkındaydım. İblis karşılık vermiyordu. Kolları iki yanında gevşekti, ağzı açıktı...

Bir an için nane kokusu sokağın pis kokusunu bastırdı, ardından sıcak ve güçlü bir kol belimi sardı. Zayne beni yerde yatan iblisin üstünden çekip almıştı. Yaydığı ısıdan hâlâ Gardiyan formunda olduğu belliydi.

Ellerim refleks olarak açıldı ve uzanıp kolunu kavradım. Onu beni bırakması için zorlamayı gerçekten amaçlamıştım ama tensel temasımız sarsıcıydı, adeta aramızdan statik bir yük geçerek duyularıma kısa devre yaptırmıştı. Bildiğim bir histi, göğsümdeki sıcaklık kalbimle bir atarken, birçok hareketli parça nihayet yerine oturmuştu. Kolunu bıraktığımda parmaklarım kontrolüm dışında harekete geçti. Dokunuşum, granit benzeyen teninden pençelerinin uçlarına kadar gezindi.

Sıg nefesler alarak ona, hissettirdiklerine odaklandım. Kendimi toplamam gerekiyordu. O dosyaları toplayıp yerlerine geri tıkmam gerekiyordu. İşte tam olarak bunu yaptım; kendimi sokakta koşarken, anılarım ve duygularımla dolu dosyaları toplarken hayal ettim. Onları göğsümde topladım ve ruhumun derinliklerindeki o dolaba geri ittim.

"Trin?" dedi Zayne endişeli bir sesle.

"Ben iyiyim." Zor nefes alıyordum. "Ben iyiyim. Ben çok iyiyim."

"Bundan emin misin?"

"Evet." Vurgulamak için başımla onayladım.

"Seni yere bırakırsam bana bir söz verir misin?" Zayne bizi Yaygaracı'dan uzaklaştırdı, büyük kanatları etrafımızdaki havayı dalgalandırıyordu. "Geri koşup iblise boks torban gibi vurmaya başlamayacaksın, söz mü?"

"Söz." Tutuşundan sıyrılırken göğsümde, kalbimin hemen yanında yükselen bir yanma hissettim. O ateş daha da aşağılara

indi... ve göbeğimin altını ısıtmaya başladı. Ne hissettiğimi anlamaya çalışırken hareketsiz kaldım. Bitter çikolata tadında, jilet gibi keskin bir bıkkınlıktı. Bir çaresizlik ve zevk karışımıydı.

Arzu.

Daha doğrusu, *yasak arzu*.

Ayrıca bu güçlü hislerin yalnızca benden kaynaklanmadığına gayet emindim.

İçim şaşkınlıkla dolunca derin bir nefes aldım. Daha önce bağdan böyle bir his almamıştım. Gözlerimi kapatıp parmaklarımı Zayne'in sert tenine bastırdım. Öpüştüğümüz geceyi hiç yaşamamış gibi davransak da anılarım rekor bir hızla düşüncelerime doldu.

ZAYNE çekmecesini ısrarla takırdadı, daha önce bıraktığım aralık küçük bir açıklığa döndü ve kalbim gümbür gümbür atmaya başladı.

Bunu durdurmak imkânsızdı.

Kendimi hislerin kucağına bıraktım.

İçimde kopan duygu fırtınasıyla kalbim hızla attı ve zihnimdeki düşünceler darmadağın oldu. İçime kök salan beklenti ve özlem, güneşi arayan bir çiçek gibi yayılarak korkunun küçük patlamalarını bastırdı.

Zayne'in kucağına dönsem, uzanıp kollarımı boynuna dolasam ne yapardı? Beni uzaklaştırır mıydı? Yoksa ortada mı buluşurduk? Yasak olsa bile dudaklarını yaklaştırıp beni öper miydi? Tam burada, tam şu anda, bizden birkaç adım uzakta ölümle yüzleşen bir Yaygaracı iblis vardı ve çöp yığınlarıyla dolu pis bir sokaktaydık.

Nasıl da romantik...

Ama yine de sırtımın ürperdiğini, nefesimin kesildiğini hissettim. Vücudumu sıcak bastı. İnanılmaz sıcaktı ve aniden etrafımızdaki dünyanın hiçbir önemi kalmamıştı. Sıcaktan ve kalbimin atışlarından başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Zayne'in kolu belimi daha sıkı sardı, beni kendisine doğru çektiğinde aramızda mesafe kalmadı. Arkamda hareket ettiğinde saçlarının yumuşak uçları boynumun yan tarafını gıdıkladı. Sonra kulağımın hemen altında dudaklarının tüy kadar hafif dokunuşunu hissettim. Vücudumdaki her kas neredeyse acı verecek kadar gerilmişti.

Bu birçok nedenden dolayı ihtiyaç duyduğum bir uyanma çağrısıydı. Eğer bu tüketen, biriken arzu gerçekten ondan geliyorsa karşılıklı çekimin bir yan ürünüydü sadece. Elbette aramızda böyle bir şey vardı ama yüzeysel bir etkileşim olmaktan öteye geçemezdi... *geçmemeliydi*.

Hızla atan sersem kalbimi sakinleştirmem, kaza geçirmiş arzu treninin frenine basmam bir saniyeden fazla sürdü... ama sonunda başardım.

Başardım.

Gözlerimi açarak koluna hafifçe vurdum. "Beni yere bırakacak mısın, yoksa gecenin geri kalanında ağzına kadar dolu bir çanta gibi beni taşımayı mı planlıyorsun?"

"Yaygaracı'yı bir daha dövmeyeceğine söz veriyor musun?" Zayne boğazını temizledi, tekrar konuştuğunda duygular yüzünden kalınlaşmış sesi düzelmişti. "Çünkü kabul etmedin."

Gözlerimi devirdim. "Aynı sayfada olduğumuzdan emin olmak için soruyorum, yavru köpek yiyen iblislerin peşinden *koşmam* gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Yakaladığın anda öldürmeye söz verdiğin sürece onları kovalayabilirsin."

"Dürüst olmak gerekirse, bu kadar büyütülecek ne olduğunu bilmiyorum."

"Ciddi misin?" Tekrar başını eğdi ve bu kez o yumuşak saç tutamları yanaklarımı okşadı. "Biraz saldırganca hareket ettin."

"İblis avlamak saldırganlık gerektirir."

"Böyle değil. Bu tür bir şiddet gerektirmiyor."

Zayne mantıklı davranıyordu ve çok sinir bozucuydu. "Beni aşağı indir."

Aldığı derin nefes bir kez daha içimi titretti. "Yerinde kal."

Başımı hızla ona çevirirken kaşlarımı havaya kaldırdım. Ama tüm bu *yerinde kal* meselesine değinmeden önce, Zayne beni çok nazikçe ayaklarımın üstüne bıraktı.

Kolunu belimden çektiğinde geriye bir dizi minik ürperti kaldı. Avucunun kalçama değdiğini hissettiğimde irkildim.

Elini kaldırıp hançerlerimden birini aldığını gösterdi.

Sinsi Gardiyan.

Kanatlarını toplayarak Yaygaracı'ya yürüdü. Şaşırtıcı bir şekilde, yaratık hâlâ yaşıyordu ve inleyerek nefes alıyordu.

Çok uzun sürmeyecekti.

Hızlı bir hançer darbesinden sonra yaratık parlayan kıızıl küllelerin hızla kaybolduğu bir yığına dönüştü.

Zayne ayağa kalktığında yüzü bana dönüktü, soluk mavi gözlerinin parıltısını görebiliyordum. "Yaygaracı'yı köşeye sıkıştırıp yere serdiğin anda yapman gereken buydu."

Yaygaracı'nın sırtına kuduz bir kedi gibi atladığımı söylemek benim açımdan mantıklı olmazdı. "İhtiyacım olmayan dövüş dersi için teşekkürler."

"Görünüşe göre buna ihtiyacın var."

Elimi uzatıp parmaklarımı oynatsam da birkaç saniye sonra derin bir nefes verdim. "Hançer."

Zayne yavaşça yanıma gelirken insan formuna döndü. Giydiği siyah tişört, değiştiğinde sırtından ve omuzlarından yırtılmıştı ve çok daha güzel günler görmüş gibi duruyordu.

Gardiyanlar gerçekten çok fazla tişört tükettirdi.

Hemen sonra kanatları omuzlarının arkasında kayboldu ve insan gözünün göremeyeceği incecik çizgilere dönüştü. Boynuzları o kadar hızlı geri çekilmişti ki omuz hizasındaki sarı saçlarını hiç ayırmamış gibiydi.

Aman Tanrım, nasıl da yakışıklıydı...

Bu da beni sinirlendiriyordu!.. Güzel saçları... ve gözleri... ve ağzı... ve her neyse.

Off.

Tekrar parmaklarımı kıpırdattım.

Hançerimi tutarak önümde durdu. "Devriye gezmeye alışık olmadığınızı biliyorum Trin. Bu yüzden burada durup sana ders vermeyeceğim."

"Vermeyecek misin?" diye sordum. "Bir ders vermeye hazırlanıyormuş gibisin."

Zayne'in seçici bir duyma yetisi olduğunu böyle anladım. "İblisleri hemen ortadan kaldırmamızın nedenlerinden biri de insanların onları görmesini engellemek."

Etrafıma bakındım, çöp kutularının karanlık şekillerinden ve çöp torbalarının yumrulu gölgelerinden başka bir şey göremiyordum. "Kimse görmedi."

"Birisi görebilirdi Trin. Sokağın yakınındayız. Herhangi biri buraya geri dönebilirdi."

"Bu kulağa *gerçekten* bir ders gibi geliyor" diye hatırlattım mız-mızlanmadan.

"Dikkatli olmalısın." Hançerin sapını avucuma bıraktı. "Dikkatli olmalıyız."

"Evet, biliyorum." Silahımı kınına yerleştirip bir kez daha gömleğimin altında durduğunu kontrol ettim. "Çok dikkatli davranıyordum."

"Yaygaracı'yı var gücünle yumruklarken mi aşırı dikkatliydin?"

Telefonum uyluğumda titreşirken başımla onayladım. Kot pantolonumun cebinden çıkardığım ekranda Jada'nın gülümseyen yüzü vardı. Midem bulanırken telefonu telaşla cebime geri koydum. İlk defa cevap vermemek için bir sebebim vardı. Zayne'in aslında ders olmayan dersi sırasında bir aramayı cevaplamamdan hoşlanacağına dair ciddi şüphelerim vardı.

Tekrar ona baktığımda başını yana eğmişti. "Açıkça ortada olanı söylemek istemem ama..."

"Ama söyleyeceksin."

"Sokakta yürüyen birini görmek gibi bir durum yoktu. *Godzilla* sokakta sana saldırırsa bile o anda duyacağını sanmıyorum."

Dudaklarım sinirle inceldi. Tepkim kısmen ilk söylediğinin doğru, ikincisinin de saçma olmasından kaynaklanıyordu ama çoğunlukla bana ciddi bir ders veriyor olmasına sinir olmuşum.

"Yakalanma riskinin yanı sıra, insani açıdan doğru olduğu için onları hızlı öldürüyoruz" diye devam etti. "Yapılması gereken davranış bu Trin."

Çenemi sıkarak gözlerimi kaçırdım. Zayne haklıydı. Hızlı öldürmek hem doğru hem de insani bir davranıştı. Damarlarımda akan melek kanını düşününce, iyi ve insancıl olmak benim ikinci doğam olmalıydı. Kahretsin, hatta ilk doğam.

Görünüşe göre içimdeki şiddet yanlısı, yıkıcı insan tarafım kontrolü ele geçirmişti.

“Avlanmanın *nedenlerine* takılıp kalamazsın. İblis bir köpek yavrusunu yemek istese bile” dediğinde bakışlarım tekrar ona döndü. “Böyle yapmak seni dikkatsiz ve savunmasız bırakır, hata yapmaya daha yatkın ve saldırılara açık hale getirir. Ya arkandan gelen ben olmasaydım? Ya bir Üst Düzey iblis olsaydı?”

“Bunu hissederdim ve yumruklardım” diye çıkıştım. “Sonra beni onun üstünden çekip alırdın.”

Öne doğru bir adım attı. “Çok tehlikeli biri olabilirsin. Ama eğer Üst Düzey bir iblis arkandan gelip seni hazırlıksız yakalarsa başına büyük sorun açar.”

Ona baktıkça hissettiğim rahatsızlık yerini öfkeye bıraktı. “Zayne sen benim Koruyucumsun ama bekçimmiş gibi konuşuyorsun. Sen benim babam değilsin.”

“Çok şükür” derken o da rahatsız olmuştu.

Yanaklarıma ateş basınca ağzımı kapattım.

“Ben ve diğer Gardiyanlar gibi resmi bir eğitim almadığımı biliyorum. Ancak iblislerle karşılaştığında ne yapman gerektiği hakkında temel kuralları biliyorsun. Bunu kanıtladın.”

“Thierry ve Matthew bana temelleri öğretti.” Misha da öğretmişti ama hiçbirisi beni devriye görevine hazırlamamıştı. Kimse böyle bir şey yapacağımı düşünmüyordu. Ancak kuralları biliyordum çünkü kurallar sağduyuya dayanıyordu. “Bir şeyler... anlatılar.”

“Onları dinledin mi?”

“Elbette” dedim gücenerek.

Derin, hırıltılı bir kahkaha attı. “Evet, yalan makinesi gibi görünmek istemem ama bunun doğru olmadığını söylemek zorundayım.”

“Pekâlâ. Odaklanmakta zorlandım çünkü kolayca dikkatim dağılıyor ve kronik can sıkıntısı çekiyorum. Şu anda olduğu gibi. Canım sıkılıyor... bu konuşmadan” diye belirttim. “Yani acı çekiyorum.”

“Benim kadar değil.”

Kaşlarım çatıldı, suratım öylece donup kalacakmış gibi hissettim. “Bunun ne anlama geldiğini bilmek istiyor muyum?”

“Muhtemelen hayır.” Artık daha yakındı, bir adım bile yoktu aramızda. “Anlıyorum.”

“Neyi?”

Zayne’in soluk gözleri benimkilere odaklandı. “Uykuya dalmamın neden saatler sürdüğünü anlıyorum.”

Bunu nasıl bildiğini öğrenmek istediğimden emin değildim.

“Ve neden bu kadar öfkeli olduğunu anlıyorum.”

Derin bir nefes alarak bir adım geri çekildim. Ancak elbette söyledikleriyle aramıza fiziksel bir mesafe koymam imkânsızdı. “Ben...” Başımı iki yana salladım, onunla bu konuşmaya başlamak istemiyordum. “Ben öfkeli değilim. Sadece midem kazınıyor.”

“Gerçekten mi?” dedi kuru bir sesle.

Tek kaşımı kaldırdım. “Neden bana inanmıyormuş gibi konuşuyorsun?”

“Belki de bir saat kadar önce bir sokak satıcısından iki sosisli yediğin içindir?”

“Sosisliler pek doyurucu değil. Bunu herkes bilir.”

“Patates kızartmasını ve falafelimın yarısını da yedin.”

“Yarısını falan yemedim! Bir ısırık falan aldım” diye itiraz ettim, iki... ya da üç ısırık almış olmama rağmen. “Daha önce hiç falafel yememiştim ve tadını merak ettim. Batı Virginia’nın tepelelerinde bulabileceğin bir yemek değil.”

“Trin.”

“Yaygaracı’yı insanlık dışı ve ahlaksız bir şekilde dövmek de çok fazla kalori yaktırıyor. Yediğim ne varsa tükendi ve kalori açığı yaşıyorum. Açlıktan ölüyorum.”

Zayne kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kalorilerin bu şekilde çalıştığını düşünmüyorum."

Bunu duymazdan geldim. "O mekâna tekrar gidip sana bir falafel daha alabiliriz" dedim yanından geçerken. "Ben de bir tane alabilirim herhalde. Sonra birlikte falafel yiyebiliriz."

Zayne kolumu yakalayıp beni durdurdu. Elinin sıcaklığı ve temasın yarattığı şok sinir bozucuydu. "Benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi? Her şey hakkında, her zaman. Senin için buradayım. Her zaman."

Boğazıma bir yumru oturdu ve çekmeceler tekrar titrediği için ona bakmaya cesaret edemedim.

Onunla konuşabilir miydim sahiden?

Herhangi bir şey hakkında?

Misha'yı aslında hiç tanımadığımı anlatabilir miydim mesela? Kardeşim gibi sevdiğim bir adamın sadece benden nefret etmekle kalmayıp, aynı zamanda annemin cinayetini de planladığını bilmediğimi? Yaptıklarından dolayı Misha'dan ne kadar nefret ettiğimi ama yine de onu özlediğimi söyleyebilir miydim? Bağın her şeyden sorumlu olduğuna ya da Misha'nın bu korkunç şeyleri yapmasına sebep olan şeyin iblis Aym ya da Haberci yarattığı olduğuna inanmayı yürekten istediğimi? En büyük korkumu, Misha'daki karanlığın belki de her zaman orada olduğunu; ama *her zaman* kendime odaklandığım için bunu hiç fark etmemiş olabileceğimi ona söylememin mümkün olduğunu mu sanıyordu?

Bağ sayesinde hayatta kaldığı için sonsuz minnettarlık duyduğumu ama bunun bizim için anlamından nefret ettiğimi söyleyebilir miydim? Asla bir "biz" olamayacaktı. Koruyucum olmamasını dileyecek kadar bencil davrandığım için çektiğim vicdan azabı peki? Ona Jada'yı ve erkek arkadaşı Ty'ı ne kadar özlediğimi ama Misha hakkında konuşmak istemediğim için arkadaşımı hiç aramadığımı anlatabilir miydim? Ya da benden ne beklendiğine dair hiçbir fikrim olmadığını? Hiçbir şekilde tanımadığım bir şehirde, neye benzediğini veya amacını bilmediğim bir yaratığı bulup onunla nasıl savaşılabirdim? Görme duyumun giderek kötüleş-

ceğinden; savaşıma, hayatta kalma ve... bağımsız olma yeteneğimi kaybedeceğim noktaya geleceğinden korktuğumu itiraf edebilir miydim ona?

Senatörün evindeki o gece neredeyse olduğu gibi, benim yüzünden öleceğinden korktuğumu ona anlatabilir miydim?

Sanki bir kilometre koşmuşum gibi atan bir nabızla başımı iki yana salladım. "Söylenecek bir şey yok."

"Söylenecek çok şey var" diye karşılık verdi. "Sana alan tanıyordum. Buna ihtiyacın vardı ama konuşmak zorundasın. Bana güven Trin. Ben de kayıplar yaşadım. Kimisini ölüme kaybettim, kimisini hayata. İçindeki yası ve öfkeyi dışarı vurmadağında neler olduğunu biliyorum."

Fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle, "Konuşacak bir şey yok" diye tekrarlardım. Sonra midem allak bullak olmuş halde ona döndüm. "Ben iyiyim. Sen iyisin. Falafel yemeye çok daha yaklaştığımız olabilirdik ve sen kızarmış güzellikleri erteleyip duruyorsun."

O soluk kurt gözlerinde vahşi bir ifade belirdi. Bir anlığına ışıltıdadıklarını gördüm ama sonra kolumu bıraktı ve her neyse o parıldı... yok oldu.

Bir kalp atışı kadar geçtikten sonra, "Önce eve uğramamız gerekiyor" dedi Zayne.

Rahatlamayla büyük bir iç çektim. Kafamın içindeki dolap sarsılmayı bırakmıştı. "Neden? Sana tişört almak için mi?" Caddeye yürümeye başladım. "Yedek kıyafet taşımaya başlamalıyız."

"Yeni bir tişörte ihtiyacım var ama geri dönmemiz gerekiyor. Çünkü sen kokuyorsun ve duş alman lazım."

"Vay canına." Adımlarını bana uydurarak yürürken ona baktım. Yüzünde yarım bir gülümseme belirmişti. "Beni utandırmak için gerçekten iyi bir yol seçtin."

Kaldırıma ulaştığımızda, aceleci bir sürücünün altında kalmamak için adım atmadan önce her iki yöne de baktım. Kirpiklerimi hızla kırıştırdım, gözlerimin daha parlak sokak lambalarına, farlara ve aydınlatılmış dükkân vitrinlerine alışmasını sağlamaya çalıştım.

Pek işe yaramadı.

“Seni koklamak, beni fazlasıyla bilinçli hale getiriyor.”

“Tanrım” diye mırıldandım.

“Kötü kokunla onun ne alakası var?” diye takıldı.

“Arka sokakta kokumla bir sorunun yoktu” diye hatırlattım.

“Hatırlasana, beni alıp bir puset gibi tuttuğunda...”

“Koku yargımı bulandırdı.”

İçten bir kahkaha attım. Sokak lambalarının daha parlak ışığı sayesinde artık yüzünde bir gülümseme olduğunu söyleyebiliyordum. “Kendini böyle ikna edeceksen...”

“Kesinlikle.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım, bunu tamamen duymazdan gelmenin en iyisi olduğuna karar vermiştim. Eve yürürken Zayne yanımda, yola yakın taraftaydı; bense binalara bir kol uzaklıktan ilerliyordum. Bu şekilde yürümek, insanların nerede olduğunu takip etmemi ve onlara çarpmamamı kolaylaştırıyordu. Bunu ona hiç söylememiştim ama Zayne benim tercihimin hemen anlamıştı.

“Bu arada, orada neyin içinde yuvarlandın?” diye sordu.

“Hayattaki kötü tercihlerimin birikintisinde.”

“Hımm. Hep nasıl koktuğunu merak etmişimdir.”

“Artık biliyorsun.”

Berbat kokmama rağmen, ona bir kez daha bakınca içimden bir kez daha gülmek geldi. Üstündeki siyah tişört perişan haldeydi ama deri pantolonu sürekli insandan Gardiyan’a ve tekrar insana dönüşmesine dayanabilmişti. Devriye gezerken bu kıyafetleri giymesinin sebebi bu olmalıydı.

Üstündekilere karşı bir şikâyetim yoktu. Hem de hiç.

Kokum ve onun yarı çıplak olması yüzünden epey bir dikkat çekiyor olmalıydık. Yine de insanların bu şehirde daha garip şeyler gördüklerinden ve kesinlikle daha kötü koktuklarından eminim. Acaba birileri...

“İnsanlar senin ne olduğunu anlıyor mu?” diye sordum kısık sesle.

“Emin değilim ama daha önce hiç kimse beni insan formunda görüp Gardiyan mıyım diye sormadı. Neden?”

“Çünkü insanlara benzemiyorsun.” Gardiyanlar nadiren halk içinde şekil değişirlerdi. Bu gizlilik ve güvenlik içindi çünkü ironik bir şekilde etrafta Gardiyanların da iblis olduğuna ve katledilmesi gerektiğine inanan Tanrı’nın Çocukları gibi fanatik insanlar vardı.

Yüzüne düşen bir tutam saçı geriye itti. “İltifat mı, değil mi anlamadım.”

“Bir hakaret değil.” Zayne sokağı kontrol etmek için dönerken yüzünde belli belirsiz bir sırıtiş gördüm.

“Diğer insanlara nasıl benzemiyorum?” diye sordu. “Bence aralarına iyi karışıyorum.”

Keyifle homurdanarak güldüm. Bir domuz yavrusu gibi.

Yakışıklıydı.

“Vücudunu bir kesekâğıdıyla örtsen bile ortama uyum sağlayamazsın” diye cevapladım.

“Şey, o zaman kesinlikle uyum sağlamazdım.” Gülümsediğini sesinden anlayabiliyordum. “Kesekâğıdı içinde dolaşmak dikkat çekici olurdu.”

Zayne’in sadece bir kesekâğıdı ile örtündüğü an hemen aklımda belirdi ve yanaklarım kızardı. Bu fikri evrene kazandırdığım için kendimden nefret ettim.

“Sen de uyum sağlayamıyorsun” deyince ona döndüm.

“Küflü bir popo gibi koktuğum için mi?”

Zayne güldü, midemde ilginç küçük kıpırtılar yaratan derin bir kahkaha atmıştı. “Hayır” derken kalabalık bir kavşakta duraksadı. “Güzel olduğun için Trin. Sende bir şey var. İçindeki bir kıvılcım. Bir ışık. Burada bunu göremeyen tek bir kişi bile yok.”

Minderlerin ortasında bağdaş kurmuş bekliyordum. Esneme yapmak yerine, Zayne'in bana güzel olduğumu söylemesinin sorun olmayacağı farklı bir hayatın hayalini kuruyordum. Ancak kabul ettiğim bir şey vardı; onun herkesin görebileceğini iddia ettiği bu kıvılcım ya da ışık muhtemelen *asaletimdi*, göz kamaştırıcı fiziksel özelliklerim değil.

"Aklıma bir fikir geldi" dedi yatak odasmdan çıkarken.

Bakışlarım onun eline indi, avucunda siyah bir şerit tutuyordu. Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Endişelenmeli miyim?"

"Sadece biraz." Sırıtarak kumaşı yukarıya kaldırdı.

Bir kravat tuttuğunu fark edince daha fazla ayrıntı sormak için hazırlandım ancak hemen sonra interkomun zili çaldı. "Birini mi bekliyordun?"

"Hayır." Zayne kapıya koştu. "Merhaba?"

"Benim, yeni en yakın arkadaşın" dedi hoparlörden tanıdık bir ses.

"Bu da ne?" diye mırıldandı Zayne.

"Düşündüğüm kişi mi sence de?" derken dizlerimin üstünde doğruldum.

"Roth olduğunu düşünüyorsan..." dedi iç çekerek. "O zaman evet."

"Beni duymazdan mı geliyorsun?" Roth'un sesi bir kez daha hoparlörden duyuldu. "Eğer öyleyse üzülürüm."

Bu sözler karşısında dudaklarım bir gülümsemeye kıpırdandı. Sanırım dün vedalaşırken söyledikleri, sıradan bir cümleyi seri katil ağzından çıkmış gibi gösterme konusundaki şeytani yeteneğini mükemmel özetliyordu.

Bir an sonra Roth'un geldiğinin uyarısını tenimde hissettim, ardından asansörün kapıları açıldı.

"Hey" dediğini duydum ama oturduğum yerden onu pek göremiyordum.

"İki gün üst üste mi?" dedi Zayne. "Bu şerefi neye borçluyuz?"

Roth kıs kıs güldü. "Canım sıkıldı. Şeref bu."

"Sen de buraya gelmeye mi karar verdin?"

"Bu çevredeydim, yani evet." Veliaht Prens, Zayne'in salonunda her gün yaşanan sıradan bir olaymış gibi geziniyordu. Yaklaşınca beyaz kâğıt bir bardaktan bir şeyler yudumladığını gördüm. Bardağın üstünde kırmızı harfler vardı ama okuyamıyordum. Roth beni görünce sırttı. "Selam Melek Yüz, dua ediyormuş gibi görünüyorsun. Umarım seni bölmüşümdür."

Melek Yüz mü? "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama dua etmiyordum."

"Biraz antrenman yapacaktık." Zayne iblisi takip etti, yüzündeki ifade bıkkınlık ve isteksiz bir keyif karışımıydı. "Biraz meşgulüz."

"Size engel olmayayım." Roth bana göz kırparak boştaki elini havaya kaldırıp salladı. Kanepenin yanında duran, Zayne'in kullandığını hiç görmediğim büyük sandalye olduğu yerde döndü ve antrenman minderlerine bakacak şekilde kaydı.

Vay be. İşte bu, hafif kışkırttığım güzel bir yetenektir!

Roth sandalyeye geçti ve kot pantolonlu bacaklarından birini diğerinin üstüne attı. Bir içki daha almıştı.

Zayne diyecek söz bulamıyormuş gibi ona bakakaldı. Sanırım benim yüzümde de aynı ifade vardı.

"Layla nerede?" diye sordu sonunda.

"Cumartesi olduğu için Stacey'yle kızlar günü yapıyorlar" diye cevapladı Roth. Ben hafta sonunda olduğumuzu bile bilmiyordum. "Öğle yemeği için buluşup alışverişe çıkacaklar. Falan filan. Kızlar her ne yapıyorsa işte."

Göğsümün ortasında minik bir kıskançlık topu oluştu. *Kızlar her ne yapıyorsa işte.* Kızlar olarak takılırdık. Tatlılarımızı ve atıştırma malıklarımızı paylaşırdık. Aptalca şeyler hakkında konuşurduk ve en derin, en karanlık anlarımızı paylaşırdık. Birbirimize asla gerçekten yalnız olmadığımızı hatırlatırdık. Kızlar tam olarak bunları yapardı.

Jada'yı özlemiştim.

"Layla ve Stacey senin de gelmeni çok isterdi" diye devam etti Roth. Aklımdan geçenleri okumuştı sanki. "Taş Kalpli seni birkaç saatliğine gözünün önünden ayırsa yeter."

Evet, sahiden de Zayne'in daha önce takıldığı iki kızla birden vakit geçirmek benim için eğlenceli olurdu.

"Trinity istediği gibi gelip gidebilir" dedi Zayne kuru bir sesle. "Cayman da buralarda sanırım, değil mi?"

"Hayır, o çalışıyor. Bilirsin, insan ruhu parçalarını önemsiz şeyler karşılığında takas ediyor." Roth kaşlarını çatarak bana baktı. "Bu senin melek duyularını rahatsız ediyor mu?"

Omuz silktim. "İnsanları bunu yapmaya ikna etmeye çalıştığı falan yok. Herkes yaptığıının karşılığını alır, kendileri ekip kendileri biçiyorlar."

Roth bardağını şerefime kaldırdı. "Pek de meleklerle yakışır bir söz değil. Umursamalısın. *Rahatsız olmalısın.*"

"Ben rahatsız oldum" diye mırıldandı Zayne. "Bu davetsiz ziyaretten."

"Kendimize nasıl da yalanlar söylüyoruz." Roth sırayla ikimize baktı. "Ne şanslıyım. Bir Asilkan ve Gardiyan'm dövüşmesini izleyeceğim. Şey... dövüşüyormuş gibi yapmasını diyecektim. Elbette beni gördüğünüz için kutsanmış gibi bakmak dışında gerçekten bir şey yapmayı planlıyorsanız?"

Gülmemek için dudağımı ısırđım. İçimde bunun sadece iblisi kışkırtacağını ve Zayne'i sinirlendireceğini söyleyen bir his vardı.

Açıkçası Roth'u gördüğüme mutluydum. Zayne'le garip bir rekabetin içinde sıkışmış olsalar bile, temel farklılıklarına rağmen hâlâ arkadaşlıklar. Ayrıca buraya geldiğimden beri –dünü hariç tutuyordum– kimse Zayne'i ziyarete gelmemiştir. Kendi klanının üyeleri bile. Herkesin bir arkadaşına ihtiyacı vardı, bu arkadaş Cehennem Veliaht Prensi bile olsa.

Ayağa fırlayıp Zayne'e döndüm. "Antrenmanımızı izlemesinde bir sakınca görmüyorum."

Zayne aksi bir cevap vermek istiyormuş gibi göründü. Ancak sonra başını iki yana sallamakla yetinip mindere çıktı.

"Eee, kravatın olayı ne?" diye sordum. Zayne elinde tuttuğunu unutmuş gibi siyah kumaşa baktı.

"İşte bu benim de sormak için can attığım bir konu!" diye araya girdi Roth. "BDSM mi Taş Kalpli? Sarsıldım."

Yanaklarıma ateş bastı. Zayne ona sert bir bakış atıp tekrar bana odaklandı. "Dövüşürken görüşüne güvenmemeyi öğrenmek istemiştin, hatırlıyor musun?"

"Neden bunu yapmak istiyorsun ki?" diye sordu Roth.

"Geceleri, Asilkanların görme yeteneği bir Gardiyan'ın veya bir iblisinki gibi olmuyor" diye açıkladı Zayne. "Devriyelerin çoğunu gece atıyoruz, diğer boşlukları kendin doldur."

Roth'un ona inanıp inanmadığından emin değildim ama Zayne'in üstü kapalı söylemeye çalıştığı şeyi anlamıştım. Başımınla onayladım.

"Bunu en iyi geliştirme yolunun görüşünü hiç kullanmaman olduğuna karar verdim. Bu yüzden de yanımda bir kravat getirdim." Elindeki kumaşı salladı. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Roth."

"Gözünü bağla eğitim. Düşündüğüm kadar seksi değil ama yine de çok eğlenceli" dedi tek kişilik dev seyircimiz.

"Bu iyi bir fikir." Göğsüm heyecanla doldu. "Hadi başlayalım."

"Bunu izlemek eğlenceli olacak" dedi Roth.

Zayne yanıma yürürken, "Susar mısın artık?" diye aniden çıkıştı. "Bu verebileceğim bir söz değil."

Kravata uzanırken dudaklarımı birbirine bastırdım ama Zayne arkama geçti.

"Ben hallederim" dedi. "Hazır olduğunda bana söyle."

Başka bir deyişle, tamamen kör olmaya hazır olduğumda. Aca-
ba topluluk saldırıya uğradığında nasıl paniklediğimi ve kanatla-
rını etrafıma sarıp tüm ışık kaynaklarını engellediğini hatırlıyor
muydu?

Umarım yine böyle paniklemezdim, özellikle de bir izleyicimiz
varken.

Derin bir nefes alarak kollarımı iki yanımda salladım. "Hazı-
rım."

Bir kalp atışı sonra Zayne'in sıcaklığını sırtımda hissettim. Kra-
vat görüş alanıma girince kıpırdamadan durdum. Kumaş yüzüme
yaklaşıp ışığın çoğunu engellediğinde kalbim hızla atmaya başladı.

Bu hoşuma gitmemişti.

Hem de hiç hoşuma gitmemişti.

Kravat yüzüme tamamen sarılınca karanlık gözlerimin üzeri-
ne çöktü. Bu işi tamamen kesip atmamak için çok zorlamyordum.
Ancak her nasılsa süper bir irade sergileyerek Zayne'in kravatu
bağlamasına izin verdim.

Kumaş şaşırtıcı derecede yumuşaktı ve tamamen opak değildi.
Önümde belirsiz şekiller görüyordum, uzun baktığımda minik bir
ışık noktası netleşiyordu.

Hastalık beni tamamen ele geçirdiğinde böyle mi olacaktı? Sa-
dece şekiller ve bir ışık noktası mı?

İçim patlarcasına panikle doldu ve yüzümden çekip çıkarma,
yakıp kül etme arzusuyla tutuşarak kravata uzandım.

Ama bunu istemiştim.

Kendime, kravatu yırtmamı engelleyen tek şeyin bu olduğunu
söyledim. Bununla başa çıkabilirdim. Yapmak zorundaydım. Sa-
dece kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi atmaması ve boğa-
zımdaki boğulma hissinin hafiflemesi gerekiyordu.

Zayne'in elleri omuzlarımı tutunca irkildim. "İyi misin?" Sesi yumuşaktı, Roth'un onu duyup duymadığını bilmiyordum. "Bunu başka bir gün deneyebiliriz."

"*Başka bir gün*" demek aslında, "*Bir daha asla*" anlamına geliyorsa bu harika bir fikirdi. Ama başka bir gün, bunu tekrar yapmaya bir gün daha yaklaşacağım anlamına geliyordu. En sonunda günlerim tükenecekti.

Bir nefes daha aldım ve odaklandım, nefes alıp verdim...

Aman Tanrım.

Birden Zayne'in neden gözbağını takmak istediğini anladım. Kravatımda iki minik delik açmış ve onları kusursuzca gözbebeklerimle hizalamıştı ama paniğe kapıldığım için bunu fark etmemiştim. Görüşüm son derece sınırlıydı ama odaklandığımda hâlâ ufacık bir ışık seçebiliyordum. Muhtemelen retinitis pigmentosa hastalığım ilerleyip son noktaya ulaştığında da böyle görecektim. Zayne'in dizüstü bilgisayarında araştırma yaptığını anlamıştım, bu dünyalara bedeldi.

Duygularım boğazımı düğümledi ama o önemsiz gibi görünen küçücük delikler bile içimi ferahlatmıştı. "Ben iyiyim."

Zayne omuzlarımı sıktı. "Eğer bir değişiklik olursa bana haber ver."

Başımınla onayladım.

"Yanılmışım" dedi Roth kenardan. "Bu çok seksi."

Zayne arkamda iç çekti. "Layla'nın bu konuda ne düşündüğünü merak ediyorum."

Roth kıs kıs güldü. "Muhtemelen denemek ister."

"Paylaştığın için teşekkürler" diye mırıldandım.

"Çok rica ederim" diye cevapladı Roth. "Melek Yüz senden çok daha nazik Taş Kalpli."

"Bana bir kez daha Melek Yüz dersin, sana ne kadar nazık olduğumu gösteririm" diye uyardım. Zayne'in arkamda hareket ettiğini hissedebiliyordum.

"Gözlerin bağlı bir şekilde orada durmasaydın bu daha da korkutucu olurdu."

Zayne kıs kıs güldü. "Senin önündeyim."

Bunu belli belirsiz görebildiğimi söylememe fırsat kalmadan Roth araya girdi. *Yine*. "Ona nerede olduğunu söylemen, eğitimin amacını boşa çıkarmıyor mu?"

"Çeneni kapa" dedik aynı anda.

Roth'un oturduğu yerden bir kahkaha yükseldi. "Nasıl da birbirinize benziyorsunuz."

Tam olarak bunu kanıtlayarak onu duymazdan gelip işe koyulduk. "Göremediğin için diğer duyularına güvenmek zorundasın. Göğüs göğüse çarpışırken aynı derecede önemliler."

Bunun doğruluğundan pek emin değildim ama yine de başımla onayladım.

"Duyma. Koklama. Dokunma" diye devam etti Zayne. "Bunların hepsi rakibinin bir sonraki hamlesini ele verir."

"Özellikle kötü kokuyorsa" diye ekledi Roth. "Ya da gürültü ve beceriksizlerse."

Bu sözlerine sııttım.

"Bunu yapmak için gerçekten çok odaklanman gerekecek" diye devam etti Zayne. "Ve gerçekten çok konsantre olman gerekecek."

Dudaklarımın kenarları aşağı düşmeye başladı. "Pekâlâ."

"Dikkatinin dağılmasına izin veremezsin. Bu odadaki her şey, özellikle de davetsiz üçüncü kişi aklından kaybolmalı."

"Hey!" diye çıkıştı Roth. "Bu çok saldırganca."

"Bu *seni umursamıyorum* ifadem" diye cevapladı Zayne.

Ellerimi belime koydum. "Sanırım nasıl konsantre olacağımı buldum Zayne."

"Ben de sanırım etrafında yeterince bulundum. Konsantrasyon seviyenin, ilk defa araba yolculuğuna çıkan bir yavru köpek kadar olduğunu biliyorum."

Roth bir kahkaha patlattı.

Söyleyecek söz bulamayınca açtığım ağzımı geri kapattım. Bu gözleme katılmamak imkânsızdı. "Bu sözle şahsen saldırıya uğramış gibi hissediyorum."

Zayne kısık sesli bir kahkaha attı. "Bir kez konsantre olduğunda, daha önce fark etmediğin şeylerle karşılaşacaksın. Anlaştık mı? Hazır olduğunda bana söyle."

Birkaç saniye öylece durdum. "Hazırım."

"Emin misin?" Zayne kuşkulu görünüyordu.

"Evet." Duruşumu değiştirip kendimi hazırladım ve bekledim...

Zayne'in eli koluma vurunca irkildim. Elimi uzattığımda göğsüne dokundum, bu da çoktan harekete geçtiği anlamına geliyordu. Tekrar denedik, ayrıldık, sonra yine hamle yaptı. Tekrar tekrar hamle yaptı ve ben... Sadece orada durup her hamlesini kaçırdım ve neredeyse hep arkasmda kalan boş havayı engelledim. Daha da kötüsü, yumruklarını ve tekmelerini kullanmıyor olmasıydı.

"Seni göremiyorum" dedim kollarımı indirerek. "Hem de hiç."

"Amaç da bu" diye hatırlattı.

"Evet ama..." diye itiraz edecektim ki başımı iki yana salladım ve yumruklarımı açıp kapadım.

"Daha şimdiden sinirlenmiş." Zayne bu sefer geri çekilmeyerek yanımda kaldı.

"Sinirlenmedim."

"Bana sinirlenmişsin gibi geldi" diye araya girdi Roth.

"Sinirlenmedim." Başımı ona çevirdim.

Çenemi kavrayan parmaklar başımı Zayne'e doğru çevirmemi sağladı. "Evet, sinirlendin."

Tartışmak istedim ama faydasızdı çünkü hislerimi bağdan duyumsadığımı biliyordum. "Ben sadece... Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Yapabilirsin" derken sanırım geriye doğru adım atmıştı. "Ve yapacaksın."

Elimi uzatınca boş bir hava hissettim. Haklıydım.

"Onun orada olmadığını biliyordun" dedi Roth. "Değil mi?"

Elimle boşluğu yoklayıp başımla onayladım.

"Nasıl?" diye sordu iblis.

"Ben... sıcaklığını hissedemedim" diye itiraf ettim elimi geri çekerken. Bunun kulağa düşündüğüm kadar tuhaf gelmediğini umdum.

“İblisler de aynı böyledir” dedi Roth. “Çok fazla ısı yayarız. Eğer sıcaklığı hissediyorsan bir iblise dokunabilecek kadar yakındır. Çok yakın. Şöyle bir denesek...”

Sıcaklık tenimi dans edercesine okşadı. Roth daha cümlesini bile bitiremeden elimi kaldırdım. Parmaklarım sert ve sıcak bir şeye değdi. Zayne’in göğsüne. “Yaklaştığını hissettim.”

“Güzel.” Bu sefer konuşan Zayne’di ve sözlerinin yankısını avucumda hissetmişim.

Zayne hiçbir uyarıda vermeden kolumu kavrayıp beni döndürdü. “Tekrar pozisyon al.”

Ben de tam olarak bunu yaptım, bacaklarımı açıp ellerimi kaldırdım ve ayaklarımı mindere sağlamca bastım.

“Yakınında mı?” diye sordu Roth.

Etrafımdaki havanın sıcaklığını değerlendirdim. “Hayır.”

“Doğru” diye onayladı Zayne. “Odaklan.”

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim, etrafımdaki alana odaklandım. Sadece sıcaklığı değil, herhangi bir hareket olup olmadığını araştırdım. Hiçbir şey yoktu. Ardından çevremde hafif bir hareketlilik hissettim. Sıcak bir hava dalgası geldi, bu sefer hiçbir şey yapmadan durmadım.

İleri hamle yaptım ama hiçbir şeye vuramadım. “Kahretsin!”

“Neredeyse beni yakalıyordun” dedi Zayne ve sol kulağım karıncalandı. Dönüp bir tekme savurdum ama o birden arkamdaydı, nefesi enseme çarpıyordu. “Neredeyse.”

Tekrar dönüp dirseğimi geçirmek için hamle yaptım ama yeni bir hava akımı, onun sağ tarafıma geçtiğini haber verdi. Oraya yöneldim ama hedefim yine boşluktu. Aman Tanrım, bu midemi bulandırmaya başlamıştı. Elimi uzatınca avucum onu sıyırıp geçti.

“Hah!” diye bağırdım, sonunda temas kurmuştum. Belli belirsiz bir temastı ama öyleydi işte.

“Neredeyse” diye tekrarladı Zayne.

Sesini duyunca öne bir adım çıktım ama hiçbir şey bulamadım. Sinirlerim iyice bozuldu, havada bir hareket sezince yukarı sıçradım ve dengesiz bir halde ayak parmaklarımın üstüne indim.

“Güzel” diye mırıldandı Roth. “Böylece bacaklarına tekme yemekten kurtuldun.”

Gülümsedim.

“Hemen havalara girme” diye uyardı Zayne.

Bir sonraki saniye tam da neden havalara girmemem gerektiğini kanıtladı çünkü diğer hamlemde Zayne’i bir metre farkla kaçırdım. Attığım sonraki yumruk –tıpkı ondan sonraki ve sıradakiler gibi– onu sadece sıyıran girişimlerdi.

“Neredeyse.” Zayne etrafımda dans ederken ben de Gardiyan’a yumruk atma oyunu oynuyordum.

Berbat oynadığım bir oyundu.

Ayrıca cidden *neredeyse* sözcüğünden nefret etmeye başlamıştım.

“Konsantrasyonun bozuluyor” dedi bana. “Bir nefes al ve yenisinden odaklan Trin.”

“*Odaklanıyorum.*” Bacaklarımı uzatsam da bu sefer ona yaklaşmadım. Öfke kanımı aside çevirmiş haldeyken döndüm ve kravatın üstündeki iğne ucu kadar deliklerden Zayne’i bulmaya çalıştım.

“Trin.” Zayne’in sesi alçak bir uyarıydı ve ne dediğini biliyordum.

Etrafımdaki hava tekrar hareketlendiğinde kolumu savurdum. Kendimi kaybetmiş ve yumruğumu hiç sakınmamıştım, geri çekilmek için çok geçti. Çok ileri giderek dengemi kaybettim. Zayne bunu görmüş olmalıydı çünkü hemen sonra ellerini omuzlarımda hissettim. İkimiz de kendimizi toplayamadık ve birlikte yere düştük. Sırtüstü zemine çarpınca homurdandım, Zayne de üstümdeydi.

Artık tam olarak nerede olduğunu bildiğinden ona tekrar saldırdım. Ama Zayne bileklerimi yakaladı ve darbe indirmeme fırsat vermeden tepemde sabitledi.

“Odağım kaybettin” dedi tekrar.

İçimde bir öfke kükreyince kalçalarımı kaldırıp bacaklarımdan birini kurtarmayı başardım. “Hayır, kaybetmedim!”

“Evet” dedi yumuşak bir sesle. Beni zemine bastırdı, nefes aldığı anda göğsü benimkiyle buluştu. Gözbağının karanlığında sadece

onu ve dudaklarımdaki sıcak nefesini hissedebiliyordum. Direnmeyi bıraktım, hareket etmeye cesaret bulamadım. Bir santim bile. "Odağını kaybettin."

Ellerim minderde çaresizce açılıp kapanıyordu. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü sinirlendin." Sesi kısıktı ama beni köşeye sıkıştırdığı düşünülündüğünde inanılmaz derecede yumuşak ve nazikti. "Ve bu seni mağlup etti."

İçimde yükselen inkârı durdurmak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Zayne'in bileklerimdeki tutuşu gevşedi. Kolum boyunca kayarak ilerleyen eli, en sonunda omzumu geçti ve yanağımı avucunun içine aldı. "Gerçekten çok iyi gidiyordun."

"Hayır, gitmiyordum." Alnım terle ıslanmıştı. "Sana zar zor yaklaşabildim."

"Ama yaklaşabildin." Hafifçe hareket edince başparmağı altdudağıma değdi. "Bunu ilk defa deniyorsun. İlk denemende mükemmel olmayacaksın." Göğsü tekrar göğsüme değdi ve sırtımdan aşağı bir sıcaklık yayıldı. "Kendine zaman tanınmalısın."

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum" diye fısıldadım.

"Yapabileceğini biliyorum" diye ısrar ettiğinde bir sonraki nefesim titrek çıktı. "Aklımda tek bir şüphe bile yok."

Keşke onu görebilseydim. Gözlerini, yüzünü... Keşke bana nasıl baktığını görebilseydim. Bana olan inancını bir görebilseydim, belki ben de kendime inanırdım.

Zayne'in başparmağı tekrar hareket ederek altdudağımın üstünden geçti. İstenmeyen bir beklenti dalgası içimde yükselince nefesim kesildi. "İyi misin?"

Ne sorduğunu bilmiyordum ama başımla onayladım. Sonra ikimiz de nefeslerimizle inip kalkan göğüslerimiz dışında tamamen hareketsiz kaldık. Kollarım hâlâ başımın üzerinde gerginlikle duruyordu. Kollarımı hareket ettirebilirdim ama bunu yapmadım. Ağzının hâlâ benimkine yakın olduğunu biliyordum çünkü nefesi dudaklarımı okşuyordu. O an ne düşündüğünü bilmek için sahip

olduğum her şeyi verebilirdim. Beklentiyi hissedip hissetmediğini, yasağa olan arzusuyla yanıp yanmadığını öğrenmek için...

Belki de göremeyince diğer duyular daha da *yoğunlaşıyordu* çünkü havada daha önce olmayan bir gerginlik olduğuna yemin edebilirdim. Bunu hissedebiliyordum.

“Merak ediyorum...” Roth’un sesi sessizliği bozdu. Aman Tanrım, onun orada olduğunu unutmuştum. Zayne’in de unuttuğunu kaslarının tenimde gerilmesinden anlamıştım. Roth tekrar konuştuğunda, her kelimesi keyifle dolup taşıyordu. “Bir arkadaşım için soruyorum. Şu anda tam olarak ne tür bir çalışma yapıyorsunuz?”

Görme egzersizimiz bundan daha çabuk bitemezdi. Zayne üstünden yuvarlanıp kalkarak bana yardım etti. Ardından kravat da çıktı ve keşke çıkmasaydı diye düşündüm. Roth'un o tuhaf, kendini beğenmiş, sırtan yüzünü görmek istemiyordum.

Ama çalışmayı tamamen bırakmamıştık. Gözlerimiz bağlı olmadan dövüşmeye başladık ve tahmin ettiğim gibi, Roth da can sıkıntısından bize katıldı. Daha doğrusu, çoğunlukla iblis yardımcı rolünü üstlendi. Layla aradığında ise daireden bir *hokus pokus* hareketiyle yok oldu.

Göz açıp kapaymca kadar daireden gitmişti.

Keşke sahip olsaydım dediğim bir yetenek daha.

O geceki devriye gezimizde heyecan verici hiçbir şeyle karşılaşmamıştık. Haberci'ye bizi götürecek herhangi bir şey bulana dek, ne kadar süre amaçsızca dolaşacağımızı merak ediyordum.

Ertesi sabah, saçımı atkuyruğu yapmayı yeni bitirmiştım. Zayne'le minderde eğitime katılma hazırlığındayken komodinin üstündeki telefonum çaldı. Thierry'nin adını gördüğüm an neredeyse sesli mesaja yönlendirecektim. Fakat onun aramasını duymazdan gelemedim.

Midem burkuldu, *alo* dediğim anda karnıma yumruk yemişim gibi bir sesle konuşuyordum.

“Trinity?” Thierry’nin kalm sesi yüreğimi sızlattı. “İyi misin?”

“Evet, kesinlikle.” Boğazımı temizledim. “Nasıl gidiyor?”

“Nasıl mı gidiyor?” diye yavaşça tekrarladı sözcüğü. “Sanırım şu anda *çok fazla* şey oluyor.”

Gözlerimi kapatıp yatağa yığıldım, ne demek istediğini anlamıştım. Misha. Jada’nın cevapsız aramaları. Genel ruhsal ve duygusal durumum. “Evet, şu anda çok şey oluyor.”

İç çekişi o kadar derin ve tanıdıktı ki göğsümü sızlattı. *Onu özledim. Matthew’u, Jada’yı ve Ty’ı özledim ve...* Thierry yeniden konuşunca zihnimdeki düşünce selini yarıda kestim. “Meşgul olduğunı biliyorum ama seninle konuşmam gerekiyor. Geleceğinle alakalı bir gelişme oldu.”

Gözlerimi açtım. “Bunun ne olduğunu sormaya biraz korkuyorum.”

“İyi bir şey.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten” diye doğruladı tatlı bir kahkahayla. “Bildiğin gibi, Gardiyan olarak hizmet etmek, eğitimini tamamlayıp hayatını kötülüğe karşı savaşmaya adanmışlar için mali açıdan kazançlıdır” dedi Thierry. Bunu zaten biliyordum. Gerçekten ama gerçekten çok iyi para kazandırdı. Gardiyanların nereden para buldukları konusunda hiçbir fikrim yoktu ama Alfaların uçarken ansızın bir sürü para bıraktığını hayal etmek hoşuma gidiyordu. “Baban seni yanına çağırana kadar sana ve annene baktık, ihtiyaç duyduğunuz her türlü mali istikrarı sağladık.”

Sözleri kulağa param kesiliyormuş gibi geliyordu ama bunun iyi haber olduğunu söylemişti, o yüzden sesimi çıkarmadım.

“Artık buna gerek kalmadı” diye devam etti. “Sana, adına açılmış banka hesabının ekran görüntüsünü göndereceğim. Transfer tamamlandıktan birkaç gün sonra hesaba erişmen için gerekli tüm bilgileri içerecek...”

“Bir saniye. Ne?”

"Hizmetin için para alıyorsun" diye açıkladı. Bunu söyleme şekli, duş almam gerekiyormuş gibi hissetmeme sebep olmuştu. "Göreceğin miktardan da memnun kalacağını düşünüyorum."

"Anlamıyorum. Hiç param olmadı benim. Hatta bir banka hesabım bile. Kredi kartı kullanmayı bilmem dahi şoke edici" diye cevap verdim. "Şimdi nasıl param olacak?"

"Baban, senin ihtiyaçlarının görüldüğünden ve dikkatinin... Nasıl demişti... *'Para gibi saçma insan kavramlarıyla dağılmayacağından'* emin olmak istiyor."

Ah. Bu babamın söyleyeceği bir şeye benziyordu. "Onu gördün mü?"

"Ne yazık ki."

Boğazıma yersiz bir kıkırtı doldu. "Ne zaman gördün? Onu ben en son..."

"Biliyorum." Sesindeki tüm neşe kaybolmuştu. "Bu sabah bütün ihtişamıyla buradaydı. Fonların ayarlandığından ve senin de güvende olduğundan emin olmak istedi. Sana, en çok değer verdiği şeyi kontrol etmen gerektiğini söylememi istedi ve evet, yalnızca bir meleğin yapabileceği kadar esrarengiz davrandı."

En çok değer verdiğim şeyi kontrol mü etmeliydim? Hemen bakışlarım annemin en sevdiği kitap olan yıpranmış *Johanna Lindsey* kitabına kaydı. Normalden daha mı kalındı sanki?

"Hâlâ orada mısın?" dedi Thierry dikkatimi çekmek için.

"Evet, evet." Boğazımı temizledim. "Üzgünüm. Hazırlıksız yakalandım."

"Matthew'la ben gibi. Babanın, yiyecek satın almak için paraya ihtiyacın olması gibi şeyleri düşünmesini beklemiyorduk." Burun kemerini sıktığını gözümde canlandırımdı. "Aslında biz sana para göndermeyi planlıyorduk ama buna gerek kalmayacak."

"Teşekkürler" diye mırıldandım. Nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Komüneyken para kafa yormam gereken bir konu değildi. Birçok açıdan ayrıcalıklı bir hayat sürmüştüm ve bunu yeni fark ediyordum. Kitaba bakmak bu yüzden biraz tadımı kaçırmıştı.

“Trinity” diye söze başladığında, ses tonunu tanıyarak gerildim. “Nasıl olduğunu sormayacağım. Zaten biliyorum ama... özür dilerim. Misha’nın senin olmadığını bilmeliydim...”

“Sorun değil.” Sertçe yutkundum. “Hepiniz yapmanız gerektiğini düşündüğünüz şeyi yaptınız, ben ise... yapmam gerekeni yaptım. Her şey yoluna girecek.”

Thierry sessizleşti. Çok sessizdi.

Parmaklarımla şakaklarımı ovuşturdum. “Peki... Jada nasıl?”

“Üzgün, şaşkın.” Bir sessizlik oldu. “Seni özlüyor.”

“Ben de onu özlüyorum” diye fısıldadım. “Hepinizi özlüyorum.”

“Biliyoruz. Jada da biliyor” diye cevap verdi. “Ve her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacın olduğunu da biliyor. Ama onun burada olduğunu unutma. Hepimiz buradayız ve seni özlüyoruz.”

“Biliyorum.”

Thierry beni daha uzun tutmadı. Telefonu kapatırken kalbim biraz buruktu, biraz da onun sesini duyduğum için mutluydum.

Yavaş yavaş yalnız olmadığımı fark ederek telefonumu bir kenara koydum ve bakışlarımı yukarı kaldırdım.

Zayne kapı girişinde dikiliyordu. “Her şey yolunda mı?”

Hafifçe gülümseyerek başımı salladım. “Thierry aradı. Beni arayıp, babamın maddi açıdan güvende olmamı sağlamak istediğini söyledi.”

“Bu iyi bir haber o zaman.”

Muhtemelen aramızdaki bağda neden hüznü gördüğünü merak ediyordu ama eğilip kitabı aldığımda bu bilgiyi ona sunacak durumda değildim. Kitap gözüme farklı geldi, sayfayı çevirdiğimde birkaç sayfamın arasında boşluk olduğunu gördüm.

“Sanırım... babam buradaymış” dedim ona bakarak.

“Ciddi misin?” dedi Zayne kapı pervazına yaslanarak. “Ne zaman?”

“Belki dün gece?” O sırada kitaba dikkat etmemiştim. Şöyle bir salladım ve yorganın üstüne sonsuz bir para yağmuru gibi uçuşan yeşil kâğıtlara hiç şaşırmadım.

Zayne boğulurcasına bir ses çıkardı. "Vay canına..."

"Yüz dolarlık banknotlar." Onlarca kâğıda bakarken gözlerim kocaman açıldı. Her sayfanın arasına bir tane sıkıştırılmış olma ihtimali vardı. Gülümseyerek yukarı baktım. "Sanırım bu akşam yemekler benden."

Akşam yemeğini ben ısmarladım ama biraz utanç verici bir olaydı. Zayne yemek için Subway'e gitmeyi seçtiği için, iki büyük sandviçe kasada yüz dolarlık banknot bozdurmak zorunda kaldım.

Thierry'yle telefonda görüştüktan kısa bir süre sonra, söz verdiği ekran görüntüsü, gerekli tüm bilgileri içeren bir mesaj olarak bana ulaştı. Daha önce bir sayıdan sonra hiç bu kadar çok sıfır görmemiştim. Babamın yiyecek ve barınmanın ne kadara mal olduğunu düşündüğünü bilmiyordum ama muhtemelen birkaç yüz bin dolar kadar abartmıştı.

"Çok sıkıldım" diye sızlandım. Saatlerdir sokaklarda dolaşıyorduk.

"Çoğu kişi bunu iyi bir şey olarak değerlendirirdi" diye yanıtladı Zayne.

Ona kaçamak bir bakış attım ama loş ışık yüzünden, şehir parkına bakan profiline ancak ufak bir kısmını seçebildim. Saçlarını yine o atkuyruğuyla bağlamıştı, insan formundaydı. Bizi görenlerin, geceyi dışarıda geçiren genç bir çift ya da arkadaş olduğumuzu düşündüğünü tahmin ediyordum.

Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş, eski usul hırsızlar gibi görünüyor olmamızın pek de dikkat çektiğini sanmıyordum.

Ama Zayne'in siyah deri pantolonu benim için çok dikkat çekiciydi.

Son bir saattir, geçen gece Üst Düzey iblisleri gördüğümüz bölgeyi tanyorduk. Ama birkaç zebani dışında kimseye rastlamamıştık.

"Eğer burada sokakları iblislerden temizleyip insanları güvende tutmaya çalışıyor olsaydık, sanırım sıkılmak iyi olurdu" dedim fikir yürüterek. "Ama biz Haberci'yi arıyoruz. Bu yüzden sıkıcı bir gece kötü bir şey gibi görünüyor. Onu bulmaya dün olduğumuzdan daha yakın değiliz."

Zayne park girişinin hemen dışındaki sokak lambasının altında durdu. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Hayır ama söyleyeceğinden eminim." Girişin yanında duran, bir iki metre yüksekliğindeki kireçtaşı istinat duvarına oturmak için sıçradım. Ancak botlu ayağım çıkıntıya değer değmez yüksekliği yanlış hesapladığımı fark ettim. Geriye düşmeye başladım ve...

Zayne hızla belimden yakalayıp ayaklarım çıkıntıya girene kadar beni tuttu. "Bir çatıdan diğerine atlayıp yangın merdivenine tırmanabiliyorsun. Ama bir metrelik istinat duvarında neredeyse kafanı kırmayı nasıl başardığını asla anlayamıyorum."

"Yetenek" diye mırıldanarak ona döndüm. Bir kereliğine de olsa ona tepeden bakıyordum. "Teşekkürler."

"Sorun değil. Seni tuttum." Elleri belimde oyalandı, tutuşu tişörtümün altında sakladığım demir hançerlerin hemen üzerinde tüy gibi duruyordu. "İyi misin?"

Başımınla onayladım. "Sanırım."

"Emin olmanı istiyorum." Başını kaldırmış bana bakarken ses tonu hafif, hatta şakacıydı. "İşe başladığım ilk haftalarda kolunu kırarsan çok iyi bir Koruyucu olamam."

Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. "Evet, bu senin biraz berbat olduğun anlamına gelir ama bence önemli bir gerçeği unutuyorsun."

"Neymiş o?" Ellerin belimdeki ağırlığı değişti, bir şekilde... daha ağırlaşmıştı.

"Kafatasımı çatlatmak için yüksekliği bir metreden fazla olan bir yerden düşmem gerekir."

"Bilmiyorum" diye cevapladı. Bu sırada ergenlik çağındaki çocuklardan oluşan bir grup hararetle konuşarak yolun karşısına geçip bizden uzaklaştı. "Daha tuhaf şeyler de oldu."

"O kadar da tuhaf değil."

Başını hafifçe yana eğdi. "Uçmayı yeni öğrendiğim daha genç zamanlarımda bir inişi yanlış hesapladım ve yere düşüp kolumu kırdım. Hata payı sadece birkaç santimdi."

Gardiyanların, bir insanın bile zor hayatta kalabileceği bir şeyden dolayı kemiklerinin kırılması nadir görülen bir durumdu. “Kaç yaşındaydın?”

“Altı.”

Mutlulukla güldüm. “Evet ama ben altı yaşında değilim. Düşersen hiçbir yerimi kırmayacağımdan epey eminim.”

“Yani seni bırakırsam düşüp ölmeyeceğinden eminsin, öyle mi?” diye sordu ve başparmaklarının hareket ettiğini fark ettim. Belimi yavaşça aşağı yukarı okşadığında bunun farkında olup olmadığını bilemedim.

Ama ben farkındaydım.

Aslında tamamen akıntıya kapılmışım ve nabzım hızlanmıştı. İçimde yükselen baş döndürücü sıcaklıkla biraz sallandım. Bunun dengemle hiçbir ilgisi yoktu, tamamen onun bana dokunma şekliyle ilgiliydi.

“Seninle bir anlaşma yapalım mı?”

“Anlaşmaya bağlı.” Yapana kadar farkında bile değildim. Ellerimi onunkilerin üstüne koydum. Dokunuşunu uzaklaştırmak için değil, olduğu yerde tutmak için.

Zayne iyice yaklaştı, duvarın izin verdiği kadar. Bedenlerimiz birbirine değmiyordu ama vücudumun ön tarafı sanki onunla temas halindeymiş gibi ısınmıştı. “Ayaklarını yere sağlam basabilirsen, her iki ayağını da yere sağlam basabilirsen...” diye ekledi. “Buzdolabına içebileceğin kadar gazlı içecek koyarım.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten” diye tekrarladı, daha derin ve kalın bir sesle.

“Kola da dahil mi?”

“Birkaç kasa kök birası bile eklerim.”

“Hımm. Kök birası. Kök birasını sevmeyen kim varsa canavarıdır. Bu harika bir anlaşma.” Başımı öne eğince aramızda sadece birkaç santim kaldı. Lambanın yumuşak, tereyağı gibi hissettiren ışığında gözlerinin kısıldığını gördüm. Bana attığı bakış, farkında olmasa bile –hiçbir şey ifade etmese bile– içimi eritti. “Ama ben bunu kendi başıma yapıp, üstüne iki ayağımı da havada tutabilirim. Anlaşmanı reddediyorum.”

Zayne kıs kıs güldü. “O zaman daha iyi bir anlaşma bulmam gerekecek.”

“Evet, öyle.”

Altdudağı dişlerinin arasına kayd ve belimi daha sıkı kavradı. Bu iki hareket de içimde derin, tutucu bir his uyandırmıştı. Ellerindeki tendonların gerginliğini, kollarındaki gücü, önkollarındaki ve pazılarındaki kasların esnemesini hissettim. Beni yukarı kaldıracaktı. Belki beni ayaklarımın üstüne indirecekti. Ya da beni göğsüne bastıracaktı.

Buna izin vermemem gerektiğini biliyordum çünkü ZAYNE çekmecesini hâlâ aralıktı ama geri çekilip aramıza mesafe koymadım. O soluk kurt gözleri benimkilere baktı ve bakışlarımız buluştu. *Bağlandık*. Kıpırdamadı. Ben de kıpırdamadım. Hiçbir şey söylemedik.

Bir araba kornası çaldı. Zayne avuç içleri yanmış gibi ellerini çekti. Araba kornasına lanet okumakla bölündüğümüz için şükretmek arasında sıkışıp kalmıştım. Yan dönerek egzoz ve yakındaki bir manolya ağacının tatlı, limonlu kokusunu derin derin içime çektim. Hormonlarımı dizginleyip sağduyuma çaresizce sarıldım.

Zayne birkaç adım ileri yürüdü, ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. Duvara yakındı, muhtemelen kendimi aşağı atmaya karar verirsem diye erişebileceğim bir mesafede duruyordu ki bu harika bir fikirdi. Oysa az önce haklıydım. Bu yükseklikten düşmek sadece egomu zedelerdi.

Sessizlik bir süre daha devam etti. Bağ üzerinden onun ne hissettiğini anlamaya çalıştım ama içimden geçenleri aşamadım.

Karanlık gökyüzüne bakarak uzun ve yavaş bir nefes verdim. Tekrar raya oturup ilerleme zamanı gelmişti. İlerlemek iyi olduğumu söyleyebileceğim bir konuydu. “Eee... bana ne düşündüğünü söyleyecektin hani?”

Omzunun üzerinden bana baktı, denge tahtasında yürüyormuş gibi bir ayağımı yavaşça diğerinin önüne koymamı izledi. “Haberci’nin ne zamandır burada, bu sokaklarda Gardiyanları ve iblisleri avladığını düşünüyordum. Bildiğimiz kadarıyla hiçbiri-

miz onu göremedik bile. Burada her geceyi onu arayarak geçirsek bile onu bulamayacağımızı düşünüyorum.”

Duraksadım, bir ayağım havada asılı kaldı. “Neden onu bulamayacağımızı düşünüyorsun?”

“Çünkü o bulunmak isteyene kadar Haberci’yi bulabileceğimizi sanmıyorum.”

Gece yarısına yaklaşırken kürekkemiklerimin arasında sıcak karıncalanmalar patlak verdi.

Parktan ayrılıp Zayne’in Eastern Market dediği, midemi guruldatan, nefis kokulu restoranların bulunduğu Capitol Hill bölgesine yürümeye başlamıştık. Her yerden bir şeyler tadabilmek için bir sonraki devriyemize buradan başlamayı aklıma not aldım.

Yürümeyi bırakıp arkama baktım. “Bir iblis hissediyorum.”

Zayne durdu, başını yana eğip çenesini kaldırdı. Ben de geniş sokağa dönerek ellerimi belime koydum. Hâlâ dışarıda insanlar vardı ve her taraftan kesilmeyen siren sesleri geliyordu ama sokaklar gecenin erken saatlerindeki kadar kalabalık değildi.

“Onları bu kadar çabuk hissedebilmeni biraz kıskanıyorum” dedi kaldırıma ilerlerken.

“Evet, şey... sen uçabiliyorsun, yani...” Gözlerimi kısarak onu takip ettim ama sokak lambalarının ötesinde hiçbir şey göremedim. “Bir şey görüyor musun?”

Başını iki yana salladı. “Yakınlarda. Muhtemelen bir zebanidir ama bir kontrol edelim.”

Zayne’in muhteşem gözlerinin bana yol göstermesine izin vererek onu sokağın karşısına kadar takip ettim. Nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yoktu ve sokak tabelalarını okuyamıyordum. Kaldırımlar yürüdükçe daha da karanlıklaşıyordu, iyi durumda olduklarını umdum. Görüşüm her adımda daha da kötüleştiği için Zayne’in yanından ayrılmadım.

“Neredeyiz?” diye fısıldadım başka bir ağaçlı sokağa girdiğimizde. Tuhaf bir sessizlik vardı.

“9. Cadde’deyiz” diye cevap verdi. “Güneydoğu. Tersaneden çok uzak sayılmayız. Normalde burada çok fazla iblis faaliyeti olmaz.”

Sanırım iblisler denizcilerden pek hoşlanmıyordu.

Etrafımızda çok sayıda karanlık bina ve aydınlık pencere vardı. Apartman veya sitelere benziyorlardı.

"Bu arada yarın egzersizimizi öğleden sonraya ertelemek zorundayım" dedi Zayne. "Erken kalkmak istemiyorsan tabii."

"Tamamdır, almayayım." Üstümüzdeki yapraklar kıpırdanınca sadece bir kuşun uçtuğunu umdum. "Ne yapacaksın?"

"Biraz işim... Dur." Zayne kolunu kaldırdığında yanına ilerledim. Kolunu indirerek ilerledi, caddede ilerleyip dar bir ara sokağa girip durdu ve diz çöktü. "Şuna bak."

Ona giderken botlarımın altındaki taşlar çatırdadı, bulunduğu yere çömeldim. Zayne'in parmaklarında bir tel örgü çit parçası vardı. "Görüyorum... sadece parmakları ama."

Zayne kısık sesle küfretti. "Üzgünüm, düşünemedim..."

"Sorun değil." El sallayarak onu durdurdum. "Ne o?"

"Kan. Taze. Şey, öyle sayılır."

Ayağa kalkıp etrafıma baktım. "Bu da ne demek?"

"Islak ama çok yoğun. Tuhaf." Başını kaldırıp çitin diğer tarafındaki ağaçlara baktı ve tekrar ayağa kalktı. Kaldırımı geri giderek sokağın ilerisini şöyle bir tarayıp geri geldi. "Sanırım bu çitin ötesinde ne olduğunu biliyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Büyük bir dilim pizza mı? Umarım?"

Sessizce gülerek hızlı adımlarla yürüdü. "Pek sayılmaz. Apartmana dönüştürülmesi gereken eski bir imalat binasıydı ama finansman birkaç yıl önce kesildi."

"Terk edilmiş bir bina mı yani?"

"Eğer kanayan iblisleri birer apartman sakini olarak görmüyorsan..." Tekrar diz çökerek çitin kırık kısmını kavradı ve yukarıya çekti. "Hadi bakalım."

"Elbette, neden olmasın?" Açıklıktan geçtim ve aklımı kullanarak Zayne'in bana katılmasını bekledim çünkü ağaç dalları tüm ışığı engellediği için hiçbir şey göremiyordum.

Adımlarımı yavaşlattım, sonra durdum. Işığın olmaması kafamı karıştırmıştı, kalbim hızla atmaya başladı. Bu, gözlerimin bağ-

lanması kadar kötüydü. Belki de çok daha kötüydü. Hiçliğin farklı tonlarına baktıkça midem buz kesti.

“Dikkatli ol” diye uyardı Zayne ilerlerken. “Burada dallar gerçekten çok alçak. Onları önünden çekmem gerekiyor.”

“Teşekkürler. Ben...” Derin bir nefes alıp kendime bunun üstesinden gelmem ve ihtiyacım olanı istemem gerektiğini söyledim. “Sırtına elimi koyabilir miyim? Bu sorun...”

Daha bitiremeden Zayne’in eli benimkini kavradı, sadece bir saniye sonra avucum sırtındaydı. Hırıltılı bir nefes verip parmaklarımla tişörtünü kavrarırken, “Teşekkür ederim” diye fısıldadım.

“Sorun değil.” Bir an duraksadı. “Hazır mısın?”

“Hazırım.”

Hâlâ öğrenme aşamasında olan Rehber Çörten’im kafamı çarpsam şüphesiz beni bayıltacak ağaçların ve alçak dalların etrafından dolaşmamı sağladı. Adımlarımı saydım ve Zayne’in büyük bir kaya veya düşmüş bir ağaç dalı konusunda beni uyarmak için yavaşladığını fark ettim. Karanlığın yoğunluğunun azalması, gümüşü ay ışığında şekillerin belirmesi için tam elli iki adım atması gerekti.

Yıllardır bakılmamış, çimleri dizlerime kadar gelen bir bahçeye vardık. Tel örgüyle kapatılan araba yolunu çalılar ve yabani otlar sarmıştı. Bir adım atarken daha inatçı çalılarının taytıma yapıştığını fark ettim.

Off.

Zayne’in tişörtünü bırakıp aşağı uzandım ve küçük parçaları silkeledim. Ardından doğrulup binaya ilk kez göz attım.

Nasıl denirdi... Belki de en popüler döneminde çok hoş bir yerdi.

Ancak şimdi bina korkunç durumdaydı ve bir korku filminden fırlamış gibi görünüyordu. Birkaç kat yüksekliğindeydi, iki kanadı ve tahtalarla kapatılmış bir sürü penceresi vardı. Ne renk olması gerektiğini bile anlayamamıştım. Gri miydi? Bej? Tozlu bir şey?

“Eh...” dedim sözcüğü uzatarak. “Burası kesinlikle perili gibi görünüyor.”

“O zaman işe yararsın, değil mi?”

Binanın yan tarafındaki bahçenin bakımsız çalılarının içinden geçiyordu, sırtına pis bakışlar attım. Üstüne kalaslar çakılıp zincirlenmiş bir kapının önünde durup bana döndü. "Hâlâ iblisi hissediyorsun, değil mi?"

"Hem de nasıl."

"Hem de nasıl" diye tekrarladı Zayne. Başını iki yana sallayarak en yakın pencereye yürüdü. Tahtalardan birini tutup çektiğinde ahşap çatırdayarak parçalandı. Elinde kalan tahtayı binanın yan tarafına dayadı.

Ona katılarak bir sonraki tahtayı tutup çektim. Eski tahta parçası koptuğunda fırlatmaya yeltendim.

Ama beni durdurdu. "Tahtaların üstünde hâlâ çivi var. Eğer geldiğimiz yoldan geri dönersek, yanlışlıkla çivilere basmanı istemiyorum."

"Ah." Mahcup bir tavırla tahtayı özenle duvara yasladım. "Haklısın."

"Böyle faydalarım var işte." Zayne son tahtayı çıkardı ve parça diğer arkadaşlarının yanına gitti. Ardından uzanıp pencereden içeri baktı. "Temiz."

Sesini duymak beni mutlu ediyordu çünkü sürekli olarak 80'lerdeki bir korku filminden fırlamış bir görüntü aklıma geliyordu. Fıstık'ın izlemeyi sevdiği, bir sürü tuhaf baş kesme sahnesinin olduğu türden filmlerdi bunlar.

Zayne ayağa kalkıp pencereden girdi. Sadece bir nanosaniye sonra elini uzatıp parmaklarını kıpırdattı. "Hadi gidelim."

Gözlerimi devirdim. "Geri çekil."

Bir iç çekti, sonra eli ortadan kayboldu. Avuçlarımı tozlu pervaza dayayıp pencereden içeri atladım ve ağırlığımı taşıyamayan tahtaların iniltisi eşliğinde dönerek zemine indim. Doğrulduğumda Zayne birkaç adım önümde duruyordu.

"Gösterişçi" diye mırıldandı.

Sırıtip etrafıma bakındım. Tavanın büyük bir kısmı yoktu. Anlaşılan çatının ya da iç duvarlardan birinin eksikliği yüzünden içeriye bolca ay ışığı giriyordu. Kırık, devrilmiş sandalyelerden oluşan bir labirent vardı ve duvarlar grafitiyle kaplanmıştı.

Usulca odadan çıkıp, ay ışığının daha az girebildiği bir koridora geçtik. "Kahretsin" diye mırıldandı Zayne. "Bu zeminin çoğu çürümüş gibi görünüyor."

Bu sefer sormadan tişörtünün sırtını kavradım. "İlerlemeye devam et, neresi olursa."

Kapıları menteşelerinden kopmuş birkaç odanın yanından geçtik ama Zayne'in görebildiği kan dışında iblisten hiçbir iz yoktu.

İçeriye daha fazla ışık girmesini sağlayan, pencereli, daha geniş bir salona çıktık. Tişörtünü bırakıp etrafımı daha iyi anlayabilmek için etrafa baktım. Birkaç açık oda daha vardı ve küf kokusu gelmeye başlamıştı...

Duvardan beyaz bir görüntü fırladı aniden. Ama bir görüntü değildi aslında. Beyaz üniformalı birisiydi. Beyaz pantolon giyiyordu. Beyaz üst. Hatta garip, küçük beyaz bir şapkası bile vardı. Bir hemşireydi. Eskiden bir hemşireydi.

Acelesi varmış gibi, bize bakmadan bir diğer duvarın içinden koşarak geçti.

Yürümeyi bıraktım. "Eee, sen bunu görmedin mi?"

Zayne omzunun üzerinden bana baktı. "Hayır."

"Ah." Boş salona hayretle baktım. "Burası eskiden ne demiştin?"

"Eski bir imalat binası" diye cevapladı. "Neden? Bir saniye. Bunu bilmek ister miyim ki?"

Yavaşça başımı iki yana salladım. "Muhtemelen hayır ama o yöne gitmemiz gerektiğini düşünüyorum" dedim sol tarafı göstererek.

Hayalet hemşirenin kaybolduğunu gördüğüm yere yürüdük. Önümüzde paslı, çift kanatlı, sarı bir kapı vardı. Zayne kapıyı ola bildiğince sessiz ve dikkatlice açtı. İblisi görmeye hazırlanırken vücudumdaki her kas gerilmişti.

Ama iblis değildi karşımızdaki.

Yaklaşık üç buçuk metre karelik bir çıkıntıydı. Bizi aşağıdaki geniş, açık boşluktan yalnızca bir korkuluk koruyordu.

"Çok kafam karıştı." Arkama ve yukarı bakarak hâlâ birinci katta olduğumuzu teyit ettim. "Merdivenlerden çıkmadık, değil mi?"

“Hayır” dedi Zayne alçak sesle. Korkuluğa temkinle ilerleyip aşağı baktı. “Eski bir havuz bu. Boşaltılmış ama bodrumda ya da girdiğimizden daha aşağı bir katta olmalıydı. Muhtemelen rehabilitasyon amaçlı kullanılmıştır.”

Yanma gidip ellerimi metal çubuğa koydum ve sağlam olduğunu görünce şaşırdım. Burası kesinlikle sıradan bir bodrum olmazdı çünkü batı duvarının tamamı kırılmamış pencerelerle doluydu ve ay ışığı ağartılmış beton havuza dökülüyordu.

Hayalet hemşire buradan mı gelmişti acaba? Onu gördüğüm yerle havuz arasında hiçbir oda yoktu ama bu pek bir anlam ifade etmiyordu. Herhangi bir yerden gelebilirdi ama...

Açık alanda ayak sesleri yankılandı. Zayne aniden elimi kavrayarak beni dizlerimin üzerine çekti. Ona doğru baktım, parmağını dudaklarının üstüne koyup çenesiyle havuzu işaret etti.

Bakışlarını takip ettim, ilk başta pek bir şey göremesem de sonradan biri havuzun sığ ucuna giden basamaklara yürüdü. Bir iblis olmalıydı ama...

Sürünme biçiminde bir sorun vardı, birkaç adım attıktan sonra kontrolsüzce seğirdi. Başı önce bir kez, ardından iki kez sertçe sola eğildi.

Zayne’in elinden parmaklarımı çekip korkuluğa tutundum ve olabildiğince öne eğildim. Gözlerim kötü durumdaydı ama yine de bu ibliste bir şeylerin gerçekten çok garip görüldüğünü anlayacak kadar görebiliyordum.

Biraz sonra iblis ay ışığının altına girdi ve yüz hatları belirsiz bir bulanıklıkta olmasma rağmen burnunun olmadığını fark ettim.

Başını tekrar çevirdiğinde yanağından bir şey fırladı. Sallanan bir deri parçası olduğunu fark ettim. Yüzünden aşağı sallanıyordu ve kısmen de kopmuş sayılırdı. Karşımızda kesinlikle bir zebani ya da Üst Düzey bir iblis yoktu. Bu...

Eskiden insan olan bir şeydi.

Yaratığın havuzun ortasında durmasını izlerken avuçlarım terledi. “Bu... düşündüğüm şey mi?”

Zayne eğilerek yaklaşınca kollarımız değdi, konuştuğunda sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. “Eğer bir Taklitçi’nin bir insanı ısırduğunda böyle olacağını düşünüyorsan cevabım evet.”

“Yüce İsa.” Onu daha da sıkı tuttum. Şimdi o zavallı hayalet hemşirenin neden bu kadar sinirlendiğini anlamıştım. Aşağıdaki yaratık, hayaletleri bile korkutuyordu.

Taklitçiler, insan gibi görünen ve davranan iblislerdi. Ancak doymak bilmez iştahları, çılgın güçleri ve insanları ısırmak gibi kötü alışkanlıkları vardı. Bulaşıcı tükürükleri tek bir diş yarasıyla aktarılıyordu. Üç gün içinde, ısırılan zavallı kişi her şeyi –diğer insanlar da dahil– yeme eğilimi ve kuduz benzeri bir öfkeyle, *The Walking Dead*’de figüran olmaya aday bir hale geliyordu. Biz onlara zombi diyorduk. Çok yaratıcı değildi ama zombi sözcüğü ve anlamı popüler kültür keşfetmeden çok önce de vardı.

“Daha önce hiç görmedin, değil mi?” diye sordu Zayne.

Başımı iki yana salladım. “Bir Taklitçi görmedim. En azından gördüğümü düşünmüyorum.”

"Epey nadirdirler." Zayne'in nefesi kulağımın etrafındaki saç tutamlarını kıpırdattı. "Ve gördüğün gibi, ısırıkları kötü haber olsa da insanları pek sık ısırmazlar."

Bakışlarım yüzünde gezindi. "Ölmeden önce yalnızca yedi kez ısırabildikleri için mi?"

Başıyla onaylayıp tekrar aşağıdaki havuza döndü. "Bu zombi terk edilmiş bir binada ne arıyor?"

"Şehri geziyor olmasın?" diye araya girdim.

Alçak sesle kıs kıs güldü. "İnsanlar ilk kez ısırıldıklarında tanıdık yerlere giderler. Evlerine. İşyerlerine. Ama aşağıdaki adamın taze bir lokma olma tarihi çoktan geçmiş. Bu noktada, canlı olan her şeyin peşinden koşması lazım."

Bu yüzden, Taklitçileri keşfedildikleri anda öldürmek önemliydi. Felaket yaratmak için yapmaları gereken tek şey bir insan ısırmaktı. Tıpkı filmlerde olduğu gibi; enfekte olmuş kişi bu şeytani virüsü bir başkasına ısırıkla, tükürükle... herhangi bir vücut sıvısıyla bulaştırabilirdi. Geçmişte de olmuştu, muhtemelen bildiğimden daha sık. İblis enfeksiyonu yayıldıkça zombiler sadece yürüme ve yemek yeme becerilerini değil, bilişsel işlevlerini de kaybediyorlardı.

"Sanırım oyun planımız onu ortadan kaldırmak."

"Evet ama önce ne yapacağını görmek istiyorum. Burada olmasının bir sebebi olmalı..."

Odanın diğer ucundaki bir kapı açıldı ve fayansların üstünde sürüklenen ayak sesleri, yüksek bir uğultuya dönüşene kadar büyüdü. Ağzım bir karış açıldı.

Zayne kaskatı kesildi. "Vay canına..."

"Zombi kıyameti" diye tamamladım, aksayıp kıvranan felakete bakarken. İnlemiyorlardı, daha çok dişlerini birbirine vurarak kısa ve sert havlamalar çıkarıyorlardı. "Aşağıda yaklaşık bir düzine olmalı."

"Hatta daha fazlası."

Derin bir nefes aldım ve hemen pişman oldum. Kötü koku dayanılmazdı, kükürt ve güneşte kalmış çürümüş et karışımına benziyordu. Hemen öğürmeme neden oldu.

"Bana bir daha asla sıkıldığımı söylememem gerektiğini hatırlat."

"Ah, inan bana, bir daha asla böyle bir şey söylemene izin vermeyeceğim." Bana doğru döndü. "Bir şeyler oluyor. Özellikle yemek sunulmayan yerlerde böyle toplaşmazlar."

Popüler kültürün zombiler hakkında yanlış anladığı bir şeydi bu. Gruplar halinde seyahat etmezlerdi. Sebebi kendi gözlerimle görebiliyordum. Aşağıda birbirlerine hurlayıp dişlerini gösteriyor, tökezleyerek boş havuza düşüyorlardı.

"Bir şey bekliyorlar sanki" diye devam etti Zayne. "Ama bu mantıklı değil."

Şu anda yaşadıklarımızın çok azı mantıklıydı. Nasıl olmuştu da bir iblis hissetmiştik ve kendimizi burada, ölülerin toplandığı bir yerde bulmuştuk? Üstelik hissettiğimiz iblis de sırra kadem basmıştı... Tedirginlikle doldum. Acaba bizi buraya çekmiş olabilirler miydi? "Zayne..."

Enseme soğuk bir hava çarptığında kafamı çevirdim. Soğuk hava bana yanlışlıkla bir hayaletin içinden geçtiğim zamanı hatırlattı ama bu tüm vücudumu etkileyen bir patlama değildi. Bu soğuk his, iblisi hissettiğimde yanan noktaya, boynumun alt kısmına ve kürekkemiklerimin arasına yerleşmişti.

"Ne oldu?" Zayne kolumu tuttu.

Ensemi ovuşturdum. Cildim normaldi ama üşüme hissi hâlâ vardı, tenim karıncalanıyordu. "Bir gariplik mi hissediyorsun?"

"Hayır. Ya sen?"

Elimi indirdiğimde bakışlarım ona kaydı. "Tuhaf. Soğuk bir esi..."

Gırtlaktan gelen bir uluma duyunca havuza baktık. Zombilerden biri öne bir adım attı ve çığlık atarken başını geriye savurdu. İçimde, görüldüğümüze dair bir şüphe oluştu.

"Şey... sanırım merhaba demek istiyorlar" diye mırıldandım.

"Kahretsin" diye homurdandı Zayne. "Artık ne için burada olduklarını görmeyi beklemek yok. Ayrılmalarına izin veremeyiz."

“Biliyor musun, sanırım gitmeyi planlamıyorlar.” Bir diğeri çığlık atınca sesimi alçak tutma zahmetine bile girmedim. “Bence buraya gelmelerinin sebebi biziz ancak zombilerin planlama kapasiteleri olmadığı için bizi o iblisin buraya getirdiğini düşünüyorum.”

“Haklılık payın var bence.” Zayne ayağa kalktı. “Ama asıl soru, neden?”

“Bilmem. Belki de onları indiremeyeceğimizi düşünmüştür.” Korkuluktan aşağıya baktım. “Sence ne kadar yüksekteyiz?”

“Buradan havuz kenarına kadar yaklaşık üç buçuk metre. Neden?”

“Mükemmel.” Ona sırtarak baktım. “Senden önce aşağıya inirim.”

Zayne bana dönüp ismimi haykırdı ama ben hızlıydım. Korkuluktan atlayıp hiçliğe savruldu. Küflü hava adeta beni içine çekmişti. Düşüşüm birkaç saniye sürse de iki ayağımın üstüne indim. İniş çok sertti, ayak bileklerimden dizlerime ve kalçalarımaya doğru yayılan donuk acı dalgası çabucak kayboldu. Doğrulup hançerlerimi çıkardım.

“Yemek vakti” diye bağırdım.

Birkaç zombi bana döndü, yeni olanlar havuz duvarına koşup pürüzsüz kenarlarından yukarı tırmanmaya başlamıştı. Kalkmış deri parçaları ve açık boğaz yaraları görüyordum. Bir tanesi havuzun kenarında durarak ay ışığının çoğunu engelledi.

Bunu tahmin etmeliydim muhtemelen ama iş işten geçmişti. Nereye nişan alacağımı bilecek kadar çok şey görmüştüm. Zombi şaşırtıcı bir hızla öne atıldı ancak ben daha da hızlı davranarak hançeri kafa şeklindeki kütlenin tam ortasına sapladım. Hançeri geri çektiğimde havaya yapışkan, kötü kokulu bir sıvı sıçradı. Zombi bir kesekâğıdı gibi büküldü ve kısa sürede yerini bir başkası aldı.

Zayne kanatları açık halde havuzun derin tarafına indiğinde öne fırladım. Şekil değiştirmişti ve bu iyi bir şeydi çünkü zombi dişlerinin Gardiyan derisini parçalayabileceğini düşünmüyordum.

Peki ya benim derimi? Isırılırsam ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Öğrenmek de istemiyordum. Karşımdaki zombi çok uzun olduğu için hançeri bu sefer boğazının altına sapladım.

Bir zombiyi kafasından yakalarken, "Tanrı aşkına Trinity!" diye hırladı Zayne. Islak bir yırtılma sesi duydum. Görebildiğim tek şey, önemli bir parçası eksik halde yere düşen bir bedendi. Zayne'in fırlattığı kafa havuzun kenarına bir *şlap* sesiyle düştü.

Beyni yok etmenin bir yolu da buydu.

"Tanrı'nın adını boş yere ağzına alma." Havuzun sığ ucuna atladım, Zayne zombileri o Yaygaracı gibi dövmeye başlayacağımdan endişeleniyordu sanırım. "Bebek İsa bunu onaylamazdı."

Zayne başsız bir zombiyi daha kenara fırlatırken küfretti. "Bence sen ölmek istiyorsun."

"Hayır. Sadece seni yenmek istedim." Derin sulara doğru sendeleyerek ilerleyen bir zombinin saçından tutup çektim ama pek işe yaramadı. Garip bir yırtılma hissinin ardından, zombi saçları ve kafa derisinin çoğu olmadan yürümeye devam etti. "İyk!"

Saçı bırakıp öğürdüm. "Bu hissi asla unutamayacağım. Asla, asla, asla."

"Buraya kendin atladın, o yüzden mızımızlanma."

Elimi silkeleyip ürperdim, ağzıma kusmuk tadı doldu. "Zayne kafa derisi elimdeydi. Kafa *derisi*."

Zayne havaya yükseldi ve kafa derisi olmayan zombiyi yakaladı. "Arkanda!" dedi bağırarak.

Sıçrayıp hızla arkama döndüm ama çamurda kayınca dengemi kaybettim. Dengemi bulmaya çalışsam da derin tarafa giden eğimli zemine çok yakındım. Ayağımı yere uzattım ancak hiçbir şey yoktu. Betona büyük bir gürültüyle çarptım ve bir kütük gibi havuzda yuvarlandım. Durduğumda sırtüstü yatıyordum, kollarım ve bacaklarım açıktı.

Üstüme bir ceset çarptığında burnuma dolan iğrenç kokudan bunun zombi olduğunu anladım. Bir saniye sonra dişleri suratımın birkaç santim önünde çatırdamaya başladı. Yaratık o kadar

yakındı ki açığa çıkmış çenesini ve pembe, jelimsi bir doku lifiyle bağlı gözünü net bir şekilde görebiliyordum.

“Aman Tanrım” diye inleyerek boğazını yakaladım. Parmaklarım dokuya ve kaslara gömülünce irkildim. Diğer kolumu savurarak hançeri kafasının yan tarafına sapladığımda yüzüme ve göğsüme bir sıvı sıçradı. Sonradan dirilmiş baş belası cansızca üstüme yığılmıştı.

“Zombilerden nefret ediyorum” diye mırıldanıp cesedi üstümden attım.

“İyi misin?” diye bağırdı Zayne.

“Evet.” Oturdum ve gözlerimi kısarak havuzun sığ tarafına döndüm. Zayne’i görmüştüm ama aramızda hâlâ dört zombi duruyordu. Üçü de doğruca bana geliyordu.

İnleyerek ayağa kalktım ve işe koyuldum. Zombileri öldürmek zor olmadı. Doğal savaşçılar değillerdi ve dirildiklerinde koordinasyonları kesinlikle geri gelmiyordu ama kesinlikle pis bir işti. Bittirdiğimde bir sürü kan ve pisliğe bulaşmış haldeydim.

Ay ışığının huzmelerini arayarak, “İşin bitti mi?” diye seslendim.

Havuzun derinleşmeye başladığı yerde Zayne ortaya çıktı. “İyi misin?” diye tekrarladı.

Bunun artık zombi kalmadığı anlamına geldiğini varsayıyordum. “Ben iyiyim. Ne bir çizik ne de bir ısırık var.”

Zayne yan tarafa döndü. “En azından iki düzinelerdi.”

“Bu çok tuhaf değil mi? Bu kadar çok zombinin buraya elini kolunu sallayarak gelip gitmesi imkânsız. İnsanlar o kadar çok korkardı ki seslerini buradan duyardık.”

Kanatlarını çırparken, “Evet” diye onayladı Zayne. “Ben on iki tane indirdim. Ya sen?”

Kaşlarımı çattım. “Saymıyordum.”

Alaycı bir tavırla güldü. “Amatör.”

Ona ortaparmağını gösterdim.

“Nefret saçmana gerek yok.” Tekrar konuştuğunda sesindeki mizah kaybolmuştu. “Bunu bildirmem gerek.”

Bu mantıklıydı. Bu kadar çok zombinin terk edilmiş rasgele bir binada toplanması son derece anormaldi ve cevaplanması gereken bir sürü soru yaratmıştı.

Zombilerden geriye kalanlara baktım. Muhtemelen hayatım boyunca ilk kez aç değildim. Zayne cebinden telefonunu çıkardığında başımı kaldırdım, aklıma bir şey gelmişti. "Klanın geri kalanı buraya geldiğinde ne diyeceğim? Soru soracaklardır. Lanet olsun, zaten yeterince soruları vardır."

"Dez'i arıyorum" diye belirtti, Nicolai'dan başka ne olduğumu bilen tek Gardiyan'ın adını anarak. Zayne ve klan lideriyle yerleşmeye kadar gelmişti. "Diğerleri gelmeden önce seni evime götürmesini isteyeceğim."

"Ya sen diğerlerinin gelmesini beklerken daha fazla zombi gelirse?" diye sordum.

"Onlarla başa çıkabilirim." Telefonu kulağına götürdü. "Diğerleri de hemen gelir zaten."

Kaçıp gitmekten nefret etsem de başımla onayladım. O konuşurken hançerlerimi kınına sokup havuza şöyle bir göz attım. Kasap tezgâhına dönmüştü.

"Dez geliyor" dedi telefonu cebine koyarak. "Ama bir şeyler döndüğü kesin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sesi gergindi." Zayne aşağı baktı. "Seni buradan çıkarmama izin ver."

"Kendim çıka..."

"Havuzun neredeyse her köşesi ceset ve kanla kaplı. İçine girip kayacaksın." Zayne kanatlarını açıp havaya yükseldi. "Üstelik Dez'in araba koltuğuna beyin parçaları bulaştırmandan hoşlanacağını sanmıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Üstüm başım zaten beyinle kaplı."

"Daha fazla bulaştırmaman için bir sebep daha." Kollarını uzatarak tepemde uçtu. "Hadi gel, seni havuzdan çıkarayım."

Zayne haklıydı ama yine de tereddüt ettim, yardım almadan da çıkabileceğimi kanıtlamak istiyordum. Bu gece zaten bir kez

yardımına ihtiyacım olmuştu. Bir adım attığımda, botumun altında yapışkan bir şey hissedip çaresizlikle kıvrandım.

“Ne o?” Zayne’in kanatları sessizce hareket ediyordu. Ben cevap vermeyince diğer tarafa uçtu. “Konuş benimle Trin.”

“Konuşacak bir şey... Bu gece göremediğim halde sana güvenmek zorunda kaldım. Buradan *kendim* çıkabilirim. Üstüm başım batabilir ama ben sadece...” Ellerimi açıp kapadım ve gözlerim bağlı antrenman yaparken ne kadar kötü performans gösterdiğimi düşündüm. “Bağımsız olmaya ihtiyacım var.”

“Ne?” dedi şaşkınlıkla.

Uzaktan kaburga olduğunu düşündüğüm şeye bakarken durumu açıklayacak sözcükleri bulmakta zorlandım. “Senin veya herhangi birinin benim hakkımda... bağımsız olamayacağımı veya sürekli başkalarına güvenmem gerektiğini düşünmesini istemiyorum.”

“İhtiyaç duyulduğunda yardım istemenin, bağımsız olmamak anlamına geldiğini bir saniye bile düşünmedim.”

“Evet ama diğerleri seninle aynı fikirde olmayacak.”

Zayne yanıma, muhtemelen havuzdaki tek boş noktaya indi. Kanatlarını sırtına toplamıştı. “Kimmiş bu insanlar?”

Alaycı bir kahkaha attım. “Herkes? İnsanlar konuşur. Diğerleriyle aynı olmadığında, bir en...” Sertçe yutkundum. “Engelli olduğunda?”

Tanrım, bunu söylemek düşündüğümünden daha zordu. *Engelli*. Ne kadar da yüklü bir sözcüktü bu. Daha önce hiç sesli söylememiştim sanırım. Belki de bunu hiç söylememiştim çünkü ima ettiği şey; bende farklı, uyum sağlanması gereken bir şey olduğu gerçeği beni rahatsız ediyordu.

Ama *engelli* kötü bir kelime *değildi* ve durumuma uyum sağlanması anlamına da gelmiyordu. Sadece ne anlama geliyorsa oydu. Ben bir Asilkan’dım. Harika bir dövüşçüydim. Ama sonuçta yine de bir engelim vardı. Elbette bunun beni tanımlamadığını biliyordum. Kimliğimin özeti *değildi*. Sadece bir parçamdı.

Yine de söylemesi zor bir sözcüktü.

Söylemesi zor bir sözcükmüş gibi hissettiğim için kendimi ayrıca kötü hissettim. Engelli olduğumu kabul etmekte zorlanarak benzer durumdaki diğer kişilere ihanet ediyordum sanki.

Ancak bu, kendimi kanıtlama arzumu değiştirmediydi.

“Trin?” Zayne’in sesi yumuşaktı.

Başımı iki yana salladım. “Bazıları senin her zaman kendi kendine yetebilmeni ve güçlü olmanı bekliyor. Sanki düştüğün berbat durumdan tertemiz sıyrılıp çıkman gerekiyor ya da yeterince *pozitif* olursan herkesin zorlukların üstesinden gelebileceğini kanıtlamak gibi saçma bir amaca hizmet ediyorsun. Aynı lanet sorunları yaşayan insanlar bile bazen böyle düşünüyor.”

“Thierry veya Matthew sana böyle bir şey söyledi mi?” diye sordu. İkisinin geleceği konusunda kaygı duymama sebep olan bir tavrı vardı.

“Pek sayılmaz. Yani... hastalığımın beni engellemesine izin vermemeyi onlardan öğrendim. Annemden de ama...” Ellerimle yüzümü ovmaya başladım, sonra zombi kanıyla kaplı olduklarını fark ettim. “Birkaç yıl önce görme kaybı destek grubuna üye oldum. Bir internet grubuydu ve aynı sorunu yaşayan insanların neler düşündüğünü öğrenmek istemiştim. Çoğu harikaydı ancak bazıları herkesin kendi fikirlerini ve olaylara nasıl yaklaştıklarını duymasını sağlamakla o kadar meşguldü ki asla başkalarına kulak vermiyorlardı. Gruptaki herkese nasıl uyum sağlamamız, nasıl hissetmemiz gerektiğini ya da hislerimiz ve karşılaştığımız zorluklar hakkında nasıl konuşmamız gerektiğini anlatmakla o kadar meşgullerdi ki...” Ellerimi havaya kaldırdım. “Şu an neden bundan bahsettiğimi ben bile bilmiyorum. “Dört yanımız kokuşmuş, ölü zombilerle sarılı durumda.”

“Şu andan daha mükemmel bir zaman yok.”

“Hadi ya? Beyin içermeyen çok daha mükemmel zamanlar geliyor aklıma.” Ellerimi belime koydum. “Bak, ben sadece şey olmak istemiyorum...”

Bir yük. Bir kurban. Bir zorluk. Acınacak, pamuklara sarılacak

ve endişelenilecek biri. En iyi niyetle bile olsa, *eksik* muamelesi gören biri.

Derin bir nefes aldım. “Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Saat çok geç oldu. Yorgunum ve üstüm başım beyin oldu.”

“Sorun değil. Ne söyleyeceğimi çok iyi biliyorum.”

“Güzel” diye mırıldandım.

“Öncelikle, kendini her şeyin sözcüsü ilan eden internetteki alelade birinin ne düşündüğü umurunda bile değil. Bağımsız ve güçlü olduğunu yüzlerce kez kanıtladın. Daha az önce şuradan atladın...” Korkuluğu işaret etti. “Ve buna kafa bile yormadın. Keşke bunu yapmasaydın ama her neyse. Bir gecede bir, iki veya beş kez yardımına ihtiyaç duyman bağımsızlığını kaybettiğin anlamına gelmiyor.”

“Peki o zaman ne anlama geliyor?”

Göğsü kalkıp iniyordu. “Sadece elinden geleni yaptığın anlamına geliyor Trinity.”

Derin bir nefes aldım. Görme durumumu anlattığımda ona söylediğim sözler bunlardı. *Sadece elimden geleni yaptığım anlamına geliyor.* Bunu ben söylemişim.

“Sen muhteşemsin ve bunun farkında bile değilsin.”

Şaşkınlıktan kocaman açtığım gözlerim onunkilerle buluştu.

“Ayrıca aşırı sinir bozucusun” diye eklediğinde suratım asıldı. “Haberin yok ama pek çok kez görme yetinin zayıf olduğunu unuttuğum oldu. Hatırladığımda aslında çok da yardıma ihtiyaç duymuyor olmana gerçekten şaşırdım. Üstelik bu koşullar altında yaptıklarına ne kadar *hayran* olduğumu tahmin bile edemezsin. Görevini yerine getiriyor ve görüş kaybının seni sınırlamasına veya geri çekmesine izin vermiyorsun. Bu yüzden kafana takma Trinity. Yardıma ihtiyacın olduğunda başkalarının ne düşündüğüne ve söylediğine odaklanma ya da korktuğun şeylerin seni engellemesine izin verme. Bunun için endişelenerek bir saniyeni bile boşa harcama. Bırak sana yardım edeyim, ihtiyacın olduğunda herhangi biri sana yardım etsin, bu seni daha da güçlü kılacak.”

“Yani... bana *hayran* mısın?” diye sordum, çok kısık bir sesle.

"Az önce söylediklerimden sadece bunu mu çıkardın?"

"Hayır." Ayaklarımın üstünde kıpırdandım. "Her şeyi duydum."

Zayne öne eğildi, dengede kalmak için kanatlarını açtı ve gözlerini göremesem de bakışlarının yoğunluğunu hissettim. "Beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyorsun Trinity. Aksinin olacağı bir zamanın geleceğini sanmıyorum. Bu yüzden evet, sana hayranım."

Ağzımı açtım, söyleyecek bir şey bulamayınca geri kapattım. Göğsüm öyle güçlü duygularla dolmuştu ki tavana yükseleceğini sandım.

"Ancak hâlâ daha çok su içmen gerekiyor."

Titrek bir kahkaha attım. "Tüm bu sözlerin çok güzel. Su kısmı değil ama kalan her şey. Teşekkür ederim." Yanaklarım kıpkırmızı bir halde ellerimi uzattım. "Pekâlâ. Beni buradan çıkarabilirsin."

Zayne yüzünün yarısı gölge altında kalmış halde bana bakıyordu. "Beni çıldırtıyorsun."

"Üzgünüm?"

"Hayır, değilsin" derken iç çekti.

Ellerimi tutmadı. Bunun yerine, kolunu belime dolayıp beni kendine çekerek havalandı, tıpkı en yükseğe uçtuğumuz o gece yaptığı gibi. İçgüdülerime güvenerek ellerimi omuzlarına koydum. Vücutlarımız tamamen birbirine değdiği için biraz önceki iniş kadar derinden sarsıldım. Zayne sıcacıktı ve çok güzel bir hissi vardı.

Havuz kenarına yolculuğumuz hızlı geçti, yere indiğinde ellerimi omuzlarından çektim. Beni bırakmadı, en azından hemen yapmadı. Beni kollarının arasına aldı, başımı kaldırmaya ve bana bakıp bakmadığını görmeye cesaret edemedim. Aniden hızlanan kalp atışlarımdan başka ne hissettiğini anlamak için bağı da odaklanmadım.

Nefes alınca göğüslerimiz birbirine dokundu ve çenesi başıma sürtündü. "Bana söz ver."

"Ne istersen." Dalgınlıkla bir iyilik istediğimde söylediği şeyi papağan gibi tekrarlamıştım.

Zayne'in kolu beni daha sıkı sardı. "Bana söz ver. Ne olursa olsun, ihtiyacın olduğunda yardım isteyeceksin."

Derinden etkilendiğim için gözlerimi kapattım ve sözcük kolayca dudaklarımdan döküldü. "Söz veriyorum."

"Güzel" dedi Zayne. Sonra dudaklarını alnımda hissettim.

Öylesine saf, öylesine tatlı bir öpücüktü ki. Beni böyle etkilememeliydi ama çok etkilenmiştim. Bu öpücük, tıpkı sözleri gibi beni derinden sarsmıştı. *Neredeyse* söylediklerini ve öpücüğü geri almasını isteyecektim, böylesi daha kolay olurdu. Çok daha kolay. Ama bu hisse bayılmışım, muhtemelen çok fazla.

Sonra aniden döndü, belimdeki tutuşu gevşedi ve ayaklarımdan üstüne indim. Bu hareket kendime gelmemi sağlamıştı, ondan bir adım geri çekildim.

"Özür dilerim" derken sesi boğuktu. "Havuz kenarında... bir şeyler vardı."

"Sorun değil." Gözlerimi kaçırarak etrafıma baktım. Derin bir nefes verip ellerimi bacaklarıma sildim. Önemli konuya geri dönme zamanı gelmişti. "Bütün bunlar hakkında içimde kötü bir his var."

"Benim de. Bir iblis bizi zombi sürüsünün uslu uslu beklediği bu yere getirdi."

Kollarımı göğsümde kavuşturup Zayne'e baktım. Hâlâ Gardiyan formundaydı. "Zombileri kontrol edebilen iblisler falan var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Ama tek gereken şey bir Taklitçi'nin bir insanı ısırıp diğerlerine de bulaştırması."

"Bazıları bir saniye içinde iskelete dönüşecekmiş gibi görünüyordu."

"Hızlı bozulurlar. Aşırı kötü durumdakiler sadece birkaç gündür burada olabilir" diye açıkladı Zayne.

Ne kadar korkunçtu. İnsanlar sokaklardan kaçırılarak yürüyen ölüye dönüştürülüp burası gibi, yiyecek bir şeyin bile olmadığı bir yerde yalnız bırakılmışlardı. Şey... Tabii eğer sıcaktan ve fırtınadan korunmak için barınak arayan evsiz insanlar değilse.

Bu çok daha fenaydı.

"Dez geldi" dedi Zayne.

Duvarın bir kısmı açılırken döndüm, gizli bir kapı paslı menteşeleriyle gıcırdadı.

Koyu saçlı Gardiyan, insan formundaydı ve havuzdaki karmasayı gördüğü anı birdenbire durmasıyla fark ettim. "Abartmıyormuşsun."

"Maalesef hayır." Zayne yanıma gelip durdu.

"Merhaba." Kanlı elimi sallayarak Dez'e selam verdim. "Daha önce böyle bir şey görmüş müydün?" Arkamı ve etrafımı işaret ettim.

"Hayatım boyunca sadece beş zombi gördüm ve her biri arasında yıllar vardı." Elini kaldırıp koyu renk saçlarının arasından geçirdi. "Hissettiğin bir iblisin sizi buraya, bu zavallıların beklediği eve getirdiğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet" diye cevapladı Zayne. "Düşününce bir..."

"Tuzak olduğunu mu?" diyerek lafı kısa kesti Dez. İçimdeki huzursuzluk daha şiddetle geri döndü. "İblisi gördünüz mü?"

"Hayır, görmedik." Öne çıktım. "Neden bunun bir tuzak olduğunu düşünüyorsunuz? Çünkü biz de aynı şeyi düşünmeye başlamıştık."

Dez savaş yorgunu bir asker kadar bitap bir sesle konuştu. "Çünkü yaklaşık on dakika önce Greene ölü bulundu. Lanet olasıca Eastern Market'in içinde, parçalanmış ve asılı halde."

Midem burkuldu. "Nerede?" diye sordu Zayne.

"Eastern Market metro peronunda" diyerek açıkladı Dez. "Buradan sadece birkaç blok ötede."

SUV aracın yolcu koltuğuna oturdum. Dez'in yüzünden, bir yangın musluğunu açıp beni hortumla yıkamak istediği ama buna direndiği belli oluyordu.

Dez aracın ön tarafından koşarken pencereden dışarı baktım. Etrafta sadece belli belirsiz ağaç şekillerini seçebiliyordum. Zayne hâlâ binadaydı ama birkaç dakika içinde diğer Gardiyanlar ortalığı temizlemek ve binanın geri kalanını tarayarak başka zombi kalmadığından emin olmak için geleceklerdi.

Kısa süre önce gittiğimiz yerde klanından birinin öldürüldüğünü öğrenmişti. Onu içeride tek başına bırakmaktan hiç hoşnut değildim.

Bizi bu terk edilmiş binaya getiren iblisle karşılaşmamız tesadüf falan değildi. Haberci gerçekten orada Greene'i takip etmişti ve bizim ruhumuz bile duymamış mıydı? Greene şehrin başka bir yerinden oraya, görüldüğümüzü bize haber vermek için iğrenç bir mesaj olarak mı getirilmişti?

Oyuna gelmiştik.

Dez uzun bedeniyle sürücü koltuğuna geçtiğinde araç sallandı. Ona bakınca sokak lambası ışığında profilini gördüm. Dez gençti, Zayne'den sadece birkaç yaş büyüktü ama çiftleşmişti ve dönüşmeyi yeni yeni öğrenen çok tatlı ikiz çocukları vardı.

Gardiyanların birçoğu öksüz büyürdü. Pek çoğu annelerini doğumda ya da iblis baskınlarında, babalarını da bitmeyen savaşta kaybederdi. İstatistikler ikizlerin lehine değildi ama Izzy ve Drake'in diğer türdeşlerine benzer bir kaderi yaşamayacağını umuyordum.

"Gardiyan'ın başına gelenlere üzüldüm" dedim Dez kontağı çevirdiğinde.

Bana göz ucuyla bakarken kaldırımdan uzaklaştı, karanlık yüzünden ifadesini göremedim. "Teşekkür ederim."

Zayne'in onu iyi tanıyıp tanımadığını sormak istedim ama duyarsızca olabirmiş gibi geldi. "Uzun zamandır klanda mıydı?"

"Evet, birkaç yıldır burada" dediğinde kalbim sızladı. "Henüz çiftleşmemişti, bu bir lütuf sanırım."

Bunun belirtilmek zorunda olması çok üzücüydü, daha kötüsü olabileceğinin hatırlatılması şartmış gibi. "Ama yine de onu özleyeceğiz."

"Elbette. Çok iyi bir dövüşçüydü ve daha da iyi bir arkadaşı. Greene aramızdan böyle ayrılmayı hak etmedi." Derin bir iç çekti. "Sen gelmeden önce öldürülenler de hak etmedi."

Boğazıma bir yumru oturunca pencereye döndüm. Üzgün olduğumu söylemek dışında ne yapabilirdim ki? Tırnağımı yemeye

yeltendim ama ellerimin zombi kanıyla kaplı olduğunu hatırlayınca vazgeçtim. “Daha yeni oradaydık, yarım saat bile olmadı. Şehrin o kısmı neredeyse bomboştu ve iblisten başka hiçbir şey hissetmedik. Hissetseydik ya da ne aradığımızı bilseydik...”

“Ama bilmiyordunuz” diye kesip attı Dez. “Sen de bizim kadar karanlıktasın ve bu bir eleştiri değil. Bu yaratık her neyse çok zeki. Sen ve Zayne gidene kadar bekledi.”

İçimi kaplayan huzursuzluk zehirli bir ot gibi yayılırken başımla onayladım. Haberci sadece zeki değildi. İçimden bir ses, onun kim ya da ne olduğunu bilmesek de Haberci’nin bizim kimliğimizden haberdar olduğunu söylüyordu.

Derin bir iç çekerek aniden doğruldum. Kanım öyle bir akıyordu ki kulaklarıma dolduğunu hissediyordum, allak bullak olmuş-tum. Duştan sonra uyuyakaldığımı fark etmem biraz zaman aldı.

Kahretsin, sızmak gibi bir niyetim yoktu. Zayne döndüğünde uyanık olmak istiyordum. Ne kadar süredir uyuduğumu ya da Zayne’in...

“Trinity!” Fıstık’ın hayalet yüzü benimkinden sadece birkaç santim ötede aniden ortaya çıktı. Silueti açık bıraktığım başucu lambasının ışığıyla aydınlanıyordu.

“Tanrım” diye bağırdım korkuyla, elimi göğsüme bastırdım. “Neden bunu yapıyorsun?”

“Trin...”

“Bazen bana kalp krizi geçirtmeye çalıştığını düşünüyorum.” Gözlerimin alışmasını beklerken ondan uzak bir noktaya döndüm, sinirlerim damarlarımda bir eşekarısı yuvası gibi vızıldıyordu. Zayne’in geri döndüğünü duyabilmek için açık bıraktığım yatak odası kapısının kapalı olduğunu fark ettim. Bu da büyük ihtimalle Zayne’in geri dönüp kapıyı kapattığı anlamına geliyordu çünkü Fıstık’ın bunu yapacağına dair ciddi şüphelerim vardı. “Fıstık ben ciddiyim. Bir daha bunu yaparsan...”

“Beni dinle Trin. Orada...”

“Senin kıcını doğrudan öbür dünyaya gönderirim” diye azarladım onu. “Bu önemsiz bir şey değil Fıstık. Hem de hiç.”

“Ne seni uyurken izliyor ne de korkutmaya çalışıyorum!” Fıstık bir anlığına yok olup tekrar belirdi.

“Her neyse” diye mırıldandım ve saate bakmak için telefonuma uzandım.

“Beni dinle!” Fıstık bu sefer öyle bağırıyordu ki birileri onu duysaydı apartmanın yarısı uyanırdı.

Daha önce hiç onun bağırıldığını duymamıştım. Asla. Ona odaklanıp gerçekten dikkatle baktım, bir hayalet için çok korkmuş görünüyordu. “Ne oldu?”

Fıstık biraz geriye süzüldü. “Burada bir şey var, dairenin içinde.”

Yataktan kıcıma bir roket takılmış gibi fırladım. “Ne oldu?”

Fıstık başıyla onayladı. “Burada bir şey var.”

“Bana daha fazla ayrıntı vermen gerekiyor.” Komodinden bir hançer kaptım. “Dökül.”

“Onu diğer odada, mutfak adasının yakınında gördüm” dedi Fıstık. “Buraya ait değil.”

Aman Tanrım. Zayne burada değildi.

Ya Haberci bizi takip ettiyse? Eastern Market’te olduğumuzu biliyorsa? Biz onu hissetmemiştik, o yüzden fark edilmeden buraya gelebilirdi. Hızlı davranarak kapıyı açtım, ay ışığı ve mutfak dolabının altındaki yumuşak ışıkla aydınlanan salona geçtim. Mutfaktaki adayı ve salondaki kanepeyi taradım... Bir saniye. Adanın arkasında bir şey vardı. Işığın bir bölümünü engelliyordu.

Öne çıkıp hançerini kavradım ve gözlerimi kısıtım. Şekli bir... insana benziyordu ama katı değildi. Her iki saniyede bir dolabın ışıklarının yanıp söndüğünü görüyordum, sanki şekil titriyordu...

“Onu görüyor musun?” diye sordu Fıstık arkamdan. “Burada olmaması gerekiyor.”

Onu gördüm.

Yavaşça hançerimi indirdim.

“Etrafına bakınıyordu, Zayne’i kontrol ediyordu” diye anlattı Fıstık. Onun kişisel kalkanıymışım gibi arkamda kaldı. Kanepeye yavaşça yaklaştım. “Ona ne yaptığını sordum ama cevap vermedi. Beni göremiyormuş gibi görmezden geldi ama kesinlikle durum bu değil.”

Kanepeye ulaştığımda göz ucuyla aşağıya baktım ve içime bir rahatlama hissi yayıldı. Zayne *oradaydı*, uyuyordu. Bir kolu başının altındaydı, diğerini karnının üstüne koymuştu. Yüzü bana dönmüktü, ay ışığının bir huzmesi yanağına düşüyordu.

Sakinleşerek bakışlarımı tekrar mutfağa çevirdim. Zayne’in durumu iyiydi ama gölgeli şekil hâlâ mutfaktaydı ve Haberci ya da her nasılsa radar sistemimi aşan bir iblis değildi.

Bir hayaletti... ya da bir ruh.

Fıstık beni uyandırdığında keşke ufak bir kalp krizi geçirmeme sebep olmak yerine bundan bahsetseydi.

Hayaletler ve ruhlar iyiliksever sayılırdı, Fıstık gibi çevreleriyle etkileşime girebilenler bile vardı. Birkaçı ölümü kabul etmeyip burada sıkışıp kalmıştı ve öfkeleri büyüyerek ruhlarını çürütmüştü. Bu tür ruhlar zamanla tayflara dönüşürdü. Onlara dikkat etmek gerekirdi çünkü tehlikeli ve şiddete eğilimliydi.

Sanırım bu hayalet beni bir yerde görmüş ve buraya kadar takip etmişti. İlk kez bir hayalet beni hissedip bulmuyordu sonuçta.

“Gitmesini söyle” diye fısıldadı Fıstık.

Ona sinirle bakıp davetsiz misafire odaklandım. Haberci’yi bulmak için buradaydım ama hayaletlere ve ruhlara yardım etmeyi önemsiyordum. Pek çoğu bir mesaj iletmek veya diğer tarafa geçmek için sadece benden yardım alabilirdi.

Bir sürü yeteneğe sahip olmama rağmen, ölenlerin diğer tarafa geçmelerine yardımcı olmak veya bir ruhun mesajını iletmek cephanemdeki en muhteşem hediye idi. En azından benim için.

Mutfak adasına yaklaştığımda gölge aniden değişti. Üstünde kıyafetler belirdi, siyah beyaz yazılı bir tişörtün içi aniden bir gövde ve kollarla doldu. Yüz hatları belirdi. Yuvarlak, neredeyse çocuksu bir gencin yüzüydü. Yataktan kalkmış gibi dağınık kah-

verengi saçları ve düz bir burunda duran gözlükleri vardı. Aşağı yukarı benim yaşlarımdaydı.

Bir ruhtu.

Bunu ışığı gördüğünü ve içine girdiğini anlatan üstündeki ruhani ışıltıdan hemen anlamıştım. Ama daha önce hiçbir ruhun az önce yaptığı gibi siyah, gölgeli bir formdan tam vücutlu bir görünüm aldığını görmemiştim.

“Onu sevmedim” diye fısıldadı Fıstık. “Onu burada istemiyorum.”

Ruh, Fıstık’a odaklandı. “Bir hayalet için pek de dost canlısı değilsin.”

Fıstık nefes nefese cevapladı. “Ben Casper değilim, seni küstah aptal.”

“Casper’dan bahsetmen ilginç” dedi Ruh başını yana eğerek. “Casper ilk yaratıldığında, ölen küçük bir çocuğun hayaleti olduğunu biliyor muydun? Ancak yaratıcılar, ölü bir çocuğun çok karanlık görünmesinden endişe edip, her zaman bir hayalet olacağı şekilde hikâyeyi değiştirdiler ve ona hayalet ebeveynler verdiler. Hayaletlerin, küçük hayalet bebekleri olmasını açıklamamanın daha kolay olduğunu düşündüler.”

Gözlerimi kırptırdım.

“Ne oldu?” dedi Fıstık benim yerime.

“Kesinlikle.” Ruh başıyla onayladı. “Yani, bana sorarsanız... Hayaletlerin doğup üreyebilmeleri fikri çok daha rahatsız edici ama bana soran mı var?”

Ah.

Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama bu saçmalık için ya çok geç ya da çok erkendi. Elimi kaldırıp hançeri salladım. “Merhaba. Sana nasıl yardım edebilirim?”

Ruhun gözleri gözlüklerinin ardında büyüdü. “Beni görebiliyor musun?”

“Aptalca bir soru” diye mırıldandı Fıstık. “Tabii ki.”

Fıstık’a bir tane yapıştırabilseydim bunu yapardım. “Ah, evet. Seni görüp duyabiliyorum. Bu yüzden burada değil misin?”

“Aman Tanrım” diye fısıldadı Ruh. Sonra titreyerek yok oldu.

Hançerimi indirirken kaşlarımı kaldırdım. Ruh tekrar belirmedi.

Fıstık onun durduğu yere süzüldü. Yerden birkaç metre yüksekte durup aşağıya baktı. “Burada saklanmıyor.”

“Şaka mı bu?” diye mırıldandım.

“Trin?” dedi Zayne uykulu bir sesle ve arkamı döndüm. Ayağa kalkmıştı, kanepenin arkasından bana bakıyordu. “Her şey yolunda mı?”

İki seçeneğim vardı. Zayne’e dairesinde bir ruh olduğunu söyleyebilirdim ama ona ruhun kim olduğunu veya neden burada olduğunu açıklayamazdım. Diğer seçenek ona hiçbir şey söylemekti. Zaten evinde bir hayaletin dolaşması, yeterince fazla ölü olması anlamına geliyordu.

Ağzım beynimden önce davranıp, “Seni bekliyordum ama uyuyakalmışım herhalde” demeye karar verince hançeri hemen arkama sakladım. “Uyanık mısın diye bakmaya geldim, sonra da bir şeyler içtim.”

“Yalancı” diye karşılık verdi Fıstık. “Yalancı, yalancı, sana kimse inanmaz.”

“Uyandırdığım için özür dilerim” diye ekledim yan yan kaçmaya çalışarak.

“Sorun değil.” Elini saçlarının arasından geçirdi. Kolunu indirdiği anda gür saç telleri tekrar eski yerine döndü. “İçecek bir şey mi aldın?”

“Hı–hı.” Vurgulamak için başımı aşağı yukarı salladım ve ses gelmeyince arkama döndüm. Fıstık ortadan kaybolmuştu.

Zayne kolunu kanepenin sırtına koydu. “Beni mi bekledin?”

“Evet. Nasıl olduğunu görmek istedim.” Ellerimi arkamda tutarak ona yaklaştım. “İyi misin diye.”

“Her zaman.”

“Her zaman mı?” diye sordum anlamayarak. “Dez bana Greene’in birkaç yıldır klanda olduğunu söyledi. Onu tanıyordun ve o...”

“Öldü.” Yüzüne düşen saçları tekrar geriye taradı. “Söylenecek başka bir şey yok.”

"Söylenecek çok şey var." Bağdan hafif bir keder geldi. "Onu tanı..."

"Gerçekten yok Trin." Eliyle yüzünü ovuşturdu. "Olan oldu."

Küçümseyici ya da kalpsiz davranmıyordu. Kayıptan ve ardından gelen acıdan kaçınıyordu. Ona anlayış gösterdim. "Üzgünüm Zayne. Gerçekten üzgünüm." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Keşke elimden bir şey gelse."

Yüzünü net göremiyordum ama sanırım gülümsemişti. "Uyuyacak mısın?"

"Sanırım."

"Gerçekten mi? Çoktan uyanmış gibi görünüyorsun." Bu yalan değildi. "Gerçekten uyuyacak mısın, yoksa yatıp tavanı mı seyredeceksin?"

"Sen medyum musun?" diye şaka yaptım. Biraz haklıydı.

Zayne kıs kıs gülüp arkasını döndü. "Bir kere uyandım artık. Birbirimize eşlik edebiliriz, değil mi? Sonunda birimiz sızana kadar."

Teklifi nefesimi kesince biraz utandım. Yüksek sesle, iğrenç bir tavırla esnemem gerekirdi ama Zayne daha yeni bir kayıp yaşamıştı ve iyi hissetmesi için her şeyi yapardım.

"Olur." Hançer avucumu yakıyordu. "Şey... hemen döneceğim."

Cevap beklemeden yatak odasına koştum, çıplak ayaklarım serin beton zeminde kaydı. Hançeri komodinin üstüne koyduktan sonra hızla salona geri döndüm ancak Zayne'i koltukta göremeyince durdum. Mutfakta da yoktu. Fıstık da yoktu. Alelade bir ruh da görmüyordum.

Uyanmış mıyım sahiden ben? Yoksa bu saçma bir rüya mıydı?

"Zayne?"

"Buradayım" diye hemen yanıtladı.

Kaşlarımı çatıp kanepenin yan tarafına yavaşça yaklaştım. Zayne koltuğun kenarına kıvrılmış, yanağı kolunun kıvrımına yaslayarak uzanmıştı. Dirseğinin yanında boş bir yastık duruyordu.

Yanıdaki boşluğa hafifçe vurdu.

Ona, yanındaki boşluğa ve tekrar ona baktım. Boğazım birden kuruyunca bir şeyler içmiş olmayı diledim. Heyecanlanmıştım ve sahiden kendimi toplamam gerekiyordu. Beni onunla yatmaya davet ediyordu üstelik, onunla *yatmaya* değil.

“Yeterince yer var” dedi Zayne. “Söz.”

Kanepede bir T-Rex’e yetecek kadar yer vardı ama kılımı bile kıpırdatamadım, yumruklarım açılıp kapandı. Neden bu kadar tuhaf davranıyordum? İlk kez uyku tutmadığı için yan yana yatmıyorduk ki. Konuşmaktan ve uyumaktan fazlasını yapana kadar süren kısa bir alışkanlığımız bile vardı.

“Trin?” Ayağa kalkacak gibi oldu. “İyi misin?”

“Evet, iyiyim.” Kendimi kanepeye attım ve bir inek zarafetiyle sırtüstü düştüm.

“Vay canına” diye mırıldandı Zayne.

“Ne oldu?” Ellerimi karnımın üstünde birleştirdim. Aramızda birkaç santim vardı ama vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum.

“Sadece bunu belini kırmadan nasıl yaptığına şaşırdım.”

“Kapa çeneni” diye söylendim.

Zayne sessizce güldü.

Ayak parmaklarımı oynatıp kalçamı sallayarak mindere güzelce yerleştim. “Bu kanepesandığımdan daha rahat.”

“Fena değil.”

Yine de yatak kadar rahat değildi. “Daireni, banyonu ele geçirdiğim için çok kötü hissediyorum.” Kısa bir an duraksadım. “Mutfakını ve *yatağını*.”

“Benim için endişelenme.”

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. Gözlerinin açık olup olmadığını anlayamamıştım. “Endişelenmemek biraz zor. Ben burada uyuyabilirim ve sen de...”

“Tüm prensiplerime aykırı olur. Bu gerçekleşmeyecek” diye cevap verdi. “Seni uyandıran ne oldu?”

Aklıma gördüğüm ruh geldi. Titreyerek tekrar gelip gelmeyeceğini, gelecekse ne zaman ve hangi istekle olacağını merak ettim. Bazen hiç geri gelmezlerdi.

“Üşüdün mü?” Zayne eğilip belinde toplanmış battaniyeyi çekti. Eliyle hafifçe savurduğunda yumuşacık örtü yayılarak bacaklarımı örttü.

“Teşekkür ederim” diye mırıldandım. “Birdenbire uyandım. Nedenini bilmiyorum. Seni uyandırdığım için gerçekten özür dilirim.”

“Sorun değil.” Kısa bir an durdu. “Uyandığımda sanki biriyle konuşuyordun.”

“Gaipten sesler duyuyor olmalısın.”

“Hı-hı.”

Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. “Fıstık uyandırdı.” Bu tam bir yalan sayılmazdı.

Zayne yanımda kıpırdandı. “Hâlâ burada mı?”

Gözlerimi açtığımda etrafa baktığımı seçebildim. Gülümsemem biraz daha büyüdü. “Şu anda burada değil.”

“Ah.” Başını bana hafifçe çevirdi. Konuşurken nefesini alnımda hissettim. “Burada olmadığında... nereye gidiyor?”

“Bu güzel bir soru. Umarım bu binada oturan kızı rahatsız etmiyordur. Aklıma gelmişken, şu kızla bir konuşsam iyi olacak.” İç çekerek bunu dün tamamlamış olmam gereken yapılacaklar listemin başına tekrar ekledim. “Ona nereye gittiğini sorduğumda bana saçma sapan cevaplar veriyor. Bir keresinde Ay’a gittiğini söylemişti.”

“Belki gitmiştir. Belki hayaletler Ay’a seyahat edebiliyordur.”

Bakışlarımı tekrar tavana çevirip bir kahkaha attım. “Evet ama bu konuda bir şey duymadım.”

“Ama yine de hoş olurdu.”

“Evet, öyle.” Gözlerim kapandı. “Seni beklemeye gerçekten çalıştım. Greene için ve başka zombiler bulup bulmadığını öğrenmek için.”

Kısa bir sessizliğin ardından, “Döndüğümde seni kontrol ettim. Ölü gibi uyuyordun. Duş aldığımı bile duymadın” diye cevap verdi. “Başka zombi bulamadık. Temizliğin ardından Eastern Market peronuna geçtim. Greene çoktan indirilmişti. Onu bir polis bulmuş. Hâlâ oradaydı.”

“Onunla konuştun mu?”

“Evet ama hiçbir şey görmemiş.” Zayne dizlerini hafifçe büktü. “Ne bir boğuşma ne de kan izi vardı. Ayrıca polis tüm bu süre boyunca bölgedeymiş. Bir kavga olsa duyardı. Greene başka bir yerde öldürölüp oraya getirilmiş.”

Bunu not aldım. “Ben de böyle düşündüm. Greene, diğer Gardiyan ve iblisler gibi sergilenip bulunmaya bırakılmış. Tüm bunların ardında Haberci’nin olduğunu söylemek için tahmin yapmaya gerek yok.”

“Katılıyorum.”

“Diğer ölen Gardiyanlar da diğerlerinin kısa süre önce ziyaret ettiği ama hiçbir şey görmediği yerlerde mi bulunmuştu?” diye sordum.

Zayne kısa bir sessizliğin ardından konuştu. “Bildiğim kadarıyla hayır. Çoğu aşırı kalabalık yerlerde bulundu. Peron o saatte bomboş oluyor.”

“Yani bu bir mesajdı.” Kısa bir an duraksadım. “Bize. Haberci, Greene’i öldürüp kısa süre önce bulunduğumuz bir yere getirdi. İblis de onunla çalışıyor olmalı.”

“Bu düşünceyle nereye varmak istediğini anladım. İblis ya da Haberci bizim ne olduğumuzu, senin ne olduğunu biliyor.”

Yan tarafıma dönüp ona baktım ve yüzüme dökülen saçlara dokunmadan kollarımı aramızda kavuşturdum. “Sence biliyorlar mı?”

“Mümkün.”

“Bu da Haberci’nin üstünlük sağladığı anlamına geliyor” diye fısıldadım. “Çok büyük bir üstünlük.”

“Üstünlük sağladılar ama bu sadece daha dikkatli olmanız demek” derken hareket ettiğini hissettim. “Kıpırdama. Elimi yüzüne yaklaştıracam.”

Bir kalp atışı sonra parmak uçlarının yanağımı okşadığını hissettim. Dokunuşundan korkmadım. Saç tutamlarımı yakalayıp geriye taradı ve kulağımın arkasına sıkıştırdı. Parmakları biraz daha oyalandı, başparmağı elmacikkemiğime dokundu. Ancak kısa bir süre sonra elini indirdi.

“Teşekkür ederim” diye mırıldandım.

“Sorun değil.”

“Gardiyanların görme yeteneğini biraz kıskanıyorum sadece” diye ekledim. “Gözlerim tam çalışsaydı bile kıskanırdım.”

“Evet, karanlıkta görebilmenin faydaları var” dedi Zayne.

Kanepede yüz yüze sessizce yattık. Bir sonraki düşüncemin neden aklıma geldiğini bilmiyordum. Ama nedense gecenin bir vakti bir şeyler sormak o kadar da zor değildi. “Alakasız bir sorum var.”

“Senin mi? Asla inanmam...”

Gülümsedim. “Derin uyku olayını ne sıklıkla yapıyorsun? Hani şu taş üstünde uyuma olayı var ya? Misha yapardı...” Keskin bir nefes alınca göğsüm sıkıştı. “Eskiden o formda çok fazla uyurdu ama senin bunu yaptığını hiç görmedim.”

“Gerektiğinde yapıyorum” diye açıkladı. “Arada sırada birkaç saat uyurum. Yorgun hissettiğimde ya da yaralandığımda aynı şekilde uyurdum ama şu bağ olayı yüzünden artık buna gerek duymuyorum.”

“Ah. Bu gerçekten ilginç.”

“Çok ilginç ve nedenini bilmeyi isterdim ama baban bir Korumacı elkitabıyla tekrar gelmezse öğrenmem zor.”

“Evet, beklerken nefesini tutma.”

“Babanın durumu...” Nefesini abartarak verdi. “Seni hiç rahatsız ediyor mu?”

“Bunu bana daha önce kimse sormamıştı” dedim bir farkındalıkla. “Vay canına. Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.”

“Bir dene” dedi yumuşak bir sesle.

“Ben... bilmem. *Onu* babam olarak düşünmüyorum. Thierry ve Matthew beni büyüttü. Benim babam onlar. Peki yanımda olması beni rahatsız ediyor mu? Evet. Misha’nın yanlış seçim olduğunu bilmesine rağmen hiçbir şey yapmamasına acayip sinirliyim. Üstelik umursadığını bile sanmıyorum. Sanki duygu namına hiçbir şey hissetmiyor ya da...” Öfkem geri dönünce kendimi susturdum. “Önemli değil.”

Zayne kolumu dokundu. “Bence önemli.”

"Hayır, değil. Her neyse, derin uykuya ihtiyaç duymaman muhtemelen iyi bir şey. O haldeki bir Gardiyan'ı sinirlendirmek için karşı konulamaz bir istek duyuyorum."

"Bunu bilmek güzel ama baban..."

"Gerçekten onun hakkında konuşmak istemiyorum. Ayrıca bir sorum daha var."

"Ne kadar çok şaşırdığımı görebilsen keşke."

Bu sözlerine karşılık sırtıttım. "Dairen neden burada kimse yaşamıyormuş gibi görünüyor?"

"Ne?" dedi gülerek.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Ellerimden birini kaldırdım. "Burada hiçbir şey yok. Ne bir fotoğraf ne bir kişisel eşya. Tek bir ıvır zıvır..."

"İvır zıvırın olmaması neden kötü bir şey?"

"Değil ama sanki..."

"Sanki ne?" Zayne tekrar kıpırdandı ve parmaklarının çıplak koluma değdiğini hissettim.

Dokunuşunun ardından gelen farkındalık elektriğini zor görmezden gelebildim. "Sanki gerçekten yaşamıyorsun. Daha çok... burada kalıyorsun gibi."

Zayne uzun süre sessiz kaldı. Belki uyuyakalmıştır diye düşündüm ancak sonra, "Burası sadece başımı koyabileceğim bir yer Trin" diye cevap verdi.

Söylediğini biraz düşündüm. "Bu biraz üzücü."

"Neden?"

Kıpırdanarak omuzlarımı silktim. "Bilmem. Burayı bir ev olarak düşünmelisin."

"Evini özlüyor musun?" diye sordu.

Yüzüm asıldı. *Evet. Hayır? İkisi birden. Hiçbiri.* "Bazı günler" dedim hepsinin arasında.

"Garip bir cevap."

Öyleydi ama... "Yıldızlarımı özlüyorum" dedim. "Ama benden bahsetmiyoruz. Senden bahsediyoruz."

Sessizce güldü. "O zaman bana başka bir soru sor."

Şaşıarak gözlerimi kırptırdım. "Tamam." Hiçbir işimin olmadığı bir soru aklıma gelince harfleri uzatarak söylemişim.

"Başka bir soru sormak istiyorsun."

Ona döndüm. "Bunu nereden bildin?"

"Bağ."

"Ne oldu?" Doğrulamaya başladım.

"Şaka yapıyorum." Gülüp kolumu yakaladı ve beni sakinleştirdi. "Bunu yüzünde gördüm."

"Yüzümde mi?" Tekrar yanına uzandım.

"Söylemek isteyip de nasıl söyleyeceğini bilmediğin bir şey düşündüğünde burnunu kırıştırıyorsun."

"Gerçekten mi?" Doğruyu mu söylüyordu bilmiyordum, yani burnum konusunda. Diğer her şey dosdoğruydu, tıpkı Fıstık'ın da söyleyeceği gibi.

"Ciddi söylüyorum. Gözlemciliğim iyidir." Zayne elini aramızdaki boşluğa koydu, parmakları kolumun yanındaydı. "Ne sormak istiyorsun? Güzel bir soru olacağına dair bir his var içimde."

Tek kaşımı kaldırdım. *Sorma*, dedim kendime ama beynim dinlemedi. "Stacey'yi gördüğüne çok sevindin."

Ağzımdan çıkar çıkmaz, kanepeden ne kadar hızlı kalkıp en yakındaki duvara kafa atabileceğimi düşündüm. Evet, kesinlikle konuşmamız gereken daha önemli şeyler vardı. Onun soğuk dairesi ve arkadaşlık ayrıcalıkları bunların arasında değildi.

"Bunun bir soru olduğundan emin misin?" dedi Zayne. "Bana bir beyan gibi geldi ama evet, sevindim. Onu bir süredir görmemişim."

Dudaklarımı birbirine bastırıp Stacey'nin uyarısını düşündüm. "Seni gördüğüne sevindi."

"Bence de." Zayne mindere yerleşerek elini geri çekti. "Stacey ve ben sadece arkadaşız."

Öyle bir homurdandım ki avcılardan kaçan bir yabandomuzuyla karıştırılabilirdim. "Evet, sadece arkadaş olduğunuzu söyleyemeyiz sanırım. Yani umurumda falan olduğundan değil. Zaten üstüme vazife de değil."

“Pekâlâ, haklısın. Stacey’yle arkadaştan öteydik” diye cevap verdi. “Zaten bunu biliyorsun ve umursamıyorsun.”

Sırtüstü yatıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Hem de hiç umursamıyorum.”

“O zaman neden bu konuyu açtın?”

“Çünkü meraklı biriyim” diye itiraf ettim. Ardından kendimi zorlayarak ekledim. “İyi biri gibi görünüyor.”

“Öyledir. Umarım onunla arkadaş olursun. Onu seveceğini düşünüyorum.”

Bundan pek emin değildim. “Onun buraya geldiğinden haberi yoktu.”

Zayne kısa bir sessizliğin ardından konuştu. “Bilmediğin çok şey var Trin.”

“Bu da ne demek?”

“Ne duyduysan o.”

Gerildim. Ses tonu soğuk sayılmazdı ama bir şeyler tuhaftı ve konuyu kesin olarak kapatıyordu. Bu onun hakkıydı elbette ama bana sanki bir sınırı aşmışım gibi hissettirmişti. Belki de gerçekten aşmıştım.

Tanrı aşkına, bu ilişkimizin garipliğini apaçık gözler önüne seriyordu. Koruyucu ve Asilkan bağı olayı yüzünden aramızda neredeyse profesyonel bir taraf vardı. Arkadaştık ama kısa bir süreliğine daha fazlası olmuştuk. İçimden bir ses, aslında bir duvar olmasına rağmen hâlâ o çizginin etrafında parmak ucunda yürüdüğümüzü söylüyordu. Zayne’e karşı hislerimi bir kenara koymuştum ancak Layla ve Stacey söz konusu olduğunda hâlâ küçük, kıskanç bir canavardım. Bu şeyler hissetmeye hakkım yoktu ama Zayne... Zayne’di işte ve bu konu hakkında ne hissettiğini bilmiyordum.

“Beni aslında Abbot’ın büyütmesi gerektiğini düşündüğünde ne hissediyorsun?” dedim birden. “Annem yapması gerekeni yap-saydı, Layla’yla hiç tanışmazdın.”

“Bu...” Zayne rahatlamaya çalışıyormuş gibi kıpırdandı. “Bu cevabı zor bir soru. Ne düşüneceğimi bilmiyorum, hatta düşün-

menin bir önemi olup olmadığını da bilmiyorum çünkü gerçekte olan bu değil. Geçmiş geçmişte kaldı ve olması gerekenler bunu değiştirmez. Bana bu anı getiren hatalar zincirinden pişman olup olmadığımı mı soruyorsun?"

Titrek bir nefes aldım. "Hayır, bunu sormuyorum. Elbette pişman değilsin. Sana bunu..."

"Pişmanım" diye sözümü kesti. "Ve değilim."

Gerildim.

"Olmaması gerekenler olsaydı yıllarca birlikte antrenman ve hazırlık yapabilirdik. Yetişmeye çalışmazdık ve belki de ben..." Durup büyük bir nefes aldı. "Şu ankinden daha hazır olurduk ve Mis-ha ile yaşananlar olmazdı."

İrkildim, kalbim duracakmış gibi oldu.

"Ama babamın Layla'yı yanına almasına pişman olamam" diye devam etti. "Tüm sonuçlarına rağmen olamam. Pişman değilim."

Sözlerini hazmettikten sonra, "Anlıyorum" dedim. Anlıyordum da. Zayne'in bu konu üzerinde fazla durmamasına da sevinmiştim.

Zayne konuşmayınca önümüzdeki birkaç saat yetecek kadar alakasız soru sorduşuma karar verdim.

Kalkmam gerekirdi ama rahatım yerindeydi ve... Bunu özlemiştim.

Biriyle konuşabilmeyi özlemiştim.

Jada'dan gelen aramaları düşündüm. Gerçekten onu aramam gerekiyordu.

"Yıldızlarını özlüyorsun" dedi Zayne karanlıkta. "Evdekileri, tavandakileri. Neyden bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı ama hatırlıyorum."

"Evet" diye fısıldadım. "Şu yıldızlar."

"Sana bir sorum var. Kısa bir tane."

Ona döndüm. "Ne oldu?"

"Eğer hâlâ uyanık olup olmadığımı görmek için buraya geldiy-sen, neden hançerini getirdin?"

Kahretsin.

"Biliyorsun..." diye itirafa başladım.

"Hayır, bilmiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Neden aldığımı bilmiyorum. Alışkanlık sanırım."

"Tuhaf bir alışkanlık."

"Evet, sanırım öyle."

"Böyle bir gecenin ardından hançer taşımak fena bir fikir değil" diye ekledi ama bana inandığı konusunda şüphelerim vardı. Hafifçe kıkırdadığını duydum.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Önemsiz bir şey. Sadece aklıma... Greene aklıma geldi." Boğazını temizledi. "İyi uyuyamadığı için sabahları ayakta olur ve öğleden sonraları uyanırdı. Bu insanlar için normal olabilir ama bizim için değil. Layla ve okul programı yüzünden aynı saat düzeninde olduğum için sık sık görüşürdük. Yani ikimiz de uyku sorunu yaşıyorduk ve... sonra her nasılsa pembe dizilere sardık."

"Gerçekten mi?" Tekrar yan tarafıma döndüm.

"Evet. *Days of Our Lives*."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır" diyerek güldü. "*Deveraux* ve *Brady* dramına kendimizi acayip kaptırdık."

"Vay canına." Gülsem de duyduklarım bana ağır gelmişti. "Green'in başına gelenlere gerçekten üzgünüm."

"Ben de öyle." Zayne uzun uzun nefesini bıraktı. "Greene sessiz sakindi ve *Days of Our Lives* hariç kendi halinde takılırdı ama hepimizin güvenebileceği biriydi. Layla konusunda babama karşı bile çıkmıştı. Başma gelenler çok üzücü. Çok yanlış. Hayatı bu şekilde bitmemeliydi. En kötü kısmı da adının sürekli uzayıp giden listedeki başka bir isim olması. Greene'in ölümüne yas tutacağız. Onu özleyeceğiz. Sonra başka birini kaybedeceğiz. Sonra üçüncüsü, dördüncüsü olacak ve Greene'in yasını tutmayı bırakıp bir başkasına yer açmak zorunda kalacağız çünkü bir süre sonra yerin kalmıyor. Bu imkânsız."

Bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Kulağa ne kadar duyarsız geldiğini biliyorum. Hatta hiç umursamıyormuşum gibi ama zamanla ölüme alışıyorsun. Çok alışıyorsun. Yasın yedi aşamasını geçirmeye gerek kalmıyor. Şoktan doğruca kabul etme adımına geçiyorsun."

Orada yatarken içimi bir hüznün kapladı. Kaybın ne demek olduğunu ilk elden biliyordum ama bazı klanların neredeyse her hafta yaşadığı kayıplardan da çok uzaktım. Göğsümdeki üzüntü sadece benim hislerim değildi. Bağdan öfke ve kabullenmeyle karışık bir keder hissedince onu teselli etmek istedim. Acısını hafifletmek istedim ama bunu nasıl yapacağımı bilemedim.

Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yaptım.

Ona yaklaşarak kollarımı açtım ve birini omzuna attım. Zayne hareketsiz kaldı ama ben yaklaştıma ve göğsüne sokulmaya devam ettim. Sonunda kolumla onu sıkıca sardım.

Zayne hareket etmedi.

"Sana sarılıyorum" dedim göğsüne, boğuk bir sesle. "Ne yaptığımı bilmiyorsan diye söylüyorum."

"Ne yaptığını tahmin etmiştim." Sesi yeni uyandığı zamanki gibiydi. "Ya da bir fok balığı taklidi yapıyorsun."

Kısa bir kahkaha attım ama Zayne duvar gibi kaskatı kaldı. Beceriksizce sarılmamın pek işe yaramadığını fark edince geri çekilmeye başladım.

İşte o anda kolunu belime doladı. Parmakları tişörtümün sırtını kavrayarak beni göğsünde tuttu. Birkaç saniye sonra vücudu rahatladı ama tişörtümü tutmaya devam etti.

Göğsünün inip kalktığını hissettim. "Teşekkür ederim."

Uyandığımda her yer taze kar ve kış kokuyordu. Ama ben sıcacıktım, neredeyse yanıyordum. Misha çatıda Gardiyan formunda uyurken yanında kestirdiğim bir zamanı hatırlatmıştı bana. Yazın başı olduğu için güneş kavurmuyordu ve sıcaklık şaşırtıcı derecede rahatlatıcıydı.

Ne yazık ki kötü bir güneş yanığı olmuştum.

Şu an da çatıda kestirmedeğimden çok emindim. Hareket etmeye çalıştım ama sadece bir santim kadar oynayabildim. Bir battaniye kozasına mı sıkışmıştım? Bu daha önce de yaşanmıştı, dönüp dururken battaniyelere dolanmıştım.

Bacaklarımı uzatınca bir çift bacak hissederek donup kaldım.

Dün gece.

Zayne'le kanepede uyuyakalmıştım. Niyetim bu değildi. Ben-den önce mi uyumuştum? Yoksa şu an olduğu gibi ona yapışmış halde sızmış mıydım? Ona sarılmıştım, bana teşekkür etmişti ve sonra... İkimiz de bir şey söylememiştik.

Tanrım, umarım bayılarak onu kaneppeyle arama sıkıştırmamışsındır.

Beni saran kol daha da sıkılaştı ve Zayne'in derin horultusunu ayak parmak uçlarıma kadar hissettim.

Gözlerim birden açıldığında kendimi beyaz tişörtle kaplı bir göğse bakarken buldum. İşte o zaman yanağımın yastıkta değil, sert pazılarında olduğunu fark ettim.

Aman Tanrım.

Hayatta beklenmedik bir şekilde birinin kollarında uyanmaktan daha garip çok az şey vardı. Ya da onun gibi birinin kollarında olmaktan daha harika...

Kes şunu.

Bu düşünce akışını bir kenara bırakıp ne yapacağıma odaklandım. Yavaşça başımı geriye eğerek ona göz attım.

Hâlâ mışıl mışıl uyuyordu.

Kalın kirpikleri yanaklarına düşüyordu ve dudakları hafifçe aralıktı. Çok rahat görünüyordu, hatta savunmasız. Bakışlarım yüzünde gezindi. Tuhaf davranmayı kesip uyurken onu izlemeyi bırakmam gerekiyordu. Ama onu bu kadar yakından, engelsiz görebilmek nadir bir fırsattı.

Bir çili vardı. Aslında üç tane çili vardı ve sağ gözünün altında duruyorlardı. Çok hafiftiler ama... Onları görebiliyordum ve küçük bir üçgen oluşturuyorlardı. Başka çilleri de var mıydı? Yüzünü taradım. Başka göremedim ama çenesinde ve çene kemiğinde belli belirsiz bir gölge vardı. Onu hiç sakallı görmemiştim, uzatsa nasıl görüneceğini merak ediyordum.

Muhtemelen daha seksi olurdu. Bu imkânsız gibi geliyordu çünkü güzelliği neredeyse erotikti.

Bir an için çok aptalca davranarak kendime hayal kurma izni verdim.

Gözlerimi kapattım ve onun kollarında uyandığımı, birbirimize ait olduğumuzu hayal ettim. Onu öpüp daha çok göğsüne sokulurdum, uyanmazsa ona sataşırdım. Hayal gücüm bundan sonrasında ne olacağını hayal etti. Zayne öyle biri olmadığı için uykusundan birkaç dakika ya da saat çalmama aldırılmazdı. Kahkaha atıp bana uykulu ve seksi bir edayla gülümserdi. Sonra beni altına alıp öpücüklere boğardı. Tabii ki kusursuz hayalimde sabah nefesi diye bir şey olmazdı. Böylece o öpücük derin ve uzun olur,

daha fazlasına yol açacak tatlı bir dokunuşa dönüşürdü. Dudaklarımı birbirine bastırdım, tenim ısınınca bulunduğum yerde kıpırdandım. Zayne tişörtünü çıkarırdı, sonra benimki giderdi ve sonunda üstümde hiçbir şey kalmazdı.

Belimdeki kolu tekrar kıvrıldı ve birden göğüs göğüse, kalça kalçaya birbirimize yaslandık. Gözlerim açıldı ve Zayne'e baktım. Hâlâ uyuyordu ama bedeninin, yani vücudunun belli bir kısmının uyanık olduğu kesindi.

Aman Tanrım.

Uyurken bile hissettiklerimi algılayabiliyor muydu? Eğer öyleyse bu cidden çok sinir bozucuydu.

Kalkma vaktim gelmişti. Hatta geç bile kalmıştım çünkü kalkmazsam işler garipleşecekti ve ben zaten zirveye ulaşmıştım. Bunu engellemem gerekiyordu. Yukarı bakıp derin bir nefes aldım.

Soluk mavi gözleri benimkilerle buluştu.

Çok geç.

"Günaydın" diye mırıldandım.

Kirpikleri yanaklarını süpürüp tekrar yukarı kalktı. "Günaydın."

Nabzım son hızla atıyordu. Kolu hâlâ belimdeydi, daha rahattı ama oradaydı. "Burada uyuyakalmışım."

"Sorun etmedim." Gözlerim artık yarı açıktı ve sırtımdaki parmakları kısa, yavaş bir ritimle yukarı aşağı hareket ediyordu.

"Gerçekten mi?"

"Hem de hiç. Güzeldi."

Küçük aptal kalbim sevinçle attı. "Benim de hoşuma gitti. Günlerdir böyle iyi uyumamıştım."

"Ben de." Başını çevirip bir aslan gibi esnedi. "Bir uyku arkadaşısı güzel geldi."

Uyku arkadaşı mı? Pelüş hayvan gibi mi?

Kalbim hızla atmayı bıraktı. Küçük aptal kalbim yüzüstü düşmüştü ve bir yanıma buna seviniliyordu. Herkesin haddini bilmesi gerekiyordu.

Neden kalbimin kontrol edemediğim bir şey olduğunu sanıyordum ki?

Yardım almam gerekiyordu.

Ayrıca yataktan kalkmam da gerekiyordu. "Susadım" dedim. Çünkü neden olmasın?

Geri çekildim ve Zayne kolunu kaldırıp doğrulurken yan tarafıma döndüm. Kıpırdandığında minderin ağırlığındaki ani değişim yüzünden ona doğru yuvarlandım. Bedenlerimiz yumuşak ve sert bölgeler arasındaki büyük farkı vurgulayan ilginç noktalarda temas edince donup kaldı.

Ondan uzaklaşmaya çalışırken yüzüm alevlerle kavruluyordu. Kalçam çok hassas bir bölgeye değmişti. "Sadece..." derken irkil-dim. Hareketim durumu daha da kötüleştirmişti. Zayne inledi. "...buradan kalkmam ve..."

"Bir saniyeliğine hareket etmeyi bırakabilir misin?" dedi hırıltılı bir sesle, elini belime yerleştirdi. "Sadece hareket etme. Tamam mı?"

Gözlerimi sımsıkı kapatıp içimden küfürler savurdum ve söylediğini yaparak derin bir nefes aldım. Kedinanesi görmüş bir kedicik gibi ona sürtünmeden ayağa kalktım. Yüzüm alev alev yarken kanepeden uzaklaşmaya başlamıştım.

"Özür dilerim" diye mırıldandı Zayne. "Özellikle de seni rahatsız ettiysem."

"Hayır, sorun değil." *Rahatsız olduğumu söyleyemezdim.* En azından ima ettiği şekilde. Omzumun üzerinden ona göz attım. Doğruluyordu, bu yüzden bakışlarımı omuzlarında tuttum. "Yani, önemli bir şey değil. Erkeklerin sabahları nasıl uyandıklarını biliyorum."

Zayne kaşlarını kaldırarak bana baktı ve dudakları yukarı kıvrıldı. "Biliyor musun?"

"Elbette." Zorla güldüm. "Bunu bilmek için dalga tugayının bir parçası olmaya gerek yok."

"Dalga tugayı mı?" Altdudağını ısırdı. "Tamam o zaman."

Bunu söylemesem de olurdu, diye düşünüp gergince gülümsedim ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Üstümü değiştireyim de antrenmanlara başlayalım." Sesimin bu kadar istikrarlı ve doğal

çıkmasıyla gurur duydum. "Yoksa öncesinde bir şeyler yemek mi istersin?"

Zayne küfürler savurarak telefonunu açtı. "Duşa girip otuz dakika içinde buradan çıkmam lazım, yoksa geç kalacağım."

"Nereye?" diye sordum.

"Dün sana bugün halletmem gereken bazı şeyler olduğunu söylemiştim." Ayağa kalkıp kanepenin etrafından dolanmaya başladı, hareketleri biraz gergindi. "Unuttun mu?"

Söyleyince unuttuğumu fark ettim. "Evet. Ne yapman gerekiyor?"

"Sadece birkaç şey." Sırtım bana dönerek yatak odasına yöneldi. "Muhtemelen birkaç saat sürer ama eğitim saatine kadar dönmüş olurum."

Kollarım yavaşça çözüldü. Neden bu kadar gizemli konuşuyordu? Yaklaşıp bir şey söylemek için ağzımı açtım ama dün gece söylediklerini hatırlayınca hemen kapattım.

Bilmediğin çok şey var.

Bilmemi isteseydi bana söylerdi, o yüzden biraz kendi işime bakmam gerekiyordu.

Kendi işime bakmaktan nefret ediyordum.

"Ama sen ne..." Banyo kapısının kapandığını duydum. "Pekâlâ. Ben de önce on yıl süren düşünüyü, ardından da bütün öğleden sonra boyunca ne işin varsa onu bitirmeni beklerim."

Yanıt vermedi.

Şaşırmadım.

Başımı arkaya atıp inledim. "Off."

"Evet."

Bir çığlık atarak arkamı döndüm. Fıstık mutfak adasının yanındaydı. Başını onaylarcasına salladı.

"Burnunu karıştırırken yakalanmış biri kadar gergin bir ilişkiniz var. Bu konu üzerine çalışmalısınız."

İç çektim. "İstemediğim bu tavsiye için teşekkür ederim."

"Rica ederim." Yarısı şeffaf koluyla başparmağını kaldırdı. "Bu arada, sabahları banyoda bu kadar uzun kalan bir adam sence ne

yapıyor olabilir? Saçını iki kez yıkayıp, *Herbal Essences*'le derinlemesine bakım mı? Ah, hayır."

"Ben..." Gözlerim büyüdü. "Ah. Ah."

"Bırak anın tadını çıkarsın." Fıstık kayboldu.

Bakışlarım yatak odasına kayd ve hayal gücüm yaklaşık on nokta üç saniye kadar *uçuk* noktada çalıştı. Ardından yapabileceğim bir şey olmadığı için kendimi kanepeye yüzüstü attım.

"Gençken hiç kimseye ihtiyacın olmazdı" diye şarkı söyledi Fıstık, apartmanın bir yerinden.

Çamaşır yıkamam lazımdı. Öğleden sonra yapabiliyordum, ne de olsa...

"Tek başına." Fıstık yatak odasının duvarından geçti. Benim ya da *birisinin* yalnız, güvensiz ve sevgiyi göremeyen biri olduğuna dair şarkısını söylemeye devam ediyordu.

Yavaşça gözlerimi kırptırdım. "Tam bir pisliksin."

"Ama sen tek başmasın!" diye şarkı söyledi bana, sonra duvardan geçip gözden kayboldu.

Zayne yaklaşık yarım saat önce bir işle ilgilenmek üzere gittiğinden beri yapayalnızdım ve öğleden sonramı nasıl geçireceğimi bilmiyordum. Buraya geldiğimden beri ilk kez boş kalmıştım.

Saçlarımı tepemde topuz yapıp açık yatak odası kapısına döndüm. "Hey, Fıstık. Hâlâ burada mısın?"

"Evet" diye yanıt verdi. "Nasılsın hayatım?"

"Dün geceki o ruh sana bir şey söyledi mi?"

"Bana Casper demekten başka mı?" Fıstık kapının girişinde belirdi. "Hayır. Sadece buraya aitmiş gibi dairede dolaşıyordu."

"Tuhaf." Dağınık yatağa kaşlarımı çatarak baktım. "Sanırım beni dışarıda görüp takip etmiş."

"O zaman neden onu görebildiğini anladığında ödü patladı?"

Bu güzel bir soruydu ama hayaletler ve ruhlar benim onlarla iletişim kurabildiğimi hissetseler de gördüklerinde çoğu zaman şaşırıyorlardı. Yoğun duygular yaşadıklarında, şekil almalarını ve görölmelerini sağlayan bilinçle bağlantılarını sık sık kaybederlerdi.

Dün geceki garip ziyaretle ilgili olarak yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bunun yerine kurutucunun üstündeki dolaplardan birinde duran çamaşır makinesine baktım. Giysilerimi kurutma makinesine koyduktan sonra etrafa bakındım, bakışlarım renkli camlara takıldı.

Dışarı çıkmak istedim. Dolaşmak. Keşfetmek. Dışarıda, *insanların arasında olmak*. İzlemek ve görmek...

Kimseyi göremeyeceğim zaman gelmeden önce.

Kararsızlık içinde kollarımı göğsümde kavuşturdum. Kaybolmadan yolumu bulabileceğimden emin olacak kadar çok kez Zayne'le dışarı çıkmıştım ama kaybolma düşüncesi bile korkutucuydu. Sokak tabelalarını okumak için yabancılara ya da telefonumdaki harita uygulamalarından birine güvenmek zorunda kalacaktım. Ayrıca insanlar yardıma ihtiyacı olanlara her zaman yardım eli uzatmıyordu.

Ama en azından birkaç blok, hatta biraz daha fazla yürüyebilirdim. Bu kadarını yapabiliirdim.

Bu düşünce zihnimde belirir belirmez moralim bozuldu. Başparmağımı kemirmeye başladım. Daha dün gece Zayne'e bağımsız olmak istediğimi, buna ihtiyacım olduğunu söylemiştim ama yine de tek başıma dışarı çıkmaktan korkuyordum.

Belki de Fıstık'ın ziyaret ettiği o kıza gitmeliydim. Bu daha önemli ve yapılması daha kolay bir şeye benziyordu. Ama önce hazırlanmam gerekiyordu. Telaşla banyoya yöneldim ve on yıl süren duşumu aldım. Havluyu belime sarıp beklerken telefonuma bir mesaj bildirimi geldi. Yatak odasına geri döndüm, komodinde şarj olan cihazı aldım ve numarayı tanımasam da mesajı açtım.

Yabancı değil ben, mahallenizin dost canlısı İblis Prensi. Seni aramak üzereyim.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Cehennem Veliaht Prensi Roth bana mesaj atmıştı.

Evrensel bir Cennet ve Cehennem telefon rehberi mi vardı? Zayne'in ona numaramı verdiğiinden şüpheliydim.

Roth'la bir sorunum yoktu elbette ama telefona baktıkça karım belirsizlikle düğüm düğüm oluyordu.

Telefon birden çalınca korktum. Temkinli sesle, "Alo?" diye cevap verdim.

"Zayne orada yok, değil mi?" dedi Roth.

Banyoya yürürken kaşlarımı çattım. "Hayır, burada değil. Ona ulaşmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır."

O zaman neden Zayne'i sormuştun?

"Meşgul müsün?" diye sordu.

"Ah..." Havlunun iki ucunu birbirine bastırarak cevabımı bulacakmışım gibi etrafıma baktım. Yoksa Stacey'yle Layla yine takılıyordu ve Roth sıkıntıdan kendisine arkadaş mı arıyordu? "Pek değil. Ya sen?"

Derinden, hırıltılı bir kahkaha attı. "Olmak üzereyim. Sen de öyle."

"Sahiden mi?"

"Evet. Seni almaya geliyorum. Artık planlarımız var."

"Öyle mi?" Banyo aynasındaki bulanık yansımama iki kez göz kırptım. "Az önce duştan çıktım."

"Üzerine bir şeyler giysen iyi olur. Seni almaya geldiğimde Asilkan yumurtasından çıktığın günkü gibi çıplak olmandan Layla pek hoşlanmaz."

Ben yumurtadan çıkmamıştım ve o da bunu biliyordu.

"La..." Aynaya bakarken adını aniden söyleyememiştim. Gözlerimi sımsıkı kapattım.

Layla.

Layla.

Layla.

Göğsümde öfkeyle karışık bir kıskançlık dalgası oluştu ve böyle hissetmekten nefret ettim. Zayne'le olan geçmişi hakkında bu kadar aptalca davranmaktan.

Gözlerimi tekrar açtım. Layla güncellenmiş, tamamen bana özel bir Bloody Mary versiyonu gibi banyoda belirmemişti elbette.

Yansıma bakıp yüzümü buruşturdum. Ciddi sorunlarım vardı. Ne olduğunu biliyordum. Yeşil gözlü canavar, kıskançlık. Peki kıskançlık neden yeşil gözlü bir canavardı? İnsanlar neden “kıskançlıktan yeşile döndü” derdi ki? Yeşil rengin nesi vardı? Acaba bu yüzden mi bazı paralar yeşildi? Bunu gerçekten Google’da aramam gerekiyordu çünkü...

“Hâlâ orada mısın?” Neyse ki Roth’un sesi beni düşüncelerimden çekip çıkardı. “Telefonu yüzüme mi kapattın yoksa? Bu hoş olmazdı. Duygularım incinirdi.”

“Hâlâ buradayım. Layla yanında mı?” diye sordum.

“Hayır” diye cevapladı. “Bunun bir parçası olamaz.”

Aynaya arkamı dönüp telefonu daha sıkı tuttum. Fıstık aniden belirip duvardan geçti, bir balerin gibi dönerek yatak odası ve yatak boyunca ilerledi.

“Bunun bir parçası olmak istediğimi nereden çıkardın?” diye sertçe sordum.

“Çünkü bana bir iyilik borcun var ve tahsil etme zamanım geldi.”

Şehri keşfetmeyi düşünürken aklımda bu yoktu.

Ama yapmak üzereydim işte.

Duvara yaslanıp koyu renkli güneş gözlüklerimin ardından gözlerimi kısarak baktım. Roth’u beklerken yanımdan sürekli insanlar geçti, hepsi de duraklarına yetişmek için acele ediyormuş gibi görünüyordu. Roth’un ne işler karıştırdığına dair hiçbir fikrim olmadığı için beni kaldırımdan almasının en iyisi olduğuna kadar verdim.

Benliğimin koskocaman bir parçası buna pişman oldu çünkü sadece birkaç dakikadır dışarıda olamama rağmen eriyormuşum gibi hissediyordum.

Zayne’in binasının gölgesinde dururken alnımdan ter damlaları süzülüyordu. Üzerimdeki askılı tişört ve kot pantolon incecik,

saçlarım ıslak halde topuz yapılmış olsa da sokağın ortasında tüm kıyafetlerimi çıkarmama çok az kalmıştı.

Potomac Dağları'nda da hava sıcaktı ama dağ havası ve açık alanlar sayesinde her zaman serin bir esinti olurdu. Burada yalnızca yüksek binaların arasında dolaşan sıcak, kirli ve kötü kokulu cereyanlar vardı.

Bakışlarımı kaldırımdan çekip sarı taksiler ve siyah arabalarla dolu sıkışık sokağa döndüm, damarlarımda gergin bir enerji dolaşıyordu. Boynumun arkasındaki sıcak karıncalanma, iblislerin varlığına dair beni uyarıyordu ama hiçbirini yakınımnda değildi.

Ancak ben biriyle buluşup bir yerlere gidecektim.

Bir iyilik için.

Cehennem Veliaht Prensi'ne borçlu olduğum bir iyilik için.

Kahretsin.

Roth'un sadece bir Asilkan'ın kendisine borçlu olmasını istediği için Misha'yı bulmak konusunda bize yardım ettiğini unutmamıştım ama bu zihnimin en ön sırasında değildi.

İblis prensin kendi başına çözemediği neyi yapabileceğimi bilmiyordum. Her türden kışkırttığım harika yetenekleri vardı ve Zayne'in bunu duyunca mutlu olacağını sanmıyordum. Benden önce dönüp beni evde bulamama ihtimaline karşı Zayne'e mesaj atmam iyi olurdu ama bunu yaparsam durumu sorgulardı. Üstelik bu soruları cevaplayamazdım. Bununla kalmaz, muhtemelen Roth'un benden istediği iyiliği engellerdi ve itiraf etmek gerekirse ne olduğunu acayip merak ediyordum.

Dikkat dağıtma ve kaçınma, gelmiş geçmiş en iyi başa çıkma yöntemleriydi. Dünya genelindeki terapistler istediklerini söyleyebilirlerdi.

Ayrıca Zayne çok gizli işler yapmakla meşguldü.

Roth'un istediği şeyin çok kötü bir şey içermediğini umdum.

Ağırlığımı diğer bacağıma vererek kollarımı göğsümde kavuşturdum, sıcak bir rüzgâr tişörtümün eteğini yakalayıp kenarlarını dalgalandırdı. Şu anda belime takılı ince ve hafif demir hançerler o tişörtün altındaydı. Roth çoğunlukla havalı bir iblis olabilirdi ama

ben aptal değildim. *Asaletim* varken hançerlere ihtiyacım yoktu ancak her yerde de *asaletimi* çıkarıp partiyi başlatamazdım.

Asaletim partiyi bitirmek içindi.

Bulanık araçlar yavaşladı, şık ve lüks görünen bir araba kaldırıma yaklaşırken boynum ve omuzlarımdaki titrek sıcaklık arttı. Renkli cam açıldığında, “Hey, Melek Yüz, bir gezintiye çıkmak ister misin?” dedi Roth.

Gözlerimi devirdim. Kendimi binanın yan duvarından ittirip telaşla gelen insanların beni ezmemesi için yavaşça ilerledim. Eğilip pencereden bakmak istedim fakat arabanın kapısı ben hiç dokunmadan açıldı.

Yine. Çok işe yarar yeteneklerdi bunlar.

“Bin” dedi Roth’un sesi karanlıktan.

Tereddüt ettim. “Lütfen demeye ne oldu?”

Cevap olarak kasvetli bir kahkaha attı. “O kelime lüğatimde yok.”

Mızmızlanarak arabaya bindiğimde soğuk hava vücuduma çarptı. Roth direksiyon başındaydı, baştan ayağa siyahlara bürünmüştü ve tamamen hayal ürünü bir iblis prens gibi görünüyordu.

Yüzük takılı bir parmağını direksiyona hafifçe vurdu. Yüzükleri gümüştü ve üstlerinde birtakım işaretler vardı ama ne olduklarını anlayamamıştım.

Bakışlarım arabanın iç tarafında gezindi. Filmleri camlara rağmen güneş gözlüğümü takmam gerekiyordu ama parlama her zamanki kadar kötü değildi. Direksiyonda altın bir amblem vardı.

Bu bir Porsche miydi? Aman Tanrım, arabada neden bu kadar çok düğme vardı? “İblislik iyi para kazandırıyor olmalı.”

“Veliaht Prens olmak kazandırıyor.” Roth sırtarak arabayı kaldırımdan uzaklaştırdı.

“Eee, Layla ne yapıyor?”

“Şu anda Cayman’la birlikte *Doctor Who* maratonu yapıyor” diye cevapladı. “Ve ben o hayatın hiçbir şekilde parçası olmak istemiyorum.”

Göğsümde minik bir hüznün topu oluştu. Film ve dizi maratonları... Eskiden bunu arkadaşlarımla yapardım.

Jada'yı özlüyordum.

"Güzel vakit geçiriyor olmalı. Ne iyilik istiyorsun?"

"Lafı dolandırmayı sevmiyorsun, değil mi?" Porsche ışıktaydı. "Zayne'e benimle dışarı çıkacağını söyledin mi?"

"Hayır." Güldüm. "Bu iyilik her neyse hoşnut olacağım sanmıyorum."

"Neden? Bana güvenmediğini mi düşünüyorsun?"

Kollarımı göğsümde kavuştururken sessiz kaldım.

Roth kıs kıs güldü. "Benim kötü bir örnek olduğumu biliyor."

"Yani bu iyilik senin kötü örnek tarafına mı düşüyor?"

"Ah, kesinlikle öyle." Araba tekrar ilerlemeye başladı. Pencereden akıp giden binalar bej renkli bulanıklıklardan ibaretti. "Yardıma ihtiyacım var."

"Bunu anladım zaten." Ona doğru döndüm.

Yüzünde tekrar hafif bir gülümseme belirdi. "Bambi'yi hatırlıyor musun?"

Roth'u görür görmez terkedilmiş bir yavru köpek gibi etrafında dönen Hummer büyüklüğündeki yılan aklıma geldi. Evcil hayvanlar genellikle onları kontrol eden iblisin vücudunda dövme olarak bulunurdu ama Bambi şimdi o lanet cadı meclisiyle birlikteydi. Yakında kendilerini bir ateşin ortasında bulmalarını umuyordum. Roth'u başımla onayladım. "Cadı Faye'in yanındaki dev yılan."

Başını eğerek onayladı. "Bambi uzun zamandır benimle. Hayvanlarım arasında bir gözdem yok ama o benim için özel." Roth gözlerini yoldan ayırmıyordu. "Layla klanı tarafından yaralanınca onu iyileştiremedim. Çok kötü durumdaydı ve..." Dişlerini sıkı. "Ölüyordu. Onu kurtarmak için her şeyi yapardım."

Zayne bunların çoğunu anlatmış olmasına rağmen sessiz kalıp onun konuşmasına izin verdim.

"İyi cadılar var, kötü cadılar var. Faye'in meclisi Layla'nın annesi Lilith'e tapıyor. Bu yüzden hangi tarafta yer aldıklarını tahmin etmek zor değil."

Katledilen insanlar üzerinde kullanılmak üzere büyü satmakta hiçbir sorun görmeyen taraftaydılar. Öfke içimde kabarcınca tenim karıncalandı.

“Lilith’in gözünde artı puan kazanmak için onu kurtarmaya yardım edeceklerini düşündük” diye açıkladı. “Cayman onları görmeye gitti ve bir tedaviyle geri döndü. Daha sonra karşılık olarak Bambi’yi istediklerini öğrendim.”

“Önceden bilmek bir şeyi değiştirir miydi?”

“Hayır” diye cevapladı tereddüt etmeden. “İsteselerdi onu kurtarmak için canımı bile verirdim.”

Bunu zaten tahmin etmiştim ama yine de şaşırdım. Hareketleri hiç de iblis gibi değildi.

“Reddedebilirdim” diye ekledi.

“Neden etmedin?”

“Cayman ölürdü. O bir iblis simsar Melek Yüz. Hayatları verdikleri sözlere bağlıdır.”

Yüzüne bakakaldım. Yine hiç iblis gibi olmayan bir davranıştı.

“Sonuç olarak, Bambi’yi geri istiyorum ve sen de onu almama yardım edeceksin.” Arabayı park etti.

Gözlerimi kırptırdım. “Nasıl yardım edeceğim?”

Roth gülümseyince boyumda buz gibi bir ürperti hissettim. “Asilkan gücünü kullanarak o meclisi ortadan kaldıracaksın.”

Asaletim bir kıvılcım olarak başlayıp harıl harıl bir ateşe dönüştü.

İşte bu tam olarak bir iblisten gelebilecek bir istekti ama yine de şoke oldum. Roth'a hayretle bakarken onu yanlış duyduğumdan emindim.

Ciddi ciddi benden sadece birini değil, bir meclisi öldürmemi mi istiyordu? Kötü insanları. Bize ihanet eden kötü insanları ama yok artık... ciddi olamazdı.

Cadı meclisini öldürmemi istemedenden önce tatlı bulacağım bir kahkaha attı. "Yüzünü bir görebilsen keşke."

"Tüm yüzümde '*Yok artık!*' yazdığını bilmem için görmeme gerek yok" dedim ona.

Roth bana doğru eğildiğinde gerildim. Gülümsemesinin genişlemesine bakılırsa o da bunu fark etmişti. "Kim olduğumu unutmuş gibisin."

"Hayır." Tüm vücudum kaskatı kesildi.

"Bundan emin misin?" Koyu renk kaşlarından biri kalktı. "Çoğu insan özümün ne olduğunu, kim olduğumu unutuyor."

"Öyle mi?" diye mırıldandım.

Başıyla onayladı. "Layla'ya duyduğum sevgiyi içimde filizlenip sonunda saf ve aydınlık bir çiçeğe dönüşecek bir iyilik tohumu sanıyorlar."

"Bunu *bir saniyeliğine bile* düşünmedim."

"Ama çoğu düşünüyor, muhtemelen Taş Kalpli bile" diye cevapladı Roth. "Diğer pek çok iblis gibi. Faye ve meclisi de böyle düşünüyor. Bunu nereden bildiğimi merak ediyor musun?"

"Süper gizli, ekstra özel bir iblis yeteneğinle mi?"

Kahkaha attığında tüylerim diken diken oldu çünkü sesi du-man ve kül gibi üzerime çökmüştü. "Çünkü bana ihanet etmeyi akıllarından geçirebilmeleri için, yumuşayıp iyi bir şeye dönüşen bir iblis olduğuma inanmaları *gerekiyordu*."

"Ya..." diye mırıldandım. Roth'un teni mi inceliyordu?

"Ama sana küçük bir sır vereceğim yarı melek dostum. Çünkü sen de aslında kim olduğumu anlamıyorsun." Parmağıyla burnu-mun ucuna dokundu. Elini hareket ettirdiğini hiç fark etmediğim için irkildim. "Benliğimin her hücresi ve molekülü Layla'yı istiyor, ona ihtiyaç duyuyor ve onu arzuluyor. İnsanlar buna aşk diyor. Ben buna saplantı diyorum. Aynı şey sanırım ama ben bir iblisim Trinity. Çok bencilim ve gerçekten önemsedğim çok az şey var. Bazen algıladığım kadarıyla iyi davranışlarda bulunabilirim ama bunları yalnızca Layla mutlu olsun diye yapıyorum. Çünkü o mut-lu olmadığında, onu üzen kişiye *gerçekten* çok kötü şeyler yapmak istiyorum."

Bunların hepsi bir noktada romantik şeylerdi. Ayrıca çok rahat-sız ediciydi.

Elinden uzaklaştım. "Pekâlâ. Paylaştığın için teşekkürler ama..."

"Ama günün sonunda ben Cehennem Veliaht Prensi'yim. Be-nimle uğraşmak istemezsin."

İçimdeki *asaletin* alevlendiğini hissettiğimde dişlerimi sıktım. "Günün sonunda ben de hâlâ seni bir avuç küle çevirebilecek bir Asilkan'ım. Yani *benimle* uğraşmak istemezsin."

"Doğru ama bildiğim başka bir şey daha var. Ne merak ediyor musun?" Arkasına yaslanıp kolunu direksiyona bıraktı. "Damarla-rında bol miktarda melek kanı dolaşıyor olabilir ama sen de benim kadar kutsallıktan uzaksın."

"Bu da *ne* demek oluyor?" diye sordum. Midemin derinliklerindeki güç kıvılcımını görmezden geliyordum.

Roth bana baktı. "Meleklerin insanlarla yaramazlık yapması çok uzun zaman önce yasaklandı. Bunu kim yaptı biliyor musun?" Arabasının tavanını işaret ederek Tanrı'ya atıfta bulundu. "Dünyayla oyun oynamaya karar veren büyük bir kötülüğe karşı savaşmak için yaratılmış olabilirsin. Ancak tüm Gardiyanlar gibi, sen de bir şekilde iblislerden üstün olduğunu düşünürsen, nereden geldiğini unutma. Saf bir günahtan yaratıldın sen."

"Kusura bakma ama Gardiyanlar iyi-kötü piramidinde iblislerin üstünde kalıyor."

Roth başını yana eğip yüzümü inceledi. Sonra başını iki yana sallayarak derin bir kahkaha patlattı. "Sen de mi?"

"Ben de mi ne?" Sinirlendim.

"Gardiyanların nasıl yaratıldığına dair hiçbir fikrin yok, değil mi? Tanrı'nın onları yeryüzündeki iblis vebasıyla savaşmak için mi yarattığını sanıyorsun?"

"Yani... evet."

"Yani hayır" dedi elini dağınık siyah saçlarından geçirerek. Sonra kıs kıs güldü. "Layla'nın bile haberi yoktu."

"Neyden?" Sabrım taşmak üzereydi, dizlerimi sımsıkı birbirine yapıştırdım. "Biliyor musun, boş ver gitsin. Hikâye zamanı harikaydı cidden ama ben zaten senin bu dünyada yürüyen en kötü iblis olduğuna yüzde yüz ikna oldum. Herkes seni görünce tir tir titreyip çığlık atmalı. Yine de bunların hiçbirisi benden bir grup cadıyı öldürmemi istemenle alakalı değil. Sana bir iyilik borcum olduğunu biliyorum ancak benden bunu isteyeceğini hiç düşünmedim."

"İyiliğin ne olduğunu bilmemek önemli değil. Buna rağmen anlaşmayı yaptın Melek Yüz."

"Bunun için neden yardımına ihtiyacın olduğunu bile bilmiyorum."

"Normalde ihtiyaç duymazdım ama Bambi için anlaşma simsarlığını üstlenen kişi Cayman. Anlaşmadan dönersem o ölür."

Cayman'ı severim ama Layla onu *gerçekten* çok seviyor. Cayman ölürse Layla ağlar. Layla üzülürse neler olacağını az önce konuştuk. Neyse ki cadı meclisi henüz şehri terk etmedi ama söylentilere göre yakında bunu yapacaklar. Şimdi harekete geçmemiz gerekiyor."

"Telefonunda *Candy Crush* oynarken benden herkesi yok etmemi mi bekliyorsun?"

"*Candy Crush* değil. Muhtemelen *Wordsy* oynayacağım."

"Wordsy mi?"

"Kelimeleri bir araya getirmeyi seviyorum ama evet. Beklentim bu."

"Ben insanları öldürmem Roth."

"Öldürdüğünü düşünmedim. Sana ya da başkalarına zarar vermek isteyen varlıkları ve iblisleri öldürdüğünü sanıyordum. Bazen bunlar insan da oluyor. Bazen Gardiyanlar ve... eski dostlar."

Bütün vücudum geri çekildi. "Biliyor musun, senden hoşlanmaya başlamıştım ama tam bir pisliksin."

Tek omzunu silkti. "Zaman zaman sana ihanet eden cadıları da öldüreceksin. Yoksa Faye'in onu görmeye gittiğimizi Aym'a söylediğini ve bunun da âşık olduğun Gardiyan'ı neredeyse öldüren olaylar zincirini başlattığını unuttun mu?"

Hayretle ona baktım. "Zayne'e âşık değilim."

Tek kaşını kaldırdı. "Benim hatam."

"Değilim" diye tekrarladım. Kalbim nedense çok hızlı atıyordu. "Onu önemsiyorum. Hepsi bu kadar."

Roth omuzlarını silkti. "Nasıl dersin. Soru ortada duruyor. Bu cadı meclisinin ne yaptığını unuttun mu?"

Aldığım nefes boğazımda sıkışıp kaldı, ellerimi yumruk yapıp sıktım. "Hayır, unutmadım."

"O zaman bunun yüzünden Layla'nın yaralandığını ve âşık olmadığını ama önemsedığın Gardiyan Zayne'in neredeyse öldüğünü de unutmadığından eminim."

"Tabii unutmadım." Zayne'in yaralı görüntüsü zihnimde belirince kalp atışlarım hızlandı. Onun kömürleşmiş etinin kokusunu asla unutmayacaktım.

“Peki o nasıl ölmedi?” diye sordu.

“Sana söylemedi mi?” Roth ve Layla’nın, Zayne’in yeni süper statüsü hakkında ne kadar bilgi sahibi olduklarını bilmiyordum.

“Baban yüzünden, değil mi?”

Cevap vermedim.

Roth karşıya bakarken bir an sessizlik oldu. “Zayne artık senin Koruyucun, değil mi? Bağlı ve gerçek Koruyucun.”

Roth sadece iyi bir tahminde mi bulunmuştu yoksa benim bilmediğim bir şey mi biliyordu? Hiçbir fikrim yoktu ve dizlerimde duran ellerim terlemeye başlamıştı. “Öyle” dedim. “Hep öyle olması gerekiyordu.”

“Öyle mi?”

Dizlerimi serbest bıraktım. Babamın Layla ve benim için söylediklerini, Matthew’un doğruladıklarını ona söylemek istemiyordum.

“Öyle” diye tekrarladım.

Roth bana göz ucuyla baktı. “Eğer baban sana bağlanmasına karar vermeseydi Zayne şu anda ölmüş olurdu. Layla yıkılırdı ve senin de en az onun kadar, hatta daha da kötü hissedeceğinden eminim.” Bir sessizlik oldu. “Sadece onu önemsesen bile.”

Bunu duymazdan geldim çünkü hem Zayne’i hem de Misha’yı kaybettiğim hayal dünyasında kaybolmuştum. İyileşebileceğimden emin değildim.

“Bize ihanet ettiler Trinity. Sonuçlarının ne olacağını bilerek bize ihanet ettiler. Evet, evcil hayvanımı geri istiyorum. Fakat aynı zamanda bunun bedelini ödemelerini de istiyorum” diye devam etti. “Ve senin de istediğini biliyorum. İçindeki öfkenin kokusunu alabiliyorum. Bana acı biberi hatırlatıyor. Sen de onların bedel ödemesini istiyorsun. Bazen kısasa kısas en doğru yoldur Melek Yüz.”

Başımı çevirip pencereden dışarı baktım. Sokağın karşısında sadece gri bir bulanıklık görüyordum ama görüşüm kristal kadar berrak olsaydı bile, o anda herhangi bir şey görebileceğimden şüpheliydim. İblisin kokusunu alabildiği öfkemi bastırmaya çalıştım

ama hiçbir faydası olmadı. Öfke *asaletimle* iç içe geçmişti, beni içten dışa yakıyordu, kullanılmak ya da yenmek istiyordu.

O öfke özgür kalmak istiyordu. Misha'yı öldürdüğüm zaman her şey bitmemişti, tam orada başlamıştı.

Roth haklıydı. İntikam istiyordum çünkü Faye ve olaya karışan diğer herkes ölmeyi hak ediyordu.

Layla yaralanmıştı.

Zayne ölümden dönmüştü. Bize ihanet etmemiş olsalardı o gecenin farklı geçip geçmeyeceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ama yaşananlarda meclisin büyük rolü vardı ve o gecenin kalıcı sonuçlarına katlanmayı hak ediyorlardı.

Faye başına ne gelirse gelsin hak ediyordu ama intikam peşinde koşmak doğru bir davranış değildi.

Bunu altı yaşında, parkta salıncağa binmek için beni deviren bir çocuğu ittiğimde öğrenmiştim. Annem öğretmişti. Annem beni karşısına oturtup iki yanlışın asla bir doğru etmeyeceğini anlatmıştı. Misha küçükken antrenmanlarda beni alt ettiğinde ayakkabılarını saklayarak, en sevdiği cipsleri ve kurabiyeleri alıp yiyerek ya da çöpe atarak karşılık verdiğimde Thierry bunu defalarca pekiştirmişti.

Off, nasıl da yaramazdım.

Faye'i ve cadı grubunu öldürmek, Misha'nın ayakkabılarını saklamak veya en sevdiği cipsleri atmakla aynı şey değildi elbette. Daha çok, annemi öldürdükten sonra Ryker'a yaptıklarına benziyordu.

Onu öldürmüştüm.

Anında ve hiç pişmanlık duymadan.

Kimse beni bu yüzden cezalandırmamıştı. Onu öldürdüğüm gerçeğine hiç kafa yormamıştım. Benim yaptığım onunkilerle kıyaslandığında pek de önemli gelmemişti.

Ancak koşullar aynı değildi.

Yoksa öyle miydi?

Ryker'ı öldürmek anlık bir intikam eylemiydi. Suçlar farklıydı. Misha'yı... öldürmek de öyle. Aynısıydı. Bunu yapmak *zorundaydım*.

Asaletim midemin derinliklerinde yanıyor ve nabız gibi atıyordu. Kuvvetimin ve kudretimin kaynağıydı. Damarlarımda Cennet'in ateşinden doğan bir silah dolaşıyordu ve kullanılmak istiyordu. Roth'un isteği şey için. Aklım karışmıştı, gücümün böyle bir talepten kaçması gerekmez miydi? Yoksa yanlış mı düşünüyordum? Belki de Roth'a bir iyilik borcum olduğu için değil, cadı meclisi Haberci'ye dolaylı yoldan bağlı olduğu için bunu yapmam gerekiyordu. Senatör Fisher'ın, benim büyüdüğüm Gardiyan kömününe saldıran insanlara büyüleri koruma sağlamasına yardım etmişlerdi. Bu şekilde, Haberci'yle bağlantılı olan Misha ve Bael'e de fayda sağlamışlardı.

Dün gece ölen Gardiyan'ı düşündüm. Terkedilmiş binada enfekte olup çürümeye terk edilen masum insanları düşündüm. Cadılar bunların hiçbirini doğrudan yapmamış olsalar da resmin bir parçası olmuşlardı.

Derin bir nefes aldım ancak boğazıma takılıp kaldı.

"Peki ya reddedersem?" diye sordum ötesini göremediğim pencereden bakarken.

Roth hemen cevap vermedi. Aramızda uzun bir sessizlik oldu. "Yapacağını sanmıyorum, neden bu soruyu soruyorsun?"

Aldığım nefes konusunda yanılmışım, bir yere gitmişti. Hava göğsümde giderek büyüdü. *Asaletim* bir sıcaklık patlaması gibi atınca baskı azaldı. Düşüncelerim hızla akıp giderken apaçık bir gerçeği kabullenmeye çalıştım... cadı meclisini ortadan kaldırma isteğimi.

Onlara yaptıklarının bedelini ödetmek istiyordum.

Roth'un bu isteğinden dolayı ona çok kızmamıştım. Elbette sinirliydim, alçak iblis intikam arzumu kendi pis işlerini yaptırmak için kullanıyordu. Ama onun büyük arzusunu anlıyordum ve bu anlayış öfkemi bir nebze de olsa yatıştırıyordu.

Kot pantolonumun cebine sakladığım telefona uzanırken durdum. Kimi arayacaktım ki... Zayne'i mi? Evet.... Evet, ona ulaşmaya çalışıyordum ve bu tuhaf değil miydi? Nedeni bağ olmalıydı çünkü ben nadiren birilerinden akıl alırdım. Kimseyle konuşma-

dan canımın istediğimi yapardım. Jada'ya, hatta Misha'ya bile sormazdım. Her şey kötüleşmeden önce bunu yapmazdım. Zayne ne söylerdi? Bunu onaylayacağını sanmıyordum.

Onu tanıyorsam, daha az ölümcül bir alternatif bulurdu.

Gözlerimi açıp yan tarafa döndüm. Roth merakla beni izliyordu, ne söyleyeceğimi görmek için bekliyordu ama çoktan onu reddetmeyeceğimi söylemişti. "Peki ya Faye'in, Bambi'yi onu öldürmeye gerek kalmadan serbest bırakmasını sağlarsam?"

Dudakları esrarengiz bir tavırla hafifçe yukarı kıvrıldı. "Eh, bunu nasıl başarabileceğinize bir bakalım."

"Taş Kalpli'yle aranız nasıl?"

Roth'a sert bir bakış attım. Faye'in topluluğunun düzenli olarak takıldığı otelin on üçüncü katındaki aşırı sıradan koridorda ilerlemeye devam ettim. "Zayne hakkında konuşmuyorum."

"Nedenmiş o?"

Başımda duran güneş gözlüğünü düzelttim. "Sebeplerin listesi, bu koridorda yürüyeceğimiz süreden daha uzun olurdu."

"Bana *CliffsNotes* versiyonunu ver."

"Birincisi, seninle Zayne hakkında konuşmayacağım."

"Cehennem Veliaht Prensi olduğum için mi?" Bana dönüp bilmiş bir tavırla baktı.

"Hayır." Duraksadım. "Çünkü âşık olduğu kızın sevgilisisin ve Zayne'e dair kişisel bir konu hakkında seninle konuşmak yanlış hissettiriyor."

"Hımm." Roth durdu. "Âşık olduğu mu? Yoksa sevdiği mi?"

Kehribar rengi gözlerine baktım. "Kısa bir süre önce onun Layla'ya hâlâ âşık olduğunu söyleyen sen değil miydin? Onu kurtarmak için üstüme basıp geçeceğini söylemiştin?"

"Ama geçmedi, değil mi?"

Şaşkınlıkla dönüp ona baktım. "Ne?"

"Senatörün evindeki gece. Layla yaralandığında, ona ulaşmak için senin üstüne basıp geçmedi" diye hatırlattı. "Yanında savaşmaya devam etti ve daha bağlanmamıştınız bile." Kısa bir an durdu. "En azından metafiziksel bağlamda."

Ağzından çıkanı duymadığını söylemeye yeltendim ama sonra sessizleştim çünkü haklıydı. Zayne, Layla'yı kurtarmak için yanımdan ayrılmamıştı. Bu da ne anlama geliyordu şimdi?

Hiçbir şey.

"Yanıldın mı yani?" diye meydan okudum. "Bunu mu söylüyorsun?"

Roth omuzlarını silkti. "İlk defa olmuyor."

Alayla güldüm. "Gerçekten mi?"

Gülümsedi.

"Bak, bu o anlama gelmiyor" dedim. "Eğer geliyorsa bile –ki bu Kuzey Amerika kıtasının tamamı kadar büyük bir *eğer*– biz birlikte olamayız. Asilkanlar ve Koruyucular arasında bir şeyler olması yasak."

"Yasak değilse ne zevki var?" Ellerini ceplerine soktu ve dönüp yürümeye başladı. "Geliyor musun?"

Yüzümü buruşturarak bir an sırtına baktıktan sonra ona yetiştim. Çok tanıdık bir melodi mırıldanıyordu ve ne olduğunu bulana kadar beni deli edecekti.

"Bir planın var mı?" diye sordu.

Az kalsın gülecektim. "Elbette var."

Bu çoğunlukla yalandı. Faye'i kutsallıkla tehdit edip korkutmaktan başka bir planım yoktu.

Bir saniye... Cadılar, İsa'ya iman ediyor muydu ki? Hiçbir fikrim yoktu.

"Bunu izlemek ilginç olacak" diye yorumladı. "En azından Zayne'le antrenman yaparken sizi izlemek kadar ilginç."

Koridordaki köşeyi dönerken ona karanlık bir bakış attım. Nihayet karşımıza bir restoran çıkmıştı. Koridorun sonundaki restoranın renkli cam pencerelerinin ve duvarlarının üzerinden görebildiğim tek şey tavandaki loş ışıklardı.

İçeride kaç kişi vardı? Hepsi cadı mıydı?

Roth durup sağ elini kaldırdı, parmaklarını şaklattı ve sert bir çatırtı duydum. Koridora yanmış plastik kokusu yayıldı. "Kame-

ra" dedi çenesiyle köşeyi işaret ederek. "Hiçbir kanıt kalmayacağından emin olmak istedim. Her ihtimale karşı."

Her ihtimale karşı...

Tepeden tırnağa ürperdim.

"Ama unutma, Faye hâlâ Bambi'ye sahipken onu öldüremezsin. Bambi de ölür. Bunu yapma." Önümüzdeki kapıya uzandı.

"Bekle..." dediğimde bana döndü. "Bu sadece Faye'in yapmaya karar vereceği bir şey mi?"

"Başcadı'nın arkasından iş çevirmedikleri sürece meclis demokratiktir. Bütün meclisin desteği olmadan hiçbir karar alınmaz" diye cevap verdi. "Yani sadece suç ortağı değiller."

Kahretsin.

Cadı meclisleri hakkında çok şey bilmiyordum. Ama meclis lideri olan Başcadı'nın ne kadar güçlü olduğundan ve arkasından iş çevirmenin nasıl bir çılgınlık olduğundan haberim vardı.

İş oraya varırsa tüm bir cadı meclisiyle uğraşmaktansa tek bir cadıyı ortadan kaldırmak daha kolay olurdu. Ama bir düşününce... "Bu mecliste kaç cadı var?"

"Gerçekten bilmiyorum." Yüzünü benden uzağa döndü. "Elliden biraz fazladır sanırım."

Elliden biraz fazla mı?

Elli?

Kendi söylediği şeyi duyuyor muydu acaba? Belki de hepsi içride değildi. Roth'un benden hepsini teker teker avlamamı beklediğini sanmıyordum. Bu çok zaman alırdı ve Zayne dönmeden işi kesinlikle bitiremezdim.

Kendimden biraz korkarak başımı iki yana salladım. Elli veya daha fazla cadıyı öldürmenin ne kadar zaman alacağını düşünüyordum.

Hayatım boyunca aldığım hangi kötü karar beni buraya getirmişti ki?

Gözlerim Roth'un siyah tişörtünün sırtına kilitlendi. *Ah, işte buldum. Tam şurada duruyor. Lanet bir iblis prence iyilik borçlanmayı kabul etmek. Zayne'in hatasıydı bu, öyleydi kesinlikle. Beni Roth'la*

o tanıştırmıştı sonuçta. Zayne'i görür görmez yumruğumu boğazına indirecektim.

Şimdi düşününce... Roth onun evde olmadığını nereden biliyordu? Şansı mı yolunda gitmişti yoksa dünkü ziyareti bununla mı alakalıydı? Roth'un aslında canı sıkılmamıştı ve Zayne'in evden gitmiş olduğunu mu umuyordu sadece? Ben bunu sormadan restoranın kapısını açtı. Etrafa *jazz* melodileri ve konuşma sesleri yayıldı. Geçen sefer geldiğimizde orada olan koyu renk saçlı kadın yine karşılama masasının arkasında duruyordu.

Kapı arkamdan kayarak kapanırken ağzını açtı. Kilidin bir *tık* sesiyle oturduğunu duyunca bunun Roth'un işi olduğunu anladım.

"Bizi beklemiyorlar Rowena. Biliyorum." Roth elini kaldırarak konuşmasına fırsat vermeden kadını susturdu. "Umurumuzda değil."

Bu sözler cadının çenesini kapamaya yetti ve gözlerinde uğursuz bir şey parıldadı. Hiçbir şekilde insani olmayan bir şey. Bir nevi benim gibi. Bakışlarını bana çevirdikten sonra endişe sebebi değilmişim gibi hemen uzaklaştırdı. "Faye'e burada olduğunuzu haber vereceğim."

"Sen en iyisi orada durup ne yapıyorsan ona devam et. Biz yolumuzu biliyoruz."

Öyle de yaptık. Rowena bundan hoşnut değildi, söylediklerimize kulak asmadı. Yanından geçerken bir telefona uzandığını fark ettim. Hareketleri hızlı ve sarsaktı, sergilediği umursamaz maske çatırdamaya başlamıştı.

Localı masalardan oluşan labirenti geçerken içeride en az yirmi cadı olduğunu fark ettim. Bunların işi falan yok muydu?

Geçen sefer olduğu gibi, masalarının yanından geçtiğimiz sırada konuşmalar kesildi. Çatallar yolun yarısında durdu. Kaşıklar kâselerde şangırdadı. Dudakların önünde plastik pipetler sallandı.

Eh, burası çevreye duyarlı olmayan tek yerdi. Bu da hepsini yok etmem gerektiği takdirde kendimi kötü hissetmemem için bir sebep daha vermişti bana.

Roth'u takip ederken içimden bir ses olabileceklerden korkmadığımı söylüyordu. Sadece öfke hissediyordum. Cadı meclisiyle Misha'nın yaptıklarına ve Zayne'le benim için bunun ne anlama geldiğine öfkeliydim. Roth'un beni içine sürüklediği bu lanet duruma karşı da öfke hissediyordum.

Bir de *asaletimi*.

Damarlarımda vızıldayarak dolaşıyordu, parmaklarımın ve dudaklarımın karıncalanmasına neden olmuştu. Bu garipti çünkü zombilerle savaşırken bir an bile içimden çıkmak için çırpındığını, kullanılmak istediğini hissetmemiştim. Bu o zaman gerçekten tehlikede olmadığım için mi olmuştu, yoksa şimdi olduğumu hissedip mi tepki veriyordu?

Hiçbir fikrim yoktu.

İlerideki locanın masasından bir kadının kalktığını gördüm ve yüz hatları bulanık olsa da Faye olduğunu anladım.

"Otur" diye emretti Roth. "Tekrar kısa bir sohbet etmemiz gerekiyor."

Faye'in küt kesilmiş koyu saçları, o başını sırayla ikimize çevirirken yüzünün etrafında sallandı. Elini koluna doğru kaldırdığında parmakları karanlık bir gölgenin etrafında sıkıca kıvrıldı.

Roth yüzünü buruşturdu. Cadının bir şekilde en son geldiğimizde yaptığı gibi Bambi'nin teninden çıkmasını engellediğini fark ettim.

Bu da iblis prensin keyfini epey kaçırmıştı. Roth'un gözleri parlak, yoğun bir kırmızıyla parladı. Sonra sakinleşerek donuk bir kehribar rengine döndü.

Faye yavaşça otururken ifadesini toparladı. "Bu beklenmedik ziyaretin şerefini neye borçluyum?"

"Şeref mi?" Roth'un kahkahası karanlığa sarılı ipek bir kumaş gibiydi, Faye'in karşısına oturup bana yer açmak için kaydı. "Bizi gördüğüne şaşırmış gibisin."

Ellerim kucağımda otururken Faye'e baktım, geçen sefer yapmadığım biçimde onu inceledim.

Gençti, belki yirmili yaşların ortasındaydı ve sokakta her gün karşılaşılacak normal bir kadın gibi görünüyordu. Ailesinden birinin geçmiş nesillerde bir iblisle ilişki yaşaması nedeniyle iblis kanı taşıması dışında çoğunlukla insandı. Cadılara yeteneklerini veren ve Bambi'yi bir evcil hayvan olarak kullanmasını sağlayan şey buydu. Bu cadılar, Vikan olarak adlandırılan insanlara hiç benzemiyordu. Vikan olmakta bir sorun yoktu elbette. Onlar, cadıların doğuştan gelen güçlerine sahip değillerdi.

"Elbette şaşırdım" dedi Faye. "Sizin geleceğinizi bilmiyordum ve şu anda çok meşgulüz. Daha önce de söylediğim gibi çok yakında ayrılıyoruz. Bütün meclis."

"Meşgul görünmüyorsun" diye hatırlattım. Roth öğleden sonra kestirmeye hazırlanıyormuş gibi kolunu koltuğun arkasına uzattı.

"Görünüş aldatıcı olabilir" dedi Faye bana bakmadan. Bu komikti çünkü senatöre büyü konusunda yardım etmeyi sadece bir Asilkan'ın parçaları, benim parçalarım karşılığında kabul etmişti. Bunun için bile onu öldürmem gerekirdi.

"Görünüş aldatıcı olabilir" diyerek ona katıldım, tenimde binlerce sinirli eşekarısını andıran bir öfke vardı.

Faye önündeki küçük siyah ajandayı kapatırken gergin bir edayla gülümsedi. "Sana nasıl yardım edebilirim?" Bu soruyu Roth'a yöneltmişti. Bana değildi çünkü biraz bile önemli biri olarak görülmüyordum. "En son buraya geldiğinde sana bildiğimiz her şeyi anlattım."

"Öyle mi?" diye mırıldandı Roth.

Cadı başıyla onayladı ve koltuğa sırtını yaslayıp ellerini kucağına koydu.

"Hadi saçmalamayı bırakalım" dedim bu sıkıcı oyunu oynamak istemediğim için. "Aym'a veya muhtemelen Bael'e seni görmeye geldiğimizi söylediğinizi biliyoruz. Hatta belki de Senatör Fisher'a söylemişsindir. Kime olduğunu Tanrı bilir ama *senin* söylediğini biliyoruz."

Gözleri hafifçe büyüdü. "Ben..."

"Bütün bu ben masumum tavırlarını kendine sakla" dedi Roth. Yanıltıcı derecede yumuşak bir sesle konuşuyordu. "Aym sana

ihamet etti, senin bize ihanet ettiğin gibi. Birlikte çalışacağın insanları daha iyi seçmelisin.”

Loş ışıktaki bile kendi gözlerimle Faye’in yüzünün solduğunu gördüm ve bundan sapıkça bir zevk aldım.

“Bizi gördüğün anda Aym için işlerin pek iyi gitmediğini anladığını biliyorum” diye ekledim. “Kendisi şimdilerde çok ölü sayılır.”

Hiçbir şey söylemediğinde öfkem kabardı.

“Cadılar hakkında çok şey bilmem ama iyiler ya da kötüler takımı olmamanız gerektiği izlenimine kapılmıştım” dedim. “Ama sen gidip Ölü, Şapşal ve Kötü Takım’a katılmışsın.”

“Peki sen hangi takımdasın?” Koyu renk gözlerini bana çevirdi. “Cehennem Veliaht Prensi’nin yanında oturuyorsun.”

“Hımm” diye büyük bir kedi gibi mırıldandı Roth. “Veliaht Prens deme tarzını seviyorum.”

Faye’e doğru döndüm. “Senin de söylediğin gibi. Görünüş yanıltıcı olabilir.”

Cadı yutkundü. Bir şey söylemek için ağzını açıp kapadı, sonra tekrar denedi. “Başka seçeneğimiz yoktu.”

“Her zaman bir seçenek vardır” dedi Roth. “Her zaman.”

“Anlamıyorsun. Biz onlara gitmedik. Sizden kısa bir süre sonra bize geldiler. Aynı gece...”

“Umurumda değil.” Kendi sesimi veya sistemimi işgal eden şeyi tanıyamıyordum. Sanki içimdeki bambaşka bir kişilik kilidi açıp kontrolü ele geçirmişti. “Onlara söylemek zorunda değildin ama söyledin. Bu yüzden bir tuzağa düştük. Kurulmasına yardım ettiğin bir tuzağa. Birileri yaralandı Faye.”

Kadın dudaklarını birbirine bastırıp Roth’a gergin bir bakış attı.

“Layla” diye fısıldadı Roth. “Yaralandı.”

Faye artık boğulacakmış gibi görünüyordu. “Lilith’in kızını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayız. Asla. Niyetimiz bu değildi.”

“Niyetlerin günün sonunda hiçbir anlamı yoktur. Bir çalıyı yaktığında *niyetin* yan taraftaki apartman kompleksine sıçratmak olmayabilir ama sıçradığında, yine de senin hatan olur.” Kucağımda duran ellerimi açtım. “*Niyetin* neydi? Bu bilgi karşılığında sana ne teklif ettiler?”

Başını hızlıca iki yana salladı, yemek alanına hızlıca baktıktan sonra tekrar bize döndü. "Söylemeseydik buradaki herkesi katledeceklerdi."

"Öğrendiğimizde bizim yapmayacağımızı nereden çıkardın?" diye sordu Roth.

Faye ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi.

"Sanırım hayatta kalabileceğimize inanmıyordu" dedim Roth'a, Faye dudaklarını birbirine bastırıp başıyla onayladı. Roth'un arabada bana söylediklerini düşündüm; onun ne kadar büyük ve kötü bir iblis olduğunu. Aklıma bir fikir geldi. "Seni kızdırmayı, Aym ve Senatör Fisher'ı kızdırmaya tercih ettiler ve..." Faye'e döndüm. "Roth bu işin içindeyse Layla'nın da olacağını bir saniyeliğine bile düşünmemiş olman imkânsız. Yani sadece diğer tarafa oynamakla kalmamışsın, Layla'nın Lilith'in kızı olduğu gerçeğini de pek umursamamışsın."

"Bu doğru" diye onayladı Roth. "Ve bu beni mutlu etmiyor."

"Aym gerçekten sinir bozucu ve konuşkandı. Ama o kadar da korkutucu değildi." Son kısım çok doğru sayılmazdı. Aym düşük seviyeli bir iblis değildi, Zayne'i az kalsın öldürüyordu.

Nereye varmak istediğimi anlayan Roth araya girdi. "Bael'in varlığı da... kolay etkilenenler için etkileyici olabilir belki." Faye'in yanaklarında iki pembe leke belirdi, "Ama o, ben değilim."

"Gerçekte kiminle çalışıyordun?" diye sordum çevremizdeki-lerin sustuğunu fark ederek. "Seni ve meclisini bize karşı gelecek kadar aptallaştıran kim?"

"Sadece senatörle konuştuk, dediğim gibi..."

"Onun masum insanları top yemine dönüştüren büyüü nenden istediğini *bilmediğini* söyledin" diyerek sözünü kestim, kalbim çok hızlı atıyordu. "Ama ben sana inanmıyorum. Misha'yı tanıyor muydun?"

Dudağını büzdü. "Onun kim olduğunu bilmiyorum ve benimle böyle konuşmadan önce iki kere düşün insan. Birkaç kelimeyle tüm soyunu lanetleyebilirim."

Neredeyse ona gülecektim. Neredeyse. "Misha, Aym ve Bael ile çalışan bir Gardiyan'dı."

"Evet? Ne olmuş?" Omzunu silkip Roth'a odaklandı. "Bizim Gardiyanlarla işimiz olmaz. Asla."

Sözlerinden şüpheliydim ama Roth başını eğdi. "Cadılar, Gardiyanlara güvenmez. İblis kanı olan her şeyi ayırım gözetmeksizin öldürmeleri yüzünden. Ama şunu söylemesem olmaz, eğer beni kızdırmayı Aym ya da Bael'i kızdırmaktan daha mantıklı bulduysan, sana fena halde alnırım."

Faye derin bir nefes aldı ve birkaç saniye bekledi. "İlk başta sadece senatörle görüştük. Bu bir yalan değil."

"Ama?" diyerek ısrar etti Roth.

Faye gerilerek dik oturdu. "Ama sizden sonra gelen senatör değildi. Bael'di... ve haklısınız. Onun yüzünden seni gücendirmeyi göze almayız."

"Ama?" dedi Roth bir kez daha.

Faye bir bardak suya uzandı ama duraksayıp elini masanın üstüne koydu. "Sana cadı meclisinin bu şehri terk edeceğini söylemiştim. Tüm sahil şeridini terk ediyoruz. Son birkaç aydır, Başcadı bir şeylerin *büyüdüğü*nü hissediyordu. Hiçbir şekilde dahil olmak istemediğimiz bir şeyin. Bunu sana daha önce söylemiştim." Bir mendilin ucuyla oyalandı. "Zamanımız olduğunu sandık. Ama yanılmışız. O zaten burada. Haberci."

Haberci.

Faye şüphelerimi doğrulamıştı. Meclis, Haberci'yi biliyordu ve muhtemelen bilerek o yaratığa doğrudan veya dolaylı olarak yardım etmişti.

“Tanıştınız mı? Onu gördün mü?” Bunu sormuştum çünkü bana herhangi bir tarif vermesi yardımcı olurdu.

Faye başını iki yana salladı. “Hayır. Ne olduğunu bile bilmiyoruz ama Bael sizden sonra geldiğinde izlendiğimizi anladım. Burada olduğunuzu biliyorlardı.”

Roth omuzlarını silkti. “Ama bize anlattıklarınızı bilmiyorlardı. Onlara itiraf ettin ama yalan da söyleyebilirdin. Bu durum beni sıkmaya başladı Faye.”

“Bael gitmeyi planladığımızı biliyordu. Bizim hissettiğimizi biliyordu, o büyük *huzursuzluğu*. Hiçbirimizin daha önce görmediği bir dengesizlik bu.” Parmaklarını mendilden ayırmadan bakışlarını yere düşürdü. “Bael geldiğinde bize sadece senatörle değil, onun Haberci adını verdiği şeyle de anlaşma yaptığımızı söyledi. O ana kadar Haberci'nin hissettiğimiz şey olduğunu bilmiyorduk.”

“Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir şeyin adını söylediği için bize ihanet mi ettin yani?” Roth nefret dolu bir kahkaha attı. “Kötü bir seçim yaptın cadı.”

“Yeterince biliyorduk.” Kadın öne eğilerek kısık bir sesle konuştu. “Haberci’nin neler yapabileceğini gösterdi bize. Meclis üyelerimizden biri evinde öldürülmüştü. Bael’de fotoğrafları vardı.” Dudakları büzüşerek bembeyaz kesildi. “Paul. Paul öldürüldü.”

Paul’un kim olduğunu bilmiyordum.

Görünüşe göre Roth biliyordu ama umurunda değildi. “Ne olmuş?”

Faye geri çekilerek dimdik oturdu. Kendini toparlayıp konuşması biraz zaman aldı. “Ben asla... Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Fotoğrafta gözleri açıktı ve yanmıştı. Yuvalar bomboştu. Adamın dili yoktu, kulakları da... Biri ona buz kıracağı saplamış gibi görünüyordu ama adam hâlâ... gülümsüyordu. Yüzünde *mutluymuş gibi* huzurlu bir ifade vardı. Bu nasıl mümkün olabilir? Ölümü vahşiceydi. Nasıl gülümseyebiliyordu?”

Eh, bu kesinlikle iğrençti.

“Neden Bael’in bunu yapamayacağını düşündün? Gözbebeklerini yakmak çok zor değildir ve aynı şekilde, kurbanı bu süreç sırasında iyi hissettiğine ikna etmek de öyle.” Roth kolunu koltuğun sırtından çekti. “İblisler büyük insan gruplarını bir şeyler yapmaya veya hissetmeye ikna edemeyebilirler ama bir insanı? Çocuk oyuncağı.”

“İblislerin ikna güçlerine karşı korunuyoruz” diye ısrar etti Faye. “Hiçbir iblis bu büyüü bozamaz.”

Roth denemek ister gibiydi ama cadının ölüm şekli bize Haberci hakkında hiçbir şey söylemiyordu.

Faye bir kez daha ona döndü. “Layla’nın hayatı tehlikeye girdiği için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm ama senatörle bir anlaşma yaptık, siz bu anlaşmanın ortasma girdiniz ve...”

“Ah, evet. Asilkan olayı var” diye sözünü kesti Roth. “Meclisinizin yardımına karşılık size bir Asilkan vaat edilmişti.”

“Parçaları” diye hatırlattım. “Bir Asilkan’ın parçaları.”

“Evet. Bize vaat edilen buydu. Hâlâ vaat ediliyor” diye ekledi.

Öfkem kaynama noktasına yaklaşırken kaşlarım yukarı kalktı.

“Hâlâ verebileceklerini mi düşünüyorsun?”

“Neden veremesinler ki?” Bardağını havaya kaldırdı. “Biz anlaşmanın tarafımıza düşen kısmını yerine getirdik ve Aym dışında kimseyi öldürdüğünüzü de duymadım.”

Roth hareket etmeye başladı ama ben cadıya ondan daha hızlı eğildim. “Sana yüzde yüz garanti ediyorum, verdikleri sözü tutamayacaklar.”

Umursamaz, neredeyse itici bakışları üzerimde gezindi ve çoğunlukla insan olmasına rağmen insanlardan hoşlanmadığını fark ettim. Kendini onlardan biri olarak görmüyordu.

İnsanlardan sürekli olarak *onlar* diye bahsettiğimi düşünürsek, ben de kendimi öyle görmüyor olabilirdim.

“Peki bunu nereden biliyorsun?” diye sordu küçümseyen bir sesle.

Hata yapmıştı. Bu düpedüz tehlikeli ve muhtemelen çok aptalcaydı ama onu bir tekmeyeyle diğer tarafa fırlatmama ne kadar yaklaştığım fark etmemesi sinirime dokunuyordu.

Bundan sonra yapacağım şeyin ne anlama geleceğini biliyordum.

Belki buraya bir cadıyı öldürmek için gelmemiştim ama öldürecektim. Ona ne olduğumu gösterdiğim an Faye bir yük haline gelecekti, sinir bozucu bir yük. Zaten bize ihanet etmişti ve bir kez ne olduğumu öğrendiğinde, bu bilgiyi kesinlikle kendi lehine kullanacaktı.

Belki daha sonra bundan dolayı kötü hissederdim. Belki de suçluluk duygusu çeker ve içten içe çürürdüm çünkü onunla baş etmenin şiddet içermeyen bir yolu olabilirdi.

Ama o anda... umurumda değildi.

Asaletimin tenime akmasına izin verdim. Görüşümün köşeleri altın beyaza parladı. “Çünkü ben sana vaat edilen Asilkan’ım.”

İçtiği su boğazına kaçtı, gözleri fal taşı gibi açıldı ve koltukta geriye sıçradı. Bardak parmaklarının arasından kayarak masadan sekti ve Roth’un muhtemel yardımıyla cadıya ilerledi. Su sıçrayarak kucağına dökülse de Faye bunu fark etmemiş gibi bana baktı.

“Evet.” İtirafımı idrak etmesini bekledim, sonra da *asaletimi* geri çektim. Onu içeri çekmek gerektiğinden çok daha zordu. “Asla olmayacak.”

“Aman Tanrım” diye fısıldadı.

“Doğru söze ne denir?” Dirseklerimi masaya koyup çenemi ellerimin arasına aldım. “Sen sadece Cehennem Veliaht Prensi Roth’a ihanet etmedin. Bana da ihanet ettin ve o gün benim için çok önemli biri ağır yaralandı. Bu yüzden biri...” Kendimi susturdum, Misha’yla aramızda olanların cadı meclisi müdahalesinden bağımsız olarak da yaşanacağını biliyordum. “Hata yaptın. Çok büyük hem de.”

“Ondan korkuyorsun” dedi Roth yumuşak bir sesle.

“Dehşet içindeyim” diye itiraf etti cadı.

Muhtemelen bu beni kötü bir Asilkan yapıyordu ama dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı.

Faye’in bakışları yana kaydı, dudakları konuşacakmış gibi aralanmıştı.

“Aklından bile geçirme” diye uyardı Roth.

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

“Büyü yapmak üzereydi” diye cevapladı Roth. “Yanılıyor muyum? Muhtemelen bizi felç edecek ya da tavuklar gibi bağırmanıza neden olacak utanç verici bir şey. Unuttuğu şey, büyülerinin ne benim ne de melek kanı taşıyan bir varlık üzerinde kesinlikle işe yaramayacağı.”

Faye’in dudakları gerildi, göğsü inip kalktı. Aradan uzun bir an geçti. “Burada yirmiden fazla cadı var, her biri kendi alanında güçlü. Büyüler tek silahımız değil.”

“Bu bir tehdit mi?” diye sordu Roth.

“Eğer tehditse aklını kaçırmış olmalısın” dedim. “Belki de kaçırmıştır. Şimdi... bundan sonra neler olacak dersin? Bambi ve Roth’u seninle yaptığı anlaşmadan ayırıp serbest bırakacaksın.”

“Ne?” dedi Faye şaşkınlıkla. Kocaman açılmış gözlerle Roth’a baktı. “Layla’nın hayatım kurtarmak için bir anlaşma yaptık. Eğer anlaşmayı bozarsan bunun bedelini simsar iblisin öder.”

“Anlaşmadan serbest bırakılmayı Veliaht Prens talep etmiyor” dedim. Roth’un gülümsediğini bilmem için bakmama gerek yoktu. “Sana ben söylüyorum. Ona Bambi’yi geri teklif edeceksin. Seçim senin, o yüzden teşekkür ederim. Anlaşma geçersiz kılınacak.”

“Bunlar teknik ayrıntılar” diye kekeledi Faye, yanakları bir kez daha kızardı. “Bunu yapmanı senden istedi.”

“Ama anlaşmayı bozmanı isteyen ben değilim” dedi Roth ki-birli bir sesle. “Biliyorsun ki önemli olan tek şey bu.”

Faye öfkeden, korkudan ya da belki her ikisi yüzünden zangır zangır titremeye başladı. “Peki ya reddedersem? Beni öldürecek misiniz? Buradaki herkesi mi öldüreceksiniz? Çünkü yaşanacak şey bu. Bana saldırırsan beni savunacaklar.” Çenesini hafifçe eğdi, sıcak bir hava dalgası peçeteyi ters çevirerek yüzümün etrafındaki saç tellerini dalgalandırdı. “Kendimi savunacağım.”

“Bunu sen mi yaptın? Masada bir esinti mi gezdirdin?” Gözlerimi kocaman açtım. “Ödüm patladı. Bu çok korkutucuydu, bacaklarım zangır zangır titriyor.”

Roth kıs kıs güldü.

“Bambi’yi serbest bıraktıktan sonra yaşamana izin vereceğimi ne zaman söyledim ki?” dedim çenem ellerimin arasındayken. “Bu cüretkâr bir tahmin.”

Faye derin bir nefes aldı.

“Ne de olsa ölmemi istiyorsun. Beni harika parçalarımından faydalanabilmek için öldürmen gerekiyor. Bunların senden ya da cadı meclisinden başka kimseye fayda sağlayacağını sanmıyorum” dedim ona. “Tüm bu yaşananlardan canlı çıkabileceğini nasıl düşünebildin?”

“Bu çok iyi bir soru” dedi Roth. “Hanımefendiyi dinleyip bu işi kolaylaştır. Bambi’yi serbest bırakıp anlaşmayı iptal et. Ne söyleyeceğini biliyorsun. *‘İblis Cayman tarafından yapılan bu anlaşmayı bozuyor ve bu evcil hayvanı serbest bırakıyorum.’* Hepsi bu kadar. Şimdi söyle.”

“Ben...” Faye başını iki yana sallayıp titredti. Elini, Bambi’nin durduğu koluna doğru kaldırdı. İş işten geçmiş olsa da evcil hayvanı serbest...

Ellerini kaldırdı.

Aramızdaki masa bize çarparak koltuklara sıkışmamıza sebep oldu. Roth küfrederken karnımda bir ağrı hissettim.

Ah. Bu kesinlikle bir esinti değildi.

Masayla karnım arasında sıkışıp kalan parmaklarımı kıpırdattım, Faye ayağa kalkıp parmaklarını açarken koyu renkli saçları yüzünün etrafında uçtu. Yüzü al al oldu ve koyu gözleri tarçın kahvesi bir renk aldı. Yere baktım ve... evet. Siyah topuklu ayakkabıları yerden birkaç santim yukarıdaydı.

Havada süzülüyordu.

Keşke havalanabilseydim.

“Elinden gelenin en iyisi bu mu?” diyerek güldü Roth. Keşke çenesini kapatsaydı, masa artık avuçlarıma batarak canımı yakıyordu. “Daha iyisini yapmalısın.”

“Sana neler yapabileceğimi henüz göstermeye başlamadım bile.” Faye’in sesi ağır ve yoğundu.

“Sen de benim neler yapabileceğimi görmedin.” Roth avuçlarını masaya bastırdı.

Havaya kükürt kokusu yayıldı ve masa bir nanosaniye içinde toza dönüştü. Masanın üstündeki her şey, bardak, çay mumu, peçeteler, hepsi gitmişti. Faye’in elindeki ajanda bile.

Ah. İşte bu gerçekten harikaydı.

Ayağa fırladığım anda cadının öfkesi bir şok dalgası gibi restoranın içinde yankılandı, titreyerek her yere yayıldı. Buna karşılık içimdeki *asalet* yükselerek tenimi parıldattı.

“Faye’le ilgilen” dedi Roth. Sonra yemek alanına döndü. “Ben onlarla ilgileneceğim.”

Onlar havada süzülen yirmi kadar cadıydı.

Faye elini kaldırdı ve avucundaki hava titreşiyormuş gibi göründü. Dudakları anlayamadığım kısık sesli, hızlı bir büyüyle kıpırdandı. Havada bir ateş topu belirdi.

Tam zamanında yana atıldım, koca bir beysbol topu büyüklüğündeki alev topu az önce oturduğum koltuğa çarptı. Ahşap anın-

da alev alarak loca koltuğunu beklediğimden daha hızlı sardı. Bu alevler, Aym'ın kontrol ettiği ateşi anımsatmıştı bana.

"Bu hiç hoş değildi!" diyerek hışım la cadıya döndüm.

İçgüdülerim harekete geçti ve *asaletimin* kolumdan aşağı yayıldığı, kullanılmayı talep ettiğini hissettim. Henüz onu serbest bırakamazdım. Bambi hâlâ cadıdayken olmazdı. Eğer onu öldürürsem evcil yılan da ölürdü.

Elinin üzerinde bir başka alev küresi daha belirdi. O anda Roth'un bulunduğu yönden bir acı çılgılığı ve kavurucu bir sıcaklık dalgası yükseldi. Faye'in bakışları sağımıza kaydı.

Ona atılarak omzumu karnına geçirdim. Onu zemine yatırdığımda bağırdı. Ateş topu titreyerek sönerken bedeni sert ahşap zemine çarpıp sekti. Hemen sonra dizimi karnına geçirdim. Faye inleyerek elini bana salladı.

"Ah, hayır, asla." Sırayla iki kolunu da bileğinden yakaladım. "Artık ateş oyunları yok. Bambi'yi serbest bırak."

Faye beni üzerinden atmaya çalıştı ama dövüşmek için eğitilmişti, en azından fiziksel olarak. Kollarını kafasının üstünde sabitleyerek onu kolayca durdurdum. "Üzerimden kalk!" diye bağırdı.

"Daha çok beklersin." Bu sefer Faye'den bir sıcak hava patlaması yayıldı ve etrafındaki hava bozulmaya başladı. Ellerimin altındaki teni ısınıyordu. Aman Tanrım, Alev Adam gibi ateş almak üzereydi.

Ah, Aman Tanrım. Hayır.

Boğazını tutup hava akışını öyle hızlı kestim ki son nefesini aldığı fark bile edemedi. "Bunu aklından bile geçirme."

Konsantrasyonu bozulunca vücudundaki sıcaklık soğudu. Ağzını açtı ama ne hava giriyor ne çıkıyordu. Parmaklarım soluk borusunu sımsıkı kavramışken imkânsızdı. Onu bırakmam gerekiyordu, yoksa boğulacaktı ama elim orada kaldı. Öfke beni ele geçirince tüm vücudum ürperdi. Yaygaracı'yla olan o gece gibi. Deriyi ve dokuyu parçalama ihtiyacı, boğazının kırılğan kemiklerini ezme arzusuyla yer değiştirdi. Bunu yapabilirdim. Kolayca.

Faye'in gözleri büyüdü, teni uyaran kırmızı bir renk aldı ve ağzını açıp gelmeyen havayı içine çekmeye çalıştı.

Dur, dedim kendime. Dur yoksa Bambi ölecek.

Parmaklarımı gevşetmeye zorladım ve onun ciğerlerini havayla dolduruşunu izledim. Tüm vücudum zangır zangır titriyordu. Kendi kendime küfür yağdırırken Roth'a döndüm ve yerden birkaç metre yükseklikte bir adamı tuttuğunu gördüm. Başka kimse kalmamıştı. Sadece kül ve başka parçalı yığınlar...

Aman Tanrım.

Midem bulanınca hemen cadıya döndüm. Göz göze geldik, yakınlıktan dolayı kükürdün ardındaki paniğini görebiliyordum. Gözlerinin kırılğan cam kürelere benzemesine neden oluyordu.

Parmaklarım seğirerek biraz daha gevşedi. Faye bize ihanet etmişti, bana ihanet etmişti. Büyüler veya benzeri şeylerde beni kullanabilmesi için ölmem gerekiyordu. Beni büyük bir ateş topuna dönüştürmeye çalışmıştı. Ölmesi gerektiğini anladığım anda ona ne olduğumu göstermiştim. Belki de Roth iyiliğinin karşılığını istemeye geldiğinde bunu biliyordum. Hatta cadının bize ihanet ettiğini anladığımda bile içten içe bunu biliyordum.

Ama cadı korkuyordu.

Bunu gözlerinde görüyordum, korku ve panikle doluydu. Ryker'in gözleri de böyle miydi? Her şey o kadar hızlı olmuştu ki görsem bile gözlerindeki korku beni durdurmazdı. O annemi öldürdükten sonra durdurmazdı.

Misha'nın gözlerinde gördüğüm şaşkınlık da beni durdurmamıştı.

Şimdi bu korku beni durdurmayacaktı.

Faye ayağa kalkıp tutuşumdan kurtuldu. Bana attığı yumruk çeneme isabet etti. Zayıf bir yumruktu ama dikkatimi çekmeyi başarmıştı.

Çırpınan kollarını tek elimle yakalayıp onu daha önce tuttuğum yere geri getirdim. Kollarım ve elim tekrar boğazındaydı.

"Bambi'yi hemen bırak" diye emrettim. Parmaklarımı boğazına

geçirerek soluk borusuna tam olması gereken miktarda baskı uyguladım. “Kelimeleri söyle. Hemen yap.”

Faye öğürürken gözleri kocaman açıldı. “Eğer yaparsam beni öldürürsün. O benimle olduğu sürece öldürmeyeceksin.”

Roth yanıma gelip diz çöktü. “Bilgin olsun diye söylüyorum. Bambi yaptıkların yüzünden ölürse, sen yalvarana kadar ölümünü uzatırım. Peki ya yalvardığında? Yaşayan her aile ferdini avlarım ve senin suçlarının bedelini öderler. Ancak o zaman, herkesin senin yüzünden öldüğünü izledikten sonra hayatına son veririm.”

“Gerçekten mi?” diye sordum.

Bana cevap vermedi, hâlâ cadıya bakıyordu. “Beni anlıyor musun?”

Faye boğazındaki baskıyı hafifletmemle birlikte çığlık attı. “Zaten ölü olacağım, neden umursayayım ki?”

“Gerçekten mi?” diye tekrarlardım bu sefer ona bakarak.

Faye derin bir nefes aldıktan sonra debelenmeyi bıraktı. Vücudu zemine düz bir halde yayıldı. “Yap gitsin. Beni öldür. Fakat asla evcil hayvanı salmayacağım.”

“Neden?” diye sertçe sordum.

“Benim olmayacaksa kimsenin olmayacak.”

“Ciddi misin?” Öfkeden çıldırarak parmaklarımı yan tarafına saplayıp en az iki kaburgasını kırdım. Faye bir çığlık attı. “Üzgünüm. Parmaklarım kaydı.”

“Öyle mi?” diye sordu tanımadığı bir ses.

Yukarı baktığımda neredeyse kendi nefesimde boğuluyordum. Bizden yalnızca otuz santim kadar uzakta, iki kırık masanın arasında yaşlı bir kadın duruyordu. Sadece yaşlı değildi. Yüz yaşını çoktan geçmiş gibi görünüyordu. Koyu tenli yüzünü çevreleyen bembeyaz saçlara sahipti. Yanaklarının ve alnının ne kadar kırıştığını ve buruştuğunu görebileceğim kadar yakınımdaydı. Soluk pembe tişörtünün üstünde DÜNYANIN EN İYİ NİNESİ yazıyordu, kırılğan vücudunu saran aynı renk kısa keten pantolonuyla uyumluydu. Kalın tabanlı beyaz spor ayakkabı ve paketler emekli görünümünü tamamlıyordu. Yanında bir adam ve tanıdığım kar-

şılama görevlisi Rowena vardı. Kadının nasıl bir mezarda olmadığını, kendi başına ayakta durabildiğini bilmiyordum ama gözleri bıçak kadar keskindi ve sesi hepimizinki kadar güçlüydü.

“Başcadı” diye mırıldandı Roth. Tüm vücudu gerilmişti. “Bu ya kötü gidecek ya da çok kötü.”

Harika.

Kulağa sadece harika geliyordu.

“Neler yaptıklarına bak!” diye bağırdı Faye. Ellerimin altında direnmeye çalıştı ama onu bırakmadım. “Cadılar meclisine neler yaptıklarına bir bak.”

“Ne yaptılar?” diye cevapladı Başcadı. Beyaz tırtılları anımsatan kaşları havaya kalktı. “Onları buraya sen getirmedin mi? En başta iblisle anlaşma yapan sen değil miydin?”

“N-Ne dedin?” diye kekeledi Faye. Yüzünden şaşkınlık akıyordu ve benimkisi de aynıydı.

Başcadı incecik bacaklarıyla bize bir adım yaklaştı. “Lilith’in kızının hayatı karşılığında iksiri teklif ettiğinde, anlaşmayı meclisin bağları dışında yaptın. Seni o zaman da uyarmıştım. Kendi menfaatin için yaptığın her hareket, her söz üç misliyle geri döner.”

Roth’a göz ucuyla baktım. Kehribar rengi gözleriyle Başcadı’yı izliyordu. Faye ve meclisteki bazı kişilerin Başcadı’nın arkasından çevirdiği iş, geçen her saniyeyle daha çok netleşiyordu.

“Ama o Lilith’in kızıydı ve...”

“Ve sen, kendi emeğinle kazanmadığın, çalışmadığın, güçlü bir evcil hayvan istiyordun” diyerek sözünü kesti Başcadı. “Biz doğaya müdahale etmeyiz. Eğer doğa Lilith’in çocuğunun canını istediye alır.”

Roth şaşırtıcı bir şekilde akıllıca davranarak ağzını kapalı tuttu.

“Ama sen açgözlüydün ve doyumsuzluğun başka bir iblisle yeni bir anlaşmaya yol açtı. Şimdiyse meclisimizin kapısına çok daha kötü bir şey getirdin.”

Faye altımda direnmeyi tekrar bıraktı.

“İnsan büyüsunü bilmediğimi mi samyorsun? Yaptığın pazarlığı?” Başcadı’nın kahkahası vücudumdaki minik tüyleri diken di-

ken etti. "İstediğini elde etmiş gibi görünüyorsun ancak beklediğinizi şekilde değil."

Biliyordu.

Başcadı ne olduğunu biliyordu.

"Görünen o ki seni takip edenler de kendi paylarına düşen lütfü üç misli almış." Başını hafifçe çevirdi. "Seni tekrar göreceğimi biliyordum genç prens."

Roth başını öne eğdi. "Bir kez daha onur duydum."

Başcadı eğleniyormuş gibi kıkırdadı. "Her zaman yanında... çok ilginç canlılar getiriyorsun. Hiçbir zaman bir veliaht prens veya Lilith'in kızını göreceğimi düşünmezdim ama senin sayende gördüm. Şimdi de bir melek çocuğu karşımda." Gülümsediğinde donuk, sararmış dişlerini gördüm. "Ne tuhaf arkadaşların var."

"Hayatı ilginç kılıyor" dedi Roth çenesini kaldırarak. Sonra yavaşça ayağa kalktı.

Ben olduğum yerde kaldım.

"Eminim öyledir." Başcadı'nın sert bakışları benimkilerle buluşurken sessizlik uzadı. Tenime dalga dalga yayılan bir ürperti hissettim. Başcadı içimi görebiliyormuş gibi bana baktı. "Sen onlara benzemiyorsun. Siyah beyaz görmüyorsun. Griyi ve ikisinin arasında var olan her şeyi görüyorsun. Bunun bir güç mü yoksa zayıflık mı olduğunu bilmiyorum."

Tüm bunlara nasıl cevap vereceğimi bilmediğimden sessiz kalmaya karar verdim.

"Evcil hayvanı serbest bırak Faye." Başcadı'nın sesi çelik kadar sertti. "Hemen."

Faye gözlerini kapattı, iradesi kırılmıştı. Yalvarmayacaktı, takas yapmaya çalışmayacaktı. "İblis Cayman'ın yaptığı anlaşmayı sonlandırıyorum ve bu evcil hayvanı serbest bırakıyorum."

Faye'in başının arkasındaki hava hareketlendi. Bir an bunun benim tuhaf görüşüm olduğunu düşündüm ama Cayman hemen sonra orada belirdi.

Uzun koyu saçları yakışıklı yüzünü sergileyecek şekilde arkada toplanmıştı. Bugün farklı bir tulum giyiyordu. Vintage görünümlü

mor kadife bir tulum vardı üstünde. Sağ elinde bir sözleşme tutuyordu.

Zemindeki cadıya sıırttı. “Arabuluculuk edilen anlaşma hükümsüzdür.” Alevler kalın kâğıt parçasını yuttu ve geriye sadece kül kaldı. “Yolun açık olsun sürtük.”

İblis simsar, Roth’a ve bana iki başparmağını kaldırdıktan sonra aniden ortadan kayboldu.

Ardından beklediğimiz şey gerçekleşti.

Faye’in kolundan ayrılan gölge hızla genişleyip yoğunlaştı ve binlerce küçük boncuk belirginleşti. Küçük bir hortum gibi dönüp yere düştüler, şekil ve biçim aldılar. Bambi, Loch Ness Canavarı büyüklüğünde –ya da en azından onun yavrusu kadar– devasa bir yılan halinde ortaya çıktı.

Evcil hayvan hızla Roth’a atıldı. Gövdesinin arka tarafı, sahibini uzun bir aradan sonra karşılayan bir yavru köpeğin kuyruğu gibi sallanıyordu.

“Kızım.” İblis prensin yüzündeki her şey, elini yılanın oval başına koyduğunda yumuşadı. Bambi’nin çatal dili karşılık olarak dışarı çıkıp titredi. “Layla seni görünce çok sevinecek.”

Bambi sevinçle sallandı.

İkisi de tuhaf bir şekilde sevimliydi.

Bir el kalçalarımın vurunca geriye savruldu. Faye nefes nefese ayağa fırlarken üzerinden düştüm. Gözleri delirmiş gibi Başcadı’ya çevrildi. Ancak diğer iki sessiz cadı çoktan kadının önüne geçmişti. Ayağa kalktığımda Faye bir adım geriledi ve tekrar bana döndü, elinde bir şey tutuyordu.

Hançerim... Hançerlerimden birini çalmıştı. Kendimi saldırısına hazırlanmıştım ama bana hamle yapmadı. Ne yapacağını anladığım anda içimde bir öfke patlaması oldu.

Faye havada tuttuğu koluyla Bambi’ye atıldı, evcil hayvanın kalın sırtına hançeri saplamak üzereydi. Bu demirdi, iblisler için ölümcüldü. Kendimi içgüdülerime bıraktım.

Asaletin nihayet yüzeye çıkmasına izin verince gelen güç patlamasını memnuniyetle karşıladım ve öne fırlayıp cadının saçlarını

avucuma aldım. Onu Bambi ve Roth'dan uzaklaştırıp yere fırlattım, altın beyaz alevler sağ kolumda patladı. Elim avucumda beliren sıcak kabzayı kavramıştı. Kılıcın ağırlığı tanıdık ve güven vericiydi. Keskin kenarlarından alevler fışkırıp tıslıyordu.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun Asilkan." Başcadı yüksek sesle konuştu. "Bunu yapmak için doğdun."

Sözler üstüme yumruk gibi indi. *Ben bunun için doğdum.* Doğuştan bir silahtım. Ben babamın çocuğu değildim. Ben Michael'ın Kılıcı'ydım.

Kılıcımı kaldırıp aşağı savurdum ve Faye'in omzuna geçirdim. Kılıcımı sanki havada sallamıştım, sonunda hiçbir direnişle karşılaşmadı. Havaya fırlamadan önce kemikleri ve kanı yakıp geçti. Hepsi sadece birkaç saniye sürdü.

Faye artık yoktu.

Kılıcın etrafındaki alevler titreşip sönerken *asaletim* çekilip içime doldu. Işık özümde geri dönerken duman ve altın rengi ışıltılı tozlar havada dans etti.

Geriye sendeledim, kızıl kahverengi kül yığınının birkaç santim uzağında duran hançerime bakıp ağır nefesler aldım. İçeride bir sessizlik oldu, kafamın içinde veya dışında hiç ses yoktu. Bu sessiz anın içinde kocaman bir boşluk vardı ve hissettiğim tek şey...

Öfke.

Öfke hâlâ içimdeydi, bastırılmıştı ve biraz sakinleşmişti ama hâlâ içimdeydi.

"Teşekkür ederim" dedi Roth sessizliği bozarak. Yavaşça ona döndüm. "Teşekkür ederim."

"Yapılması gerekiyordu" dedim titrek bir sesle.

Kehribar rengi gözleri benimkilerle buluştu. "Evet, öyle."

"Kaçınılmazdı" dedi Başcadı. "Biz taraf tutmayız ve Faye'in tekrarlanan eylemleri bu şekilde algılanabilir. Geçmişte sana yardım etmiş olsa da hediye gibi sunulan bencilce işler eninde sonunda tersine döner. Her zaman ödenmesi gereken bir bedel vardır" dedi Roth'a. Ardından bana döndü. "Bir Asilkan'dan alınan küçük bir damla kanla neler yapabileceğini biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

“O zaman beni devirebilir ve hak etmediği başka bir arzulanan nesneyi elde edebilirdi. Güç hırsı en tehlikeli şeylerden biridir, inanç kaybı kadar tehlikelidir.” Başcadı sivri çenesini yukarı kaldırdı. “Cadı meclisinden korkmana gerek yok. Kimliğin güvende.”

Başımı teşekkür anlamında salladıktan sonra gözlerim Faye’in kalıntılarına kayd. Eğilip hançerimi aldım ve kınına yerleştirirken Faye’in cadı meclisine neler getirdiğine dair Başcadı’nın söylediklerini düşündüm. *İblislerden daha kötü bir şey.*

“Sana bir soru sorabilir miyim?” diye sordum.

Başcadı’nın bakışları işgüzar. “Bir tane sorabilirsin.”

Gerçekten bir tane mi demek istemişti? Niyeti bu olabileceği için sormak istemedim. “Haberci’nin kim veya ne olduğunu biliyor musun?”

O kadim gözler önce bana, sonra Roth’a yöneldi. “Sana en son geldiğinde ne demiştin prens? Aradığın şey tam gözlerinin önünde.”

Roth kaskatı kesilse de cevap vermedi. Haberci tam önümüzde olmadığı için bunun ne anlama gelebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kendisine daha fazla soru sorma fırsatı bulamadım.

“Gitmeniz gerekiyor.” Arkasını dönüp yürümeye başladı ancak sonra durdu. Omzunun üzerinden baktığında göz göze geldik. “Seni tekrar göreceğime dair bir his var içimde ama prensle değil. Bana daha önce görmediğim bir şey getireceksin. Gerçek bir ödül.”

Ah.

Diyecek söz bulamadım. Cadılardan birinin onu restorandan dışarı çıkarmasını izlerken aklıma tek kelime bile gelmedi. Geriye sadece Rowena kalmıştı. Tüm bu soruna temizlemesi gerektiğini anlatan bir ifadeyle bakıyordu. Tekrar küllere baktım.

“Gerçek bir ödül mü?” dedi Roth. “Beni gerçek bir ödül olarak görmemesine alındım.”

“Eh, beni de görmedi ve ben yarı meleğim, yani...” Faye’in külllerine bakmayı gerçekten bırakmam gerekiyordu. “Başcadı sorumu yanıtlarken ne demek istedi?”

Roth hemen cevap vermedi. “Emin değilim. En son bunu söylediğinde Layla’dan bahsettiğini sanmıştım ama yanılmış olmalı.”

“Başcadı asla yanılmaz” diye çıkıştı Rowena. Başımı kaldırdığımda elinde bir Dyson olduğunu gördüm.

Cadı Meclisi’nden kalanları süpürüp alacaktı.

Bu...

Diyecek söz bulamadım.

“Ne demek istediğini bilmiyorum” diye ekledi Roth. “Ama eminim ki iş işten geçtiğinde her şey apaçık ortada olacak.”

Biri omzumu dürterek dikkatimi çekti. Döndüm ve şaşkınlıkla bir çığlık bastım.

Bambi’nin elmas şeklindeki başı sadece birkaç santim uzağımdaydı. Ağzını açınca yakut kırmızısı çatallı dili titredi.

Sonra bana gülümsedi.

Düzenleme

Ny.ozlem

Lanet olası güneş gözlüğümü bir masanın bana çarpmasıyla bir cadıyı öldürmem arasında bir yerde kaybetmişim, üstelik favori gözlüğümdü. Neyse ki güneş kalın bulutların arkasındaydı ve gökyüzünün rengine bakılırsa öyle kalacakmış gibi görünüyordu. Gözlerim yine ağrırdı ama çok da kötü olmazdı.

Kahretsin.

“Eve gitmek istemiyorum, yani Zayne’in evine gitmek istemiyorum.” Restorandan ayrıldığımızdan beri aramızda ilk söylenen şey buydu. Rowena en son meclisinden kalanları süpürürken kendi kendine mırıldanmaya başlamıştı.

Roth cevap vermeyince ona döndüm. Başkentin sıkışık sokaklarında tahmin ettiğimden daha sabırlı bir şekilde yol alırken parmaklarıyla direksiyona vuruyordu. Bambi şimdi çok daha küçüktü, onun koluna yerleşmişti ve vücudunun yarısı gömleğinin altında gizliydi. Başı tam yakasının altına saklanmıştı ama birkaç dakika aralıklarla, biri bana bakıyormuş gibi garip bir hisse kapılıyordum. Roth’a döndüğümde ise Bambi’nin başı boynunda beliriyordu.

“Seni sevdi.”

“Ne?”

"Bambi" diye açıkladı. "Dinlenirken bir gözünü sende tutmaya çalışıyor."

Roth'un düşünceleri okuma gücü olup olmadığını bir kez daha merak ettim. Yapamayacağını iddia etmişti. "Bunu duyduğuma... sevindim."

"Sevinmelisin de. Normalde insan yemeyi sever."

Kaşlarım kalktı. "Söylediklerimi duydun mu?"

"Eve gitmek istemiyorsun. Nereye gitmek istiyorsun?"

Hiçbir fikrim yoktu. "Beni şaşırt."

"Sence bu akıllıca mı?"

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek?"

"Zayne olmadan şehirde dolaşman." Trafik ışıklarında başını koltuğa yasladı. "Senin evinde olduğunu ve geri dönmesini beklediğini sanıyor."

"Hiçbir yere gitmek için onun iznine ihtiyacım yok, ayrıca birinin bana bakıcılık yapmasına da ihtiyacım yok." Bunu söylemek zorunda kalmama inanamıyordum. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Bunu zaten bildiğinize eminim."

"Evet." Başını koltuktan kaldırdı ve kavşağa girerken gaza bastı. "Çok gözlemci biriyimdir. Bunu biliyor muydun? Bazı şeyleri fark ediyorum."

"Gözlemci kelimesinin anlamı bu zaten." Yüzümü ekşittim. "Umarım şu an ifademi de gözlemliyorsundur."

Buna güldü. "Pek iyi göremiyorsun, değil mi?"

Şaşkınlıkla keskin bir nefes aldım.

Roth bana kısa, bilgiç bir bakış attı. "Bu yüzden gözlerin bağlı olarak antrenman yapıyordunuz. Bu yüzden bir şey yüzüne çok yaklaştığında irkiliyorsun." Beklenti dolu bir sessizlik oldu. "Bu yüzden cadının hançerlerine uzandığını görmedin."

Tek yapabildiğim sessizce ona bakmaktı. Eğer bunu fark ettiyse neden müdahale etmemişti ki?

"Geçen gün de gözlük takıyordun. Bunun sadece kötü görüşle alakalı olmadığını hissediyorum. Ayrıca bir Asilkan'ın görüşünün

normal bir insandan, hatta bir Gardiyan ya da iblisten bile daha keskin olması gerektiğini de biliyorum.”

Bakışlarımı başka tarafa çevirdim. Tanrım, bu kadar belli oluyor muydu? Başımı tekrar iki yana salladım, hem sinirliydim hem de utanmıştım ama mantıklı yanımda bunun için ortada bir sebep olmadığını biliyordu. Roth ise tek başına dışarı çıkmamın akıllıca olup olmadığını soruyordu.

Daha önceki korkularım yeniden su yüzüne çıktı. Dışarıda göremediğim büyük, kötü bir dünya vardı.

“İyi göremiyorum” diye mırıldandım. “Aslında hiç iyi göremiyorum.”

Uzun bir süre sessiz kaldı. “Tanrı ironik bir adam, değil mi?”

Yüzüm asıldı. “Neden onun bir erkek olduğunu varsayıyorsun?”

Roth güldü. “Tanrı aslında biyolojik cinsiyetin ötesinde bir varlık ancak varlığını belirsizleştirmek saldırganca geliyor.”

“Sen neden Tanrı’yı gücendirmek istemiyorsun ki?”

“Ona hesap vermiyor olmam, saygı duymadığım anlamına gelmiyor.”

Roth çok tuhaf bir iblisti.

Birden sırtıttı. “Patron, Tanrı’nın tüm biyolojik cinsiyet meselesinin ötesinde olmasından nefret ediyor. Bu yüzden de her zaman görünüşünü değiştiriyor. Bunu farklı bir cinsiyetle özdeşleşen insanlarla aynı amaçla yapmıyor. Tanrı’ya daha çok benzemek için yapıyor.”

“Patron’dan bahsettiğinde, aslında... Şeytan’ı mı kastediyorsun?” diye sordum, ismini söylerken titremiştim. Şeytan’ın gerçek olduğundan şüphe duymayan hiç kimse bu ismi ağzına almazdı.

Dudak kenarları yukarıya kıvrıldı. “Bizzat kendisi. Lucifer Cennet’ten kovulduktan sonra ona verilen ismi kullandığını duysaydı, senin içini dışına çıkarırdı.”

“Ama... o bir melek.” Kafam karıştı. “Ya da öyleydi. Her neyse. Görünüşünü nasıl değiştiriyor?”

"Lucifer'ı Cennet'ten düşüren neyse, Cehennem'de güçlendiren de o" diye cevapladı. "Kibir."

"Kibir mi?"

"Evet. O aslında *The Little Engine That Could*."

Bu sözün zihnimde canlandığı görüntüyü asla aklımdan silmeyecektim.

"Patron, tamamen '*Yapabileceğimi düşünürsem yaparım*' mantra-sıyla hareket eder." Yüzü asıldı. "Baktığında, ilk motivasyon konuşmacısı denilebilir ona. Eh, ilk dolandırıcı olanı ama hepsi öyle değil mi zaten?"

"Ah..."

"Neyse, konudan uzaklaştım. Metinlerde birkaç yanlış var. Öncelikle, Lucifer hâlâ bir melek. Bu da genellikle yanlış olan başka bir şeye yol açıyor. Tartışmalı zaman çizelgeleri. Cennet'ten kovulan ilk kişi oydu. Tanrı onu meleklerin çok bilmiş bulutlarından atarken acemi davranarak Lucifer'ın kanatlarını almadı. Hâlâ *asaleti* var, sadece hayal edebileceğin kadar karanlık ve çarpık."

Gerçekten bunu hayal etmek istemezdim.

"Elbette Tanrı bundan sonra dersini aldı. Geriye kalanlar da kanatlarını ve *asaletlerini* kaybetti."

Sürgün melekler *asaletlerini* kaybetmişti ama öğrendiklerime göre, Roth gibi iblisleri bile pofuduk köpek yavruları gibi gösterirlerdi.

Bana muzip bir bakış attı. "İyi ki Gardiyanlar, Sürgünleri çağlar önce yok etmiş, ha?"

"Evet." Bu konuya nasıl geldiğimizi hiç bilmiyordum. Tanrı'nın ironik olmasıyla ilgili bir şey miydi?

Roth benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi kıkırdadı. "Bana bir iyilik yapar mısın Melek Yüz?"

"Bana öyle seslendiğinde burnunu kırmayı içeriyor mu?" diye tatlı bir edayla sordum.

"Hayır. Daha da iyi."

"Az önce yaptıklarından sonra, sana başka iyilik yapma konusunda çekincelerim var."

“Bu öyle bir şey değil. Sürgünlere ne olduğunu Zayne’e sormanı istiyorum.” Roth omuz silkti. “Ya da seni yetiştiren Gardiyanlardan birine. Ne söylediklerini duymayı dört gözle bekliyorum.”

Sürgün meleklerin başına ne geldiğini biliyordum. Gardiyanlar onları öldürmüştü. Gardiyanların en başta yaratılma sebebi buydu çünkü hiçbir ölümlü bir Sürgün’le savaşılamazdı. *Herhalde.*

“Her neyse, senin görüşünün kötü olması, Lucifer ve Tanrı’nın hemfikir olduğu berbat bir maddeye benziyor.”

Konuya bu kadar hızlı dönmesi karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. “Hâlâ konuşuyorlar mı?”

“Hiçbir fikrin yok.”

Ağzımı açtım fakat ne diyeceğimi bilemeyerek kapattım. Başım ağrımaya başlamıştı.

“Neden sadece *asaletini* kullanmıyorsun? İster iyi gör ister kötü, sana yaklaşan hiçbir şey buna dayanamaz.” Bu konuşmayı takip etmekte acayip zorlanıyordum. “Neden görüş sorununu telafi etmek için farklı bir yol deneyerek kendini strese sokuyor ya da tehlikeye atıyorsun?”

Bu güzel bir soruydu ancak cevaplamak çok fazla şeyi ele verebilirdi. Roth lanet Cehennem Veliaht Prensi’ydi ve ben...

Tanrım.

Aslında ona *güveniyordum*. Muhtemelen mantıklı hayat seçimleri yapma becerilerimde büyük bir sorun vardı.

Zayne de ona *güveniyordu* ama.

Elbette bugün olanları öğrenirse durum değişebilirdi. Ayrıca bu asla, asla gerçekleşmeyecekti.

“*Asaletimi* kullanmak beni yorabilir.” Sonra yorgun olmadığımı fark ettim. Burnuma dokununca elim kuru bir yere değdi, hiç kan yoktu. İçimden bir şok dalgası geçti. Acaba *asaleti* çok kısa bir süre kullandığım için mi kanamamıştı? Yoksa artık doğru kişiye bağlı olduğum için miydi?

Bu ilginç bir gelişmeydi. Hatta gerçek buysa, inanılmaz bir gelişmeydi.

"Ama gözlerin seni yarı yolda bıraktığında, gerçekten yaralanmadan onu kullanabilirsin, değil mi?" diye sordu Roth. "Savaşın ortasında bayılacak halin yok."

"*Asaletimi* kullanmak beni zayıflatıyor ama gerektiğinde bunun üstesinden gelebilirim." Şu anda bundan şüpheliydim çünkü az önce kullandığım gücün hiçbir yan etkisini hissetmiyordum.

"Belki de onu kullanmamanın başka bir nedeni vardır."

Ona döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Gardiyanlar tarafından büyütülmüştün, değil mi?"

"Annem de yanımdaydı" dedim. "Ölmeden önce."

"Ama sen onların inançları ve görüşleri, düşünceleri ve kanaatleriyle yetiştirildin" diye açıkladı. "Layla'dan öğrendiğim bir şey varsa; Gardiyanların onlar gibi olmayanları doğal içgüdüleriyle savaşmak için yönlendirmeye hevesli olduklarıdır. Başkalarını, doğal yeteneklerini kullanmamalarının onlar için en iyisi olduğuna inandırmakta ustalaşmışlardır."

Buna cevabım yoktu. Thierry, Matthew, hatta annem bile bana *asaletimi* yalnızca başka hiçbir çare kalmadığında kullanmamı söylemişlerdi. Bu öyle içime işlemiştiki ki direnmek içgüdüsel hale gelmişti. Ancak bunun iyi bir sebebi vardı. Beni zayıf bırakmasının yanı sıra, ne olduğumu da ifşa ediyordu. *Asaletimi* kullanmak her zaman riskliydi ama...

"Geldik" diye duyurdu Roth.

Şaşkınlıkla bakışlarımı ondan ayırıp pencereye döndüm. Okuyamadığım kahverengi bir tabela ve geniş bir patikanın etrafındaki bir sürü ağacın yanındaydık.

"Neredeyiz?"

"Rock Creek Park. Hayvanat bahçesine bağlı sayılır. Bir sürü patika var. Gidecek... bir yer istediğimde buraya gelirim."

Roth'u parkta dolaşırken hayal etmek benim için zordu ama mükemmel bir seçimdi. Ağaçlar gölge yaratıyordu, etrafta koşucular ve köpeklerini gezdirenler vardı. Ancak kaldırım ve caddelerin bunaltıcılığıyla kıyaslandığında burası çok daha sakindi.

Roth bu yüzden mi burayı seçmişti? "Teşekkür ederim" diyerek arabanın kapısına uzandım. "Sanırım yakında görüşürüz."

"Görüşeceğiz."

Başımla onaylayıp kapıyı açtım ve nemli havaya adımımı attım.

"Melek Yüz?"

İç çekerek döndüm, arabanın içini görebilmek için öne eğildim. "Ne oldu Cehennem İblisi?"

Dudakları gülümsemeye kıvrıldı. "Layla'yla birbirimize olan hislerimiz de yasaktı. Bu bizi durdurmadı."

Göğsümde beliren istenmeyen kıvılcım umuda çok benziyordu. O an içimde kabaran arzu, yerini hızla bir huzursuzluğa bıraktı çünkü konu yine Zayne'e dönmüştü. "Öğrendiğime sevindim. İkinciniz adına da mutluyum ama Zayne'le aramızda böyle bir şey yok."

"Biraz daha denersen buna inanacağım" diye cevap verdi. "Her iki kısmına da."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Neden benim var olmayan aşk hayatıma bu kadar burnunu sokuyorsun Roth?"

"Çünkü sana nasıl baktığımı gördüm ve Layla'ya eskiden nasıl baktığımı da biliyorum. İkisi farklıydı."

Kaşlarımı çattım. "Eh, bunun nasıl iyi bir şey olduğunu bilmiyorum."

"Farklı olmak kötü değildir Trinity. Farklılık iyi olabilir."

"Ya da bu durumda olduğu gibi hiçbir şey ifade etmeyebilir." Ayağa kalkmaya başladım.

"Hey" dedi tekrar Roth.

"Ne oldu?" diye çıkıştım.

İblis prens bana gülümsedi, sinirimden hiç etkilenmemişti. "Bugün yaptığın şeyin olması gerekiyordu. Vicdan azabı duyarak zaman kaybetme, o sana aynı merhameti göstermezdi."

Cevap verme şansı bile bulamadan kapı elimden kayarak yüzüme kapandı. Roth kaldırımdan uzaklaşırken doğrulup geri çekildim.

Roth'un sözlerinin tekrar tekrar aklımda dönüp durduğu birkaç dakika boyunca kalabalık yolun kenarında dikildim. Son kısımda haklıydı. Faye'e parçalanmış halde verilseydim bir saniye bile vicdan azabı duymazdı.

Yavaşça dönüp parka yürüdüm. Ağaçların kalın gölgesi altında hava daha serindi. Hâlâ nemli ve rutubetli olsa da patikayı aylak aylak yürüyünce dayanılacak seviyedeydi. Akşamları devriyelerde Haberci'yi arayarak yaptığım onca yürüyüşten sonra, bacak kaslarımı çalıştırmak aslında yapılacaklar listemde yoktu ama bu...

Güzeldi, hatta rahatlatıcıydı.

Uzaktan gelen konuşma uğultusu ve ağustosböceklerinin cıvıltıları eşliğinde düşüncelerime daldım. Zayne'i düşünmedim. Roth'un az önce paylaştığı hiçbir şeyle başa çıkabilecek beyin kapasitesine sahip değildim. Birini öldürdükten sonra nasıl olabilirdim ki?

Faye çoğunlukla insandı ve gerçekten benim ölmeme ihtiyacı vardı. Sonrasında yasımı falan tutmazdı. Ölümümü kötü amaçlar için kullanırdı.

Yine de onu öldürmüştüm.

Daireye geri dönmek istemiyordum. Bu düşüncelerle orada sıkışıp kalmak istemiyordum. Zayne'le yüzleşmeden önce hepsini dosyalamam gerekiyordu.

Durmadan yürüdüm... Muhteşem su yollarından, antik kaya oluşumlarından ve fırtınada yıkılacak gibi görünen rustik bir ahşap evin yanından geçtim. Kayalardan yapılmış bir köprüde ilerlerken hâlâ ayakta oluşuna hayret ettim ve yürürken yaptıklarımı tekrar tekrar düşündüm.

Bir yanımda farklı bir yol bulamadığıma inanamıyordu. Diğer yanımda sakinliğimi korumam ve cadiya kimliğimi göstermemi sağlayan öfkeye yenik düşmemem gerektiğini biliyordu. Bunu yaptığım anda geri dönüş kalmamıştı. Üstelik ilk kez iblis dışında bir şey de öldürmemiştim.

Ryker ve Clay.

Misha.

Bunların hepsi meşru müdafaaydı ama Faye bana saldırsa da onu engellemeyi başarmıştım. Güvenliğime gerçek bir tehdit değildi. Onu kıskırtmıştım ve... kendime itiraf etmem gerekirse, intikam almak *iyi* gelmişti.

Bir bank görünce yavaş hareketlerle oturdum ve bakışlarımı ağaçlara çevirdim. Burası bana büyüdüğüm topluluğu hatırlatmıştı, etraftaki hava daha temizdi. Arkama yaslanırken yakınlarda hiçbir iblis hissetmediğimi fark ettim.

Sanırım parkları sevmiyorlardı.

Karşımdaki tabelaya boş boş baktım, hangi önemli yeri işaret ettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Tek düşünebildiğim şey, Faye çılgılık attığında irkilmediğim ve hayatına son verdiğimde hissettiğim tek şeyin haklı bir intikam duygusu olduğuydu.

Bu yüzden yürümem gerekiyordu. İşte sınıflandırmam gereken duygular bunlardı. Roth'un ayrılırken söyledikleri etkiliydi ama anlamsızdı çünkü biraz bile vicdan azabı duymuyordum. Bunu yapmaya mecbur olup olmadığımı bilmiyordum ve öyle olsam da bunun benim hakkımda ne söylediğini bilmiyordum.

Ya da daha başka neler yapabileceğimi.

Telefonum çaldığında aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Ancak cebimden çıkarırken aslında kimin aradığını biliyordum.

Zayne.

Aslında ondan önce daireye geri dönmem gerekiyordu. Ama bunun için ya bir taksi çağırmam ya da Uber uygulamasını nasıl kullanacağımı çözmem gerekcekti ve uygulamayı zar zor görebiliyordum. Daha önce ikisini de yapmamıştım.

Muhtemelen Roth'a kendimi buraya bıraktırmadan önce bunu düşünmeliydim.

Telefonu açtım ve suçumu belli eden tiz bir sesle, "Alo" derken yüzümü ekşittim.

"Neredesin?" diye sordu Zayne. Endişesi o kadar belirgindi ki volta attığını zihnimde gördüm. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Onu endişelendirdiğim için üzüldüm. "Tamamen iyiyim. Rock Creek Park'tayım."

"Neredesin?" Şaşkınlık sesine yansımıştı.

"Hayvanat bahçesinin yakınındaki..."

"Nerede olduğunu biliyorum. Oraya nasıl gittin?"

"Şey, ben sadece yürüdüm... ve buraya vardım."

“Yürünmeyecek kadar uzak Trin.”

Çift taytlarıyla yanımdan geçen ikilinin koşusunu izlerken, onun dairesine ne kadar uzak olduğumu merak ettim. “Evet, biliyorum. Bu yüzden bir bankta oturuyorum.” Ayak bileklerimi çaprazladım. “Eee, halletmen gereken her şeyi hallettin mi?”

“Evet.” Zayne sessizleşti. Bir an için aramanın kesildiğini düşündüm. “Seni almaya gelmemi ister misin?”

İçimden bir ses hayır demek istiyordu ama zaten en sonunda Zayne’in sorularıyla şahsen yüzleşmek zorunda kalacaktım. “Gelir misin? Çünkü bu harika olurdu.”

“Yaklaşık otuz dakika içinde oradayım.”

Büyük bir neşeyle, “Mükemmel” dedim. Söylediğim tek kelimelik bir tezahürat olabilirdi. “Girişte seni karşılamamı ister misin?”

“Seni parkta bulurum.” Bir süre sessizlik oldu. “Trin ben...”

Ufak bir çocuk, kendisinden üç kat daha büyük bir köpeğin tasmasını kovalayarak yanımdan geçti. “Evet?”

Hemen cevap vermedi. “Boş ver. Otuz dakikaya oradayım.”

Zayne telefonu kapattı. Ben de ne söylemek istediğini merak ederek telefonuma baktım. Bugün ne yaptığımı bilmesi imkânsızdı. Mesafe kesinlikle aramızdaki bağı zayıflatıyordu. Öfkemi hissetmiş olsa bile, beni kontrol etmediği için hislerimin boyutu onu kaygılandırmazdı.

Cevapsız çağrılarıma baktım, Matthew’un ki hariç hepsi Jada’ya aitti. Zayne’le sabah kanepede uyanmadan önce aramıştı beni...

Dün sana nasıl baktığını gördüm.

“Kes şunu” diye fısıldadım. Başparmağım Jada’nın isminde gezindi. Onu özlemiştim. Onunla konuşmam gerekiyordu. En azından aramasına dönmem gerekiyordu. İsmi tıklamaya yeltenince öyle gerildim ki neredeyse bulantıyla öğürecektim. Çok saçma davranıyordum. Onunla konuşmam gerekiyordu ama hazır değildim.

Mesaj uygulamasına dokunarak hızlıca bir şeyler yazdım ve vazgeçmeme fırsat vermeden gönderdim. Ne söylediğimden bile emin değildim, sadece iletişim kurmadığım için özür dilemiş ve

onu yakında arayacağımı söylemiştim. Korkak biri gibi telefonu sessize alıp cebime geri koydum.

Başımı kaldırıp baktığımda yaşlı bir çiftin birbirlerinden destek alarak yürüdüklerini gördüm. Güneş bulutların arasından çıkmıştı ve parlak ışık huzmeleri ağaç dallarının arasından süzülerek çifti takip ediyordu. Karşımdaki banka yürüdüler, gri saçları güneş ışığında neredeyse beyaza dönmüştü. Önce yaşlı adam oturdu, elindeki bastonu sımsıkı tutarak sağma soluna baktı. Kadın ise ayakta durdu. Onunla konuştuğunu sandım ama hâlâ başka tarafa bakıyordu. Belki de işitme engelliydi? Ya da belki...

Kadının figürü titredi, sonra sabitlendi. Gözlerimi kısınca etrafındaki parıltının güneş ışığından kaynaklanmadığını fark ettim.

Kadın bir ruhtu.

Muhtemelen adamın vefat eden eşiydi ve tam yanında duruyordu. Banka oturmasına yardım etmişti fakat adam onun orada olduğunu bilmiyordu. Gözlerimde suçlu bir ıslaklık vardı. Daha önce bu kadar hüznü ve güzel bir şey görmemişim. Ruh bana döndüğünde ayağa kalkmaya yeltendim. Yüzünü göremesem de beni tanıdığını biliyordum. Ruhlar her zaman tanırırdı. İsterse ona yardım edebilirdim, ikisine de yardım edebilirdim. Sadece bir...

Bir ürperti ensemden aşağı kayıp sırtıma yerleşti. Dönüp arkamdaki alanı taradım ama çimenler ile ağaçlardan başka bir şey göremedim. Sapık gibi duran biri yoktu ancak his devam etti. Zombi binasında hissettiklerime benziyordu.

Çifte tekrar baktım. Ruh gitmişti ve yaşlı adam hâlâ uzaklara bakıyordu, hiçbir şeyin farkında değildi. Tuhaf ürpertiği üstümden atamayınca bankta kıpırdandım. Sırtımdaki kaslar gerildi.

Sadece izlenmiyordum. Kendimi bir şahin tarafından gözetlenen tarla faresi gibi hissediyordum. Aşırı farkındalığa ulaşarak bir elimi hançerlerimden birine yaklaştırdım. Yakınımda bir şey vardı.

Parmaklarım kulpun üzerinde gezindi... sonra buz gibi hava geldi ve izlendiğim hissi kayboldu.

Kahretsin, bu da neydi böyle?

Tekrar etrafıma bakındım. Hiçbir şey değişmemişti. Karşımdaki yaşlı adam ayağa kalktı ve karısı yerine bastonuna güvenerek patikada yürümeye başladı.

Göğsümde sıcak topun parlaklığı bir şekilde artmıştı ama hissettiklerimi açıklayamıyordum. Zayne gaza çok fazla basmış olmalıydı çünkü aradan otuz dakika bile geçtiğini sanmıyordum. Daha dik oturup köprüye baktım. Gözlerimi kısıtım ama her şey bulanık, belirsiz bir görüntüydü. Zayne'in yakınlarda olması gerekiyordu. Onun varlığını hissedebiliyordum.

Başımı aniden diğer yöne çevirdim. Göz kamaştırıcı ışık huzmelerinden birinin altında, Zayne güneş ışığında bir hale gibi parlayan altın rengi saçlarıyla yürüyordu.

İnsan formundayken meleğe benden daha çok benziyordu. Topluluktaki Büyük Salon'un tavan resimlerdeki savaş meleklerinin neredeyse birebir kopyasıydı. Uzun zamandır onları detaylı bir şekilde göremiyordum ama hafızamdaki görüntü çok netti. Annemle altında otururduk, onlara Steve ve Bill gibi isimler takarak saçma masallar uydururdu.

Gümüş güneş gözlüklerinin ardındaki gözlerini göremiyordum ama bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Layla'ya nasıl baktığını da biliyorum.

Vücudum tamamen farklı bir nedenden tepeden tırnağa ürperdi. *Kes şunu.* Zayne'in adımları yavaşladıkça kalp atışlarım hızlandı. Koşarak geçen iki kadın, onu görünce neredeyse kendi ayaklarına takılıp düşüyorlardı. Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Onları suçlayamazdım.

"Hey" derken karşımda durdu. Derin bir nefes alıp nane kokusunu içime çektim.

Ona el salladım. "Merhaba."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Çok yorgun olmalısın."

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı. "O kadar yorgun değilim. İyi bir yürüyüştü."

"Bir sürü kalori yakmışsındır herhalde." Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Bütün bu yürüyüş yüzünden."

“Açlıktan ölüyorum.” Söylediğim ilk gerçek buydu. “Buna çok şaşırdığına eminim.”

Kıs kıs güldü. “Hayır, hayır. Bekle...” Başını eğdi. “Gözlüklerin nerede? Güneş gözlerini mahvediyor olmalı.”

Ah, fark etmişti. Bir yanım bunu fark etmiş olmasından ve endişelenmesinden dolayı sıcacık olmuştu. Diğer yanım ise açıklayamayacağım için fark etmemiş olmasını umuyordu. “Ben, şey... caddeyi geçerken düştüm. Koşmak zorunda kaldım ve kayıp gittiler...” Bu biraz inandırıcıydı. “Düşüklerini fark ettiğimde ezilip parçalanmışlardı.”

“Lanet olsun. Evde yedeğin var mı?”

Başımınla onayladım.

“Keşke bir şey söyleseydin. Gelirken yanımda getirirdim.” Eli-ni uzatıp kendi güneş gözlüğünü çıkardı. “Hadi. Bunu al.”

Şaşırdım. “Teşekkür ederim, peki ya sen?”

“Gözlerim idare eder. Seninkiler öyle değil” diyerek uzattı. “Güneş gözlüklerini al. Lütfen.”

Sersemlemiş bir tavırla gözlükleri taktım. Benimkiler kadar koyu değillerdi ama gözlerimi kırpınca farkı anında görüp hissettim. “Teşekkür ederim.”

“Oturabilir miyim?”

Başımınla onaylarken neden sorma ihtiyacı hissettiğini merak ettim.

Ellerini ceplerinden çıkarıp yanıma oturdu, bacaklarımızın değeceği kadar yakındı.

Aramızdakiler farklıydı.

Kendimden nefret ediyordum. Bu düşünceleri kafamın içine sokan Roth’dan da nefret ediyordum. “Beni almaya geldiğin için teşekkür ederim.”

“Sorun değil.” Bacaklarını öne uzatıp çenesini havaya kaldırdı. Güneş yüzünü sevgiyle okşuyordu adeta. “Buraya kadar gelebildiğini duyduğumda şaşırdım. Bu parka ve hayvanat bahçesine son gelişimin üzerinden çok uzun zaman geçti.”

“Hayvanat bahçesi.” Ayaklarımı yere vurdum. “Hayvanları severim. Girişi bulmayı düşündüm ama bunun için para ödemem

gerekir mi veya başka bir şey olur mu bilemedim. Muhtemelen araştırabilirdim ama..." Omuz silktim. "Burayı da sevdim. Garip olan ne biliyor musun?" diye saçmalamaya devam ettim.

"Ne oldu?" Çenesini öne eğerek bana baktı.

Tüm dikkatini bana verince vicdan azabı, şaşkınlık, umut... ve alınmış hissettim. Bakışlarımı yere indirdim. "Buraya geldiğimden beri tek bir iblis hissetmedim."

"Hayvanat bahçesi yüzünden."

"Nasıl?" Dikkatimi tekrar ona verdim. Buna bir cevap almayı gerçekten beklemiyordum.

"Hayvanlar, özellikle de büyük kediler onları hissedebiliyor. İblisler yanlarına yaklaşıncı çılgına dönüyorlar" diye cevap verdi. "Buralarda iblis zor bulunur."

"Ah." O zaman kesinlikle hissettiğim şey bir iblis değildi. Ama Roth parkı sevdiğini söylemişti. "Sanırım hayvanat bahçesi güvenli bir yer."

"En azından çoğu yerden daha güvenli, hatta bir kiliseden bile."

Bu da her açıdan berbat bir durumdu çünkü çoğu iblis kutsal bölgelere girebiliyordu. "Şey, ben... buradayken bir şeyler hissettim" dedim. Faye'den bahsetmeyeceksem bile ona en azından bunu anlatabilirdim. "Tuhaf bir şey. Normalde bir iblisin varlığını hissettiğim yerde bir soğukluk oldu. Aslında aynı his ama sıcak değil, soğuktu. Bunu daha önce bir kez hissetmiştim."

Bakışları yüzümde gezindi. "Terk edilmiş binadayken mi? Bana oradayken bir şey hissedip hissetmediğimi sormuştun."

"Evet, orada da aynı soğuğu hissetmiştim. Her iki seferde de görünürde hiçbir şey yoktu. Ne olduğunu bilmiyorum." Omuzlarımı silktim. "Bu sanki yanlışlıkla bir hayaletin veya ruhun içinden geçmeye benziyor ama sadece belirli bir bölgeyle sınırlı."

Zayne kaşlarını kaldırdı. "Yani... soğuk bir alan mı? Bu söylentiler gerçek mi?"

Hafifçe güldüm. "Gerçek."

Başını huzla çevirerek gözlerini kaçırdı.

"Hayaletlerin içinden yürüyüp geçmiş olmaktan mı endişeleniyorsun? Fıstık'ın bile içinden geçmiş olabilirsin." Omzumla onun kine şakacı bir tavırla vurdum. "Endişelenme. İnsanlar her zaman hayaletlerin içinden geçer. Bu senin kadar hayaletler için de tuhaf bir şey."

"Bunu bilmenin daha iyi hissetmemi sağlayacağından emin değilim."

Sırıttım. "Yani bunun yeni bir hayalet hissi mi yoksa başka bir şey mi olduğunu bilmiyorum."

"Kötü bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bana karşı bu kadar hoşgörülü olması onu daha çok sevmemi sağlıyordu ama zaten ondan daha fazla hoşlanmama gerek yoktu. "Bunu hissettiğimde kötü bir şey olmadı. Aslında zombi sürüsünden önce de hissediyordum ama birbiriyle ilişkili olup olmadıklarını bilmiyorum. Şimdiye kadar hiçbir şey olmadı, sadece biraz ürktüm."

"İlgili olabilirler. Kesinlikle aklımızda tutmamız gereken bir şey." Bana doğru baktı. "Sen..."

Sessizce bekledim. "Ben ne?"

"Gerçekten iyi misin?"

Biraz rahatladıysam bile bu soruyla hepsi uçup gitmişti. "Elbette iyiyim. Neden olmayayım?"

"Eh..." Öne eğilip kenetlediği ellerini dizlerinin arasına aldı. O kadar gerilmiştim ki bir an için kemiklerimin kırılacağını sandım. "Burada tek başına bir parkta oturuyorsun."

"Bunda bir yanlış mı var?" Arkama yaslanırken bacak bacak üstüne attım.

"Hayır. Ama çok şey... Çok şey yaşandı ve sen bunu daha önce yapmadın."

"Sen de daha önce beni gün ortasında uzun süre yalnız bırakmadın" diye hatırlattım. "Senin yapman gereken işler vardı. Benimse yıkanacak çamaşırlarım ve şarkı söyleyerek evde dans eden bir Fıstık'ım vardı."

Hayret dolu bir kahkaha attı. "Bu gerçekten de görülmeye değer gibi duruyor."

"Değil. Bana güven" diyerek onu temin ettim. "Çok şey oldu ama iyiyim." Gerçek buydu, yani çoğunlukla. "Ayrıca dün gece birini kaybeden sendin. Ben değil."

"Birini kaybetmiş olmam senin yaşadıklarını silip atmıyor Trin." Sesi çok kısıktı, aşırı kısıktı.

Tüm bu süre boyunca ona ne söyleyip yaptıklarımı nasıl gizleyeceğimi düşünmüştüm. Park yürüyüşümün aslında başka bir şeyle ilgili olabileceğini düşünme ihtimali aklıma bile gelmemişti... Misha ve olan bitenlerle... "Bilirsin, sadece dışarı çıkmak istedim. Şehri gündüz görmek istedim" diye yalan söyledim. Aslında bu kısmen yalan değildi, şehri gündüz görmeyi cidden istiyordum. "Meşgul olduğun için bugün çok uygundu."

Kahretsin. Zayne elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu aklıma bile gelmedi."

"Ne gelmedi?"

"Bunu yapmak isteyeceğin." Omzunun üzerinden bana baktı. "Sadece yemek yiyip antrenman yapmak yerine, gün içinde normal bir şeyler yapmayı isteyeceğin."

"Hey, bunlar benim en sevdiğim iki hobim" dedim şakayla. "Ayrıca antrenman önemli. Şehri görmekten daha fazla."

Zayne arkasına yaslanıp bana dönerken şakama gülümsemedi. "Şehri görmekten daha önemli bir şey yok."

Başımı eğdim ve güneş gözlüklerimin üstünden kaşlarımı kaldırdım. "Şehir her zaman burada olacak Zayne. Çok da önemli değil."

Bakışlarımız buluştu. "Ama sen göremeyeceksin."

Aldığım bir sonraki nefes boğazıma oturdu.

"Görme duyunu yarın kaybetmeyeceğini biliyorum, hatta belki gelecek yıl bile kaybetmeyeceksin ama neden bekleyip bu riski alıyorsun?"

Ağzımı açamadım bile.

Gökyüzüne baktı. "Birkaç saat içinde güneş batacak. Bir şeyler yiyip erken devriyeye çıkalım ki çok geç saatlere kalmayalım. Yarın sana bildiğim her şeyi göstereceğim. Bütün gün boyunca."

Bütün vücudumu vahşi bir duygu silsilesi ele geçirdi. "Ama... bu gece olabildiğince uzun süre devriye gezmemiz gerekiyor. Haberci..."

"Senin kadar önemli değil."

Hayretle ona baktım. "Haberci benden, senden, gözlerimden ve her şeyden çok daha önemli. Gardiyanları ve iblisleri öldürüyor. İnsanları öldürmeye başlamadan önce onu bulup durdurmalıyız" dedim kısık sesle. "Önemli olan tek şey bu."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Öyle değil. Sen ve şehri görmek çok daha önemli."

Duygu karmaşası yoğunlaştıkça kalbim de şiddetle atmaya başladı. Ona baktım, daha önce hiç kimsenin beni görevimin önüne koymadığını fark ettim. Evet, hayatım değerliydi ve sürekli olarak diğerlerinden üstün tutulmuştu. Ama hiç kimse *beni* doğum amacımın önüne koymamıştı. Bu yüzden her zaman kendimi bir birey gibi değil, bir nesne gibi hissetmiştim. Bir silah gibi. Bunu kimsenin –özellikle Thierry'nin, Matthew'un ve annemin– istemediğini biliyordum fakat antrenman her şeyden önce gelmişti. Geleceğim, tek geleceğim bir gün babamın beni çağıracağı bilgisinden ibaretti. Zayne ise durumu böyle görmüyordu.

Bunları bir Gardiyan'dan duymak nasıl da tuhaftı... Onlar kötülükle savaşmak ve çiftleşerek üreyebilmek için doğmuştu. Elbette hayatlarını benden daha özgür yaşıyorlardı ama kesinlikle görevlerine bağlıydılar.

Ona sarılmak istedim. Onu öpmek istedim. Ayrıca ona yumruk atmak istedim. ZAYNE dolabının kapağını kapalı tutmak konusunda bana gram yardımı dokunmuyordu. Hatta onu çekerek açmaya çalışıyordu sanki! Üstelik bunu yapmaması gerektiğini biliyordu.

"Bunu çok zorlaştırıyorsun" diye mırıldandım.

"Neyi?"

Sinirlenmiş, büyülenmiş ve böyle hissettiğim için ayrıca sinirlenmiştim. Ona dik dik baktım. "Senden hoşlanmamayı" diye itiraf ettim.

Zayne'in dudakları yukarı kıvrılarak geniş, güzel bir gülümseme halini aldı ve nefesimi kesti.

Gözlerimi kısarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Neden gülümsediğini bilmiyorum."

"Belki de..." Ayağa kalkarak elini bana uzattı. "Belki de işi kolaylaştırmaya çalışmadığım içindir Trin."

Bir şeyler atıştırmak için daha önce defalarca önünden geçtiğimiz bir et restoranına oturduk. Yemeğimiz tam bir akşam yemeğine dönüştü ve buna epey şaşırdım.

Koyu renk takım elbiseli erkekler ve etek ya da pantolon giymiş kadınların sayısı oldukça fazlaydı. Görünüşe bakılırsa burası sadece bifteklerinin kalitesiyle değil, sıkı bir giyim kuralıyla da öne çıkan bir mekândı. Zayne'in kot pantolonu ve benim bol tişörtüm bu kuralları tamamen çiğniyordu ama restoran hostesi, Zayne'i gördüğü gibi bu durumu görmezden gelmeye karar verdi. Benim varlığımı fark ettiğinden bile emin değildim.

Ayrıca *annem* yaşında olan garson da Zayne'in tek olmadığını fark etmemişti.

Ama kimin umurundaydı ki? Ben umursamıyordum çünkü midem sulu kırmızı et, ızgara kuşkonmaz ve trüf mantarlı patates kızartmasıyla tıka basa dolmuştu. İnsanlara özgü konulardan ilerleyen sohbetimizde saniyeler dakikalara, dakikalar da saatlere dönüştü. Haberci yoktu. İblis yoktu. Görev yoktu. Bunların hepsi arka planda kalmıştı.

Müzik zevkimizin aynı olduğunu öğrendim. O da benim gibi eski şarkıları seviyordu ve radyoda çalanların yarısının, 1980'ler

ve 2000'lerin başında çıkan müzikler kadar iyi olmadığı konusunda hemfikirdik.

Ben hayatımda gördüğüm en kalın bifteği mideye indirirken, Zayne de özenle yağsız bir bonfileyi yedi. Bu sırada tek bir *Game of Thrones* bölümü bile izlemediğini öğrenince bu durumu en kısa sürede düzeltmeye karar verdim. Son zamanlarda *Fresh Prince* ve *Step by Step* gibi 90'ların komedi dizilerine nasıl kafayı taktığımı anlattım. En sevdiği filmin *Jurassic Park* olduğu tesadüf eseri ortaya çıktı. Favori bir filmim olmadığını ve herhangi birinin sadece bir filmi nasıl seçebildiğini anlayamadığımı itiraf ettim ki bu hararetli bir tartışmaya yol açtı.

Ne film ne de dizi zevklerimiz benziyordu.

"Bahse varım, *Fast and Furious* serisinin beş yüz filmini de ezbere biliyorsundur" dedim tişörtümün eteğiyle oynarken. "Ezbere."

Zayne kıkırdarken mumun alevi tatlı tatlı dans etti. "*Ben modeline bakmadan her güzel kasayı takdir eden erkeklerdenim.*"

Gözlerimi kırıştırdım. "Anlayamadım?"

Zayne eğilip kollarını masaya koyarken sıırttı. "*Fast and Furious* filminden bir alıntı. İlk filmde, bilgine. Ben en son yedincisinde kaldım."

"Yedi tane filmi mi var?"

Gözleri kocaman açıldı. "Yediden fazla var seni cahil, küçük hanım."

Kıkırdarak arkama yaslandım. "Aksiyon filmleri pek tarzım değil."

"Ne tarzın peki?"

Bunu düşünmeme gerek kalmadı. "Komik korku filmlerine bayılırım."

"Komik korku filmleri mi? Bu bir çelişki."

"Pek sayılmaz. Birçoğu korkutucu, iğrenç ve aslında aşırı komik. *Scream*'in eski filmleri zekice ve komik mesela. *Cabin in the Woods* da öyle."

Zayne gözlerini devirdi. "Zekice ve korku kelimeleri de çelişkili."

Ağzım açık kaldı. "Artık arkadaş kalabileceğimizi sanmıyorum" diyerek tavrımı ortaya koydum.

Su bardağını alıp bir yudum içerken sessizce güldü. "Sadece söylüyorum."

"Aksiyon filmlerinin akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?" diye meydan okudum.

"Hayır. Çoğu aşırı saçma." Bardağını masaya bıraktı. "Senin aksine, sevdiğim şeylerdeki temel kusurları kabul ediyorum."

Bu sefer göz devirme sırası bana geçmişti. "Ve senin aksine de benim zevkim iyi."

Zayne bana gülümsedi, gözlerimiz buluşunca sersemledim ve nefesim kesildi. Titreyen mum ışığında birbirimize bakarken göğsümün de karnım kadar dolu olduğunu hissedebiliyordum. Zayne altdudağını ısırıp dişlerini üzerinde gezdirdiğinde, ayak parmaklarım çizmelerimin içinde kıvrıldı.

Kolaylaştırmaya çalışmadığım içindir.

Bunları o söylemişti ve düşündüğüm anlamı taşıyorlardı elbette ama gözlerime bakmaya devam ettikçe şüphelerim arttı. Burada hava soğuktu ancak tenim alev alev yanıyordu, nabzım giderek hızlandı. Küçük sersem parçam birkaç saatliğine normal insanlar gibi davrandığımızı hissetse de uzun zamandır hatırlayabildiğim en iyi geceyi geçiriyordum. Üstelik daha yarın vardı, tüm gün gezip sadece takılacaktık. O kadar heyecanlanmışım ki zamanı ileri sarmak ve beklentiye gerçekten tatmak için *dur* tuşuna basmak istedim. Zaten Noel arifesini de Noel'in kendisinden çok severdim. Gelecekle ilgili beklenti, heyecan, merak ve hayranlık içerirdi.

Bir kadın boğazını temizlendi, Zayne'den bakışlarımı çekip kaynağa döndüm. Garson kadındı... adı neydi? Daisy? Dolly? Dağınık sarı saçları süper parlak ve canlı görünüyordu, içeri ilk girdiğimizde yaptığı atkuyruğundan çok farklıydı.

Zayne gülümseyerek başını kaldırdı. "Bizden hâlâ sıkılmadınız mı?"

Normalde cevap evet olmalıydı. Burada çok uzun süre kalmıştık ve tatlı sipariş etmemiştik. Tatlı menüsüne bile bakmamıştık.

Elbette cevap bu değildi.

“Elbette hayır tatlım.” Kadın ellerini birleştirdi ve göğüs bölgesinde etkileyici bir dekolte oluşturdu. “İstediğin kadar kalabilirsin. Sadece başka bir şeye ihtiyacınız var mı sormak istedim.”

“Ben iyiyim.” Zayne bana döndü. “Trin?”

Yarı dolu kola bardağıma bakıp başımı salladım.

“İyiyiz.” Zayne masanın üstünde duran telefonuna baktı. Arada sırada ışığı yanıp sönüyordu, ona kimin mesaj attığını merak ettim. Bir kez cevap vermişti. “Aslında hesabı alsak iyi olur.” Tekrar bana döndü. “Tatlı istiyor muydun?”

“Tanrım.” Mutlu mutlu güldüm. “Tatlı da yersem bir sonraki durak Uyku Kasabası olacak ve nüfusu da tek kişiden oluşacak: Ben.”

Bana şakacı bir edayla gülümsedi. “Sadece hesap lütfen.”

Garson aceleyle uzaklaşırken kaşımı kaldırdım ve Zayne kadının neden kendisine baktığını anlamamış gibi göründü. Bu kadar habersiz miydi sahiden? “Saat kaç?”

“Dokuza geliyor” diye cevap verdi.

“Ne?” diye bağırdım. Parktan doğruca buraya gelmemiştik. Zayne’in ofis müdürüne ya da başka birine uğraması gerektiği için önce daireye gitmiştik ama burada neredeyse üç saattir oturuyorduk.

Zayne arkasına yaslanıp omuz silkti. “Eğleniyorsan zamanın nasıl aktığını anlamazsın.”

Bu doğrudu.

Başını hafifçe salladı. “Biliyor musun, sana yalan söyledim.”

Kaşlarım kalktı. “Ne hakkında?”

“Bana bir Gardiyan’dan başka bir şey olmak isteyip istemediğimi sorduğunu hatırlıyor musun?” diyerek geçmişe gitti. Ben de onu başımla onayladım. “Neden bunu düşünmeye başladığımı bilmiyorum ama sana gerçeği söylemedim. Sanırım sorm beni hazırlıksız yakaladığı için yalan söyledim.”

Daha önce hiç kimsenin ona bunu sormadığını hatırladım. Layla da sormamış olmalıydı. “Nedir?”

Zayne başıyla onayladı. “Çocukken doktor olmak istiyordum.” Başını yana çevirdi, yanaklarının pembe olduğuna yemin edebilirdim. “Bir travma doktoru.”

“Travma doktoru mu? Vay canına.” Maalesef çenemi kapalı tutamadım. “Bu egoistler için harika bir meslek.”

Öyle bir kahkaha attı ki aptal gibi sıırıtmaya başladım. “Bana egomanyak mı diyorsun yani?”

“Asla” diye inkâr ettim. “Neden doktor olmak isterdin?”

“Bilmem. Aslında biliyorum.” Elini saçlarından geçirdi. “Babam her cumartesi sabahı beni şehir merkezindeki dondurmacıya götürürdü. Farklı bir çağdan kalmış gibi görünen eski tarz dükkânlardan biriydi ve Layla’yla sürdürdüğüm bir gelenek oldu.”

Tanıdık bir kıskançlık dalgası bekledim ancak sadece hafif bir üzüntü hissedince şaşırdım. Layla’yla gitmesi değildi sebebi. Her şey değişmeden önce bunun benim yapabileceğim, yapmam gereken bir şey olması da değildi. Misha’yla bizim de küçük ritüellerimiz vardı.

“Bir gün babamla dükkândayken bir kadın koşarak geldi, kucığında araba çarpmış bir oğlan çocuğu tutuyordu. Her yeri kan içindeydi ve çocuğun annesi yardım çığlıkları atarken kimse kılını bile kıpırdatmadı. Babam bile donup kalmıştı. Aklım alıyor mu? Onun gibi bir Gardiyan’ın beklenmedik bir insan kazası sonucu aciz kalmasını?”

“Hayır” diye fısıldadım. Ama ben olsam ne yapardım bilmiyordum.

“Sonra bir kadın öne çıkıp kontrolü ele aldı. Ne kandan ne de yanlış bir şey yapmaktan korkuyordu. Oğlanın başını ve boynunu hareketsiz tutması gerektiğini biliyordu. Sağlık görevlileri gelene kadar çocuğun kalbinin atmasını sağlamayı başardı. Altı ya da yedi yaşlarındaydım ve büyülenmişim. Bir ara sağlık görevlilerine doktor olduğunu söylediğini duydum, sonra da farklı bir dilmiş gibi duyulan tıbbi jargonla konuşmaya başladı.”

Bana yaklaştı, soluk gözleri duygularla dolup taşıyordu. “O çocuğun hayatta kalıp kalmadığının farkında değildim, tek düşünebildiğim kadının ne kadar muhteşem olduğuydu. Kalabalığı yararak öne çıkan ve bir hayat kurtarabilecek o rasgele kişi olmak istedim. Bu yüzden doktor olmak istiyordum.”

“Bunu hiç babana söyledin mi?”

“Hayır.” Bardağına uzanırken küskün sesle güldü ama bardağı dudaklarına götürmedi. “Hiçbir anlamı olmazdı. Bunu biliyorsun. Ben bir amaç için yetiştirildim ve eğitildim. Eh, bu hikâyeyi duydun. Gülmez ya da sinirlenmezdi elbette. Onu tanıyorsam okumam için bana tıp kitapları bile getirirdi. Ama varoluş sebebimin bu olmadığını biliyordum.”

Yavaşça başımla onayladım. *Bu* derken bir yerden çok bir amaçtan bahsettiğini anlamıştım. “Belki doktor olamadın ama sen o kişisin.”

Anlamayarak kaşlarını çattı.

Ona doğru eğilerek, “Kalabalığı yaran, birinin hayatını kurtarabilen o rasgele kişi” diye açıkladım. “Bunu daha önce de yaptın. Muhtemelen sayamayacağın kadar çok. Doktor değilsin ama sen o kişisin.”

Zayne bana o kadar uzun süre baktı ki yanlış bir şey söylediğimden korktum.

“İyi misin?” diye sordum.

“Her zaman” diye mırıldandı. Sonra yine altdudağını ısırıldı. “Hiç bu şekilde düşünmemiştim.”

“Bana bak.” Gülümsedim. “Ne kadar faydalı olduğumu görüyorsun, sana bambaşka bir bakış açısı kazandırıyorum.”

“Her zaman yardımseversin.” Gür kirpikleri yukarı kalktı ve bakışlarıyla içimi gördüğünü hissettim. “Zaten bana bambaşka bir bakış açısı kazandırıyordun.”

Ağzımı açtım ama söyleyecek söz bulamadım, o da bu sırada konuyu değiştirdi. “Son birkaç gündür yaşam koşullarımızı düşünüyorum. O dairede kalmaya devam edemeyiz. İki yatak odalı, iki banyolu bir yere ihtiyacımız var. Bugün hallettiğim işlerden biri

de buydu. Bir emlakçıyla görüşüp uygun bir yerleri olup olmadığını sordum.”

Daha büyük bir yer aramak mantıklıydı. Zayne sonsuza kadar kanepede yatamazdı ve sabah düzenimiz işe yarıyordu ama yine de biraz zahmetliydi. Ancak garip bir şekilde hazırlıksız yakalanmışım çünkü bu fikri bana daha önce söylememişti.

Parmağını mumun dibinde gezdirdi. “Binanın kira sözleşmeleri aylık, dolayısıyla taşınmak istediğimizde bizi bağlamayacak.”

Başımı sallayarak onayladım, bu da mantıklıydı. Ben yaşadığım sürece o da hayatta olurdu ve ikimiz burada kalıcıydık. Sonsuza kadar sürece bir bağdı bu. Ayrıca birlikte yaşamamız akıllıca ve güvenliydi. Komüneyken Misha’yla aynı evi paylaşmamızın sebebi buydu.

Neden bilmediğim bir dilde konuşuyormuş gibi davranıyordum ki?

Başımı iki yana salladım, sağduyum bana geri döndüğü için rahatlamışım. “Uygun bir yer var mı?”

“İki tane var ama birinin kapsamlı bir tadilata ihtiyacı var ve bina yeni olduğu için beni endişelendiriyor. Önceki kiracı eve ne yaptı kim bilir?”

Hemen aklıma biyolojik tehlike temizliği gerektiren bir olay yeri geldi. Bu bende ciddi bir sorun olduğunun bariz bir göstergesiydi. “Peki ya diğer yer?”

“Şimdilik opsiyonda ama kiracılar henüz sözleşmeyi imzalamadı. Belki vazgeçerler. Eğer imzalamazlarsa ev bizimdir.”

“Bizim mi?” Gergin bir edayla kahkaha attım. “O zaman kiraya yardım etmek istiyorum. Artık param var.” Duraksadım, sıfırları görsem de hâlâ inanamıyordum. “Üstüme düşen kısmı ödemem gerekiyor.”

“Eğer istiyorsan öyle yaparız.”

Tekrar gülümsedim ve başımla onayladım, artık kendimi işgüzar biri gibi hissetmiyordum. Ama sonra aklıma başka bir şey geldi ve gülümsemem ortadan kayboldu. Dün gece söylediklerini

düşündüm. Dairesi sadece başını koyabileceği bir yerdi. “Gerçekten klanına geri dönmeyi hiç düşünmüyor musun?”

Zayne başım iki yana salladı. “Hayır.”

“Ben ve bağ yüzünden mi?”

“Bir kez taşındığım zaman geri dönmeyeceğimi biliyordum. Orada, o duvarların arasında, o çatının altında ve klanımla yaşarken kimdim ben?” diye ortaya sordu. “Artık o kişi değilim ve Korumucun olmamla bunun hiçbir alakası yok.”

Bunu biraz düşündüm. “Baban ve... Layla ile yaşananlar yüzünden mi?”

“Evet, bunun yüzünden. Fakat aynı zamanda eskisi gibi bir parçaları olmamı gerektiren çok fazla katılmadığım olay var. Bunu biliyorlar. Birçoğu artık bana güvenmiyor ve açıkçası ben de pek çok kişiye güvenmiyorum. Ayrılmam en iyi çözümdü.”

İblislere karşı duruşundan bahsediyordu. Gardiyanlar arasında büyük bir ayrışmaya yol açabilirdi elbette ama Nicolai bana daha açık fikirli görünmüştü.

Yani Roth’un adı anıldığında yere tükürüp istavroz çıkarmış değildi. Bunun ibislere karşı farklı bir tutum sergilediği anlamına gelip gelmediğinden emin değilim.

Zayne kendini klanın dışında bırakmış, Roth ve Layla’nın safinda durduğu anda onlardan kopmuş olabilirdi. Ama herhangi bir Gardiyan zor durumda kalsa yine arkalarını kollayacağını adım gibi biliyordum.

Garson Dolly Daisy hesapla geri döndü. Zayne’e odaklanıp bana sırtını döndü ve kalçasını hafifçe masaya yasladı.

Yüzümü ekşiterek Zayne’e baktım ama bunu görmedi ya da görmezden geldi.

“Acele etme.” Kadın hesap fişi olan dosyayı masaya koydu, Zayne ise hemen alıp açtı. “Eğer bir şeye ihtiyacın olursa bana haber vermen yeterli. Sana yardımcı olmaktan mutluluk duyarım.”

Zayne’le aynı anda gördük. Ben bile faturada yazan şeyi başka bir şeyle karıştıramazdım. Büyük, yuvarlak harflerle karalanmış numaranın yanında okuyamadığım bir isim bulunan bir kart. Re-

simdeki tek eksik, hiç silinmeyen parlak kırmızı dudaklarla kon-
durulmuş bir öpücüktü.

Göklerde uçuşan kutsal çörtenler aşkına, az önce neler görmüş-
tüm ben?

Garson kadın az önce benim karşımda ona numarasını vermiş-
ti! Bir an için afalladım, gülmek istedim ama aslında gücenmişim.
Tamam, bu kadın beni doğuracak yaşta olabilirdi ancak yaşına
göre çok iyi görünüyordu ve görebildiğim kadarıyla makyajı da
tam yerindeydi. Olgun haliyle çok etkileyiciydi ama kokuşmuş bir
çöp olduğumu düşünse bile bu cesur bir hareketti.

Zayne'in ne söyleyeceğini görmek için beklemeden, üstüne pek
düşünmeden tepki verdim. Her zamanki gibi pervasızlığım galip
gelmişti.

"Merhaba" dedim yüksek sesle. "Daisy? Dolly?"

Kadın şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak bana döndü. "Benim
adım Debbie tatlım. Bir şey mi istemiştin?"

"Benim adım tatlım değil." Ona gülümsedim. "Az önce ona te-
lefon numaranı mı verdin?"

Konuşmak için ağzım açtı ama fırsat vermedim.

"Ben burada oturmuş, onunla randevudayken?" Kadının bronz
yanakları alev alırken Zayne'den garip bir boğulma sesi geldi. Ka-
dın tekrar ağzını açtı ama konuşmaya devam ettim. "Kadın gü-
cünü desteklemeye, cinsel ihtiyaçlarımızı kucaklamaya ve tüm o
güzel şeylere sonuna kadar varım ama önce hemcinslerine saygı
duymayı bir dene. Az önce saygısızlığın kitabını yazdın."

Debbie orada hiçbir şey diyemeden dikildi, kolları iki yanına
indi. Zayne'e baktım. Bir eliyle ağzını kapatmış halde tüm dikka-
tiyle masaya bakıyordu.

"Konuşmaya eklemek istediğin bir şey var mı?" Kısa bir an du-
raksayıp gözlerimi kıstım. "Balım?"

"Ah, hayır. Sanırım neredeyse her şeyi ele aldın." Elini indirip
bakışlarını yukarı kaldırdı, gözleri keyifle parıldıyordu. "Numara
sende kalsın. İhtiyacım olmayacak."

Debbie kartını almadı. Kısık sesle, "İzninizle" diye mırıldandı ve ayaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde masadan uzaklaştı.

"Şey..." dedi Zayne dikkatimi çekerek. "Bunu bir daha yapacağını sanmam."

"Muhtemelen yapmaz." Masanın üstüne uzanıp kartı aldım. "İster misin?"

"Hayır" dedi mahcubiyetle.

"Emin misin?" Masada kartı onun tarafına fırlattım. "Bunu yaptığina inanamıyorum. Benim kim olduğumu bilmiyordu. Kız arkadaşın olup olmadığımdan habersizdi."

"Belki seni arkadaşım sanmıştır." Göz ucuyla bana imalı bir bakış attı. "Ya da kız kardeşim?"

Hayretle ona baktım. "Ciddi misin?"

Zayne güldü. "Şaka yapıyorum."

Gözlerim bir kez daha kısıldı. "Ha-ha."

"Gerçekten kaba davrandı. Ben bunu söylemek üzereydim ki sen çok küstah bir şekilde dillendirdin." Eğilip ince bir cüzdan çıkardı.

"Param var." Dairenden çıkmadan önce yanıma aldığım paraya uzandım. "Ödeyebilirim..."

"Ben hallettim." Masaya birkaç banknot bıraktı, bunlardan biri epey büyüktü.

"Zaten senin evinde yaşıyor, yemeğini yiyorum ve gözlüğünü..."

"Ben hallettim Trin." Hesap defterini kapattı. "Ben bir randevuda böyle davranırım."

Az kalsın tükürüğümde boğuluyordum. O anda bir şey içmediğim için şükrettim. "Bir randevu mu?"

Zayne başıyla onayladı ve uzun parmağıyla dosyayı masanın ucuna itti. "Randevuda değil miyiz?"

Aman Tanrım.

Yüzüm bin güneşten daha harlı bir şekilde yandı. "Bak, Dolly'ye..."

"Debbie" diye düzeltti.

"Randevuda olduğumuzu düşündüğüm için öyle söylemedim. Sadece ona haddini bildiriyordum."

"Biliyorum."

"Ayrıca bunun konuyla ilgili olduğunu düşünmüyorum." Utancımdan ölecektim. Tam şurada. Solup kuruyacaktım. "Bunu hesabı sana ödetmek için söylemedim."

"Biliyorum" diye tekrarladı ayağa kalkarak. "Ama eğer bir ördek gibi yürüyorsa ve ördek gibi vaklıyorsa, o zaman bir ördektir."

"Ne?" Elim kolum birbirine dolaşarak ayağa fırladım.

"Bu bir randevu gibi hissettiriyor ve öyle de görünüyor." Benim masanın etrafından dolanmamı bekledi. "Yani belki de bir randevudur."

"Bu bir randevu değil" diye tısladım. Bakışlarım masaların arasındaki loş, dar ve karmaşık alanlara kaydı.

"Nedenmiş o?" Benden hafifçe önde yürüdü.

"Çünkü biz randevulaşamayız" dediğim sırada kalçam masanın kenarına çarptı. Yanaklarım daha da alevlenirken masalarını sarstığım insanlardan hemen özür diledim. "Çok üzgünüm."

Zayne dönüp durumu hızla değerlendirdi. Hiçbir şey söylemeden ellerini omuzlarıma koydu ve beni önüne aldı. Hiç konuşmadan birkaç adım attık. "Şaka yaptığımı biliyorsun, değil mi?"

Söyleyecek söz bulamayınca açtığım ağzımı kapattım. Elbette şaka yapıyordu ve tabii ki ben bir aptaldım. "Senden nefret ediyorum."

Sessizce gülerek omuzlarımı sıktı. "Bunu ancak dilersin."

Ne kadar doğru bir şey söylediğini bilmiyordu.

Beni kalabalık restorandan ılık gece havasına çıkardığı sırada ağzımı açmadım. Bir saniyeliğine durup etrafıma göz attım. Karşıda eski bir kilise, birkaç restoran ve dükkân vardı.

Binalara yakın bir noktadan yürürken ara sıra ona baktım. O aptal, seksi sırtış yüzüne yapışmıştı. İçimde gergin bir enerji dolaşıyordu. "Orada bu kadar uzun süre kaldığımıza inanamıyorum. Çoktan buraya gelmiş olmalıydık."

“Muhtemelen evet. Ama hayatlarımızı yaşamamıza izin var” diye cevapladı. Babam muhtemelen buna katılmazdı. “Hayattan bahsetmişken, yarın görmek istediğin yerler nereler?”

“Eee... bilmem.” Telefonuna bakan bir adamın yanından geçtim ve Jada’ya mesaj attığımdan beri telefonuma bakmadığımı fark ettim. “Dinozorları görmek isterdim.”

“Bu doğa tarihi müzesinde. İçerisinde bir sürü harika şey var. Bir sürü fosil ve tarihi eser, hatta bir kelebek köşkü bile var.”

Ne kadar güzeldi. “*Holocaust* müzesini gezmek istiyorum. İkisi yakın mı?”

“Evet, yaklaşık on beş dakikalık bir yürüyüş. Başka bir yer var mı?”

Başımınla onayladım. “Afro–Amerikan Müzesi... Ah, bir de şu roketlerin falan olduğu yer.”

“Havacılık ve Uzay Müzesi.”

“Evet, ondan bahsediyorum. Anıtlardan bazılarını da görmek isterim” diye devam ettim. “Muhtemelen Washington Anıtı’nı da.”

“O zaman National Mall’da bir gün geçirebiliriz sanırım.”

“Sorun olur mu?” dedim ona dönerek. “Muhtemelen hepsini milyonlarca kez görmüşsündür.”

“Hayır, mükemmel. Aslında bazılarının yanına sadece birkaç kez gittim ve üzerinden de uzun zaman geçti” diye açıkladı sokakları tararken. “Tüm hayatını burda geçirdiğinde gezmek tuhaf kaçıyor. Bir şeyleri kontrol etmek istiyorsun ama istediğin zaman gidebileceğin için erteliyorsun.”

Mantıklıydı. “Müzelerdeki ışıklandırma nasıl?”

“Bazıları çok parlak, bu yüzden gözlerini biraz yorabilir. Bazıları da loş. Eğer herhangi birinde sorun yaşarsan bana haber ver.”

Rahatlayarak başımınla onayladım. İçeride güneş gözlüğü takmaktan nefret ediyordum çünkü aptal gibi diğer insanların beni görünce düşünecekleri şeylerden endişeleniyordum. Gözlüklerimi çıkaramayacak kadar havalıymışım gibi. Tanımadığım insanların düşündüklerini umursamamam gerektiğini bilmeme rağmen, bu durum beni yine de rahatsız ediyordu. Ayrıca çok yaklaşımdan

sergilenen eserlerin bazılarını görüp göremeyeceğim konusunda da endişeliydim ama görebileceğimi umuyordum. Yarısını bile görebilsem muhteşem olurdu ve...

Zayne küfretti. Aldığım tek uyarı buydu. Bir an için yürüyordum, bir sonraki an havada uçmaya başlamıştım.

19

Zayne korkutucu bir hızla hareket ederken sokak bulanıklaştı. Arkamdan bir çığlık yükseldi ama Zayne hızla dönüp bizi öfkeli seslerin yükseldiği yerden uzaklaştırdı. Metalin gıcırdayan sesi, sert bir yüzeye çarpan etin yankısıyla birleşti. Bir ara sokağa girdiğimizde lambaların ışığı azaldı. Zayne beni duvarla vücudu arasına sıkıştırmıştı. Mahcup kahkahalar ve metal tekerleklerin beton-daki tiz sesi, şiddetle atan kalbimin sesini bastırmıştı.

“Ne oluyor?” Başımı kaldırdım ve Zayne’in saçlarının ardına gizlenmiş yüzünü gördüm. Yakınlardaki bir iblisin hafif uğultusunu hissettim ama DC için bu normaldi.

“Kaykaylı ve patenli çocuklar bu sokaktan aptallar gibi ölmek istercesine fırladı. Bir tanesi taksiden inen bir adama çarptı.”

Eh, devam eden bağırışların sebebi ortaya çıkmıştı.

Zayne’in ses tonu sertti. “Kendilerine ya da başkasına ciddi zarar verecekler, umarım ilki olur. Serseriler.”

“Onları...” Bakışlarım yüzünden, ellerimin göğsünde durduğu yere kaydı. “Görmedim bile.”

“Biliyorum. Yan taraftan geliyorlardı, göremeyeceğin kadar hızlıydılar.” Tepemden bana baktı. “Bir kaykaycı çetesine benziyorlardı.”

"Korktum."

Yüzü karanlıkta kalmıştı ama hafif bir tebessümü seçebildim. "Muhtemelen bir iblis sürüsünden daha fazla baş ağrısına ve hasara yol açarlar."

"Muhtemelen." Kalbim yavaşlamıştı ama hâlâ şiddetle çarpıyordu ve bunun kaykay çetesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Aramızda yalnızca birkaç santim vardı. Derin bir nefes alarak konuştum. "Yine de insanlar çoğu iblisten daha fazla hasara yol açıyor."

"Doğru." Zayne başını eğdi.

Bir nefes daha aldım, daha derin bir nefesti. Göğüslerimiz birbirine değdiğinde tenimde ani bir ürperti gezindi. Zayne biraz daha mı yaklaşmıştı? Sanırım aramıza biraz mesafe koymamın zamanı gelmişti ancak bunu söylemedim. Ondan uzaklaşmadım, ellerim göğsünde kaldı ve aldığı her nefesi hissettim. Solukları uzun ve yavaştı, pek istikrarlı değildi.

"Teşekkür ederim." Sesim bana bile tuhaf geldi. Daha boğuktu, çok daha zengindi.

"Ne için?"

Başımı duvara yasladım ve karanlıkta yüz ifadesini inceledim. "Akşam yemeği için. Teşekkür etmedim. O yüzden teşekkür ederim."

"İyi vakit geçirmen benim için yeterli bir teşekkür."

Kalbim sevinçle attı. "Her zaman doğru sözleri söylüyorsun."

"Düşündüğümü söylüyorum. Doğru mu, yanlış mı bilmiyorum." Konuşurken biraz daha yaklaşmıştı. Bacaklarımız birbirine dokundu, kalçaları karnıma sürtünüyordu ve ne hissettiğimi anladığımı biliyordum. Yanaklarıma ateş bastı ama Zayne'in göğsünün derinliklerinden gelen alçak inleme tenime farklı bir sıcaklığın yayılması için yeterliydi. Bedenlerimiz arasında bir santim bile mesafe yoktu ve o sesi varlığımın her zerresinde hissediyordum. Parmaklarım tişörtünü kavrarken ciğerlerime alabildiğim hava yavaş yavaş serbest kaldı.

"Trin." İsmim uyarıcı, kısık ve boğuk bir homurtuydu.

Arzu doluydu.

Parmaklarımı göğsünden aşağı kaydırıp sıkı karnında durdum. *Neden olmasın?* İşte düşüncelerimde dönüp duran soru buydu. Neden uzanıp istediğim, onun da istediğinden şüphelendiğim şeyi alamıyordum? Fiziksel anlamda istediğini biliyordum. Birbirimize çekildiğimizi inkâr edemezdik. Bu Roth'un söylediklerini haklı çıkarmıyordu. Bana farklı baktığını ya da... onu sevdiğimi. Bu sadece onu istediğim anlamına geliyordu.

Hiç kimse, bir Asilkan ve Koruyucu'nun ilişki yaşamasının neden yasak olduğunu açıklamamıştı. Belki de kural, Asilkanlar sayıca fazlayken mantıklıydı ama şimdi sadece ben vardım ve bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlayamıyordum.

Sonunda hoşlandığım birini bulmuştum. Hem de çok, fiziksel çekimin ötesinde ilgimi çeken birini... Ama onu elde edemiyordum.

Hayat adil değildi, kalp de acımasızdı, değil mi?

Zayne'in nefesi yanağımında dans ediyordu. Tek yapmam gereken başımı hafifçe sola çevirmektir, o zaman dudaklarımız aynı hizaya gelirdi. Beni bırakmıyordu, aramıza mesafe koymuyordu ve kuralları biliyordu. Acaba o da benimle aynı şeyi mi düşünüyordu?

Bir öpücüğün ne zararı olabilir ki?

Sadece bir?

Başımı çevirdim. Zayne'in dudakları yanağımı okşadı ve dudaklarımın köşesine sürtündü. Vücudumdaki her sinir aynı anda alev aldı. Göğsümdeki o sıcak ışık topundan daha ağır, daha enfes bir şey akararak duyularımı istila etti.

Zayne.

Kalbimin yanında ağır bir yük gibi duruyordu ve midemde yer eden o hisle iç içe geçiyordu.

Aman Tanrım, bu gerçekten ondan geliyordu. O da hissettiklerimi hissediyordu. Aramızda, Koruyucu ve Asilkan bağından daha fazlası vardı. Bu her neyse, tüm gün güneşin altında oturmuşum gibi başımın dönmesine ve tenimin yanmasına sebep oluyordu.

Hareket ettiğini görmedim ama parmakları yanağıma değdiğinde, başparmağı çeneme dokunduğunda irkilmedim. Başımı biraz daha geriye yatırdı. Heyecan tenimde dans etti. Bu öpücüğe

hava kadar muhtaçtım. Tüm vücudum aym fikirdeydi. Dudaklarını bir kez daha dudaklarımda hissetmek istiyordum. Nefesini dilimin ucunda tatmak. *Hem de nasıl* istiyordum.

Kafamın içinde, içimde hissettiğim hayal kırıklığını ve ihtiyacı kışkırtmaya, aramızdaki çizgiyi olabildiğince zorlamaya cesaret eden kötü bir ses vardı.

"Ne düşünüyorsan kes." Zayne'in sesi çakıl taşlarıyla dolu gibiydi.

"Çekil o zaman."

Zayne geri adım atmadı.

Ben de onu öpmenin yıldırım gibi hissettirdiğini, kollarında deşen tenlerimizin hatırasını düşünmeyi kesmedim. Kaslarım, hem acı hem de tatlı bir biçimde gevşedi.

Zayne alnını benimkine yasladı ve hırıltılı bir nefes alınca göğsünün genişlediğini hissettim. "Uslu dur."

Dudaklarımdan kenarları yukarı kıvrıldı. "Deniyorum."

"Yeterince değil."

Gözlerim kapanmaya başladı. Kalçalarım duvardan uzaklaşırken diğer eli belimi sarınca nefesim kesildi. "Sen de denemiyorsun."

"Haklısın" dedi Zayne. "Denemiyorum ama denemem gerekiyor. Daha akıllı davranmalıyız."

"Akıllı olmak abartılıyor" diye mırıldandım.

Gülümsedi. "Devriye atmamız gerekiyordu. Haberci'yi avlamamız. Bu değil."

Bu.

Artık bu ne ise.

"Katılıyorum" diye itiraf ettim. "Ama sen başlattın. Ben değil."

"O kadarından emin değilim."

"Tüm sorumluluğu bana yükleyemezsin" diye itiraz ettim. "Hâlâ bana sarılıyorsun. Bu senin hatan."

"Seni hissedebiliyorum." Sesi sadece bir fısıltıydı ama sinirlerimi germeye yetmişti. "Tutku. Arzu. Seni hissedebiliyorum. Karşı koymam çok zor."

Ağzım kurudu. “Ben de seni hissedebiliyorum. Bunu hiç düşündün mü? Çünkü direnmem zor oluyor.”

“Pekâlâ.” Sıcak nefesi bir kez daha dudaklarımı okşadı. “İkimiz de suçlu olalım o zaman.”

“Yani yüzde altmış senin, yüzde kırk benim hatam ama her neyse.”

Derin gülüşü hırıltılı ve baştan çıkarıcıydı. “Aklımızı işimize vermemiz gerekiyor.”

Öyle de yaptık.

Zayne’in birkaç saniye önce söylediği doğrudu. İkimizin de suçlu olması değil, akıllı davranmıyor olmamız. Birlikteliğimizin ne sonuçlar doğuracağını bilmiyorduk ama tatlı ve güzel olmayacağından emindim. Bu kural, meleklerin en yücesi ve en güçlüsü olan başmelekler tarafından koyulmuştu. Hatta Gardiyanlarla iletişimi sağlayan Alfaları bile denetliyorlardı.

Başmelekler son derece katı ve eski kafalıydı, çoğunlukla Eski Ahit’te betimlendiği gibiydiler. Yani harfi harfine göze göz, dişe diş ilkesine göre hareket ediyorlardı. Nasıl bir ceza bulacaklarını Tanrı bilirdi ve şeker gibi ceza dağıtma konusunda asırların deneyimine sahiplerdi.

Korkum tavan yaparken tenim buz kesti, kendim için korkmuyordum. Başmeleklerin suça uygun ceza verme konusunda çoğu zaman aşırıya kaçtığı düşünülürken... Zayne’e zarar verebilirlerdi.

Hatta onu öldürebilirlerdi.

Korku kanımı bir bulamaca çevirirken aklıma babam geldi. Misha’nın sonundan ve ölümünden hiç etkilenmemişti. Kalbim paramparça oldu. Koruyucum olsa bile, Zayne’e bir ceza verilirse babam müdahale etmezdi.

Muhtemelen onu öldüreceklerini düşünerek olayı abartıyordum. Haberci’yi bulmamı istiyorlardı ve bunu yapmak için de en iyi performansımı sergilemem gerekiyordu. Bu da Zayne’in canlı ve bütün halde olması gerektiği anlamına geliyordu. Belki de bu, üstünlüğün bizde olduğu anlamına geliyordu. *Belki.*

Uzaktaki arabaların ve insanların uğultusunu bir çığlık deldi. Bir-birimizden hemen ayrıldık, duvardan uzaklaşarak sokağın girişine doğru döndüm. Bir çığlık daha geldi, ardından bağırışlar yükseldi.

“Neler oluyor?” Zayne elimi tuttu. “Hadi gidelim.”

Koşmaya başladığında beni de yönlendi. Böylece kaldırıma çıkıp kalabalığı aşarken ona kolayca eşlik edebildim.

Bir başka bağırış adrenalini seviyemi artırdı. İlerideki kaldırımda küçük bir kalabalık caddeye kadar taşıp trafiği durdurmuştu. Zayne’in adımları yavaşlarken neler olduğunu görmeye çalıştım. Ensemdeki uğultuya bakılırsa uzakta iblisler vardı. Yani insanlar arası bir şiddet miydi bu?

Bir ışık parıltısı dikkatimi çekti, ardından bir tane daha. İnsanlar... yüzünden olduğunu anlamam bir saniyemi aldı. Telefonlarıyla bir şeylerin fotoğrafını çekiyorlardı.

“Tanrı aşkına.” Zayne elimi sımsıkı tutup bıraktı.

“Neler...” Siren sesleri yaklaşırken bakışlarını herkesin önünde durduğu binaya kadar takip ettim.

Eski, taş kiliselerdendi ve restorandan çıktığımızda onu görmüştüm. Kulelerden birinden bir şey sarkıyordu, kanatlı büyük bir şeydi ama bir saniye... asılı değildi. Daha çok tutturulmuştu.

Huzursuzluk içinde karnıma bir yumru oturdu. Çekinerek öne bir adım attım ve gözlerimi kısıtım. “Ne o?”

Zayne alçak sesle hırlayınca boynumdaki minik tüyler diken diken oldu. “Bir Gardiyan.”

Zayne o kadar hızlı hareket etti ki yakınımızdaki herhangi birinin devasa kanatlı Gardiyan'ın bir saniye önce insan gibi görüldüğünü fark edeceğini sanmazdım.

“Burada kal” diye emretti ve bu sefer emrine öfkelenmedim. Kiliseye tutturulmuş ölü bir Gardiyan varken öfkelenmenin zamanı değildi.

Güzel bir restoranda akşam yemeği yiyip o ara sokakta koklaşmak yerine devriye gezmemiz gerekiyordu. İşimizi doğru yapsaydık bunu yapanı görebilirdik. Haberci'yi veya sorumluyu yakalayabilirdik.

İkinci kez bir Gardiyan geçtiğimiz bir yerde ölü olarak bulunuyordu.

Zayne'in güçlü kanatları, kuvvetli bir rüzgârla onu havaya kaldırdı. Önümüzdeki insanlar dönüp boyunlarını uzatarak Zayne'in kiliseye doğru uçuşunu izlerken hayret nidaları attı. Telefonlardan daha fazla ışık çıkınca sadece bulanık kanatlı bir şekil görebildim.

Ben *falafel* kelimesinin nasıl yazıldığını öğrenmeden ölen Gardiyan'ın fotoğraflarının sosyal medyada her yere yayılacağını biliyordum. Buna ne diyorlardı? Trajedi pornosu.

İnsanlar hastaydı.

"Aman Tanrım, çok büyük" diye haykırdı yakındaki bir adam, sesi hayranlıkla doluydu. "Dostum, bu kadar büyük olduklarını bilmiyordum."

"Hiç görmedin mi?" diye sordu bir başkası. Arkamı dönünce koyu renk kumaş pantolon ve beyaz gömlek gitmiş iki orta yaşlı adam gördüm. İkisinin de omuzlarında deri haberci tipi çantalar vardı ve boyunlarında bir çeşit rozet sallanıyordu. Beyaz yakaydılar. Belki de Kongre Binası'nda çalışıyorlardı.

Daha açık renk saçlı adam başını salladı. "Bu kadar yakından değil."

"Hepsi büyük" diye cevapladı diğer adam elindeki telefonu karıştırırken. "Steroid kullanan güreşçilere benziyorlar."

"Evet ve biri o koca herifi bir tüy gibi oraya asmış. Çarmıha germiş." Koyu saçlı adam başını salladı. "Bunu bir düşün."

"Aslında düşünmek istemiyorum dostum."

Zayne'in Gardiyan'ı kiliseden çıkardığı yere baktım ve tekrar adamlara döndüm. "Pardon?" dediğimde ikisi de bana döndü. "Gardiyan'ın başına ne geldiğini gördünüz mü?"

"Şu yukarıda asılı olan mı?" diye sordu sarışın adam. Kaldırımları dolduran mavi ve kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu, polis olay yerindeydi. "Hayır. Metroya gidiyorduk ve biri bağırdı. İnsanlar kiliseyi işaret ediyorlardı."

Diğer adam başını salladı. "Evet, tuhaftı. Birdenbire *oldu*. Göz açıp kapayıncaya kadar o şey beliriverdi. Hiçbir şey görmedim. Aman Tanrım, bir tane daha var. Bak!"

Bakışlarım onun işaret ettiği yere kaydı. Bulutlu gece göğünde, bir Gardiyan'ın karanlık silueti Zayne'e ve kiliseye yöneldi. Rahatlayınca boynumdaki kaslar biraz gevşedi. Ölen Gardiyan'm kim olduğunu bilmiyordum ama Zayne'in tanıdığı, muhtemelen birlikte büyüdüğü veya Greene gibi yıllarını geçirdiği biri olmalıydı. Ona destek olacak biri geldiği için minnettardım çünkü kaldırımda kanatsız bir halde dikilip dururken pek yardımcı olmuyordum.

"Kahretsin" dedi sarışın adam tekrar. "Şunların büyüklüğüne bir türlü inanamıyorum."

“Onlar birer eşya değil” diye çıkıştım. İki adam şüpheli bir tavırla bana baktı. “Onlar Gardiyan.”

“Neyse ne” diye mırıldandı içlerinden biri. Ardından benden uzaklaşıp fotoğraf çekmek için telefonlarını kaldırdılar.

Telefonları ellerinden alıp üzerlerine basma isteğine direnmek *çok zordu*. Ancak bugün, en azından önümüzdeki haftaya yetecek kadar kötü tercih yapmıştım. Derin bir nefes alarak kalabalığı taradım. Gardiyan’ın oraya nasıl çıktığını birileri görmüş olmalıydı. Tabii bunu yapan kişi insan gözünün takip edemeyeceği kadar hızlı hareket etmiyorsa. Çok az Üst Düzey iblis bu kadar güçlüydü. Roth yapabilirdi ama gerçekten o kadar hızlı mıydı? Kalabalık bir cadde üzerindeki bir kilisede, hiç görünmeden bir Gardiyan’ı çarmıha gerebilir miydi?

Bunu yapan kişi bir kez daha devriye attığımız yerdeydi... aslında devriye gezmemiz gereken yerdeydi. Burada olabilirdi ve ruhumuz bile duymazdı.

“Kahretsin” diye mırıldandım bıkkınlıkla. Bu şey nere...

Buz gibi parmaklar ensemden gezinince tüm vücuduma bir ürperti yayıldı. Nefesim göğsümde takılıp kalırken vücudumun her yerindeki minik tüyler diken diken oldu. Bu o duyguydu işte. Dönüp yanımda duran insanları inceledim, hepsi kiliseye bakıyordu. Hepsi bana insan gibi görünüyordu. Kimse şüpheli değildi.

Geriye uzanıp parmaklarımla ensemi ovaladım. Tenim sıcaktı ama o soğukluk hissi duruyordu.

Bir saniye.

Aralarından biri hiç normal görünmüyordu.

Park halindeki beyaz bir teslimat kamyonunun yakınında, bir kadının vücudu eski bir televizyondaki zayıf sinyal gibi yanıp sönüyordu. Üzerinde koyu mavi bir üniforma vardı. Görünürde hiçbir yarası olmasa da yüzünde ölümün solgun ve bitkin ifadesi vardı. O bir hayaletti ve... bir şeye ya da birine bakıyordu.

Hayalet bir an kaybolduktan sonra kaldırımda yeniden belirdi, vücudu benden uzak bir tarafa dönüktü. Şaşkınlık her yanıma sardı. Hayalet orada olduğumu bilmiyordu, bu da çok tuhaftı.

İzleyenlerin arasında bir hedefi varmış gibi süzülüp gitmesini izlerken aklıma bir şey geldi. Parktaki yaşlı kadın beni görmüş müydü sahiden? Bana doğru bakmıştı ancak sonra o soğukluğu hissetmiştim.

İzleyenlerin olduğu tarafa ulaşana kadar insanların arasından yürüdüm. Hayalet benden yalnızca birkaç adım ötedeydi, şekli hızla titreşmeye başladı. Ağzımı açtım, kendi kendime konuşuyormuşum gibi görünmeye hazırlandım.

Hayalet kadın sarsıldı, incecik kolları savruldu ve beline bağlı görünmez bir ip sertçe çekilmiş gibi iki büklüm oldu. Bir saniye sonra ortadan kaybolmuştu.

Hayretle olduğum yere mihlandım. Hayaletler ve ruhların rasgele ortadan kaybolmak gibi sinir bozucu bir alışkanlığı vardı. Bu yeni bir haber değildi ama yakalanmış gibi vücudunun sarsılması...

Görüş alanımın köşelerinde hareket eden karanlık ve büyük bir şey dikkatimi çekti. Döndüm ama tuğla bir duvardan başka bir şey göremedim. Oraya bakakaldım, saniyeler geçti fakat hiçbir şey olmadı.

Bir şey görüp görmediğimi bilmiyordum. Bu bir insan, geçen bir arabanın oluşturduğu garip ışık oyunu ya da zihnimin periferik görüşümdeki boşlukları telafi etmesinin bir sonucu olabilirdi. Hatta bir hayalet ya da ruh bile olabilirdi. Belki beni Zayne'in dairelerine kadar takip eden ruhtu.... ya da hiçbir şeydi. Görüşüm düşünüldüğünde, kim bilebilirdi ki?

Ama ensemeye yapışan soğuk farkındalık kaybolmuştu. Bu da çok garip bir tesadüftü.

"Trin."

Hızla arkama döndüm. Zayne tekrar insan formunu almıştı, bunu insanların meraklı bakışlarından uzakta yapmış olmalıydı. Onu baştan ayağa süzdüm. Tişörtünün parçalanmış kalıntılarında koyu lekeler vardı.

Kan. Gardiyan'ın kanı.

"Kimdi o?" diye sordum az önce yaşananları bir kenara iterek.

Çenesini sıkarak, "Morgan" dedi. "Bir yıl önce klanımıza transfer oldu." Elindeki şeyi sıkarak alçak bir hırlama çıkardı, çevremizin bunu duymadığını umdum. "Şehre yeni taşındı ama iyi eğitilmişti ve kendi başının çaresine bakabilirdi. Dez onu yerleşkeye geri götürüyor."

İçimdeki büyük ve korkunç bir parça, yukarıdaki kişinin Dez olmadığını öğrenince rahatlardı ama bu rahatlama kısa sürdü. Morgan hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bir ailesi olabilirdi, sevgilisi ve çocukları. Olmasa bile onu özleyecek, yasını tutacak insanlar olduğunu biliyordum.

"Başın sağ olsun." Başımı kaldırıp Zayne'e bakarken sertçe yutkundum. "Çok üzgünüm."

Başıyla onayladıktan sonra elini kaldırarak yaklaştı. "Onu kilişeye kazıklamak için bu kullanılmış."

Zayne elini açtı. Avucunda iki uzun, dar kazık vardı; kesinlikle normal bahçe kazıklarına benzemiyorlardı. Bunlar soluk altın renginde parlıyordu. Hiçbir metalin veya taşın yüzeyi bu kadar parlamazdı.

"Ne bunlar?" Onlara uzanmaya başladım ama Zayne elini kapattı.

"Hiçbir fikrim yok" derken göğsü derin bir nefesle inip kalktı. "Hayatımda daha önce hiç böyle bir şey görmedim."

Nicolai'ın ofisinin bir köşesinde durdum, içeri girip çıkan Gardiyanların yoluna çıkmamaya çalışıyordum. Birkaç kişi, oraya ait olmayan biri gibi saklandığını fark ettiklerinde meraklı ve şüpheli bakışlar aldım. DC yerleşkesinin göbeğinde, bir Gardiyan'ın daha kayıpla mücadele ettikleri sırada neredeyse hiç tanımadıkları birini görmek onlar için rahatsız edici olmalıydı.

Dez'in karısı Jasmine'den, Gardiyan Morgan'ın çiftleştiğini ancak DC yerleşkesine transferinden kısa bir süre önce karısını doğumda kaybettiğini öğrendim.

Bakışlarım Nicolai'ın masasının ortasında hafifçe parlayan sivri kazıklara kaydı. Her gün böyle şeylerle karşılaşılmazdı.

“Bu metal her neyse, Morgan’ı kafasının arkasına bir tane çaktıklarında onu öldürebilecek güce sahip” dedi Zayne. “Çıkardığımızda beyin sapını içeriden parçaladığını gördük.”

İçim ürperdi. Bu çok vahşi ve kesinlikle şoke ediciydi. İblislerin pençeleri ve dişleriyle Cehennem Ateşi dışında, bir Gardiyan’ın kafatasını kolayca delebilecek herhangi bir silahın varlığından haberdar değildim.

“Üzerinde bir yazı var.” Gideon diz çökerek masayı göz hizasına aldı. “Hangi dilde olduğunu bilmiyorum.”

Senatörün evinden buraya döndüğümüz gece Gideon’ı kısaca görmüştüm ama resmen tanıştırmamıştık. Gardiyanların yatılı teknoloji ve güvenlik uzmanı olduğunu biliyordum. Görünüşe göre o aynı zamanda bir alimdi de çünkü Zayne ve Nicolai, Gideon’a korkutucu porselen bebek koleksiyonu yaptığını itiraf etmiş gibi bakıyorlardı.

“Ne oldu?” diye sordu Gideon. Mutfak maşasıyla kazığın kalın ucunu tutup kaldırdı. “Dünyadaki her dili bilmiyorum.”

“Bu şoke edici” diye manidar bir sesle cevapladı Zayne. “Her şeyi bildiğini sanıyordum.”

“Bu rekorlar kitabına girmeye layık.” Gideon gözlerini kazıktan ayırmadan başını iki yana salladı. “Antik Aramice’ye benziyor ama aynı değil.”

Kaşlarım kalktı. Antik Aramice mi? Bu yazılı dilin bilinen en eski dönemlerinden biriydi ve sık sık bahsi geçemezdi.

Duyduğum en genç klan lideri olan Nicolai, başparmağımı çenesindeki kıvil sakallarda gezdirdi. Geldiğimizden beri ilk kez bana bakıyordu. Diğer Gardiyanların aksine, bakışlarında şüphe yerine temkin vardı.

“Böyle bir silah görmüş müydün?” diye sordu Nikolai.

Başımı iki yana salladım. “Asla.”

Parmağını çenesinden ayırmadan tekrar Gideon’a odaklandı. “Ne yazdığını ve nereden geldiğini bulabilir misin?”

Gideon koyu saçlı başıyla onaylayıp kazığı beyaz beze geri koydu. “Birkaç gün sürebilir ama yapabilirim.”

“Güzel.” Nicolai elini indirip kollarını göğsünde kavuşturdu. “Hangi metalin parladığını gerçekten merak ediyorum.”

“Ben de” diye mırıldandı Zayne. Sonra boğazını temizledi. “Morgan’ın başka bir yerde öldürüldüğünü ve daha sonra sergilenmek üzere kiliseye götürüldüğünü düşünüyorum. Greene’in yaşadığı gibi.”

“Sokaktaki insanların hiçbiri olup biteni görmedi” diye araya girdim. Sonunda bir ev bitkisi gibi davranmak yerine faydalı bir bilgi veriyordum. “Etrafta duran birkaç kişiye sordum, göz açıp kapayıncaya kadar kilisede belirmediğini söylediler.”

Gideon bana merakla baktı. Muhtemelen Zayne’le birlikte neden sokaklarda olduğumu sorguluyordu. Benim ne olduğumu bilmediği için ilgisine şaşırmadım.

“Hiçbir iblis bu kadar hızlı değildir” dedi Nicolai. “En güçlü Üst Düzey iblisler bile. Roth bile.”

Cehennem Veliaht Prensi’nin anılmasıyla kaskatı kesildim. Aman Tanrım, son bir saat boyunca Roth’la dün ne yaptığımızı unutmuştum. Sanki üzerinden bir hafta geçmiş gibiydi. Bu beni ne kadar kötü bir insan yapıyordu acaba? Omuzlarıma bir ağırlık çöktü.

“Haberci’nin bir iblis olmadığı sonucuna vardık.” Zayne bana döndü. “Bunun arkasında ne olabileceğine dair hiçbir fikrimiz yok.”

“Yani ne aradığımızı bilmiyoruz” dedim köşemden yavaşça kalkarken. “Greene... kısa süre önce geçtiğimiz bir yere bırakıldı ve bu gece de aynısı oldu. Sanırım lokasyonlar bilerek seçiliyor.”

Nicolai, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu Zayne’e. Gideon kaşlarını çatı.

“Trinity’yle aynı şeyi düşünüyorum.” Zayne kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bizimle alay ediyor gibi.”

“İkiniz de hiçbir şey görmediniz mi?” diye sordu Nikolai.

“Kilisenin karşısındaki restoranda akşam yemeği yedik, sonra da devriye çıktık. Bir blok ilerlemiştik ki çığlıkları duyduk.”

Nicolai kaşlarını çatı. “Akşam yemeği mi?”

“Ben de aynısını söyledim” diye cevapladı Zayne.

Nicolai dişlerini sıktı. “İkinizden biri anormal bir şey fark etti mi?”

Zayne başını iki yana salladı ama ben soğukluk hissini ve gördüğüm hayaleti düşündüm. Haberci’yle bir ilgisi olup olmadığını bilmiyordum fakat kayda değerdı.

Gideon’a baktım, onun önünde ne söyleyebileceğimden emin değildim. Mümkün olduğunca az bilgiyle konuşmaya karar verdim. “Ben bir hayalet gördüm.”

Gideon başım hemen bana çevirdi. “Bir hayalet mi?”

Başımla onaylarken gözlerim Zayne’e kaydı. “Muhtemelen Haberci’yle alakası yoktu ama garip davranıyordu.”

Gideon yavaşça, “Hayaletler mi görüyorsun?” diye sordu.

“Ve ruhlar” diye cevapladı Zayne. Kollarını göğsünden indirip vücudunu bana çevirdi. “Daha önce bu konuda hiçbir şey söylemedin.”

Ses tonu tenimi karıncalandırdı. “Eh, ilgilenmemiz gereken ölü bir Gardiyan olduğu için yerleşkeye geri dönmekle meşguldük.”

“Dur...” Gideon bana baktı. “Hayaletleri ve ruhları görebiliyor musun?”

“Evet, önemli bir şey değil...”

“Önemli bir şey *değil* mi?” Gideon kuru bir kahkaha attı. “Bu aile ağacının bir yerinde bir melek olduğu anlamına geliyor, biliyorsun değil mi?”

Evet, aile ağacımın en tepesinde bir melek vardı. O bir başmelekti ve adı Michael’dı... şu herkesin bildiği Michael.

Bir şekilde yüzümü ifadesiz tutmayı başardım. Bu etkileyici bir çaba gerektirdi çünkü genelde yüzümden geçenler kolayca okunabilirdi. “Ben de öyle duydum.”

“Vay canına.” Gideon gülümsüyormuş gibi görünen... ya da yüzünü buruşturan Nicolai’a baktı. “Gerçekten ölüleri görebilen biriyle hiç tanışmadım. Vay canına, birkaç ay önce burada bir hayalet dolaştığı zaman çok işimize yarardın. Hepimizi bir sürü dertten kurtarırdı ve...” Başını hafifçe sallayarak sustu. “Kesinlikle yardımcı olurdu.”

“Hayalet nasıl tuhaf davrandı?” diye sordu Zayne.

“Orada olduğumu bilmiyordu ve bu tuhaf. Bir şeye odaklanmıştı ama ben ne olduğunu anlayamadan bir anda sarsıldı ve hızla ortadan kayboldu.”

Nicolai masasının kenarına yaslandı. “Belki de bu hayalet Haberci’yi hissediyordur” diye tahmin yürüttü.

“Mümkün” dedim çünkü artık her şey mümkündü. “Hayaletler ve ruhlar aniden yok olup gider, bu yüzden bir anlamı olmayabilir.” Ama Gideon’a belli etmeden hissettiklerimi söyleyebileceğimden şüpheliydim.

Neyse ki Gideon konuyu değiştirdi. “Bu arada, senatörün inşa etmeyi planladığı okulun nerede olduğuna dair hâlâ hiçbir şey bulamadım. Derinlemesine, derin devlet düzeyinde araştırma yaptım. Hâlâ araştırıyorum ama arazi başka bir isim veya şirket adına mı satın alınmış olabilir mi diye merak ediyorum.”

“Ayrıca senatör yangından önce Bael’le görüldüğünden beri şehre hiç gelmedi” diye hatırlattı Nicolai. “Kendi eyaletinde beklenmedik bir ailevi acil durumla ilgilenirken yardımcıları her şeye bakıyor.”

Alayla güldüm. “Daha çok beklenmedik iblis bir acil durum gibi.”

Nicolai gülümsedi. “Bazılarımız senatörün hâlâ yaşadığından şüpheli.”

“Önceki, Bael gibi iblislerle olan deneyimlerimize bakarsak, senatör artık işe yaramıyorsa ani ve şüpheli bir ölüm haberini duymamız an meselesi” diye yorumladı Zayne.

“Umarım öyle olmaz.” Üçü de bana döndü. “Şey, o zaman çıkmaza gireriz. Büyük sorun.”

“Haklısın.” Gideon kazıkları özenle sardı. “Bu gece herhangi bir şey yakalayıp yakalamadıklarını görmek için sokaktaki ve yakınlardaki dükkânların kameralarını inceleyeceğim. Umarım bize bir şey gösterirler. İnsan gözüyle görülemeyen şeyler filme alınmış olabilir.”

“Hayaletler gibi mi?” diye araya girdim.

Gideon başıyla onayladı.

İnsanların ne kadar sık filmlerdeki hayalet görüntülerini garip bir kamera hilesi olarak görmezden geldiğini düşününce sııttım. Hayaletlere dair kanıtları, bilmek istediklerinden daha sık gördüklerine dair bir kasa kök birasına bahse girerdim.

“Ne bulduğunu bana da söyle” dedi Zayne. “Hiçbir şey olmasa bile.”

Gideon elindeki pakete bakarak başıyla onayladı. “Tek bildiğim, bu kazıkların insanlar tarafından yapılmağı ve bir iblisin bunları kullandığını hiç görmediğim.” Başını kaldırıp yukarı baktı. “İnsan bunların nereden geldiğini merak ediyor, değil mi?”

Gideon'ın arkasından kapı kapanır kapanmaz Nicolai ve Zayne'le yüz yüze geldim. "Eğer bu kazıkları insanlar ve iblisler yapmadıysa geriye pek fazla seçenek kalmıyor."

"Kesinlikle" dedi Zayne beni izleyerek.

Göğsüme bir şey oturunca kollarımı kavuşturdum. Aklıma gelen bir kaynak vardı ama hiç mantıklı değildi. "Daha önce hiç melek silahı görmedim."

"Evet, gördük. İkimiz de gördük" diye cevapladı Zayne, Nicolai'a bakarak. "Alfalar kılıç taşıyor. Seninki gibi değil. Seninki özel."

Benimki çok özeldi.

"Alfaların kılıçları garip bir demir ve altın karışımı gibi görünüyor" diye açıkladı Nicolai. "En azından görebildiğimiz kadarıyla. İkimiz de hiç tutmadık."

"En kötüsü ne biliyor musunuz?" diyerek ayaklarım üstünde kıpırdandım. "Ben yarı meleğim ve şimdiye kadar gördüğüm tek melek babam ama siz sürekli Alfa görüyorsunuz."

"Evet ama... Eh, hiçbirimiz başmelek görmedik" diye cevapladı Nikolai.

"Ben hariç" diye hatırlattı Zayne.

“Ve bu seni eşsiz yapmaz.” Nicolai sırtıp omuz hizasındaki kahverengi saçlarından bir tutamı yüzünden geriye itti. “Hiçbir meleğin böyle bir şey taşıdığını görmedim, ayrıca şu Haberci’nin Cennet’te dövülmüş bir eşyaya sahip olmasının sebebi ne?”

Güzel bir soruydu. “Belki de bir melekten çalınmıştır” dedim omuz silkerek. “Peki insanlar ya da iblisler değilse, kim yaptı? Uzaylılar mı?”

Zayne kaşlarını kaldırdı. “Uzaylılar bir sonraki *makul* sonuç.”

“Benim bilmediğim ama herkesin bildiği bir ırk veya tür biliyor musun?” diye sordum.

“Evet, herkes bir sürü başka tür olduğunu biliyor ama bundan bir tek senin haberin yok.” Bağdan keyif duygusu hissedince sinirlendim. Zayne daha çok sırttı. “Daha önce hiç görmediğimiz bir melek silahı olma ihtimali daha yüksek. Ve evet, her zaman eşsiz sayılacak bir değerim var.”

Off.

Söylediği daha mantıklıydı.

Ama...

Moralim bozulmuştu. “Yani bu Haberci kazıkları aldıysa o zaman...”

“Uzaylılar mı?” diye sordu Zayne.

“Yumruk yemek istiyorsun sen. Sert bir tane” dedim. “Söylemeye çalıştığım gibi, o zaman bir meleği ortadan kaldırabilir. Ne tür bir malzeme bunu yapabilir ki?”

“Uzun zaman önce Roth’un bir evcil hayvanı bir Alfa’yı yemişti. Bu yüzden melek öldürmek duyulmamış bir şey değil” diye itiraf etti Zayne. “Ve evet, buna tanık olmak düşündüğün kadar rahatsız ediciydi.”

Anakondaları aciz gösteren yılanın görüntüsü zihnimde canlandı. Bambi çok korkutucuydu ama Roth’u gördüğünde ne kadar mutlu olduğunu hatırlıyordum. Çok hevesli bir köpek yavrusuna benziyordu ve bana... gülümsemişti.

Faye’i öldürdüğüm için.

“Başka bir evcil hayvanı da bir Alfa’yı da yakarak öldürdü” diye devam etti Zayne. “Thumper o meleği bir nanosaniye gibi kısa bir sürede küle çevirdi.”

Zayne’e şaşkınlıkla baktım. “Bambi’den bahsetmiyorsun, değil mi?”

Hafifçe gülümsedi. “Roth’un birkaç evcil hayvanı var. “Bunlardan biri ejderha” diye açıkladı. Roth’un tenindeki capcanlı mavi ve altın rengi dövmeyi hatırladım. “Uzun hikâye ama evet, Thumper o gün güzel bir ziyafet çekti.”

“Vay canına” dedim fısıldayarak. Roth’un nasıl hâlâ hayatta olduğunu merak etmiştim. “Roth’un evcil hayvanının iki meleği öldürmüş olması seni endişelendirmiyor mu?”

Zayne başını kaldırıp gözlerime baktı. “Alfalar, Layla’yı öldürmek için gelmişti.”

“Ah.” Bakışlarımı diğer tarafa çevirdim. Umursamaz tavrı mantıklıydı, Zayne’in meleklerin öldürülmesine aldırış etmeyeceği tek durum buydu.

“Nereye varmak istediğini anlıyorum” dedi Nicolai. “Ancak henüz tüm gerçekleri bilmiyoruz ve Haberci’nin melekleri yenebileceği fikriyle panikleyerek harekete geçemeyiz.”

“Ben paniklemiyorum. Sadece daha önce hiç görmediğimiz bir şeyle karşı karşıya olduğumuz ihtimaline dikkat çekiyorum. Bir uzaylıyla *değil*.” Zayne’e ters bir bakış attım. “Ama kesinlikle şimdiye kadar yaratılmış en güçlü varlıkları alt edebilecek bir şey.”

“Haklı.” Zayne, Nicolai’in masasından küçük, yuvarlak bir nesne aldı. “Ama henüz bilmiyoruz. Bu kazıklar daha önce hiç görmediğimiz kadim bir şey olabilir. Haberci melek kökenli bir silahı ele geçirmeyi başarsa bile, bu meleğin yenildiği anlamına gelmez. Bu kazıkları bulmuş olabilir. Bir ipucuna ihtiyacımız var.”

“Belki bir sonraki akşam yemeğinde bir tane bulursun” diye laf çarptı Nicolai.

Gözlerimi kırıştırdım.

“Bu ne anlama geliyor Nic?” diye sordu Zayne. “Çünkü düşündüğüm anlama gelmiyor olmalı. Yemek yememiz lazım. Biz de bu

ihtiyacı karşılıyorduk. Ayrıca istediğimiz zaman, istediğimiz yerde yemek yiyebiliriz.”

Nicolai ona uzun bir süre baktıktan sonra masadan kalktı. “Tartışmamız gereken acil bir konu daha var. Diğerleri Trinity hakkında sorular sormaya başladı.”

Zayne’le aramızdaki bağdan akan gerginlik tenimde gezindi. “Sen de konunun onları ilgilendirmediğini söyledin” dedi Zayne. Ses tonundaki uyarı çıkan her kelimeyi bir yumruğa çeviriyordu. “Değil mi?”

Kaşlarımı kaldırarak yavaşça Zayne’e döndüm. Klan lideri unvanı saygı isterdi, gerçek lider bunu hak etmemiş olsa bile. Zayne bunu Gardiyanlar bildiği için değil, babası lider olduğu için biliyordu ve aslında klanın başında olması gereken kişi kendisiydi. Unvan, reşit olmuş bir erkek vârise devredilirdi ve Zayne de o yaşa gelmişti.

Ancak bu görevi reddetmişti.

Nicolai çenesini tekrar sıktı. Zayne’e kiminle konuştuğunu hatırlatmasını bekledim ama birkaç gergin saniyeden sonra yüz ifadesi yumuşadı. “Onlara bunu söylesem de soruları olduğu gerçeği değişmiyor.” Masanın arkasındaki sandalyesine geçip bana döndü. “Ne olduğunu gizli tutmak kolay değil. Zayne’le kalıp onunla devriye geziyorsun. Her ikisi de dikkat çekiyor.”

“Biliyorum.” Ellerimi sandalyenin arkasına koydum. “Ama bunu gizli tutmamız gerekiyor.”

“İkinizden biri, bir noktada Gardiyanlardan birinin sizi iş üstünde yakalayacağını düşündü mü?” diye sordu Nikolai. “Seni dövüşürken gördükleri an insan olmadığını anlayacaklar. Eğer seni *asaletini* kullanırken görürlerse...”

“Gerçekten bunun aklıma gelmediğini mi sanıyorsun?” diye karşılık verdi Zayne. Elindeki yuvarlak şeyi masaya bıraktı. Bunun parlak siyah bir kâğıt ağırlığı olduğunu fark ettim. “Bir sorun yoksa Gardiyanların gruplar halinde veya aynı bölgede devriye gezmediğini çok iyi biliyorsun. Dikkatli olursak başka bir Gardiyan’la karşılaşmayız.”

“Ancak günün birinde dikkatli olmayacaksın. Diğerleri gelmeden Trinity’yi evden çıkarmak için Dez’i kullandığını biliyorum. Her zaman bu kadar basit olmayacak.”

“Durum karmaşık hale gelebilir ama bunu değiştiremem” dedi Zayne. “Basit olup olmaması umurumda değil. Sen klan liderisin. Mümkün olduğunca uzun bir süre öğrenmediklerinden emin ol. Bu bilgi çok büyük bir risk oluşturuyor.”

Zayne’e şu an iki iblis ve bir yarı iblisin kim olduğunu bildiğini hatırlatmak için uygun bir zaman değildi.

Bu çok manidar değil miydi?

Zayne kendi klanından çok o iblislere güveniyordu. Tamam, Roth’un ne olduğunu anlayabileceği aklına gelmemiştii belki fakat iblis prens anladığında, Layla ve Cayman’a ne olduğunu açıkladığında bile böyle bir tepki vermemiştii. Nicolai’ın iblisleri öğrendiğinde ne yapacağını, tüm klanın neler düşüneceğini hayal bile edemiyordum.

Ayrıca onlara Başcadı, Rowena ve başka bir cadının daha gerçek doğamı bildiğini söylemek için de uygun bir zaman değildi.

“Bu klanın lideri olduğunu hatırlamana şaşırdım.” Nicolai’m sesi yumuşaktı. “Unuttuğunu düşünmeye başlamıştım.”

“Hayır, unutmadım.” Zayne onunla göz göze geldi. “Bir saniye bile.”

Nicolai’ın dudağı korkutucu bir sırıtışla kıvrıldı. Thierry’de defalarca gördüğüm ve hatırlamak istemediğim bir ifadeydi, gücünü kullanmaya yakın olduğunun bir işaretiydi. “Herhangi bir klan üyemizin Trinity’yi tehlikeye atacağından şüphelenmek için bir sebebin var mı?”

Elimi kaldırdım. “Tehlikedeysem kendi başımın çaresine bakabilirim.”

İkisi de beni duymazdan geldi. Bu hayatımın teması haline gelmişti, insanlar sanki odada yokmuşum gibi benim hakkımda konuşuyorlardı.

“Bu soruyu cevaplamamı istemezsin” diye karşılık verdi Zayne.

Nicolai, “Klanla ilgili sorunların olduğunu biliyorum Zayne ve seni anlıyorum. Evet, anlıyorum” diyerek arkasma yaslandı. “An-

cak sahiden klanımdaki herhangi birinin Trinity'nin gerçek doğasını aleyhine kullanmasına izin vereceğimi mi düşünüyorsun?"

"Kimse babamın, klanın Layla'ya yaptıklarına izin vereceğini düşünmezdi." Zayne avuçlarını masanın üstüne koydu. "Değil mi?"

Derin bir nefes aldım. Ah, çok acı verici bir yola girmişlerdi ve bu yol doğrudan Layla'ya çıkıyordu. *Müdahale zamanı.*

"Komünümde gerçek doğamı keşfeden bir Gardiyan vardı." Midem altüst oldu çünkü bu da benim acı dolu yollarımdan biriydi. "Hiç kimse Ryker'ın, bir Asilkan'ın bir Gardiyan'a zarar verme ihtimalini düşündüğünü bilmiyordu. Kulağa çılgınca geliyor, değil mi? Peşime düşerek öldürdüğü annem bile ondan hiç şüphelenmemişti. Misha her şeyi planlamıştı ama Ryker, Misha onu istismar etmeden çok önce böyle düşünüyordu."

Ben konuşurken Zayne sessizce yanıma yaklaştı, bağımızdan nasıl duygular aldığını düşünmek bile istemedim. Acı, vicdan azabı, keder ve öfkeyle dolu karmakarışık bir çantaydı. Nicolai'la konuşurken Zayne'in soluk mavi bakışları bana kilitlenmişti. "Buradaki her klan üyesinin aklı başında olduğuna inanmayı ve Trinity'nin kendilerine tehdit olmayacağını düşünmelerini çok isterdim ama bunu bilemeyiz. Şu anda ihtiyacımız olan son şey, Gardiyanlardan kaçarken Haberci'yi bulmaya çalışmak."

Sessizlik uzadı. Ofis saati bir bomba gibi tık tık ilerledi. Liderin parlak mavi bakışları bana döndü. "Potomac Topluluğu'ndayken sana saldırılmasının sebebi bu muydu?"

Clay'den bahsediyordu. Başımı iki yana salladım. "Hayır. O sadece..." Zayne'in beni izlediğini fark edince Misha'nın bana anlattıklarını hatırladım. "Bunun gerçek doğamla hiçbir ilgisi yok. Ama Ryker benim tehlikeli olduğuma inanan tek kişi değildi. Öldürülmem gerektiğini düşünenler de vardı. Onlarla... ilgilenildi." Parmaklarımı sandalyenin arkasında gezdirdim. "Dürüst olmak gerekirse herhangi bir Gardiyan'm neden böyle düşüneceğini bilmiyorum ama bazıları düşündü. Başkaları da olabilir."

"Nedenini bilmiyor musun?" Nicolai'ın ses tonunda gerçek bir şaşkınlık vardı.

Gerilerek kaşlarımı çattım. "Hayır, bilmiyorum."

Zayne tekrar klan liderine döndü. "Bir Gardiyan neden bir Asilkan'dan korksun ki?"

"Asilkan, Gardiyan'dan güç alır..."

"Bu iki taraf için de geçerli" diye araya girdi Zayne. "Koruyucu da Asilkan'dan güç alıyor. Trinity bir parazit değil."

Bir parazit.

Vay canına.

Hiç böyle düşünmemiştim ama bir kez kafama takılmıştı ve daha sonra uzun uzun düşüneneğimi biliyordum.

"Ben bunu önermiyordum." Nicolai'ın parmakları sandalyesinin kolçağına yavaş ve düzenli bir ritimle vuruyordu. "Bazılarının Trin'in gerçek doğası yüzünden endişelenmesi pek şaşırtıcı olmaz."

"Olsun ya da olmasın, onun gerçek doğasını gizli tutmamız şart" diyerek Zayne konuyu tekrar topladı. "Bunu kabul etmen gerekiyor Nic."

"Elimden geleni yapacağım ama klanın gerçeği keşfettiği zamana hazırlıklı olmalısınız."

"Hiçbir zaman hazırlıksız olduğumu söylemedim. Hazırlıklıyım." Zayne önüme geçerek beni gizledi. Klan liderine, aslında kendisinin olması gereken makamda oturan adama döndü. "Eskiden bir Gardiyan'dım ama şimdi bir Koruyucu'yum. Trinity'nin Koruyucusuyum. Eğer içlerinden biri bile, Trinity hakkında beni en ufak endişelendirecek bir soru sorarsa... Bu yaptıkları son şey olur."

“Sence bu gerekli miydi?” diye sordum Nicolai’ın ofisinden çıkıp boş koridora adım attığımız anda.

“Ne oldu?” Zayne apliklerle aydınlatılmış dar koridorda ilerlemeye devam etti. Saat geç olmuştu ve büyük yerleşke, çocukluğumun geçtiği evi anımsatan bir sessizlik içindeydi.

Göğsümde hissettiğim sızıyı görmezden gelerek onun uzun bacaklarına yetişmeye çalıştım. “Nicolai’a içeride söylediklerin. Bilirsin işte, klan liderine.”

“Nicolai’m kim olduğunu biliyorum Trin. Kendisine de dediğim gibi, kiminle konuştuğumu bir saniye olsun unutmadım.”

“Pek öyle görünmüyordu.”

Geniş omuzlarından birini hafifçe silkti. Sessiz, geniş ama bir şekilde hâlâ samimi bir hisse sahip olan bir mutfağa girdik. İçeride koca bir futbol takımını ağırlayabilecek büyüklükte bir masa vardı. “Kimden gelirse gelsin, sana yönelik tehditleri ortadan kaldırmak için iki kere düşünmeyeceğimi bilmesi gerekiyordu.”

Zayne beyaz çift kanatlı sallanan kapıyı itti, duvardan duvara paslanmaz çelik cihazlarla donatılmış daha küçük bir mutfağa geçti. Yemekler burada hazırlanıyordu. Normalde neden birinin iki mutfağa ihtiyacı olduğunu merak ederdim ama yerleşkede çok Gardiyan vardı.

“Buna minnettarım ama sadece benim ne veya kim olduğumla ilgili sorular sorduğu için birinin peşine düşemezsin...” Zayne bana dönerken boğazımda yine o yumru vardı. “Değil mi?”

Zayne başını öne eğdiğinde sarı saçlarından oluşan bir perde kayarak çenesine döküldü. “Ben senin Koruyucunum. Hiç kimse, iblis, Gardiyan veya insan seni tehlikeye atmayacak.”

Bakışlarıyla buluştum. “Sen benim Koruyucumsun, yaklaşan herkesi ısırarak kuduz bekçi köpeğim değil.”

“Ah, sadece ısırmaktan fazlasını yapacağım” dediğinde gözlerimi devirdim. “Benim işim seni güvende tutmak ve soruların birer soruna dönüşmesini beklemek gibi bir niyetim yok.”

“Ama zaten soruyorlar” diye hatırlattım. “Nicolai da haklı. Eninde sonunda öğrenecekler. Belki... belki de yanılıyoruzdur? Belki klanı söylemeliyiz. Bu riski göze alabiliriz.”

“Şu anda almamız gereken risk bu değil. Nic’e de söylediğim gibi, sürekli arkamızı kollayamayız. Klanım gerçek doğanı öğrenemeyecek. Gücüm yeterse öğrenmemelerini sağlayacağım.”

Ellerimi belime koydum. “Peki ne yapacaksın Zayne?”

“Ne gerekiyorsa. Başının belaya girmesine izin vermem.” Yumruğuyla göğsüne vurup kalbinin üstünde tuttu. “Ettiğim yemin bu.”

İki yanım toparlanıp savaşa gitti. Bir yanım öfkeden kudurdu. Bunun nedeni sadece uyarısının gereksiz olması ve klanıyla ilişkisine daha çok zarar verme ihtimali değildi, kendi başımın çaresine bakabilecek olmamdı. Ortada haklı sebep yokken diğer Gardiyanlara karşı *He-Man* gibi davranmasına ihtiyacım yoktu.

Beni korumak için klanına bile karşı çıkmaya hazır olması, kadınlık duygularıyla dolu aptal yanımın içimde kelebekler uçuşmasına neden oldu.

Yeminin ardındaki sebep yüzünden bu kısım çok aptalcaydı. Bağ yüzünden böyle hissediyordu. Klanıyla arasını bozmak pahasına bile olsa benim için hızla gelen bir trenin önüne atlamaya gönüllüydü. Ama bunun nedeni, tehlikeyi bildiği halde Layla’yı öpmesine; onu tehdit ettikleri için evcil hayvanların Alfalara saldırmalarını izlerken geri durmasına izin veren his değildi. Klanı

asla desteklemeyecek olsa bile, yarı iblisle bir ilişki sürdürme kararıyla aynı özü paylaşmıyordu.

Beni korumaya *mecburdu*. Layla'yı korumak *istemişti*. İhtiyaç ve istek arasında dünya kadar fark vardı. Yüreğim burkuldu. Kendimi kıskançlık veya öfke nedeniyle Layla'yla karşılaştırıyor değilim. Aramızda hiçbir rekabet yoktu. Sadece basit bir fark vardı. Zayne'le harika akşam yemekleri paylaşsak bile, bana nazik ve tatlı şeyler söylese de bir şeyi yapma gerekliliği ve onu yapma isteği arasında fark vardı.

Zayne başım yana eğdi. "Ne oldu?" Yüzümü inceledi. "Sorun nedir?"

Önünde durduğumuz çelik kapıya döndüm. "Bir şey yok."

"Ne hissettiğini bildiğimi sürekli unutuyorsun."

"İnan bana, unutmuyorum." Konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti. "Evine nasıl döneceğiz?" Morgan'ın cesediyle ayrılan Dez'den kısa bir süre sonra gelen başka bir Gardiyan aracılığıyla yerleşkeye gelmiştik. "Yine mi uçacağız?"

Zayne uzun bir süre cevap vermedi. Sessizlik beni gerince yine ona döndüm. Gözlerimiz buluştuğu anda kilitlendim, nefesim kesildi. "Üzgünsün" dedi kısık sesle. "Göğsümde... bir ağırlık var. Hissedebiliyorum Trin."

Gözlerimi kapattım, duygularımı daha iyi kontrol etmeyi *bir an önce* öğrenmeliydim.

"Anlat bana" diye fısıldadı sessizlikte.

"Ben... Misha'yı düşünüyordum." Ne bugün söylediğim ilk yalandı ne de konuşmak istediğim bir konuydu. Ama gerçeklerden daha iyiydi. "Aklıma bir hatıra geldi. Önemli değil."

Omzuma dokunarak beni şaşırttı. Hafifti eli ama tişörtümün kumaşından hissettiğim sıcaklığı tenimi yakmıştı. "Ama önemli."

Derin bir nefes verirken açıklama yapmadım.

"Onu özlediğini biliyorum." Parmakları omzumu okşadı. "Yaptığı her şeye rağmen onu hâlâ özlüyorsun. Bunu anlıyorum."

Gerçekten anlıyor muydu? Ölmeden önce babasıyla sorunlar yaşamış olabilirdi ama babası onu öldürmek ya da ona ihanet et-

mek istememişti. Annesinin ölümü planlanmış değildi. Ancak babası, Layla'nın peşine düşmüştü.

"Onun yerini asla dolduramayacağımı biliyorum. Misha gibi olamayacağımı."

Ellerimi sıkarken gözlerimi açtım. "Bu güzel. Ona benzemeni istemem. Onunla ilgili her şey yalandı Zayne. Onu hiç tanımamışım."

Yere bakınca kirpikleri o muazzam gözlerini sakladı. "Ama güzel anılar da var Trin. Sonu bunu değiştirmez ve yaptıkları yüzünden bu anılar yok olup gitmeyecek."

"Ama gittiler." Ondan uzaklaştım. Misha'yla ilgili her şey içimden patlayarak dökülmeden önce aramıza biraz mesafe koydum. "Ya her zaman karakteri buysa ve yaşadıklarımızın hepsi sahteyse?"

"Bunu bilemezsin."

"Önemli değil. O anıları lekeledi Zayne. Onları gerçek dışı bir hale getirdi."

Elini omzumdan indirdi. "Senin oldukları sürece gerçekler."

Sözleri beni etkileyince derin bir nefes aldım. Ona döndüğümde ciddi bir yüzle beni izliyordu.

Yaklaşp beni göğsüne çekecekmiş gibi kollarını kaldırdı ama sonra durdu. Bu hareketiyle hem rahatlamış hem de üzölmüştüm. Zayne gergin vücuduyla çelik kapıya döndü. "Hadi gel, eve gidelim."

Ev.

İç çekip kapıyı açmasım bekledim. Mutfakta hafif bir egzoz kokusu vardı. Zayne ışığı yaktığında birkaç aracın bulunduğu geniş bir bölmeyi fark ettim. Duvardaki bir düğmeye basınca garaj kapısı gıcırdayarak açıldı. Sıcak, yapış yapış bir esinti içeri esti.

Kapıyı arkamdan kapattım ve kilidin otomatik olarak yerine oturduğunu duydum.

Zayne duvardan bir anahtar seti kaptı. SUV tipi iki aracın ızgaralarının etrafından dolaşarak üstü brandayla örtölü bir şeye yürüdü. "Motosikletlerden korkmuyorsun, değil mi?"

"Ah. Hiç binmedim ama sanmıyorum? Yani korkmam" dedim düşünerek Bej kumaşı avucuna alıp çektiğinde çok hızlı olduğı anlaşılan siyah bir motosikleti ortaya çıkardı. "Bu senin mi?"

Başıyla onaylayıp gidona uzandı. "Evet, bir süredir sürmedim."

Zayne'in bir motosikleti vardı ve bunu acayip çekici bulmuştum. Motosiklet sadece bir ulaşım aracıydı, abartılacak bir yanı yoktu ama vücudum alev alev yanıyordu.

"Buraya her geldiğimde onu tekrar sürmeye niyetleniyordum." Aracın orta kısmındaki bir şeyi çevirirken ayağını vites kısmına yerleştirdi.

Ayaklığı yukarı itip çubuğu düzelttiğinde güvenlik projektörü yandı. Zayne'in araba yoluna ittiği motosiklet aydınlanmıştı. "İki kask alabilir misin? Sağındaki raftalar. Özür dilerim, pembe renkli yok."

"Nasıl olur? Kedi kulaklı pembe bir kask istiyordum oysa." Söylediğini yaptım ve iki tane kapalı, siyah kask aldım. Beklediğimden daha ağırlardı. Ama saatte doksan kilometre veya daha fazlasıyla giderken kaldırımıyla kafatasım arasında böyle bir şey olmasını isterdim.

Yanına gittiğimde garaj kapısı arkamdan kapandı. Durup geriye, karanlık pencerelere baktım. Gardiyanların çoğu şu anda muhtemelen sokaktaydı ama yakında evlerine dönerlerdi. "Burada olmayı hiç özlüyor musun?"

Zayne başını iki yana sallayıp güçlü bacağını motosikletin üstünden attı. Bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibi bir tavırla oturdu. Kollardan birini tutarak motosikleti dengede tuttu ve uzanıp kasklardan birini benden aldı. "Bunların içinde mikrofonlar var, benimle konuşman gerekirse seni duyarım."

"Güzel." Elimdeki kaska baktıktan sonra ona göz attım. Devriye gezen Gardiyanları düşündüm; Morgan'ı, Greene'i ve tanımadığım diğerlerini. "Morgan için gerçekten üzgünüm. Bunu daha önce söyleyip söylemediğimi hatırlamıyorum ama söylemediysem özür dilerim."

"Teşekkürler." Tekrar çıktığımız binaya baktı. "Daha önce söylediklerim değişmedi. Yas tutulacak bir isim daha. Sadece öncekinin yerini bu kadar çabuk alacağını düşünmemiştim."

“Ben de” diye itiraf ettim. Düşüncelerim parka, yemeğe ve o sokaktaki halimize kaydığında midem...

“Sanırım ne düşündüğünü biliyorum.” Bakışlarını gökyüzüne çevirince boğazı ortaya çıktı. Hava bulutluydu, bu yüzden yıldızları göremedim. “Eğer haklıysam, ben de aynısını düşünüyorum.”

Kaskı daha sıkı kavradım. Aklımdan geçenleri söylemek istemiyordum.

Başını geriye atmış bir halde gözlerini kapatıp kaskı büyük ellerinin arasında tuttu. O da bu sözlerle hayat vermek istememişti. “Kaskını tak ve atla hadi. Buradan çıkıp gidelim” dedi gözlerini açarak.

Kaskı taktım ve birkaç saniye aptal gibi görünmeden motosikletin arkasına nasıl bineceğimi anlamaya çalışıp Zayne’in arkasındaki koltuğa tırmandım. Başımı kaldırdığımda o da kaskını takmıştı.

Kaskın yan tarafındaki bir şeye vurup birkaç saniye bekledi, sonra benim kaskıma uzanıp aynısını yaptı. Sesi aniden kaskın içinden geldi. “Bana tutunman gerekecek.”

Dudağımı ısırarak belini tuttum ve ne kadar sert olduğunu görmezden gelmeye çalıştım. Birkaç saat önce ara sokakta üstüne nasıl kolayca yapıştığımı bilmiyordum ama şimdi ona tutunmak karanlık bir labirente yol bulmaktan beterdi.

Zayne bir an duraksadı. “Bundan daha sıkı tutunman gerekecek.” Ses tonundan eğlendiği belli oluyordu, ona gözlerimi devirdim. “Bana yaklaşmalısın yoksa Ducati hareket ettiği anda uçup gideceksin.”

“Bu olursa sorumlusu sensin” diye karşılık versem de belini daha sıkı tuttum. “Biraz daha yaklaşırsam yolculuk sırasında sırt çantana dönüşürüm.”

“Bunu duyacağım aklıma gelmezdi” dedi cızırtılı bir sesle.

“Rica ederim.”

Hoparlörden kıkırtısı duyuldu, sonra bir anda ellerimi tuttu. Uyluklarım kalçalarına iyice değene ve kollarım beline tamamen dolanana kadar beni kendisine çekti. “Hızlı gitmek ister misin?” diye sordu. Sanki sesi daha derin, daha sert çıkmıştı. Göğsümün ortasındaki sıcaklık daha da harlandı.

Motosikletin önündeki yola baktım ama renkli yüz siperliği yüzünden pek bir şey göremiyordum. “Olur.”

“Güzel.” Karnımın üstündeki elimi iyice sabitledi. “Sıkı tutun.”

Altımızda motor gürlledi ve mırıltısı bacaklarıma kadar yükseldi. Geri çekilmeye başladım ama motosiklet harekete geçerek araba yolunda tam gaz ilerledi. Şaşkınlıktan çığlık bile atamadım.

Kalbim gümbür gümbür atarken hayatım buna bağlıymış gibi Zayne’e sarıldım. Rüzgârın şiddeti ve motorun kükremesi tüm sesleri batırmıştı. *Hayatım sahiden ona sarılmama bağlı,* diye düşündüm. Zayne’in nereye gittiğini görebildiğini umuyordum çünkü ben sadece karanlığın ve hızın bulanıklığını görüyordum.

İçimi bir korku dalgası sardı. Zayne bir virajı gaza basarak alınca neredeyse yan yattık ama motor tekrar düzeldi. Kalp atışlarım biraz sakinleşince Zayne’in uçmamı sağladığı anı hatırladım.

Yaşadığımız ana çok benziyordu.

Kırbaç gibi vuran rüzgâr. Ağırlıksızlık. Hızın ve karanlığın beraberinde getirdiği boşluk. Motosikletin arkasında olmak özgürleştiriciydi. Vicdan azabının ateşi olmadan bunun tadını çıkarmak istedim. Faye için başta hissetmediğim suçluluk duygusu şimdi beni yutmakla tehdit ediyordu. Ne ben ne de Zayne bir şey söylemişti ama suskun kaldıklarımız öylece silinip gitmiş değildi. Rüzgârın beni çekiştirmesi çok özgürleştirici olsa da gerçeği değiştirmiyordu.

Bu gece amacımızı unutmuştuk. O restoranda çok uzun süre kalmış, o sokakta daha da uzun süre oyalanmıştık. Haberci bunu biliyordu. Morgan ise kabul etmek istemediğimiz bir mesajdı.

Bir hata yapmıştık. Bu yüzden biri ölmüştü.

Gündüz giyemeyeceğim kadar büyük olduğu için pijama yaptığım uzun askılı tişörtü üstüme geçirip banyodan çıktım ve yorganın altına girdim. Saat çok geç olmasına, zihinsel ve fiziksel olarak bitkin olmama rağmen uyku tutmayacağını biliyordum. Çok huzursuzdum, aklım yüzlerce farklı şeyle meşguldü.

Bugün zaman zaman harika, zaman zaman da korkunç geçmişti ve ilgisizlikten dehşete kadar her şeyi deneyimlemiştim. Gün boyunca yaşadıklarımla baş etmek zordu. Faye'e yaptıklarım, Zayne'le akşam yemeğinde hissettiklerim, Morgan'ın ölümüyle gelen yas ve vicdan azabı... Ama Zayne'in de bunların çoğunu hissettiğini biliyordum.

Yanına gitmek istedim ancak bunun akıllıca olduğundan emin değildim. Başımı yan çevirince annemin eski aşk romanını gördüm. Babamın benden habersiz buraya geldiğine hâlâ inanamıyordum. Başparmağımı kemirmeye başladım. Parayı takdir etmediğimden değildi ama kendisini görseydim iyi olurdu. Sorularım vardı. Hem de bir sürü. Haberci hakkında daha fazla bilgi toplamamız ve ondan neden kıyamet sayılabilecek türde bir insanlık yıkımına yol açacakmış gibi bahsedildiğini öğrenmemiz gerekiyordu. Bildiğimiz kadarıyla insanlara hiç saldırmamıştı. Kazıklarla

ilgili şüphelerimi doğrulamasını istiyordum, kökeninin meleklerden gelmiş olmasını.

Başucu lambasını kapattım ve aşağı kayıp yorganı çenemin altına kadar çektim. Gözlerimi kapattığımda aklıma hemen başka bir soru geldi. Peki ya akşam yemeğine gitmeseydik? O sokakta birbirimizle oyalanmasaydık?

Morgan hâlâ hayatta olur muydu? Yoksa öldürülüp başka bir yerde mi sergilenirdi? İçimde onun bize bir mesaj olarak çarmıha gerildiğinden şüphe eden tek bir nokta yoktu.

Hemen yanınızdayım.

Diyordu adeta.

Anlamadığım şey, Haberci neden kendini göstermiyordu? Ne başarmaya çalışıyordu? Sanki bir şey olmasını bekliyordu ama neydi? Hiçbir fikrim yoktu.

Zayne kapıyı hafifçe tıklatınca düşüncelerim dağıldı. Nefesimi tutup dirseğimin üzerinde doğruldum.

Kapı aralandı ve ince bir ışık huzmesi belirdi. "Uyanık mısın?" diye sordu Zayne.

"Evet" diye cevapladım. "Ya sen?"

Soru ağızımdan çıkar çıkmaz, beynimin doğru çalışmadığı belli zaman aralıkları olup olmadığını merak ettim.

Zayne sorunun saçmalığını yüzüme vurmadı. Kapı açılınca beliren vücut hattını gördüm. Tüm vücudum ürperdi. "Bir arkadaş ister misin?"

Bütün sağduyum, odamın karanlığında yok olup gitti. "Evet" diye fısıldadım.

Zayne içeri girip kapıyı yarısına kadar kapattı. Karanlık odada bana yaklaşıırken kalbim hızla attı. Yatağın kenarına geldiğinde duraksadı, sonra yanıma uzandı. Derin bir nefes aldığımda dilimin ucunda kış aroması vardı.

Uzun süre ikimiz de konuşmadık.

Ancak sessizliği o bozdu. "Bu gece işleri elimize yüzümüze bulaştırdık."

Gözlerimi kapattım. Zayne'in bu sözleri ilk söyleyen kişi olmasına şaşırmamalıydım. "Biliyorum."

“Ama pişman değilim. Akşam yemeği için” diye ekledi. “Sonrasında sokakta olanlar için.”

Şaşkınlıkla ona dönüp gözlerimi açtım. “Sokakta hiçbir şey olmadı.”

“Ama olacaktı.”

Zor seçilen profiline bakarken nefes alamıyordum.

“Çılgılığı duymasaydık bir şey olacaktı. Haberci’yi aramaktan başka bir şey yapmamamız gerektiğini söylememe rağmen olacaktı” diye devam etti. “Bunu biliyorsun. Ben de biliyorum.”

Utançla boğazım kurudu ve bakışlarımı aşağı indirdim. Benliğin koskocaman bir parçası onun bu kadar açık konuşabilmesine inanamıyordu. Bunu kabul etmesine heyecanlansam mı yoksa sonucundan korksam mı karar verememiştim.

Kalp ağrısından.

Çünkü sözleri bir yere varsa da bizim ilerleyebileceğimiz bir nokta yoktu. Üstelik acemi olsam bile fiziksel olarak arzulamanın her şey anlamına gelmediğini, hatta aslında pek bir şey ifade etmediğini biliyordum.

Dürüst davranmalıydım. Kendime dürüst davranmalıydım ve karanlıkta dürüst olmak daha kolaydı. “Biliyorum.”

Sonra onun iç çektiğini duydum. Sesi duygu yüklü ve derindi. “İçime işledin. Benim tenimsin, kanımsın. Seni öylece çıkarıp atamam.”

Vücudum kaskatı oldu. Hiçbir şey söylemedim, ağzımı bile açamadım.

“Belki o gece seni öpmeseydim böyle olmazdı. Belki de sonunda yine bu noktaya gelirdi.” Sesi daha kalın, daha sertti, motosikletteki konuşmamız gibi. “Çünkü başımı döndüren sadece tadın değil. Sensin. Tamamın. Sadece dudaklarımız buluştuğunda verdiğin his ya da sana sımsıkı sarılmanın anısı değil. Konuşman, gülüşün, gerçekten hissederek gülmen. Mücadele etme tarzın ve asla pes etmemen.” Kısık sesle güldü. “Benimle dövüşsen bile. Benimle sırf tartışmak için tartıştığından emin olsam bile. Hepsi sensin.”

İkinci kısım hiç şaşırtıcı değildi. Zaman zaman sırf onu sinir etmek için bir şeylere itiraz ediyordum ve içten içe bundan hoşlandığına inanıyordum. Peki ya diğer söyledikleri? Tenim hem uyuşmuş hem de aşırı hassaslaşmıştı.

“Yani evet” dedi Zayne. “Sürekli dikkatim dağınık. Bu gece işleri berbat ettik. Senin suçun değil. Bunu kastetmiyorum. Doğrusunu bilmeliydim, bunu... profesyonelce yönetebilmeliydim.”

Nihayet ağzımı açıp konuşabildim. “Bu sadece senin suçun değil Zayne. Ben... ben de aynı şeyi hissediyorum. Sadece bunu senin kadar güzel ifade edemiyorum.” Bakışlarımı kaçırıp başımı hafifçe salladım. “Benim de dikkatim dağıldı, görevimin ne olduğunu biliyorum. Ne yapmam gerektiğini biliyorum. İkimiz de işleri berbat ettik. Sadece sen değil. İkimiz.”

“Peki ne yapacağız?”

“Belki de bu kadar direnmeseydik, dikkatimizi dağıtmazdı” dedim gülerek.

“Ben de tam bunu düşünüyordum.”

“Ne?” Şaşkınlıkla başım onun tarafına döndü. “Ben şaka yaptım.”

“Ben yapmadım.”

Karanlıkta bana baktığını hissettim. “Sen... sen ciddi misin?”

“Evet” dediğinde bu tek sözcük beni afallattı. “Bunu yapmamamız gerektiğini biliyorum ama yine de durumu değiştirmiyor.”

Bu doğrudu, hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Kendime ne kadar söylesem de değiştirmiyordu. “Ne düşünüyorsun peki? Eğer aramızdaki çekime direnmeyi bırakırsak her şeyin daha kolay olacağını mı?”

Bana doğru döndü. “Kulağa çılgınca geliyor, değil mi? Ancak aramızda böyle bir şey yokmuş gibi davranmak işe yaramıyor. Bu gece bunun kanıtı.”

Kendimizi arzularımıza bırakmak her şeyi daha da kötüleştirecekti ama vücudum ve kalbim çoktan bu düşünce tarzına katılmıştı. Tenimdeki uyuşukluk kaybolarak yerini karıncalanmaya bırakırken uzuvlarım ağırlaştı.

“Birlikte olamayız” diye fısıldadım. “Kurallar var.”

“Neden koyulduklarını bile bilmiyoruz.”

“Ama *koyulmuşlar*.”

“Bazı kurallar yalnızca birini kontrol etmek için vardır” dedi benimki kadar kısık bir sesle. “Bunu benden iyi kimse bilemez.”

Sanırım Roth’dan önce Layla’yla flört etmesini engelleyen kuralı düşünüyordu. Bir Gardiyan’dan başkasıyla birlikte olmasını engelleyen kuralı.

“Bazı kuralların çiğnenmesi gerekir.”

“Bu kuralların değil.” Yan tarafa döndüm, aramızda sadece birkaç santimlik mesafe kaldı.

“Her gün kurallar çiğneniyor.” Parmak uçları yanağıma değince irkildim. Nedeni onu görememem değil, bana dokunmasıydı. “Sayamayacağım kadar çok kuralı çiğnedim. Bu iblislerle çalışmaktan daha kötü olamaz.”

“Haklı olduğun bir kısım var.” Tüm odağım çene hattımı takip eden parmaklarına odaklandı. Mantığım hâlâ yüzeye çıkmak için savaşıyordu. “Ama eğer klanının gerçek doğam hakkında bir şeyler öğrenmesi riskine giremiyorsak, bundan doğabilecek sonuçları nasıl göze alabiliriz?”

“Söylediklerimi *düşünüyor* musun?”

Parmağı altdudağımda gezinince inlememi yuttum. “Öyle söylemedim.”

“Neyi kastediyorsun o zaman?”

“Ben...” Parmakları çenemden aşağı, boğazıma ve omzuma doğru kayarken beynim durdu. Dokunuşunun ardından vücudum ürperdi.

“Ne söylüyordun?” dedi keyifli, daha kalın ve doygun bir sesle.

“Düşünmeden hareket etme ve bir şeye düşünmeden atlama sorunum olduğunu söylüyordum.”

“Asla.”

Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. “Kalan zamanı da her şeyi aşırı düşünerek geçiriyorum.”

“Hiç aklıma gelmezdi.”

“Bu konuda mantıklı taraf sen olmalısın.”

"Bunu yapamam Trin." Askılı tişörtümün gevşek askısıyla oynadı. "Makul, mantıklı ve özellikle sorumlu kişi olmaktan öyle yorulduğum ki."

İstemedenden dokunuşuna yaklaştım ve parmağını askıya geçirmesi için omzumu kaldırdım. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Hayır, olmuyorum."

Karnım kasılınca *bir şey* yapmamasını istedim. Her ne olursa. Bana dokunmaya devam etmesini ya da geri çekilmesini. Eli duraksadı ancak geri çekilmedi. Ona biraz daha yaklaştım, dudaklarımda sabit nefesini hissedince durdum.

Parmakları yerini avucuna bıraktı ve tutuşu daha da sıkılaştı. "Seni istiyorum Trinity."

Göğsümde aniden bir his kabardı, dudaklarımdan çıkan adı hem bir çağrı hem de bir lanet gibiydi.

Beni sırtüstü yatırıp ağırlığının büyük kısmını tek koluna aldı, boştaki eli kolumdan kayarak yüzümü kavradı. Onunla birlikte hareket ettim, örtüyü tekmeleyerek bedenine uzandım. Bir elim saçlarına gömülürken diğeriyle yüzüne dokundum, çenesindeki sert sakalların verdiği hisse bayılmışım.

Alınlarımız buluşurken aynı soluğu paylaştık. "Ne olursa olsun buna değecek" dedi Zayne. Bu bir söz gibiydi. "Bu doğru, ne olursa olsun."

Tereddüt ettim, parmaklarımı yanaklarına koyup karanlıkta yüzünü incelemeye çalıştım. Bunu yaparsak geriye dönebilir miydik? Her şey daha mı beter olurdu yoksa? Yoksa bu ihtiyacı bir kere gidersek her şey düzene girer miydi? Tek seferlik mi olurdu yoksa her gece böyle mi geçerdi? Bu düşünceyle ayak parmaklarımdan kıvrıldığımı hissettim. İçimden gelen, tamamen fiziksel zonklama neredeyse acı vericiydi.

Sınırlar. Kurallar Çizgiler. Bu birlikteliği fiziksel tutarsak aslında bir ilişkimiz olmazdı. *Anlam oyunu*, diye fısıldadı iç sesim, şaşırtıcı derecede akli başındaydı. Ama gerçekten öyle miydi? İnsanlar duygularının büyümesine izin vermeden bunu sürekli yapıyorlardı. Bunu başarabilirdim. *Bunu başarabiliriz.*

Ve bunu istiyordum. *Hazırdım*. Sadece öpüşmek ve dokunmaktan daha fazlasına hazırdım. Zayne'e ve onunla gelecek her şeye hazırdım. Bunu düşününce kalbim tüm gücüyle atmaya başladı. Hazır olmak çok büyük bir karardı, çok önemli bir karardı. İhtiyacımız olan şeyler vardı, mesela birkaç prezervatif. Belki birkaç tane değil. Muhtemelen sadece biri yeterliydi ama buna ihtiyacımız vardı çünkü çocuk yapabiliyor muyduk bilmiyordum. Ama ben hazırdım ve aniden bu kadar emin olmak çok garip değil miydi? Bugün uyanıp bekâretimi kaybetme konusunu aklımdan bile geçirmemişken şimdi bu kadar emin olmam... Hatta tüm gücümle haykırmak istemem?

"Bunu istiyor musun?" diye sordu.

Tanrım... Bunu gerçekten istiyordum, onu istiyordum. Öyle çok istiyordum ki biraz utanmıştım. "Evet."

Tüm vücudu titrerken başını yana eğdi. Sıcak nefesi dudaklarımı okşadı...

"Öpüşmek yok." Üzerimde hareketsiz kaldığında saçını çektim. "Öpüşmek... öpüşmek bunu daha *fazla* yapar." Mantığımda çok fazla boşluk vardı ama bana mantıklı geliyordu. *Pretty Woman*'ı izlemiş olmam değildi sebebi. Öpüşmek... doğru olduğunda güzel-di, onunla birlikte fazla güzel olurdu. "Öpüşmek yok."

Zayne'in göğsü benimkine değdi, sonra yan tarafına döndü.

Aniden gelen ağlama isteğini bastırmak için çenemi sıkarak ona baktım. Sözlerimi geri almak istesem de yapamadım. Böyle olması gerekiyordu...

Yanıma oturup parmaklarımı avucuna aldı. Bir an için, yeni koyduğum kuralımı umursamayacağını düşündüm.

"Bunun üzerinde çalışabiliriz" diye cevap verdi.

Başparmağı altdudağımın üzerinde gezinirken rahatlasam da hemen sonra gerildim.

"Ben... her şeye evet diyecek kadar açgözlüyüm." Başparmağı çenemde ve çene hattımda gezindi. "Belki de senin izin vereceğin her şeye muhtacım."

İçimdeki o korkunç ve sinsi taraf ortaya çıktı, söylemeye asla cesaret edemem sandığım sözleri zorla dudaklarımdan çıkardı. "Daha kolay olabilirdi."

"Ne?" Parmakları çeneme geri döndü.

"Bu" dedim nefes nefese. "Bunu kelimenin tam anlamıyla herhangi biriyle yapabilirsin ve daha kolay olur."

Zayne'in parmakları durdu. "Haklısın. Olabilir. Hiçbir kural olmaz. Hiçbir komplikasyon olmaz." Tekrar hareket etmeye başladı, boyun hattımı takip ediyordu. "Çok daha kolay olurdu."

Garson kadın aklıma geldi. "Hevesli partner sıkıntın da yok."

"Yok."

Gözlerimi açtım. "O zaman neden ben?"

"Güzel soru."

Bu cevabın hoşuma gidip gitmediğinden emin değildim ama parmakları askılı tişörtüme indi. Ağzım açık bir halde parmak uçlarının boynumdan aşağı süzülerek göğüslerimin arasından geçmesini, daha da aşağı inip karnımın kıvrımlarını takip etmesini izledim. Parmakları yukarı kayarak kaburgalarımın üzerinden geçti. O korkunç, sinsi ses çıktığı yere geri dönmüştü.

Zayne elini düzleştirdi ve başparmağıyla kıvrımlarımı tişörtümün üstünden takip etti, göğsüm yükselirken nefes nefese inledim. Yumuşak saçları çenemi okşadı ve dudakları parmaklarının izlediği yolu takip etti.

"Umarım bu öpüşme olarak sayılmaz" diye fısıldadı gömleğimin ince kumaşına.

Sayılır mıydı? "Ben... sanmıyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim." Yine harekete geçti, dudakları tişörtümün üstünden başparmağının ağır ağır daireler çizdiği noktaya ilerledi.

Elim gömleğinin arkasına gitti. Onu ne zaman tekrar tuttuğumu hatırlamıyordum ama tişörtümün ince kumaşı ağzında ıslanırken bacaklarımı düz tutamayıp birbirine bastırdım.

Zayne'in eli, tişörtümün karnımın yarısına kadar sıyrıldığı yere kaydı ve benim kusursuz gece görüşü olan Gardiyan gözlerine bol-

ca sergilendi. Tişörtümü yukarı çekerken avucundaki nasırlar enfes bir sürtünme oluşturdu. "Evet mi? Hayır mı?"

"Evet" diye fısıldadım.

Tişörtümü çıkardığı anda serin havayı hissettim. Onu başımın üzerinden çıkaran şeyin ne tür bir büyü olduğunu tam olarak bilmiyordum ama nefesi tenime değince aldırmayı bıraktım.

"Peki ya bu?" diye sordu. "Bu öpüşme sayılır mı? Öyle olabileceğini hissediyorum."

"Hayır." Çizgiler bulanıklaşıyordu ama umursamadım.

"Hımm."

Dudakları tenime değdi ve bunun dünyadaki en muhteşem işkence olduğundan şüphelendim. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım, gömleği elimde yırtılmaya başlamıştı.

Yavaş yavaş belimde, kalçamda ve uyluğumda gezinen elinin hafifçe açılıp kapandığını fark ettim. Parmaklarından biri kalçamdaki dar pamuklu kumaşın içine kaydı ve başparmağı lastik boyunca hareket etti. Başımı geriye atmama neden olacak kadar aşağı inmişti.

Zayne başını kaldırdı. "Ben... sana dokunmak istiyorum. Bunu iter misin?"

"Evet." Yarım saniye bile tereddüt etmedim.

Zayne de tereddüt etmedi. Vücudunun sadece ana hatlarını seçebiliyordum ama hareketlerini kontrol ettiğini biliyordum. Elini minik köpekbalığı desenli iç çamaşırımın içine kaydırırken bakışlarının yoğunluğunu iliklerime kadar hissettim. Beynimin hâlâ çalışan uzak bir köşesinde köpekbalıklarını görüp göremediğini merak ediyordum.

Sonra beynimin o küçük parçasını tüy gibi bir dokunuşla yok etti. Tüm vücudum kaskatı kesildi, o an nefes alamadım. İmplerin olduğu gece bir şeyler yaşamıştık. Tamamen soyunmuştum ve ikimiz de rahatlamıştık ama bunu yapmamıştık. O bunu yapmamıştı. Benden başka hiç kimse oraya dokunmamıştı, daha önce böyle bir şey hissetmemiştim. Hareketleri daha cesur ve kısa bir ritim yakaladı.

Nefesimin kesildiğini hissettim. Zayne'in çıkardığı ses, içimdeki o doluluk hissine daha çok derinlik katarken zihnimdeki tüm

düşünceler dağılıp gitti. Daha önce yanılmıştım çünkü şimdi her şey anlamını yitiriyordu. Kalçalarım onunla birlikte hareket ederken içime beni çileden çıkaran, kasılmama neden olan bir his yayıldı. Şimdi konuşuyordum. Sanırım bacaklarımdan birini yukarı kaldırırken onun adını söylemiştim.

“Zayne ben...” Gerginlik aşırı artınca gözlerim irileşti.

Tekrar o derinlerden gelen sesi çıkardı. “Seni görebiliyorum. Aldığın her nefesi. Dudaklarının aralanma şeklini. Gözlerini kocaman açtığını, teninin ne kadar kızardığını. İçindeki o ışığı ve kıvılcımı. Kıvılcımını görebiliyorum ve çok güzel. Sen çok güzelsin.”

Belki söyledikleriyle, belki yaptığıyla ya da sadece onunla, bizimle ilgiliydi. Ama her neyse, o sınırı aştım ve tüm vücuduma yayılan ritmik dalgaların içine düştüm.

Bir ara alnının benimkine yaslandığını, elinin kalçamda olduğunu, beni sıkıca kavradığını ama hiç canımı acıtmadığını fark ettim.

Gözlerim titreyerek açıldı ve bir kez daha onu görebilmeyi diledim. Sonunda zavallı tişörtünü tutmayı bırakıp yanağına dokundum. Başını birazcık kaldırdı. Onunla ilgili her şey kaskatı görünüyordu, sonra başını öyle bir şekilde eğdi ki sonrasında ne geleceğini sezemedim.

“Öpüşmek yok” diye hatırlattım ona. “Öpüşmek bu durumu olduğundan daha anlamlı kılar.”

Zayne başını kaldırdıca ona uzandım, parmaklarım pantolonunun belinde gezindi ancak o bileğimi yakaladı.

Duraksayıp bakışlarımı kaldırdım ve yüzünü görebilmeyi diliyordum. “Ben...”

“Biliyorum. Bana ne yapmak istiyorsan onu yapmam arzuluyorum ama olmaz.”

“Olmaz mı?” diye sersemleyerek tekrarladım. Aynı anda o kadar çok şey hissediyordum ki bağın içinden neyin gelip neyin geçtiğini anlamaya çalışmadım bile.

“Olmaz” dedi Zayne. “Çünkü bu aramızda yaşananı benim için daha anlamlı kılar.”

Sözlerimi ondan duymak sarsıcıydı. Söyledikleri pek adil gelmemişti. Ancak o bana dokunabiliyordu ve ben ona dokunamıyordum? Üstelik dahası da vardı. Az önce yaşadıklarımın son-
ra bile hâlâ hazır hissediyordum. Daha fazlasının olduğunu biliyordum ve onun da benim hissettiklerimi tatmasını istiyordum.

“Zayne” diye söze başladım ama bana sırtını döndü. Biraz sonra yataktan kalktığına doğruldum. “Nereye gidiyorsun?”

“Hiçbir yere.” Yataktan uzaklaşıp durdu. “İyi geceler Trinity.”

O yatak odasından çıkarken ağzım şaşkınlıktan bir karış açıldı. Salondan gelen kısa bir ışık parıltısıyla dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Ben de orada oturup az önce ne olduğunu merak ettim.

Acaba yanlış bir şey mi yapmıştım? Öyle yapmış olmalıydım çünkü son hızla giderken sadece frene basmak yerine arabadan inip yürümeye başlamıştı. Ama ben hiçbir yanlış yapmamıştım.

Bunu başlatan bile ben değildim.

Örtülere dolanmış bacaklarımı kurtarıp yataktan fırladım. Kapıya yürürken üstümde tişört olmadığını fark ettim. Komodinin yanına döndüm ve düğmeyi bulana kadar elimi duvarda gezdirdim. Yatak odasını altın rengi bir ışık doldurdu. Tişörtümü yatağın ucunda bulup üstüme geçirdikten sonra koşup kapıyı hışımla açtım. Zayne mutfak adasının yanındaydı, susuzluktan ölüyormuş gibi bir şişe su içiyordu.

“Sorun ne?” diye sertçe sordum.

Zayne şişeyi indirirken bana baktı. “Pantolonunu unutmuşsun.”

“Neredeyse tişörtümü unutuyordum” diye cevap verdim. “Az önce üstümden çıkardığını. İçeride ne oldu? Her şey yolundaydı. Aslında harikaydı. Mükemmeldi ve sen çıkıp gittin...”

“Bu kadar istediğini düşündüm.”

“Ne?” diyerek şaşkınlıkla ona baktım. “Neden böyle düşündün? Mantıksız.”

“Mantıksız mı?” diyerek güldü ama sesinde yanlış bir şey vardı. Şişeden bir yudum daha aldı. “İhtiyacın olanı aldın, değil mi? Neden sinirli olduğunu bilmiyorum.”

Daha fazla şaşıramazdım herhalde. "Pardon?"

"Haklısın. Harika ve mükemmeldi. Ancak sonra öyle olmadı." Kanepeye doğru yürüdü. "Eğer senin için sakıncası yoksa biraz uyumak istiyorum."

"Ah, bu imkânsız. Neden böyle bir şey söylediğini bile bilmiyorum. İhtiyacım olanı aldım mı? İçeride olanları ben başlatmadım. Bunu yapan sendin." Kalbim göğsümde hızla atarken içimde karanlık, yoğun ve yağlı bir şey büyüdü. "Anlamıyorum. Beni sisteminden atmak isteyen sendin!"

Zayne homurdanıp başını iki yana salladı. "Ben bunu söylemedim."

"Ve ben de..."

Fıstık aniden duvardan dışarı süzüldü. Önce tişört ve iç çamaşırımla orada dikilen halime, sonra da Zayne'e baktı.

"Ben almayayım" deyip hızla geri döndü ve duvarın içinde kayboldu.

Zayne bakışlarımı takip ederek duvara baktı. "O hayalet burada mı?"

"O hayaletin bir adı var" diye çıkıştım. "Ve hayır. Artık burada değil." Kollarımı göğsümde kavuşturup bakışlarına karşılık verirken öfkemi dizginlemeye çalıştım. "Bu büyük bir iletişim eksikliğine benziyor. Neden böyle bir fikre kapıldığını bilmi..."

"Aramızdakilerin benim için boşalmaktan daha anlamlı olabileceğini mi?" diye sözümü kestiğinde gözlerim kocaman açıldı. "Evet, bunun aklma gelmediğini görüyorum."

"Bunun nereden çıktığını bilmiyorum!" diye bağırarak yüzümü ekşittim, komşular beni duyacaktı. Sesimi alçaltmaya çalıştım. "Sana seni istediğimi söyledim. Sana gösterdim ve..."

"Ve bir *yanlış anlaşılma* oldu." Bana döndüğünde soluk gözleri duygularla dolup taşıyordu. "*Öpüşme yok ve daha anlamlı* derken neyi kastettiğini anlayamadım. Eğer bilseydim en başında bunların hiçbiri olmazdı."

Öne eğildim, o yağlı his içime yayılıyordu. "Bütün bunlar seni öpmeme izin vermediğim için mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Başını yana eğip kaşlarını kaldırdı. "Vay canına Trinity. Seçici hafızan seni sevimli kılan özelliklerden biri değil."

"Seçici hafıza mı? Öpüşmeyi istemememin sebebi..."

"Öpüşmek bu durumu olduğundan daha anlamlı kılar. Bunu sen söyledin. Ben değil."

Derin bir nefes aldım. Aman Tanrım, gerçekten ben söylemiştim. Kollarımı göğsümden indirdim, kalbim artık son gücüyle atıyordu. "Bir yanlışı..."

"Bak, daha önce sıkıldığında ya da dikkat çekmek istediğinde beni kullanan birinin eğlencesi oldum. Ne var ne yok yaşadım ve bir daha aynılarını yaşamayacak kadar sağduyum var."

Tüm vücudum irkildi. Sadece sözlerinden dolayı değildi, damarlarımda akan yoğun balçık hissinin ondan geldiğini anladım. Öfke, hayal kırıklığı ve en kötüsü... *utanç*. Bana bir adım yaklaşıncaya utancını hissettim.

"İçeride yaptığımız şeyler çoğu insan için anlamsız olabilir ama benim için anlamlı. Benim için çok anlamlı, bu yüzden bir daha o yolda yürümem" diyerek beni süzdü. "O yol ne kadar çekici olursa olsun."

Dolan gözlerimi kırptırdım ve korku tüm vücudumu esir alırken ellerimi kaldırdım. Tanrım, böyle hissettiğine şaşırmamak gerekiyordu. Bana içini açmış, dürüstçe konuşmuştu. Onun tenine, kanına girdiğimi söylemişti ve ben... Ona neden öpüşmediğimi söylememiştim. Alfalar ve yapacakları hakkında korkularımı anlatmamıştım. Ona...

Ona gerçeği söylememiştim. Bunu yapmamam gerektiğini bilmeme ve buna izin vermemek için elimden gelen her şeyi yapma rağmen ona âşık oluyordum. Belki de çoktan olmuşum. Ben onu istediğimden başka bir şey söylememiştim. Hatta kendime her şey sadece fiziksel kalırsa sorun olmayacağını söylemiştim ama bazı sınırları çizmem gerekiyordu. Sadece ona nedenini söylememiştim.

Titrek bir soluk aldım, bu durumu düzeltemesem bile kendimi açıklamam gerekiyordu. "Sana böyle hissettirmek istemedim. Seni düşünmüyordum..."

"Elbette düşünmüyordun." Bakışlarını çevirdi ve su şişesi elinde hışırdadı. "Senin olayın bu, değil mi? Her zaman kendini düşünüyorsun."

Tüm vücudum buz kesti. Misha'yla olanlardan sonra bunu ağaçevde ona söyleyen bendim. Ona bencil olduğumu ve Misha'nın haklı olduğunu söylemiştim. O da bunun doğru olmadığını söylemişti.

Bir adım geri çekilip göğsüme dolan duyguları yenerek nefes almaya alıştım ama bu yaralar çok derinlere kök salmıştı. Zayne'e olan hislerimden daha baskın geldi.

"Kahretsin" diye homurdandı Zayne. Kanepeye fırlattığı su şişesi mindere çarpıp yere düştü. Elini saçlarının arasından geçirip yüzünden geriye çekti. "Bu konuşmayı bitirmemiz gerekiyor."

İki kolum yanımda dururken öylece bekledim.

"Bu akşam aklımdan neler geçiyordu bilmiyorum. Sana neden bunları söylediğimi de bilmiyorum" dedi çok yorgun bir sesle. "Bu gece bir hataydı ve tüm bunları unutmamız gerekiyor."

"Evet" diye fısıldadığımı duydum.

Bakışları bana kayarken çenesini sıktı. Gülümsedi ama benim bildiğim gülümsemelere hiç benzemiyordu. "İyi haber, artık dikkatimizin dağılması konusunda endişelenmemize gerek kalmadı çünkü bu... Bu bir daha olmayacak."

Sonraki birkaç gün birçok nedenden *berbat* geçti.

Elbette müze turu iptal olmuştu. Zayne ile aramızda yaşananlar yüzünden değildi sadece, Morgan'ın ölümünden sonra doğru gelmediği içindi de. Ama yine de bu planları her düşündüğümde hissettiğim hayal kırıklığı oradaydı.

Her gece Haberci'yi avlamak acayip sıkıcıydı. Ayrıca garip ve gergin de geçiyordu. Geceler boyunca hiçbir şey bulamadık, bir Yaygaracı bile. Hiçbir Gardiyan öldürülmediği için bunun pek de kötü bir haber olmadığını düşünüyordum ama Haberci'yi bulmaya da yaklaşmıyorduk.

Bu da Zayne'le aramızda tatlı atışmaların, takılmaların ya da onun klanı ve benim de Gardiyan Komünü'nü özleyip özlemediğim hakkındaki uzun sohbetlerin olmadığı anlamına geliyordu. Zayne bana karşı kaba değildi; antrenman sırasında ve Haberci'yi ararken mesafeli, tamamen ulaşılmaz bir noktadaydı sadece. Aramızdaki her şey... profesyonelceydi ve gözbağıyla yapılan antrenman sırasında bu durum bana yardımcı olsa da aşırı üzülmemeye neden oluyordu. Kalbim gerçekten parçalara ayrılmıştı.

Aramızdaki bağdan hiçbir duygu almıyordum. İçimde buna minnettar olan küçük ve *bencil* bir yan vardı çünkü bilerek ya da

bilmeyerek yaptıklarımın sonucu olan o yapışkan utanç hissini unutmak istiyordum.

Zayne her gün yanımdaydı ama orada değildi. Bundan sonra hep böyle mi olacaktı acaba? Ölene kadar birbirimize bağlıydık ve sonun gerçekleşmesine daha uzun bir süre olduğunu umuyordum.

Aramızdaki rahatlığı, dostluğu ve sadece birbirimizin yanında olmanın verdiği eğlenceyi özlemekle geçirilmeyecek kadar uzun bir süreydi. Zayne'in bendeki anlamını –sadece Koruyucumdan ya da bir dosttan çok daha fazlası olduğunu– kavramak için, her şeyi kaybetmenin yasını tutmak için uzun bir süreydi.

Ona karşı hislerim büyümüyormuş gibi davranmanın da işe yaramadığını fark etmek için biraz geç kalmıştım. Benim sersem, arızalı zihinsel dosya dolabımın da. Tek başarabildiğim duygularımı saklamak olmuştu. ZAYNE adlı çekmece açılmıştı ve ona karşı hissettiklerim dışarı dökülmüş, üstüme başıma dağılmıştı. Her gece daireye döndüğümde bu karmaşayı düzenliyordum.

Zayne'e öpüşme yasağıyla ilgili neyi kastettiğimi ve neden bunu uygulamaya çalıştığımı hiç açıklamadım. Ona hiçbir zaman bir eğlenceden çok daha fazlası olduğunu söylemedim. Bizim yaşadıklarımızın Layla'yla yaşadıklarına uzaktan bile hiç benzemediğini. Ona karşı hissettiklerimin ne can sıkıntısıyla ne de sadece fiziksel bir rahatlama arayışıyla ilgisi olduğunu, tamamen sahip olamayacağımız şeyleri fazlasıyla istemekle ilgili olduğunu anlatmadım.

Zayne de konuyu tekrar açmadı. Bu aramıza örülmüş, görmezden geldiğimiz bir duvar haline geldi. Artık, *Trin Aptalın Teki* –kısa TAT– gecesi olarak adlandırdığım geceden sonraki hafta, hâlâ özlemle uyanıyordum ama pes etmiştim. Belki de en iyisi buydu. Birlikte olamazdık.

Birlikte olmayacaktık.

Islak saçlarımı toplayıp tokayla tutturdum, telefonumu aldıktan sonra gözlüğümü taktım. Çıplak ayaklarımla salona girdiğimde Zayne koltukta yatıyordu. Ben mutfağa yürürken başını kaldırıp bakmadı.

“Günaydın” diye mırıldandım buzdolabını açıp gazoz alırken.

Mutfak adasına oturduğumda benzer bir şey mırıldandı ve antrenmana başlamak istediğinde bana haber verir diye düşündüm.

“Gideon buraya geliyor” dedi uzun bir sessizlikten sonra. “Bize bir haber verecekmiş.”

Omzumun üzerinden dönüp kafasının arkasına bir bakış attım. “Kazıkların ne olduğunu bulmuş mu?”

“Bilmiyorum. Sanırım birkaç dakika içinde öğreneceğiz.” Ayağa kalktı ve başka bir şey söylemeden yatak odasında kayboldu.

Göğsüm sıkıştı. Artık her sabahı aşağı yukarı böyle geçiriyorduk. Arkamı dönüp telefonuma bakarken başparmağımı ısırmaya başladım. Parkta ona yazdıktan sonra Jada bana mesaj atmamıştı. Bunun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Kötü bir arkadaş olduğum için kendimi kötü hissettim. Bencildim. Misha’nın beni suçladığı gibi, Zayne’in bana hatırlattığı gibi...

Gözlüklerimi kafamın üstüne koyup telefonumun kilidini açtım. *İrtibatta kalmadığım için üzgünüm*, diyen kısa bir mesaj yazdım. *Seni özlüyorum*.

Gönder tuşuna bastım, hemen yanıt vereceğini düşünmüyordum. Ama küçük yazı balonu belirip kaybolduğunda, sonra tekrar görüldüğünde midem altüst oldu. Birkaç saniye sonra Jada bir mesaj gönderdi.

Ben de üzgünüm.

İçim parçalandı. Balon geri geldi. Hâlâ yazıyordu.

Biliyorum, üstesinden gelmen gereken çok şey var. Anlayışlı olmaya çalışıyorum fakat bu aynı zamanda hepimiz için çok zor. Seninle konuşmam gerekiyordu. Sadece Misha’yla ilgili değil. İyi olduğundan emin olmam gerekiyordu. Arkadaşlar bunu yapar. Sana destek olmama izin vermedin. Bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum ama etkiledi.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp dudaklarımı birbirine bastırdım. Boğazım yandı ve düğüm düğüm oldu. Her şeyi elime yüzüme bulaştırmıştım. Sadece ne yapmak istemediğimi düşünüyordum. Hem Misha’yla büyüyen hem de yakın dostum olan Jada’nın neye ihtiyaç duyabileceğini düşünmemiştim.

Gözlerimi açtım ve ona bunu söylemem gerektiğini kendime hatırlatarak bu düğümü yuttum. Burada oturup üstüne düşüneydim. Ne ben telepatıktım ne o bir medyumdu. Ellerim titrerken yazmaya koyuldum.

Haklısın. Seni hayatımdan çıkarmamam gerekirdi, sadece kendimi düşündüm. Özür dilerim. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum, sadece özür dilerim. Bunun kötü bir arkadaş olduğum gerçeğini değiştirmediyini biliyorum. Ama özür dilerim.

Bir ömür gibi gelen birkaç dakika geçti ve sonunda cevap geldi.

Biliyorum. Hazır olduğunda beni ara. Henüz hazır olmadığını biliyorum çünkü aramak yerine mesaj attın. O zaman konuşuruz.

Jada'nın son mesajdaki davranışımı yüzüme vuracak kadar beni tanıması ağlamak istememe neden oldu. Duygularımı incittiği için değil, beni çok iyi tanıdığı için. Çok kötü bir arkadaş olduğumun farkına varmama rağmen, hâlâ o köprüyü geçmeye hazır olmadığımı biliyordu.

Telefonu kapatıp yüzümü ellerimin arasına aldım. Benim sorunum neydi? Her beş saniyede bir fikrini söyleyen biriydim ama neden en önemli anda bunu yapamıyordum? Neden korkak gibi kaçıyordum? Çünkü kaçıyordum. Karakterime aykırıydı bu. Üst Düzey iblislerin peşinden koşabilir, binalardan atlayabilir ve su tüketiminden, en iyi Marvel filminin hangisi olduğuna kadar her şey hakkında tartışabilirdim. Ama gerçek kişisel sorunlarla yüzleşme zamanı geldiğinde ağzımı bıçak açmıyordu.

Kendimle yüzleşmem gerektiğinde.

Yanaklarımı ve gözlerimi ovuşturursam duruma bir nebze olsun açıklık getirecekmiş gibi parmaklarımı yüzümde gezdirdim.

Getirmedi.

Yavaş yavaş artık yalnız olmadığımı fark ettim. Başımı kaldırıp ellerimi serin granite koydum ve Zayne'in salonun girişinde durduğu yere baktım.

Bir şey söyleyecekmiş gibi bana baktı ama sonra yanımdan geçip buzdolabından bir su aldı. Aramızda tuhaf bir sessizlik oluşmuştu. Neyse ki bu durum uzun sürmedi çünkü fazla zaman geçmeden Gideon ortaya çıktı.

Tek başına gelmemiştii. Şaşırtıcı bir şekilde Jasmine'in küçük kız kardeşi de yanındaydı. Danika'nın parlak siyah saçları omuzlarına dökölüyordu. Bir komün veya yerleşkenin dışında bir Gardiyan kadın görmek duyulmamış bir şeydi.

"Umarım gelmemi sorun etmezsin" dedi Danika. Zayne'in yanından geçerken omzuna hafifçe vurdu. Zayne ona sırtıttığında bu sırtıttışı özlediğim için göğsümde bir sızı hissettim. "Canım sıkılmıştı ve ikizler de çok kötü iki yaş dönemi geçiriyor. Biraz nefes almak istedim."

"İkizler daha büyük değil mi?" diye sordu Zayne.

"Korkunç ikiler bir yılda başlayıp bitmiyor, zor yoldan öğrendim." Danika bana döndü. "Yüzündeki ifadeyi bir görsen."

Gözlerimi kırpıştırıp gözlüğümü aşağı kaydurdım. Yüzü daha da ayrıntılı hale geldi. "Özür dilerim. Ben sadece..."

"Potansiyel bir anne adayını büyük, kötü dünyada görmeye alışkın değil misin?" Sırıtarak adanın diğer tarafına geldi. "Biliyorum. Dünyanın her yerindeki Gardiyanlar mezarlarında ters dönüyor. Umurumda değil ve Nicolai beni durdurmaya çalışmaması gerektiğini biliyor."

Nicolai'la birlikte olup olmadıklarını gerçekten öğrenmek istedim ama beni ilgilendirmezdi.

Gideon yanımıza gelerek, "Güzel bir ev" diye yorum yaptı. Yanında taşıdığı dizüstü bilgisayarını adaya koyarak etrafına bakındı. "Çok... endüstriyel."

Elimi ağzıma götürerek gülümsememi sakladım.

Açık alana bakan canlı mavi gözleri hiçbir şeyi kaçırmadı. "Tek yatak odalı mı?"

"Bir kat aşağıda, iki yatak odalı bir daireye geçmek üzereyiz" diye cevapladı Zayne. Elimini dudaklarımın üstünden çektim. "En az burası kadar endüstriyel olduğunu duyduğuna sevineceğinden eminim."

"Daire boş mu?" diye sordum.

Zayne bana baktı. "Evet. Dün akşam yöneticiden haber aldım. Önümüzdeki hafta sonu taşınabiliriz."

"Ah." Bakışlarımı Gideon'ın dizüstü bilgisayarına çevirdim, bana bundan bahsetmemesine gücenmemeye çalışıyordum. Gideon ve Danika gelmeden önce mutfakta sessizce otururken vakti yok sayılmazdı. "Güzel bir haber."

"Bu adamla aynı banyoyu paylaşmak zorunda mı kaldın?" Danika çenesiyle Zayne'i işaret etti. "Aman Tanrım, bu haksızlık."

Bu kızı severek kocaman gülümsedim. "Çok sorun olmadı. Şu ana kadar."

"Bence sen alttan alıyorsun." Gökmavisi gözleri muziplikle dans etti. "Bu çocuklar bizden daha çok kıl döküyor."

Şaşıracak bir kahkaha attım. "Biliyor musun, bunu fark ettim. Her yerde o kadar çok sarı saç var ki!"

"Neredeyse her yerde olan kahverengi saçları görmediğin için böyle düşünüyorsun" diye karşılık verdi Zayne. Ben şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi söylüyor diye düşünürken Gideon'a doğru döndü. "Bana ne getirdin?"

"Bize" diye mırıldandım kendi kendime.

Danika'nın sırtışı bir kat daha arttı.

"İki şey" dedi Giedon tabureye otururken. "Kazıklar hâlâ parlıyor, bilmek istersiniz sanırım."

"Onları gördüm." Danika adaya zıplayıp oturdu ve tekrar bize döndü. "Parlayan kazıklar ürkütücü."

"Evet" diye kabul ettim.

"Üzerlerinde ne tür bir dil yazıldığını açıklayan hiçbir şey bulamadım" diye devam etti Gideon. "Yani ya bilinen herhangi bir dil kaydından eski ya da daha önce hiç görmediğimiz yeni bir dil."

"Ya da aslında dil değil" diye fikir sundu Danika. Ona baktığımızda omuzlarım silktili. "Bana sadece çizikler ve daireler gibi göründü. Sadece bir çeşit çizim de olabilir."

"Haklısın" diyerek adaya yaslandı Zayne. "Gideon'ın önerdiği gibi bir şey ya da bir tür çizim olabilir."

"Belki de melek kökenlidir." Ben hâlâ cevabın bu olduğuna inanıyordum. Danika bana dalgın bir ifadeyle baktı. "Daha önce melek yazısı gören oldu mu?"

“Melek yazısı var mı ki?” diye sordu Zayne.

“Ben görmedim.” Gideon dizüstü bilgisayarı açtı.

Aynı şeyin benim için de geçerli olduğunu göstermek için tek kaşımı kaldırdım. “Bir şeyi görmemiş olmamız onun var olmadığı anlamına gelmez.”

“Güzel bir noktaya değindin.” Danika başını eğerek bana baktı. Hafif bir merak sezdim.

Gideon’ın açtığı ekrana bakınca artık sessiz kalmam gerektiğini fark ettim. Bunlar konuşulurken burada olmam bile şüphe uyandırıcıydı.

“Katedralin etrafındaki güvenlik kameralarını izleyebildim. Yapan kişiye dair tek bir görüntü bile yakalayamasam da ilginç bir şey buldum.”

Zayne, Gideon’ın diğer tarafına geçerken hayal kırıklığıyla tadm kaçtı. Bir anlığına olsa bile Haberci’yi kamerayla yakalamak çok kıymetli olurdu.

“Bunu görüyor musun?” diyerek Gideon ekranı gösterdi. Sokak ve kilisenin şaşırtıcı derecede net olan siyah beyaz bir filmiydi. Çan kulesinin yarısı görünüyordu. “Şuraya bak, sağdaki en üst kısma.”

Baktım ama neyi işaret ettiğini anlamadım.

“21.10” diye mırıldandı Zayne. “İzle.”

Gideon görüntüyü oynattı. “Bu kamera Morton’s dışında. 21.11’e geldiğinde dikkatli bakın.”

Vicdan azabı içime şiddetle yayıldı, işaretparmağımın tırnağını kemirirken olduğum yerde kıpırdandım. Bizim gittiğimiz restoran orasıydı.

Birdenbire video görüntüsü parlak, yoğun bir beyaz ışıkla aydınlandı. Bir bomba patlamış ve patlamaya devam ediyormuş gibi göründü.

“Durdur.” Zayne beline kadar öne eğildi. “Bu da ne?”

“Bilmem. Yaklaşık otuz saniye kadar sürüyor ve sonra...” Video akışı normale döndü. “Sonra da... evet, Morgan görünüyor.”

Derin bir nefes aldım, kollarını açmış iri vücudu zar zor seçebildim, sadece ne gördüğümü anlayabilecek kadar.

“Diğerlerini de göster onlara” diye ısrar etti Danika.

“Belediyeden, Chase Bank’tan ve bir mağazadan kayıt aldım.” Bilgisayarına tıkladığında kilisenin yandan görüldüğü başka bir video açtı. “Aynı şey oluyor.”

Her video kaydında aynısı oluyordu. Ekran otuz saniye boyunca beyaz parlıyor ve görüntü geri geldiğinde Gardiyan kiliseye tutturulmuş oluyordu.

“Bu bir tür müdahale” dedi Gideon arkasına yaslanarak. “Kiliseyi görüş alanında tutan tüm kameralara isabet etmiş. Diğer yönlerde bakan kameraların hiçbiri etkilenmiyor. “Hepsini kontrol ettim.”

Zayne derin bir nefes verip doğruldu. “Ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

“Ben de bilmiyordum, bu yüzden merakım arttı” dedi Gideon, Zayne’e baktı. “Greene’in bulunduğu perona bakan Eastern Market kamera kayıtlarını da kontrol ettim. Perona iki kamera bakıyordu ve ikisinde de aynısı oldu. Yaklaşık on beş saniye boyunca tüm ekranı saran yoğun ışık.”

“Birisi bunu kayda yapmış olabilir mi?” diye sordu Zayne. “Sabotaj mı yani?”

“Eastern Market tarafındaki kayıtlarda mümkün olabilir ancak kiliseden gelen bu kayıtlar izlenmiyor ve konu bir Gardiyan olduğu için polis de kaydı alamazdı.”

Zayne başıyla onayladı. “Biz çağırmadan polis olaya karışmaz.”

“Kesinlikle” diye cevap verdi. “Filmde herhangi bir video manipülasyonu veya montaj olup olmadığını kontrol ettim. Hiçbir kanıt göremedim. Müdahale kaydın dışından yapılmış.”

“Bunu ne yapabilir?” diye sordum.

“Bir uzaylı?” diye önerdi Danika.

Dudaklarımda bir gülümsemeyle ona baktım. “Düşünme tarzını sevdim.”

“Yine uzaylılarla ilgili konuşmaya başlamayalım” dedi Zayne duygusuz bir sesle. “Lütfen.”

Danika gözlerini kısıtı.

“Bak, ben inançlı biriyim. Bir an bile Tanrı’nın yeryüzünü ve insanlığı yarattığını ve işim artık bitti diye düşündüğünü sanmıyorum” dedi Gideon. “Yani... bunun imkânsız olduğunu söylemiyorum ama *Küçük Anahtar* da dahil, tüm iblis bilimi kitaplarını taradım ve kaydı yok etmeden bunu yapabilen tek bir iblis bulamadım.”

Roth da yok etmişti. Ama otelde bir müdahaleye sebep olmamıştı, o kamerayı tamamen yok etmişti. Bu daha farklıydı.

Sonra adamın ne dediğini idrak ettim. “*Küçük Anahtar* mı? Bildiğimiz *Küçük Anahtar* mı? Gerçek olan mı?”

Gideon bana açık bir ilgiyle baktı. “Eğer Süleyman’ın *Küçük Anahtarı*’ndan bahsediyorsan, o zaman evet.”

“Aman Tanrım” diye mırıldandım. *Küçük Anahtar*, bir tür iblis kutsal kitabıydı ve içinde hemen hemen her iblisi çağırabilecek bir sürü büyü vardı. Neyse ki Gardiyanların elindeydi.

“Bu şey her neyse, daha önce hiç görmediğimiz silahlara ve aklımızın almayacağı yeteneklere sahip.” Gideon dizüstü bilgisayarını kapattı. “Bu bize pek yardımcı olmuyor ancak hepimiz tetikteyiz. Hatta her zamankinden daha fazla.”

Sohbet Gardiyan’ın diğer işlerine kaydı. Ardından Jasmine’e yeni bir televizyon almak üzere bir mağazaya gitmek için yola koyuldular. İkizlerden biri televizyonu devirmişti anlaşılan. Danika’nın böyle dışarıda gezebilmesine hâlâ şaşıırıyordum. Bu onun için tehlikeliydi ve ben onun yaldızlı kafesinde kalmamasına hayrandım.

Gideon işaret verince Zayne’le birlikte kenara çekildiler. Zayne’e ne söylediğini merak ederek ikisini izledim.

“Hey” diye fısıldadı Danika. Ona döndüğümde adadan kayarak çevik bir hareketle terliklerinin üzerine indi. Bana yaklaşmak için öne eğildi. “Sana bir şey sormam lazım.”

Muhtemelen Zayne’le tek yatak odalı bir daireyi paylaşmamız hakkında bir şey olacağını düşünerek kendimi hazırladım. “Nedir?”

Bakışları arkama kaydı. Sonra alçak bir sesle, "Sen nesen?" diye sordu.

Ah. Bunu beklemiyordum.

"Sadece Gardiyanlarla büyüyen herhangi bir kız olmadığını biliyorum" diye devam etti. "Klan içinde buna inanan kimse yok."

Gözlerimiz buluşunca vücudum gerildi. Bu iyiye işaret değildi ama beklediğimiz bir şeydi. Zayne'in klanının bunu öğrenmesini nasıl engelleyeceğini bilmiyordum.

Danika'da meraktan başka bir şey sezmiyordum ancak yine de bu ilgi ve paylaşım zamanı değildi. "Ben sadece Gardiyanlarla büyüyen bir kıyım."

Kelimeyi uzatarak, "Gerçekten mi?" dedi kısık sesle.

"Ben dövüşmek için eğitildim" dedim. "Benim hakkımda benzersiz olan tek şey bu."

"İlginç" diyerek yüzünü buruşturdu. "İnsanların dövüşmek için eğitildiğini hiç duymadım çünkü eğitimli bir suikastçı olsan bile, en alt düzey iblislerle kıyaslandığında sadece bir tarla faresi kadar etkili olursun. Sen bir tarla faresi değilsin."

"Danika?" diye seslendi Zayne. "Ne fısıldıyorsun?"

Danika doğrularak kaşlarını kaldırdı. "Siz ikiniz ne hakkında fısıldaşıyorsunuz?"

"Hiçbir şey." Gideon dizüstü bilgisayarını kolunun altına sıkıştırdı.

"Ah." Danika bana göz kırptı. "Adet dönemleri, kramplar ve kanama hakkında konuşuyorduk..."

"Pekâlâ." Zayne ellerini kaldırınca bir kahkaha attım. "Sorduğum için özür dilerim."

Danika adadan uzaklaştı. "Umarım yakında tekrar görüşürüz. Zayne'den seni getirmesini iste. Onu burada da bırakabilirsin. Bu daha da iyi olur."

"Teşekkürler" diye mırıldandı Zayne.

Danika onu duymazdan geldi. "Izzy'nin sana tekrar kanat çırp-mak için sabırsızlandığından eminim."

Buna gülümsedim. Keşke onu ziyaret edebilseydim. Yakın zamanda olacağını hiç sanmıyordum. Asansör kabinine girerlerken onlara el salladım.

“Durun” diye seslendi Zayne, ocağın yanındaki tezgâhtan anahtarlarını aldı. “Sizi dışarıya kadar geçireyim.”

Gideon asansör kapısını tuttu. “Elbette.”

İşte o zaman, Zayne’in benim gibi antrenmana uygun giyinmediğini fark ettim. Üzerinde kot pantolon ve gözleriyle hemen hemen aynı tonda olan soluk mavi bir tişört vardı.

Taburede dönerek bir ayağımı yere koydum. “Dışarı mı çıkıyorsun?”

Zayne kanepeye yürürken başıyla onayladı ve telefonunu aldı. “Yapılacak işlerim var. Bir süre geri dönmeyeceğim.”

Dilime bir sürü soru geldi. Ne işleri olduğunu, neden bana yeni daireden daha önce bahsetmediğini öğrenmek istedim. Gideon’m keşfettiği şeyi tartışmak istedim. Şu anki durumumuzu değiştirmek ve bir takım gibi hissetmek için *konusmak* istiyordum.

Ama ben ağzımı açtığımda çoktan asansöre adım atmıştı. Kapılar üç Gardiyan’ın arkasından kayarak kapandı.

Kavurucu bir öfke tüm vücudumu sararken dişlerimi sıktım. Telefonuma uzandım, onu duvara fırlatmayı düşündüm ama kendimi tuttum.

Sonraki birkaç dakikayı kanepenin etrafında volta atarak geçirdim, sonra vazgeçip yiyecek bir şeyler aradım. Evde sadece yumurta, avokado ve mayonez vardı.

“Tanrım” diye inledim ve buzdolabının kapısını çarparak kapattım. Zayne eğer dışarıda düşük karbonhidratlı diyet listelerine girmeyen bir şeyler yiyorsa, onu fena halde haşlayacaktım.

Mutfaktan çıkıp yerel market teslimat hizmetlerinden birini bulma zamanının geldiğine karar verdim. Bütün mutfağı en yağlı, en yüksek karbonhidratlı, besin değeri sıfır olan abur cuburlarla dolduracaktım. Dolaplar cips ve peynir toplarıyla dolacak, dondurulmuş pizzalar ve torbalar dolusu patates kızartması derin dondurucudan taşacaktı. Buzdolabı her çeşit gazlı içeceklerle dolun-

ca tüm o sağlıklı hindistancevizi yağlarını mükemmel hayvansal yağlarla değiştirecektim. Kendi kendime gülümseyerek dizüstü bilgisayarımı açtım ve hemen siparişi verdim. İki saat sonra torbalar dolusu abur cubur kapıya gelmişti, büyük bir keyifle planımı uygulamaya koyuldum.

Zayne'in yüzünü görmeyi sabırsızlıkla bekliyordum.

Beyaz ekmek dolu poşeti ocak yakınına bırakıp kanepeye yöneldim ve ağızma bir parça daha tuzlu, kızarmış...

Tanidik bir farkındalık karıncalanması sırtımdan aşağı yayılınca aniden durdum. Fıstık'ın geldiğini düşünerek mutfağa döndüm.

Gördüğüm şey, dün gecedan beri ortalıkta görünmeyen hayalet ev arkadaşım değildi. Cipsleri aşağı indirirken poşet avucumda hışırdadı.

Greene'in öldürüldüğü gece gördüğüm ruhtu. Onu en son gördüğüm yerde, adanın arkasında, ocağın tam önünde duruyordu.

Geri dönmüştü.

“Sen” dedim. Zayne’in yerine tekrar ruhu gördüğüm için temkinli halim yerini meraka bıraktı.

“Beni görebiliyorsun” diye cevap verdi ruh. “Beni nasıl görebildiğinle ilgili o kadar çok sorum var ki.”

Çoğunun olurdu, bu yüzden şaşırtıcı değildi. “Ölü insanları görebiliyorum. Bilmen gereken tek şey bu.”

Ruh başını yana eğdi. “*Altıncı His* filmindeki çocuk gibi mi?”

Yıllar önce komik olacağını düşünen Jada bana filmi izletmişti. “Evet, tıpkı onun gibi. Peki, adın ne?”

“Seninki ne?” diye sordu genç adam.

Kaşlarımı kaldırarak ağızma bir cips daha attım. “Beni buraya kadar takip ettin ama adımı duymadın mı?”

“Seni takip etmiyordum” diye cevap verdi. Ben onun nasıl geldiğini sorgulayamadan önce konuşmaya devam etti. “Aslında ilk başta buraya tekrar gelmeyi düşünmüyordum ama sonra geri döndüm...” Solup belirirken sözcükleri kesik kesikti. “Ve o gerçekten kaba olan hayaleti gördüm. Yardımına ihtiyacım var.”

Her zaman yardıma ihtiyaçları vardı.

Tekrar solarak tamamen ortadan kayboldu. Ağızımı açtım fakat tam önümde belirdiğinde nefesim kesildi.

"Tanrım." Kollarımı öne fırlatarak kanepenin sırtına düştüm. Paket parmaklarımın arasından kaydı ve enfes tuzlu parçacıklar her yere döküldü. "Cipslerim!"

"Özür dilerim!" Kolumu tutmak için uzandı. Ama işe yaramadı çünkü eli doğrudan içimden geçti ve arkasında soğuk bir his bıraktı.

Yüzümle zeminin bir beşlik çakmasına izin vermeden önce kendimi durdurdum.

"Ah, kahretsin. Çok üzgünüm, cidden." Elini geri çekip kaşlanm çatarak baktı. "Seni korkutmak istemedim."

"Böyle aniden belirip yok olamazsın." Diz çöktüm ve muhtemelen akşam yemeğim olacak paketi aldım. Beş saniye kuralı geçerliydi. "Çok tuhaf."

"Neden? Benim öldüğümü biliyorsun. Bu seni korkutmamalı."

"Beni korkutmuyorsun ama bu, ortadan yok olmanın korkutucu olmadığı anlamına gelmiyor." Bütün cipsleri toplayıp pakete koydum ve ambalajın ağzını katlayıp tezgâha bıraktım. "Her neyse. Diğer tarafa geçtiğine göre, sanırım iletmek için yardımımı istediğin bir mesajın var."

"Nasıl olur da..." Uyarı vermeden kaybolduğunda kendimi tekrar boşluğa bakarken buldum.

Birkaç saniye sonra, önce dağınık kahverengi saçları, sonra da çocuksu yüzü görünmeye başladı. İnce omuzları ve beli görünüyordu ama bunun ötesinde? Bacaklarının olması gereken yerde mutfak adası vardı.

"Off, böyle şeylerden *nefret* ediyorum." Titredi. "Rüzgârdan yapılmış gibi hissediyorum."

"Tahmin edebiliyorum" diye mırıldandım. Gövdesinin eksik alt kısmına bakmamaya çalışıyordum. Ruhların bu tür şeyler konusunda hassas olabileceğini biliyordum. "Bak, sana yardım edebilirim ama önce neye ihtiyacın olduğunu bana söylemen gerek."

"Tekrar ortadan kaybolmadan önce mi? Biliyorum. Bu yüzden daha önce zıpladım. Burada ne kadar uzun kalırsam o kadar zorlaşıyor. Bunu gerçekten kontrol edemiyorum."

Başımla onayladım. “Çünkü burada olmaman gerekiyor, en azından uzun süre.”

“Biliyorum. Beni çıkarken yakaladıklarında bana aynı şeyi söylüyorlar. ‘*Sen yola devam ettin*’ diyorlar. Önemseydiğim insanları arada kontrol etmemde bir sakınca yok ama çok fazla değil çünkü... arada sıkışıp kalabilirim.”

Ruhların gelip gidişini gözetleyenlerden bahsediyordu sanırım. Muhtemelen İkinci Derece bir melekti. İlahi İnsan Kaynakları sayılırlardı. “Ne demek sıkışıp kalabilirsin?”

“Geri dönmeme izin verilmeyebilir gibi bir şey. Çok spesifik değillerdi” diye açıkladı ve bu beni hiç şaşırtmadı.

“Pekâlâ. O zaman gösteriye başlayalım” dedim. “Adım ve benden ne istediğini söyle, belki sana yardım edebilirim.”

“Belki falan yok...” Başını eğip kendine bakarak sırtıttı. “Hey, bacaklarım geri geldi. Mükemmel. Bu arada, ölü denizanalarına bastığında hâlâ insanı sokabileceğini biliyor muydun?”

Ciddi ciddi insanların öldüğünde dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğuna yakalandığını düşünmeye başlamıştım. İlk elden biliyordum çünkü büyük ihtimalle bende de aynısı vardı.

“Hayır, bunu bilmiyordum.”

“Üzgünüm.” Omuzlarını silkti. “Gerilince rasgele gerçekler söyleme alışkanlığım var.”

“Evet, bu çok rasgeleydi.”

“Neyse, yardımına ihtiyacım var” diye tekrarladı. “Lütfen hayır deme. Sen benim tek umudumsun.”

Başımı hafifçe yana eğdim. “Ben senin *Obi-Wan*’ın değilim.”

Yüzünde sersem bir gülümseme belirdi. “Az önce *Star Wars*’a mı gönderme yaptın? Seni sevdim. Bak, haftalardır mesajımı iletmeye çalışıyorum ama kıza ulaşmak çok zor.” Sesinden sevgi akıyordu, bunu tatlı buldum. “Onu tüm kalbimle seviyorum ama dünyanın en dikkatli insanı sayılmaz.”

İkiyle ikiyi topladım. “Kız arkadaşına mı mesaj göndermen gerekiyor?”

Uzaklara dalınca gülümsemesi kayboldu. “Kız arkadaş mı? Neredeyse... neredeyse kız arkadaşımdı.”

Sesindeki keder yüreğimi parçaladı. Belki sadece birkaç kelimeydi ama hepsi de elde edilemeyen potansiyeller ve gözlerimi yakan kalp yarasıyla doluydu.

Bilmediğim bir şey değildi.

Ruh, bakışlarını kaçırdı. "Ona bir mesaj iletmeni istiyorum. Hepsi bu."

Kapıya döndüm. "Sana yardım etmek istiyorum, gerçekten istiyorum ve bunu yapmayacağım demiyorum ancak bir şeyin farkına varmalısın. Ona istediğini söylesem de muhtemelen bana inanmayacak. Önceki deneyimlerimden biliyorum, bende bir sorun olduğunu düşünecek."

"Hayır, yapmayacak. O... hayatında bazı tuhaf şeyler yaşadı. Belki ölü insanları görme düzeyinde bir tuhafılık değil ama kesinlikle aşırı tuhaf şeyler." Tekrar bana yaklaşıp titreşti. "Lütfen, bu önemli. Çok fazla şey istediğimi biliyorum ama ben..."

"Senin için medyumluk yapana ya da bu gerçekleşip gerçek huzuru bulana kadar bana huzur vermeyecek misin?" Başparmağımı kemirirken tekrar kapıya baktım. "Kız nerede? Onu nasıl bulacağım? Bu şehri hiç bilmiyorum."

"Sana gösterebilirim. Buradan çok uzak değil."

Tereddüt ettim çünkü bu Roth'un beni parka bırakması gibi bir şey değildi. Ya ruh Cennet'e geri çekilirse ve dışarıda pek bir şey göremeden yapayalnız kalırsam? Göğsümde gergin bir enerji kıpırtısı hissettim.

Aklımdan ne geçiyordu? Bunu başarabilirdim. Ben bağımsız biriydim ve ruh birden yok olsa bile başımın çaresine bakabilirdim. Sonuçta Zayne beni kaldırımda bıraktığında Üst Düzey iblisi takip ettiğim zaman da aym durumdaydım. O gece tereddüt etmemiştim. Şimdi de tereddüt etmeyecektim.

Ben bir Asilkan'dım, ben bir tehlikeydim ve bu ruhun yardımına ihtiyacı vardı.

"Tamam" dedim çenemi kaldırarak. "Hadi gidelim."

Rahatladığı yüzünden okunuyordu. Sarılacakmış gibi kollarını açarak bana atıldı ama sonra durdu ve kollarını iki yanına

indirdi. "Teşekkür ederim. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin."

Bunun ne kadar önemli olduğunu az çok biliyordum, o yüzden yardım ediyordum. "Bu arada adım Trinity. Bana seninkini söyleyecek misin?"

Tanışmak için elini uzatacakmış gibi baktı bana ama sonra bunun işe yaramayacağını hatırladı. "Ben Sam. Sam Wickers. Seninle tanıştığıma memnun oldum Trinity."

Sokakta bir ruhun yanında yürümek çok garipti ama halk içinde bir hayaletle ilk defa konuşmuyordum. Topluluktaiken genellikle Misha veya Jada yanımda olurdu, bu yüzden kendi kendime konuşuyormuşum gibi görünmezdim.

Bugün o lükse sahip değildim ama yaratıcı biriydim.

Koyu renkli, büyük güneş gözlüklerimi taktığımda Sam bana tuhaf tuhaf baktı. Hava kapalıydı ve bugün bir ara yağmur yağacak gibi duruyordu.

Çantamın ön cebinden, yatak odasından çıkmadan önce aldığım kulaklığımı çıkardığımda nihayet konuşmaya başladı. Kulaklığı telefonuma takıp kulağıma oturttum.

Kalabalık kaldırımında 14. Cadde'ye yürürken, "Kulaklıkları neden taktın?" diye sordu. Yani ben yürüyordum, Sam de pis kaldırımın birkaç santim yukarısında süzülüyordu. "Beni görmezden gelip müzik mi dinleyeceksin? Umarım öyle olmaz çünkü çenem çok düşüktür. Sinir bozacak kadar."

Bakışlarımı odaklayıp kimseye çarpmamaya dikkat ettim. Sohbet etmek, yüksek kaybolma ihtimali yüzünden hissettiğim paniği de önlüyordu. "Müzik dinlemek biraz kaba olurdu."

"Evet, öyle olurdu."

"Kulaklıklar telefonda konuşuyormuşum imajı yaratıyor." Kabloyu kaldırıp mikrofonu ağzıma yaklaştırdım. "İnsanlar kendi kendime konuştuğumu düşünmeden seninle konuşabiliyorum."

“Ah. Kahretsin. Çok akıllıca.” Yanımda kalmayı becerdi. “Bu tür şeylerde çok deneyimli olmalısın.”

“Biraz.” Kaldırımında esen yapış yapış bir esinti egzoz kokusu eşliğinde saçlarımı yüzüme savurdu.

“Nasıl bir deneyim?”

Ona baktım, ses tonunda gerçek bir ilgi vardı. Kelimeler dilimin ucuna kadar geldi ama bu çocuk, zavallı ölü çocuk beni tanı-mıyordu. Muhtemelen bir Gardiyan’ın dairesine girdiğinden bile haberi yoktu. Peki, daha önce böyle şeyler yaptığımda nasıl hisset-tiğimi ona nasıl açıklayabilirdim?

“Sana bir sorum var” dedim.

“Bir cevabım olacak.”

Yüzüme düşen saçları geriye ittim. “Sen... diğer tarafa gittin, değil mi? Işığı gördün ve içinden geçtin?”

Bu soru yanımdan geçen insanların bana tuhaf bakmasına ne-den oldu ama önemli değildi.

“Bu doğru! Bunu daha önce de söylemiştin, ben de sormak iste-dim ama yok oldum. Nasıl anladın?” diye sordu. “Işığı görüp git-tiğimi?”

“Hayaletler ve ruhlar arasında fark vardır” diye açıkladım, se-simi kısık tutarak. “Hayaletler sıkışıp kalmıştır. Öldüklerini bil-mezler veya bunu kabul etmeyi reddederler. Genellikle öldükleri zamanki hallerine benzerler. Öyle görünmüyorsun ve davranmı-yorsun, ayrıca... bir ışıltın var. Sanırım ilahi bir ışık.”

“Sahiden mi?” Başını eğip koluna baktı. “Ben göremiyorum.”

“Evet, öyle.” Sam’in ilk başta ne kadar farklı görüldüğünü hatırladım. “Öbür tarafa geçen ruhlar sevdiklerini kontrol etmek veya ruhlara özgü işlerle vakit geçirmek için geldiklerinde ışıltı dışında normal görünürler. Öldükleri zamandan veya öldükleri yaştan daha genç görünebilirler. Ama seni ilk gördüğümde sanki... hiçbir yüz hattın yoktu.”

“Belki de farklı görünmemin sebebi... öldüğümde hemen geçiş yapmamış olmamdır. Yapamadım.”

Karşıya geçmek için bekleyen insanlarla dolu bir kavşağa geldik. "Düz devam mı, yoksa buradan dönecek miyiz?"

"Dümdüz. Sadece iki blok ötede."

Başımınla onayladım ve tekrar başparmağımı kemirmeye başladım. "Neden hemen geçemedin? İstemedin mi yoksa..."

Caddeyi geçerken sessiz kaldı. Zemine baktım ama insanların bacaklarından kaldırımın göremedim. Muhtemelen...

Sağ ayağımın parmakları kaldırıma çarptı ve ayağımda keskin bir acı hissettim. Tökezleyip kendimi toparladım. "*Kahretsin.*"

"İyi misin?" diye sordu Sam olmayan biri.

"Evet." Sağıma baktığımda takım elbiseli yaşlı bir adamın benimle konuştuğunu gördüm.

"Telefonda kiminle konuştuğuna değil, nereye gittiğine dikkat etmelisin" diye öğüt verdi ve başını sallayarak yoluna devam etti.

"İstenmeyen tavsiye için teşekkürler, aptal herif!" diye boş yere bağırdı Sam. "Belki de onu o sosisli sandviç arabasına itmeliyim."

"Bunu yapabilir misin?"

"Ne yazık ki hayır" diyerek kederle içini çekti. "Poltergeist olmayı ve eşyaları hareket ettirmeyi henüz çözemedim."

Pek çok ruh veya hayalet çevreleriyle etkileşime giremezdi. Ayağımı çarpmamın verdiği o iğrenç, korkunç acıyı bastırmak için nefes alıp verirken bunu kendime sakladım. "Sanırım az önce ayağımı öldürdüm."

Sam trençkotlu yaşlı bir kadının içinden geçmemek için bana yaklaştı. "Ayak parmaklarının çarpmasının neden bu kadar acı verdiğini biliyor musun? Bunun nedeni, merkezi sinir sistemine duyu geribildirim sağlayan bir dizi sinir ucuna sahip olmaları. Yani ayağını bir yere çarptığında, o acı beyne daha çabuk iletiliyor. Ayrıca, darbeyi yumuşatacak çok az doku var."

"Bunu bildiğine inanamıyorum."

"Dediğim gibi, çok şey biliyorum. Ama şimdi ne kadar işe yaradığından emin değilim." Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Ölüyüm falan..."

"Sana rasgele bir bilgi de ben vereceğim."

"Gönder gelsin."

Dudaklarım bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Poltergeistlerin aslında hayalet veya ruh olduğunu düşünmüyorum. Poltergeist aktivitesinin canlı bir kişiden gelen enerji birikimi olduğuna işaret eden bazı kanıtlar var."

"Gerçekten mi?"

Başımla onayladım. "Bilmeden etraflarındaki şeyleri manipüle ediyorlar. Genellikle çok yoğun bir şey yaşayan biri oluyor."

"Vay canına. Bunu bilmiyordum." Sam bir an sessiz kaldı. "Aslında önce ışığa gittim ama... sıkıştım ve başka bir yere gittim."

"Başka bir yere mi?"

Sam cevap vermedi.

Ona baktığımda içimde bir huzursuzluk oluştu. "Bir saniye bekle."

Kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

Bir pub'ın yanında durdum, sırtımı tuğla duvara yasladım.

Sam de yüzünde şaşkın bir ifadeyle durdu. "Ne yapıyorsun?"

"Bak, bu kıza vermek istediğin mesaj kötü ya da ürkütücü olmaz. Eğer kıza bela olmak istiyorsan, bunu yapmayacağım."

"Neden böyle düşündün ki..." Koşan bir adam içinden geçince gözleri büyüdü. Bir duman bulutu gibi kaybolup gittikten sonra tekrar bir araya geldi. "Bir daha deneyeyim. Neden korkunç bir şey söylemek için birini arayacağımı düşündün?"

"Çünkü insanlar pisliktir ve bazıları öldüklerinde daha da pislik olurlar" dedim ona. "Bazı hayaletler, hatta ruhlar sadece sıkılır ve insanları korkutmayı veya kafalarını karıştırmayı severler."

"Gerçekten mi?" Sesindeki şaşkınlık gerçektir ya da en azından ben öyle sanıyordum.

"Önce başka bir yere gittiğini söyledin" diye hatırlattım. "Aklima gelen tek bir yer daha var, oraya da yanlışlıkla gidemezsin."

"Cehennem'den mi bahsediyorsun? Oraya tesadüfen gitmedim. Orada mahsur kaldım ve bu benim suçum değildi. Gerçekten orada olmam gerekiyorsa, ilahi bir ışıltım olmaz" diyerek kendi-

sini savundu. Haklıydı ama bu konuda ciddi şüphelerim vardı. “Uzun hikâye ama ben hayattayken öyle biri değildim, şimdi de değilim. Kimseye zarar vermek için burada değilim, özellikle de ona. Onun ve diğerlerinin hayatım kurtarmaya çalışıyorum.”

Tüm vücudum ürperdi. Onun bu kadar ciddi bir şey söyleyeceğini beklemiyordum. “Bu da ne demek?”

“Çok geç olmadan onlara bir mesaj iletmem gerektiği anlamına geliyor.”

“Ne için çok geç?”

“Hadi” dedi cevap vermek yerine. Dişlerini sabırsızlıkla sıktı. “Neredeyse geldik.”

Yakınlardaki kızarmış yiyeceklerin yağlı kokusunu içime çekerek duvardan uzaklaştım ve Sam’i takip ettim. Ona yerine onlara dediğini fark ettim ama çok hızlı bir tempoda ilerliyordu ve kaldırımda biriken tüm bu insanlar yüzünden ona yetişmek zordu.

Bir blok daha gittikten sonra Sam, büyük penceresinden baktığım kadarıyla çok şirin bir dondurma dükkânının önünde durdu. Zeminde siyah beyaz karolar vardı. Kırmızı koltuklar ve tabureler, neredeyse kapıya kadar uzanan bir kuyruk.

Dondurmayla pek aram yoktu ama kapı açıldığında ve sıcak çikolata sosu ve nefis waffle külahlarının kokusunu aldığımda, aniden şurupla kaplı büyük bir kâse çikolata yemek istedim.

“İçeride.” Sam duvardan geçip gitti ve beni dışarıda bıraktı.

İçimdeki huzursuzluğu atmaya çalışarak, normal bir insan gibi kapıyı kullandım ve sıcak çikolata ve vanilya kokusuyla dolu dükkâna adımımı attım. Güneş gözlüğümü yukarı kaldırıp etrafa baktım. Duvarlarda sıra sıra bölmeler vardı ve her yere çerçeveli tablolar asılmıştı. Detayları seçemedim ama şehrin bazı anıtlarının pop art versiyonlarına benziyorlardı.

Mekân çok kalabalık olduğu için kapıya yakın bir yerde durdum. Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Çok fazla insan vardı; kimisi sırada bekliyordu, kimisi bölmelerde dondurmalarını yiyordu. Yüzlere baktığımda, hayatta olduklarından şüphelendiğim birkaç kişi gördüm. Dükkânın ışıkları uzun süre odaklanmamı zorlaştırıyordu.

Kulaklığımın kablosuyla uğraşırken birkaç saniyeliğine Sam'i kaybettim ama sonra kapının önünde yeniden belirdi.

"Kız burada mı?" diye sordum.

"Tam orada." Sam dondurma tezgâhının solundaki alanı işaret etti. "O bölmede."

İşaret ettiği yöne devam ettiğimde, çene hizasında kahverengi saçlı bir kızın bir masada oturduğunu gördüm. Kızda tanıdık bir şey vardı. Yavaşça yaklaştım, parlak floresan ışıklarının parıltısını yumuşatacakmış gibi hızla gözlerimi kırıştırdım. Bir adım daha attım ve bulanık yüz hatları biraz daha netleşti. Güzel yüzünü ve gür kâkülünü tanıdım.

"Aman Tanrım" diye fısıldadım. "Bu Stacey. Onu tanıyorum." Birden sözlerini idrak etti. "Beni takip etmediğini söylediğinde kastettiğin buydu. Onu takip ediyordun."

Stacey, Roth ve Layla ile daireye geldiğinde Sam'i görmüştüm. Stacey'nin arkasında gördüğüm o garip gölge oydu ve bu da demek oluyordu ki...

"Zayne'i tanıyor musun?" diye sordum.

"Evet ama bunun bir önemi yok. Onunla konuşman lazım."

"Önemi yok mu? Bu kesinlikle önemli." Bir baba ve kızı yanımdan geçip sıraya girerken telefonda konuşuyor numarası yapmaya devam ettim. "Neden bana söylemedin?"

“Çünkü senin kim olduğunu bilmiyordum.” Hâlâ Stacey’ye bakıyordu. “Neden Zayne’in dairesinde olduğunu. Beni görebildiğini anladığımda sana güvenip güvenemeyeceğimi ya da bana yardım edip etmeyeceğini bilmiyordum.”

Hayret içinde ona baktım. Aniden ortaya çıkışı bir tesadüf değildi. Zayne’i tanıyordu ve Stacey’nin bir arkadaşıydı. O...

Birden Zayne’in Stacey hakkında söylediklerini hatırladım. Stacey de onun gibi birini kaybetmişti. Bu sayede aralarında bağ oluşmuştu ve artık hiç şüphem yoktu, Sam onun kaybettiği kişiydi. Ona ne olduğunu bilmiyordum ama paylaştığı asgari bilgiye dayanarak bunun doğal bir ölüm olmadığını tahmin ediyordum.

Aman Tanrım, yaşananların hepsinde *kötü hayat tercihi* yatıyordu. Bana kim olduğunu, Stacey için önemli olduğunu ve Zayne’i tanıdığını söyleseydi; yardım etmeyi kabul etmeden önce mesajın tam olarak ne olduğunu bilmek isterdim. Kesinlikle ilk önce Zayne’le konuşurdum. Yalnızca Sam’in ruhunun etrafta dolaştığını söylemek için değil, ona ne olduğunu öğrenmek için de.

Şimdi düşününce, Sam neden onunla yaşadığımı sormamıştı? Benim kim olduğum veya olaya nasıl dahil olduğum konusunda tek bir soru bile sormamıştı.

“Arkadaşım...” dedim.

“Sorun değil.” Sam tekrar bana döndü. “Cidden. Hadi gel, onun yanına gidelim.”

“Bana neler olduğunu anlatmalısın.”

Sam bana döndü. “Bu bekleyemez. Anlamıyorsun. Zamanım tükeniyor.”

Ona dik dik baktım. “Benim kim olduğumu hiç merak etmiyor musun?” diye fısıldadım. “Ne olduğumu?”

“Zayne’le olduğun için iyi biri olduğunu düşündüm.” Bakışları Stacey’nin oturduğu yere kaydı. “Onun ne olduğunu biliyorum.”

“Ama beni tanımadığın için anlatmadığını söyledin. Bana güvenmediğini...”

“Yalan söyledim. Tamam mı?” Kollarımı havaya kaldırınca bir tanesi yanımdan geçen bir adamın göğsünün içinden geçti. Adam

kaşlarını çatarak durdu, sonra başını sallayarak dükkândan çıktı. "Senin ne olduğunu biliyorum. Beni gördüğünü fark ettiğim an senin ne olduğunu anladım. Zayne'le birlikteysen, bunun önemli olduğunu biliyordum ama iyilerden biri misin bilmiyordum."

"Ne?" Hayretle ona baktım. "Pekâlâ. Bana her şeyi anlat ve buna gerekirse zaman yarat..."

"Trinity?"

Stacey'nin sesini duyunca başımı kaldırdım. Benim olduğum tarafa bakıyordu, ayağa kalkmaya yeltendi. *Kahretsin.*

"Bak." Sam kolumu tutmaya yeltendi eli içinden geçti. "Seni gördü."

Her içgüdüm bunun kötü biteceğini söylüyordu ama kaçmak için çok geçti. Sam'e ve kendime içimden küfürler savurarak masaya yürüdüm. Yaklaştıkça Stacey'nin parmaklarının telefon ekranının üzerinde uçtuğunu gördüm. Masaya göz atarken derin bir nefes aldım.

Stacey'nin önündeki dondurmanın yanında bir paket *Twizzlers* mı vardı?

*Twizzlers'*tı cidden.

Aman Tanrım, kim *Twizzlers'*ı dondurmayla yedi ki? Bu şimdiye kadar gördüğüm en iğrenç şeydi.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum." Telefonunu bırakıp dükkâna bakındı, alnuna gür bir perçem düştü.

"Ben de" diye mırıldandım. Stacey'nin kaşları perçemlerinin altında kaybolacak kadar yukarı kalktı.

Derin bir nefes vererek Stacey'nin yanında oturan Sam'e baktım. "Bu gerçekten çok saçma gelecek ama..."

"Ben saçma şeylere alışkınım. Sen... iyi misin? Biraz rengin atmış..." diye başladı ama sözünü tamamlamadan Sam'in oturduğu yere baktı.

Yüzleri arasında birkaç santim vardı. Sam'in bacağı Stacey'ninkine değiyordu ama onu göremiyordu ve bu... Sam'i mahvediyordu. Ruha ne kadar kızmış olsam da sevdiği kıza bakarken hissettiği acıyı görebiliyordum.

"Beni hissetti, değil mi?" Sam'in yüzündeki keder biraz silindi. "Vay canına. Beni *hissetti*."

Ona cevap veremedim. "İyi misin?"

"Evet." Stacey kollarını ovuşturunca yüz ifadesi düzeldi. "Sadece... Bilmem. Pardon? Bunun saçma bir şey olduğunu mu söyledin?"

"Sorun değil." Zorla gülümserken belli etmediğimi umdum. Konuşmaya başladım... ve göğsümde bir sıcaklık hissettim.

Zayne.

Yakındaydı. Kahretsin. Onu hissediyorsam, o da beni hissediyordu ve muhtemelen şehirde ne işim olduğunu merak ediyordu. Aramız kötü olsa da ona bu gelişmeyi anlatmayı *çok* istiyordum. Umarım yine korkmazdı.

"Trinity?" Döndüğümde Stacey'nin kaşları kalkmıştı.

Derin bir nefes aldım. "Sana anlatacağım bir şey var. Kulağa çok delice gelecek ve muhtemelen bana inanmayacaksın."

Yarım bir gülümseme belirdi. "Pekâlâ."

"Ben..." Bu her zaman en garip kısımdı. "Ruhları görüyorum."

Stacey'nin ağzı açıldı ama hiçbir şey söylemedi. Bu da Sam'in sırtmasına neden oldu. "Bu onun nasıl cevap vereceğini bilmediğini gösteren yüz ifadesi. O yüzü çok iyi tanıyorum."

"Evet, bunu tahmin ettim" diye mırıldandım ve Stacey kaşlarını çattı. "Biliyorum, kulağa çok tuhaf geliyor ama burada seninle konuşmak isteyen biri var. Söylediğine göre etrafta dolaşıp dikkatini çekmeye çalışıyormuş."

Bana döndü, ardından biri geliyor mu diye etrafına baktı. Bu tepkiyi sık sık alırdım ve bu artık tam olarak konuşma vaktinin geldiğini gösterirdi.

"O kişi... Sam" dedim. "Ve seninle konuşmak istiyor."

Yüzündeki kan öyle hızlı çekildi ki bayılacağından korktum. Tek kelime etmeden bana baktı.

"Sen... Sam adında birini tanıyorsun, değil mi?" Göğsümdeki nabız şiddetle artarken korktum.

"Evet. Bir Sam *tanıyordum*. Sana ondan Zayne mi bahsetti?"

"Hayır, bahsetmedi." Ruha baktım. "Aslında tam yanında oturuyor."

Başını öyle hızlı sola çevirdi ki, acaba boynundaki kas mı çekti diye merak ettim.

"Ben tam buradayım" dedi Sam. Ben de onun söylediklerini tekrarladım.

Stacey cevap vermedi. Sam'in oturduğu yere öyle uzun süre baktı ki gözleri açık halde bayıldığından ciddi ciddi endişelenmeye başladım.

Bu mümkün müydü?

Daha sonra Google'da arayacağım şeylerin listesine ekledim.

Stacey'nin yanakları benekli bir kırmızıya büründüğünde canım sıkıldı. Başını kaldırıp bana baktı. "Bu bir şaka mı?"

"Ona bunun bir şaka olmadığını söyle" dedi Sam gereksiz yere.

"Şaka değil. Öyle görünebilir ama Sam burada. Aslında bir süredir etrafta" diye tekrarladım. "Ve sana bir şey söylememi istiyor. Gerçekten önemli..."

"Tanrı aşkına." Stacey'nin çenesi titriyordu, masaya yaslanıp bana doğru eğildi. "Neden böyle bir şey yapıyorsun? Zayne yüzünden mi?"

"Ne oldu?" İrkildim. "Bunun onunla hiçbir ilgisi yok..."

"Bir zamanlar aramızda bir şey olduğu için mi? Buna mı kızdın?"

"Aman Tanrım, hayır. Cidden. Benim hiçbir şeyim yok. Yemin ederim. Zayne'e sorabilirsin. Layla'ya bile sorabilirsin. Ruhlarla konuşabildiğimi biliyorlar. Bunu uydurmuyorum." Yüzüme iyice ateş basmıştı, Sam'e tekrar döndüm. "Sanırım bana mesajını iletmenin zamanı geldi."

"Dünyada pek çok tuhaf şey olduğunu biliyorum ama aptal değilim. Hemen gitmen gerekiyor" dedi Stacey alçak sesle. "Geç bile kaldın."

Sam küfretti. "Ona bir daha o okula gitmemesini söyle."

Mesajı yüzünden kafam karıştı. "Bu nasıl bir mesaj böyle?"

"Onunla konuşuyormuş gibi mi yapıyorsun?" Stacey sesini yük-

selterek ellerini masaya koydu. İnsanların bizi izlemeye başladığını görmem için etrafa bakmama gerek yoktu. “Şu an ciddi misin?”

“Evet.” Tüm dikkatimle ona döndüm. “Sam burada ve neden okuluna bir daha geri dönmemeni söylediğini bilmiyorum ama gerçek bu.”

Stacey alaylı ve nefret dolu bir sesle güldü. “Cidden sana inanacağımı mı sanıyorsun? Öyleyse neden kimse senin bu küçük yeteneğinden bahsetmedi?”

“Çünkü seni hiç ilgilendirmez” diye çıkıştım.

“Pardon?” derken gözleri irileşti.

“Bak, bunu uydurmuyorum. Sam...” Göğsümdeki sıcaklık yoğunlaşınca derin bir nefes aldım.

Off, olamaz.

Ah, hayır, olmasın.

İmkânsız.

“Zayne!” diye bağırdı Stacey ve hızla ayağa fırladı. “Gelip arkadaşını alman gerekiyor.”

Moralim bozuldu. Bir nefes aldım ama içimde yükselen hayret ve karmaşa boğazıma yumru gibi oturdu.

Sam bir şeyler söylüyordu ancak kalbimin gümbürtüsünden onu duyamadım. Stacey arkama bakıyordu, kahverengi gözleri kocaman açılmıştı ve o da bir şeyler söylüyordu ama söylediği hiçbir şey mantıklı değildi.

Masaya baktım. Tek değil, çift kişilik bir masaydı ve Sam’in söylediklerini, *ona* demek yerine *onlara* dediğini hatırladım. Her şey yerli yerine oturmaya başlayınca nefesim göğsümde tuhaf bir şekilde sıkışıp kaldı. Zayne bugün ne yaptığını bana söylememişti. Sadece yapması gereken işleri vardı.

Son seferinde de işleri vardı ve apartman yöneticisiyle görüşmek dışında, neler yapacağını bana söylememişti.

Yavaşça arkaya döndüm.

Bulanık yüzler ve vücutların arasından apartmandan ayrılırken giydiği açık mavi tişörtle kalabalığı bir tür seksi Musa gibi ikiye yararak buraya geliyordu.

Bir adım geri çekilip etrafıma bakındım ve sevimli dondurmacıyı görünce burayı tanıdığımı fark ettim. Zayne'in, Layla ile gelmeye devam ettiği, babasımın onu getirdiği dondurmacıydı. Burası onun için önemliydi.

Beni buraya hiç getirmemişti.

Burası onun için önemli bir yerdi ve bunu benimle hiç paylaşmamıştı. Ama bir öpücüğün daha anlamlı kılacağını söylediğim için sinirlenmişti değil mi? Bir öpücük her şey ya da hiçbir şey olabilirdi ama geçmişinden bir parçayı biriyle paylaşmak, bambaşka bir anlam taşıyordu.

Mantıklı yanımda onun beni bir yere götürmek ya da bana bir şey söylemek zorunda olmadığını biliyordu ama göğsümde hissettiğim keskin acı fazlasıyla gerçektir. *İhanete uğramış* hissettim. Boğazımın arkasında bir yanma hissi oluştu ve yukarı tırmanarak gözlerimi sızlattı.

Kaçıp gitme isteği büyüktü ve kaslarım bunu yapmak için gerildi. Uzaklaşmaya ihtiyacım vardı; Zayne'in adımlarının yavaşlamasını izlerken hislerimi kontrol edebilmek için mesafeye ihtiyacım vardı. Şaşkın ifadesini fark etmemek zordu, beni hissetmiş ve burada olduğuma inanmamış gibiydi.

Onları bölüyordum.

Midem allak bullak olurken yanaklarıma ateş bastı. Aman Tanrım, ben tam olarak neyi bölüyordum acaba? Zayne, Stacey ile sadece arkadaş olduklarını söylemişti ve arkadaşlar her zaman buluşup dondurma yemek için buluşurdu ama arkadaşlar bunu saklamazdı.

Sinapslarımın arasında bir yerde kopmuş bir tel varmışçasına beynim kısa devre yaptı. Utancın kalın örtüsünün altında... hayal kırıklığı vardı.

Kıskançlık değil.

Haset değil.

Hayal kırıklığı.

Zayne derin bir nefes aldı ve yüzünde bir şey belirdi. "Burada ne yapıyorsun?"

Duygularım bağdan bir şey alamayacağım kadar karman çormandı ama konuşmasından bilmem gereken her şeyi anladım. Beni burada gördüğüne sevinmemiştii.

“Aniden ortaya çıktı ve seninle olduğunu sandım ama dedi ki...” Sesi yoğun ve hırıltılı çıkınca ona baktım. “Sam’in burada olduğunu söyledi.”

Sözleri beni duygu girdabından çekip çıkardı.

“Sam mi?” dedi Zayne, görüş alanıma girerek. “Neler oluyor Trinity?”

“Ben buradayım” diye konuştu ruh, hâlâ Stacey’nin yanında oturduğu yerden. “Onlara burada olduğumu söyle.”

Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve kaslarım hâlâ koşma arzusuyla gergindi ama kendimi sabit tuttum. Yanlış hiçbir şey yapmamıştım. Eh, yardım etmeyi kabul etmeden önce Sam’dan daha fazla cevap almalıydım ancak ben sadece görevimi yapıyordum. Sam’in beni Zayne’in küçük buluşma noktasına getirmesi benim suçum değildi.

“Trinity” diye yalvardı Sam. Ona doğru baktım, etrafındaki altın ışıltı kayboluyordu. “Çok fazla zamanım kalmadı. Hissedebiliyorum. Geri çekiliyorum.”

Kendini topla.

Bu senin görevin.

Hissettiğim her şeyi bir kenara ittim. Yüzüm hâlâ kızarıktı, boğazım ve gözlerim yanıyordu ama bunları boş verdim. Bir işim vardı. Bir görevim vardı. Kendimi yeniden toparladım.

“Sam burada.” Sesimin bu kadar kısık çıkmasından nefret ettim. “Onu daha önce bir kez dairede gördüm” diye devam ettim, Zayne’e veya Stacey’ye bakmadan. “Ama bana kim olduğunu söyleyemedi ortadan kayboldu. Roth ve Layla’yla geldiğinde Stacey’yi eve kadar takip etmiş ama o sırada birlikte olduklarını fark etmedim.”

“Evet, takip ettim.” Sam başıyla onayladı.

“Az önce bunu doğruladı” dedim.

Stacey bize bakarken bayılacakmış ya da tam bir öfke krizi geçirecekmiş gibi görünüyordu. “Zayne...”

“Bu doğru mu?” diye sordu Zayne kolumu tutarak. “Sam gerçekten burada mı?”

Bana böyle bir soru sormasına gücendim ve içimde yeni bir acı dalgası yayılırken kolumu hızla çektim. “Bu konuda neden yalan söyleyeyim Zayne?”

Gözlerini kırptırdı. “Söylemezsin.”

“Hadi ya?” dedim tükürürcesine, acım öfkeye dönüştü. Stacey’nin dondurmasını alıp yüzüne atmak istedim ancak bunun yerine masayı işaret ettim. “Otur.”

Zayne dinlemeyecekmiş gibi tereddüt ettiğinde kocaman açtığım gözlerimle ona döndüm. Dudakları gerilse de koltuğa oturdu ve diğer tarafa kayarak yer açtı. Yanına oturmak, istediğim son şeydi ama zaten bir ömre yetecek kadar dikkat çekiyorduk ve Sam’in zamanı tükeniyordu.

Kulaklıklarımı kulağımdan çıkarıp cebime tıktırdım ve gergin bir halde oturdum. “Buraya gelene kadar beni Stacey’ye getirdiğini bilmiyordum. İşine geldiği için bundan bahsetmedi.”

Sam mahcup görünme nezaketini gösterdi.

“Zayne’in de doğrulayacağı gibi” dedim Stacey’ye. “Sam’in kim olduğunu bilmiyordum. Kimse bana ondan bahsetmedi. Biri bahsetseydi kim olduğunu hemen anlardım.”

Stacey sorgulayarak bana baktı. “Bu gerçek mi?” Kocaman gözleriyle Zayne’e döndü. “Onu görebiliyor mu?”

“Hayaletleri ve ruhları görebiliyor.” Zayne kolunu masanın üstüne, *Twizzlers* paketinin yanına koydu. “Eğer Sam’in burada olduğunu söylüyorsa, buradadır.”

“Ben...” Sam’in oturduğu yere bakıp başım salladı. “Bana nasıl görüldüğünü söyle.”

Söylediğini yaptığımda elini dudaklarına götürdü. “Ama onun bir fotoğrafını internette görmüş olabilirsin” diye fikir yürüttü. “Bunun bir değeri yok.”

“Doğruyu söylüyor” diye ısrar etti Zayne kısık sesle. Bu sayede, *Neden Sam’in fotoğrafını internette arayayım ki?* diye sorma zahmetinden kurtuldum.

Stacey duyamayacağım kadar kısık sesle bir şeyler söyledi. Elini indirip kalbinin üstünde yumruk yaptı. "Sam?"

"Buradayım" dedi Sam, ona uzansa da sonra duraksadı. "Ben buradaydım. Her zaman."

Dediklerini tekrarlardım ve Stacey'nin yüzü buruştu. "Özür dilerim. Sorunumun ne olduğunu bilmiyorum. Ben sadece... özür dilerim. Ona de ki ben..."

"Seni duyabiliyor" dedim.

"Beni duyabiliyor mu? Ah. Sanırım bu mantıklı." Bakışları benimle Sam arasında gezinirken gözyaşları yanaklarından aşağıya süzüldü. "Seni özledim" diye fısıldadı çenesine götürerek.

"Ben de seni özledim" dedi Sam. Ben de aynısını tekrarlardım.

"Aman Tanrım." Stacey'nin ince omuzları titriyordu. "Nasıl üzgünüm bir bilsen. Ben..."

Zayne kederli bir ses çıkararak masanın karşısına elini uzattı. Çok daha büyük olan eliyle onun elini tuttu. "Her şey yolunda" dedi Stacey'ye. "Sorun değil."

Fakat aslında sorundu.

Normalde bu tür durumların yarattığı duygulara karşı daha anlayışlı olurdum ama şu an verecek hiçbir şeyim yoktu ve çok fazla zamanımız da kalmamıştı.

"Sana söylemesi gereken bir şey var..."

"İkisine de söyle" diye düzeltti Sam. Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bugün buluşacaklarını biliyordum."

Bir ruh biliyordu ama ben bilmiyordum.

"Her hafta buraya gelirlerdi... Eh, olanlardan sonra" diye ekledi. Ne güzel.

Bu gerçekten harikaydı.

Parmaklarımı kapatıp açarken gözlerimi onun üstünde tuttum. "İkinize de bir mesajı var. Okulla ilgili bir şey miydi?"

Sam başıyla onaylayıp Stacey'ye döndü. "O okula tekrar gidemez. Orada bir şeyler oluyor. Güvenli değil."

"Bana daha fazla ayrıntı vermen gerek Sam. Neden güvenli olmadığını bilmem gerek."

"Okulun güvenli olmadığını mı söylüyor?" diye sordu Zayne.

"Orada çok fazla... ruh var. Çok fazla. Sanki bir şey için toplanıyorlarmış gibi" diye açıkladı Sam. Vücudu artık daha hızlı titriyordu. "Stacey'yi arada ziyaret ediyordum, şey... yapabildiğim zamanlarda ve her zaman böyle değildi."

"Orada ruhlar toplanıyor derken neyi kastediyorsun?" diye sorduğumda Zayne öne eğildi.

"Ruhlar. Diğer dünyaya geçememiş ölü insanlar..."

"Hayaletler mi?" diye sufle verdim ve başıyla beni onayladı. Sam'e bakan ama onu görmeyen Stacey'ye döndüm. "Orada çok fazla hayalet mi var? Kaç tane?"

Stacey'nin gözleri daha da büyüdü. "Okulda mı?"

Ruh başıyla onayladı. "Yüzden fazla. Bir gün saymaya çalıştım ama kaybolup gittiler, kafaları çok karışık. Neredeyse telaşlı bir şekilde oradan oraya koşuyorlar. Sanki okulda sıkışmışlar."

"Hayaletler okulda sıkışıp kalmış" diye tekrarladım. "Sayıları yüzden fazla."

"Bu nasıl olabilir?" diye sordu Zayne.

"Ruhlar ve hayaletler bir yere çağrılabilir" diye açıkladım.

"Ouija tahtasıyla mı?" diye sordu Stacey. Gergin ve ağlamaklı bir kahkaha attı.

"Evet, aslında doğru koşullar altında işe yarayabilir" dedim. "Ama neredeyse asla niyet edilen kişiyle konuşmazsın. Belirli bir ruhu nasıl yönlendireceğini biliyorsan olay değişir ama bunu ben bile yapamam."

Stacey gözlerini bana dikti. "Oyuncakçılarda satıyorlar."

Sam yanından güldü. "Aman Tanrım, yüzündeki o ifadeyi özlemişim." Bir gülümseme belirdi. "Ouija tahtası pazarlamacısının, Ouija tahtası fabrikasının inşaatını denetlerken düşerek öldüğünü biliyor muydun?"

Sam'e kaşlarımı çattım.

Omuz silkti. "Düşününce biraz ürkütücü."

"Hayaletler nasıl sıkışıp kalabilir?" diye sordu Zayne.

"Bilmem. Bunu yapabilecek büyüler olduğundan eminim ama biri neden bunu ister ki?" Sıkışıp kalmış bir hayalet, hatta bir ruh

bile tayfa dönüşebilirdi. "Aylar veya yıllar alabilir ama sıkışıp kalmaları onları yozlaştırır" dedim bu ihtimalden korkarak. "Bir okulda böyle bir şey nasıl olabilir?"

"Orası bir Cehennem Ağız" diye mırıldandı Stacey. "Layla'yla böyle derken şaka yapmıyorduk."

Onu duymazdan geldim. "Hayaletler, insanlar için tehlike yaratıyor mu?"

"Bir hafta önce bir öğrenci merdivenlerden düştü. Hayaletlerden biri onu itti" dedi Sam.

Bunu tekrarladığımda Stacey arkasına yaslandı. "Bir çocuk merdivenlerden düştü. Geçtiğimiz salı günü. Detaylarını bilmiyorum ama böyle bir şey olduğunu duydum."

"Fısıltılar duydum" diye devam etti Sam. Ardından gözlerini kırptırdı ve daha şeffaf bir halde geri döndü. "Ve hayır, mecazi konuşmuyorum. Burada olduğumda fısıltılar duyuyorum, çok zaman kalmadığı ve bir şeylerin yakında geleceği hakkında. Kaynağını bulmaya çalıştım ama onları gördüğümde daha fazla yaklaşamayacağımı anladım. Oraya gitmeye devam edemem. Bunu istiyorum, Stacey'yi güvende tutmak istiyorum ama ben... Gitmeye devam edersem beni görüp diğerleri gibi olmadığımı anlamalarından korkuyorum."

Vücudumdan bir ürperti geçti.

"Ne diyor?" diye sordu Zayne. Elini, Stacey'ninkinden çekmişti. "Trin?"

"Onlar kim?" Yutkundum. "Fısıldayanın kim olduğunu biliyor musun?"

Sam'in puslu silueti bana döndü. "Gölge Varlıklar."

Gölge Varlıklar.

Bir daha duymayacağımı umduğum iki sözcüktü bunlar. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

“Ah” diye fısıldadım.

“Ne oldu?” Zayne kolumu tuttu ama bu sefer geri çekilmedim. “Neler oluyor?”

Kalbim şiddetle atmaya başladı. Başımı hızlıca sallayıp Sam’e tekrar odaklandım. Yok olmadan önce ondan alabildiğim kadar bilgi toplamam gerekiyordu. “Ne olacağını söylediklerini duydun mu?”

“Hayır.”

Bunu doğrulayamasa da biliyordum. Öğrenmem gereken bir şey daha vardı. Öne doğru eğildim. “Gerçek doğamı nereden bildin?”

“Çünkü okulda senin yapabildiklerini yapan biri var” dedi Sam. Vücudum bir kez daha ürperdi. “Adamı konuşurken gördüm... Aman Tanrım, yine oluyor...”

Bir an şaşırarak gözlerimi kırıştırdım ama sonra ne dediğini anladım. Tekrar geri çekiliyordu. “Bana onun nasıl görüldüğünü söyleyebilir misin Sam? Öğrenmem...”

"En kısa zamanda geri gelmeye çalışacağım." Stacey'ye döndü, yüzünde gördüğüm ifade biraz kalbimi kırmıştı. "Keşke sana karşı hissettiklerimi söyleyecek cesaretim olsaydı. Keşke... Keşke daha çok vaktimiz olsaydı. Bunu ona söyle. Olur mu? Stacey'ye onu sevdiğimi söyle." Katıdan çok şeffaf olan kolunu kaldırıp Stacey'nin yanağını okşadı. Stacey derin bir nefes aldı. "Bunu hissetti. Ona benim yaptığımı ve mutlu olmasını istediğimi söyle. Mutlu olması gerekiyor" dedi Sam.

Sonra hiçbir uyarı olmadan Stacey'nin yanındaki yer boşaldı. Sam gitmişti. Bir daha geri dönmeyeceği hissine kapıldım.

"Kahretsin" diye mırıldandım.

"Ne oldu?" Stacey parmaklarını yanağındaki noktaya koydu. "Az önce ne oldu?"

"Yanağına dokunduğunda onu hissettin." Konuşurken ona bakmadan söylediklerini ona anlattım. Yüzünde belirecek duyguları görmek istemiyordum. "Şimdi gitti ama geri dönmeye çalışacağını söyledi. Ne zaman olacağını bilmiyor."

Ya da tekrar olup olmayacağını...

O kısmı söylemedim çünkü verdiği mesaj, pek de emin olmadığı izlenimini veriyordu bana. Sam bu tarafa çok fazla geliyordu.

"İzninle." Zayne koluma dokundu. "Geçebilir miyim?"

Koltuktan kalktım ve Zayne, Sam'in oturduğu yere geçerken kenarda bekledim. Stacey'yle konuşurken kolunu omuzlarına dolayıp onu kendine çekti.

Bakışlarımı *Twizzlers* paketine çevirdim ve dudaklarımı birbirine bastırdım. İki kişinin acı dolu bir mahrem anında bir fazlalık haline gelmiştim.

"Ne zaman?" dedi Stacey hırıltılı bir sesle. "Ne zaman geri gelebilir?"

"Bilmiyorum. Yapmaya çalışacağımı hissediyorum ama..." Hep iğrenç geldiği için daha önce hiç tatmadığım şekerlere baktım. "Ama ruhların yaşayanları tekrar tekrar ziyaret etmemesi gerekir."

"Nedenmiş o?" diye sordu.

“Çünkü devam etmek sadece bir geçiş süreci değil. Ölen kişi için süren bir yolculuktur ve ziyaretler devamlı olursa geride kalanların hayatını sürdürmesi zorlaşır.” Ellerimi kucağıma yerleştirdim. “Ölüler, yaşayanların hayatlarına dahilken huzur bulamazlar. Ruhlar istedikleri gibi gelip gidebilirler ama bunun kuralları var. Seyahatleri izleniyor. Söylediklerinden buraya çok geldiği belli oluyor. Bir süredir senin dikkatini çekmeye çalışıyormuş.”

“Aman Tanrım” dedi çatlak bir sesle. “Bilseydim onunla konuşurdum. Bir şey yapardım. Ne olursa. Hiç bilmiyordum.”

“Bunu bilmenin bir yolu yoktu. Her şey yolunda” diye destek oldu Zayne. “Sam bunun farkındaydı. Seni suçlayacak biri değil zaten.”

Bazı insanlar, ruhların ve hayaletlerin varlığına daha duyarlıydı ama Zayne haklıydı. Stacey, Sam’in orada olduğunu bilemezdi.

“Tanrım. Ben sadece... bugün böyle bir şey beklemiyordum. Sadece dondurma yiyip biraz sohbet edecek, belki de güzel bir yürüyüş yapacaktık. Değil mi? Eskiden yaptığımız gibi.” Stacey *Twizzlers*’ı masadan aldı, önündeki dondurma çorbaya dönmüştü. “Hatta sana bundan almıştım. Dondurmana koymayı ne kadar sevdiğini hatırlıyorum.”

Yüzümü ekşittim.

Dondurmasıyla *Twizzlers* yiyen Zayne miydi? Bakışlarımı yukarı kaldırdım. Eli hâlâ Stacey’nin omzundaydı ama gözleri üzerimdeydi, soluk mavi tonu hiç de sakin görünmüyordu. Bakışlarımı duvara çerçevelenmiş parlak vinil plaklara çevirdim.

“Hiç sorun değil.” Herhalde bunlar Zayne’in gözde üç sözcüğüydü. “En kısa zamanda tekrar deneyeceğiz.”

Buna tepki olarak hiçbir şey düşünmedim ya da hissetmedim.

“Evet” dedi Stacey. Elleriyle gözlerindeki yaşları sildi. “Söz mü?”

“Söz.”

“Güzel. Çünkü sonrasında erimeyen bir miktar rahatlatıcı yemeğe ihtiyacım var.” Stacey boğazını temizledi. “Peki, Cehennem’den çıkma yerel perili ve lanetli okulda neler oluyor?”

“Bu konuda konuşmak istediğinden emin misin?” diye sordum. “Sam’le olanlardan sonra?”

“Evet, emin” diye cevapladı Zayne. Başparmağımı ısırmaya başladım. “Stacey bunu kaldırabilir.”

Genç kız tekrar güldü ve suyunu alıp içti, sesi artık daha güçlü çıkıyordu. “Gördüğüm ve yaşadığım şeyleri bilseydin, emin olup olmadığımı sormazdın... Sam’le daha sonra ilgilenirim, büyük ihtimalle yalnızken ve elimde bir paket *Skittles* varken. Sam’in bana anlatmaya çalıştığı şeyin önemli olduğu belli. Bunu halletmemiz gerekiyor.”

Şaşkınlık içimde kıvılcım gibi yanıp söndü. Yaşadığı duygu karmaşasını bir kenara itip önceliklerini belirleyebilme yeteneğine saygı duydum. *Aman Tanrım, Zayne haklıymış.* Stacey ve ben muhtemelen iyi geçinirdik, eğer... Zayne olmasaydı.

“Sana çok korktuğun bir şey söyledi.” Zayne kıpırdanıp kolunu Stacey’den çekti. “Ne dedi?”

“Yüzden fazla sıkışmış hayaletin olduğu korkunç haber dışında mı?” diye sordum.

“Yüzden fazla mı?” Stacey uzun uzun nefes verdi. “Evet, o korkutucu haber dışında.”

“Gölge Varlıkların orada olduğunu söyledi” dedim kısık sesle.

“Gölge Varlıklar mı?” diye tekrarladı Stacey. “Bunun ne anlama geldiğini bilmek ister miyim?”

“Muhtemelen hayır.” Zayne’e döndüm. Çenesindeki bir kas seğiriyordu. “Bunların ne olduğunu biliyor musun?”

“Bir tür hayalet ya da benzeri bir şey olduğunu varsayıyorum?” diye cevapladı.

Alaycı bir kahkaha attım. “Pek sayılmaz. Hiç görmedim. Onlar hakkında bildiğim tek şey annemin bana anlattıkları. Tayf gibiler ama aslında hiç insan olmadılar. Onlar ölmüş iblislerin ruhları gibi.”

“Aman Tanrım” diye fısıldadı Stacey.

“Anlamıyorum. İblis ruhları mı?” Zayne kollarını masaya dayadı. “Bu nasıl mümkün? İblislerin ruhu yoktur.”

“Biz olduğunu sanmıyoruz” diye düzelttim Roth’u düşünerek. “Ama ben onların ruh gibi olduğunu söyledim. Daha çok iblislerin özü diye tanımlanabilirler.” Zayne’in bana bakışından, daha önce aklına hiç gelmediğini anladım. “İblisler öldüğünde ne olduğunu sanıyordun? Aniden var olmaktan mı çıktıklarını mı?”

“Cehennem’e geri döndüklerini.”

“Evet ama onlar ölü, çok daha güçlü biri onlara maddi formlarını geri vermediği sürece yok olmazlar. Bu yeteneğe sahip sadece birkaç kişi geliyor aklıma.”

“Ölüm mü?” diye önerdi.

Başımla onayladım. “Azrail’den mi bahsediyorsun? Evet, o bunu yapabilirdi.”

“Bir saniye. Ne?” dedi Stacey. Sırayla ikimize de baktı. “Ölüm Meleği’nden mi bahsediyorsunuz? Layla’nın tanıştığı adamdan?”

Kaşlarım kalktı. Layla, Ölüm Meleği ile mi tanışmıştı? Bu nasıl olmuştu?

Zayne başıyla onayladı.

“Gölge Varlıkları yok edebilecek tek kişi o değil” dedim Zayne’in bakışlarıyla buluşarak. Söyleyemediğim şeyi fark ettiği anı gördüm. Michael’ın Kılıcı ile tıpkı bir melek gibi Gölge Varlıkları da yok edebilirdim. “Ama bu şeylerin özü kötü. Hatta yaşayan, nefes alan ve yıkıma meyilli iblisler oldukları zamandan çok daha kötüler. Bir Gölge Varlık görürseniz dönüp diğer yöne koşmalısınız. Güçlü ve kindar, kötü niyetli ve öldürücüler.”

Zayne *Twizzlers*’a uzandı ve şekerlerden birini çekip çıkardı. “Gölgelere benziyorlardır sanırım?”

Başımı hafifçe yana eğdim. “Evet. İnsanların gölge silüetlerine benziyorlar. İsimden belli oluyor.”

Kiraz ve şekerden yapılmış kıvrımlı şeridi ısırp bana baktı.

“Ayrıca benim okulumdalar, öyle mi?” dedi Stacey.

“Sam’in söylediği bu. Üstelik devamı da var.”

“Öyle mi? Sıkışmış hayaletler ve Gölge Varlıkların diplomamla arama girmesi yetmez mi? Dahası olmak zorunda mı?”

Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. “Sam okulda hayaletlerle

ve Gölge Varlıklarla iletişim kurabilen birinin olduğunu söylüyor.” Zayne’e tekrar baktım. “Benim gibi birinin.”

“Peki sen tam olarak nesin?” Stacey bana baktıktan sonra Zayne’e doğru döndü. Şişmiş gözleri, takınmaya çalıştığı sert tavrı biraz mahvediyordu. “Bana da söylemek isteyen var mı? Çünkü Gardiyanlarla büyüyen *sıradan* bir kız değil o.”

Kaşlarımı çattım. “Ben, Gardiyanlarla büyüyen *sıradan* bir kızmım.”

“Ve ölülerle konuşabiliyorsun?” diye meydan okudu. “Diğer normal insanlar gibi?”

“Hiçbir zaman normal bir insan olduğumu söylemedim.” Gü-lümsedim. “Tıpkı senin yapmadığın gibi.”

İnkârım üzerine gözlerini kıstı.

“Sana bu kişiyi tarif edebildi mi?” dedi Zayne konuyu değiştirerek. “Kim olduğuna dair bir bilgi var mı?”

“Zamanı dolmadan önce bana sadece bir adam olduğunu söyleyebildi” diye cevapladım.

“Dolayısıyla bunun bir öğrenci mi, öğretmen mi yoksa okulda dolaşan rasgele biri mi olduğunu bilmiyoruz.” Zayne son kez sinirle çekiştirerek şekeri bitirdi. “Tek bildiğimiz, birinin hayaletleri toplayıp okulda tuzağa düşürdüğü ve Gölge Varlıkların da işin içinde olduğu.”

Stacey’nin ne kadar çok şeyin farkında olduğunu bilmediğim için sonraki sözlerimi özenle seçtim. “Bildiğimiz sadece bu değil. Bence bu herkesin aradığı şeyle çok ilgili” dedim.

Zayne şeker poşetine uzanırken durdu. “Öyle mi düşünüyorsun?”

Başım la onayladım.

Bir kıvrımlı şeker daha alıp kısık sesle küfretti. “Şu anda bunun iyi haber mi yoksa kötü haber mi olduğu konusunda kararsızım.”

“İyi” diye karar verdim. “Bir ipucu bu.”

“Ne hakkında konuştuğunu hiç bilmiyorum.” Stacey içeceğinden bir yudum aldı. “Habersiz kalmaktan hoşlanmıyorum.”

Zayne ona kısa bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Daha sonra anlatırım."

Öyle mi? Bakışlarını bana çevirince kaşlarımı kaldırdım. "Okula gitmemiz lazım."

"Bence de."

"Bunu gündüz yapmakta sorun yaşayacaksınız çünkü orada her zaman insanlar oluyor. Bu arada akşam saatlerinde ve geceleri tadilat yapıyorlar." Stacey boş bardağını bıraktı. "Hafta sonları hariç."

Bugün günlerden neydi? Pazartesi. Yani, çok uzun bir bekleme değildi ama ben şimdi gitmek istiyordum. Haberci'yle bunun bağlantısı olup olmadığını görmek istiyordum.

Sam bize ilk gerçek ipucunu vermiş olabilir miydi acaba? Kahretsin, bu neredeyse fazla kolaydı. Hatta o kadar rahatsız ediciydi ki Sam, Zayne'in evine gelen Stacey'yi takip etmeseydi... okulda neler olup bittiğini hiç bilmeyecektik.

Bu insanı kozmik girişim hakkında düşünmeye sevk ediyordu.

Masaya baktığımda Zayne'in ikinci *Twizzlers* paketini bitirdiğini gördüm. Şekerlemeleri dondurmayla yediğine hâlâ inanamıyordum. Izgara tavuk sandviçlerinin ekmeklerini de çıkarıyordu bu adam.

Zayne'de kesin bir terslik vardı.

Ayrıca bende bir sorun vardı çünkü Zayne'in *Twizzlers*'la dondurma yediğini bilmiyor olmak göğsümde bir ağrıya neden oluyordu.

Ne kadar aptalcaydı bu?

Bakışlarım Stacey ve Zayne'e kaydı, yan yana oturmuşlardı, Zayne onun minik bedeninden çok daha iri ve genişti. Aralarında bir şeyler geçmiş birer arkadaş olsalar da birbirlerine çok yakışıyorlardı. Günün birinde tekrar denemek isterlerse işler onlar için daha kolay olacaktı. Evet, Gardiyanların insanlarla çıkmaması gerekiyordu ama Zayne çoktan Gardiyanların yapmaması gereken birçok şeyi yapmıştı. Bizim durumumuz aynı değildi.

Artık yola koyulma zamanım gelmişti.

“Umarım... Sam’in seni sevdiğini ve güvende olmanı istediğini bilmek sana yardımcı olur” dedim gergin bir tavırla. Stacey’ye tekrar odaklanmıştım. “Muhtemelen onun etrafta olduğunu bilmek hem iyi hem de kötü bir his. Ama düşünmek için zaman bulduğunda, bence bu iyi bir şey ya da en azından öyle olduğunu umuyorum. O senin mutlu olmanı istiyor. Eğer bunu başarabilirsen hem kendin hem de onun için en iyisini yapmış olacaksın.”

“Sence...” Stacey masaya bakıp çorba kıvamındaki dondurmasının içindeki kaşıkla oynadı. “Sence gerçekten geri dönecek mi?”

“Evet.” Uzun vadede bunun iyi bir şey olup olmayacağı konusunda şüpheliydim. İç çekmemek için kendimi zorlandım. “Her neyse, dondurma partinizi böldüğüm için özür dilerim. Gerçekten niyetim bu değildi.” Masadan ayrılırken Zayne’e baktım. “Sonra görüşürüz.”

Kısaca el salladığım sırada sertçe çenesini sıkmakla meşguldü. Kısa bir an için, bağdan gelen bir duygu hissettim ve hemen arkamı dönüp hızla oradan ayrılmama neden oldu. Kısa bir süre sonra sıcak havaya çıkıp yürümeye başladım. Erimiş çikolata ve vanilya kokuları beni takip ediyordu.

Öfke.

Hissettiğim şey giderek artan bir öfkeydi, boğazımda acı bir tat bırakmıştı.

Zayne öfkeliydi ama neye? Mahvolan dondurma partisine mi kızmıştı? Benim gelmeme mi? Sam’in aniden ortaya çıkıp Stacey’yi böyle etkilemesine mi? Okulunda hayaletlerin ve Gölge Varlıkların takılmasına mı? Aramızda yaşananlar da dahil tüm duruma mı? Seçenekler uzayıp giderdi.

Her neyse. Günün sonunda en azından bir ipucumuz vardı artık.

Nereye gittiğimi bilmiyordum. Daireye geri dönebilirdim ama nasıl gideceğimi bilmiyordum. O an pek umursamadım. Sadece yürümeye devam ediyordum, göğsümdeki o lanet olası sıcaklık topuyla aramda olabildiğince fazla mesafe koymaya çalışıyordum. Kavşağa vardığımda yolum tamamen açıktı. Ben asla...

Kulak patlatacak bir korna çalındı ve kafam hızla sola döndü. Araba tam orada, kör noktadaydı. Frenlere basılınca lastikler çığlık attı. Ama çok geçti, zamanında duramayacaktı.

Birisi çığlık attı ama ben değildim çünkü ses çıkaramıyordum. Sonsuzluğa uzanan o saniyelerde, arabanın bana çarpacağını biliyordum. Beni öldürmezdi ama kesinlikle canımı acıttı. Kemiklerim bile kırılabilirdi. Tanrım, bugün olanlardan sonra bir de alçı içinde zaman geçir...

Belimi çelik bir bant sardı ve beni geriye çekti. Kış kokan sert ve sıcak bir yüzeye çarptım. Bedenim döndü, ayaklarım yerden kesildi. Sadece bir kalp atışı kadar bir sürede...

Zayne'in soluk mavi gömleğine bakıyordum. Arabadaki adam bağırıp kornaya basarak uzaklaştı. Ben de bakışlarımı kaldırdım ve öfkeli, solgun gözlerle karşı karşıya geldim.

"Sen aklını mı kaçırdın?"

Sözlerini bir kükreme gibi duydum çünkü beni neredeyse göğsüne yapıştırmıştı. Ellerimi kaldırıp onu itmeye çalıştım ama kollarım yanlarıma kenetlenmişti. Göğsüne bastırılmışım ve vücudu bir fırın gibi yanıyordu.

Kahretsin.

"Trin..."

"Beni bırak." Kaldırımın ortasında durduğumuz için etrafımızda bir izleyici kitlesi oluşmaya başlamıştı kesin.

Yukarıdan bana baktı. "Ne yapıyordun?"

"Beni bırak dedim." Aldığım bir sonraki nefes sanki ateş yutmuşum gibiydi. "Şimdi."

Zayne derin bir nefes alarak kolunu yavaşça çekti. Bu hareketi beni yarım düzine farklı sebepten hem öfkelenirmiş hem de hayal kırıklığına uğratmıştı.

Geri çekildim.

Ama çok uzağa gidemedim.

Eli hızla uzanıp bileğimi kavradı, tutuşu sıkıydı ama canımı yakmadı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Şu an bulunduğum yer dışında herhangi bir yere."

Zayne bıkkınlık dolu bir kahkaha attı. "Hiç sanmıyorum."

Başka bir şey söylemeden beni dondurmacıya doğru götürdü, bu sırada eşleşen rüzgârlık giymiş yaşlı bir çift bizi izliyordu. Başlarını birbirlerine doğru eğip bize gergin bakışlar atıyorlardı. Müdahale etmediler. Kimse etmedi. Sanırım başkentte iş çıkışı saatiydi ve insanlar hava kararmadan evlerine gitmek istiyorlardı.

Gerçekten ilgili, yardımsever vatandaşlarla yaşıyorduk.

Elimi çekiştirdim. "Zayne..."

"Henüz değil." Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. "Burada değil."

Elimi sımsıkı tutuyordu, uzun adımlarına ayak uydurmak sinir bozucuydu. Ona göz ucuyla bir bakış attım. "Şu anda neden bu tavrı takınan kişi olduğunu anlamıyorum."

"Anlamıyor musun?" diye sordu. "Yolu kontrol etmeden karşıya geçmemen gerektiğini biliyorsun. Yaralanabilirdin Trin. Sonra ne olacaktı?"

Elimi tekrar kurtarmaya çalıştım, çabam boşunaydı. "Ama yaralanmadım. Bak, dondurma randevunu böldüm. Ben..."

"Henüz değil" diye çıkıştı.

Kaşlarımı çatıttım. "Ama ben..."

"Trinity ciddiym. Şu anda senden tek bir kelime bile duymak istemiyorum." Önüme geçtiğinde neredeyse düşecektim. Yapmadım çünkü devrilmeden önce beni düzeltti.

"Ama bana bir soru sordun!" diye hatırlattım. "Cevaplamamı istemiyor muydun?"

"Pek sayılmaz."

Ciddi ciddi kaşlarımı çatarken dondurmacıya giderken geçtiğim bir sokağa beni çekti. Kalabalık kaldırımdan uzakta, bir yangın merdiveninin yanında durup bana döndü. Üstümüzdeki ışık titreyerek yüzünde garip gölgeler oluşturuyordu.

"Şimdi beni bırakacak mısın?" diye sertçe sordum.

"Bilmem. Yine kendini trafiğe atacak mısın?"

"Ah, bilemedim. En sevdiğim eğlencem, o yüzden söz veremiyorum."

Bana attığı bakıştan etkilenmediği belli oluyordu. Tam bir nefes almış ona olanları anlatacaktım ki benden önce davrandı.

“Açıklaman gereken çok şey var.” Tepemden bana baktı.

Yanlış şeyi söylemişti. “Benim mi açıklamam gerekiyor? Benim?”

“Buraya aniden gelip sokağa atlayan sen değil misin?”

“Sanki bilerek yapmışım gibi konuşuyorsun ama öyle değil, ayrıca kaçıp gitmedim de.” Bunu yapmak istesem de. “Ben yürüyerek gittim.”

“Sanki bir fark var.” Gözlerinde şimşekler çakarken başını eğdi. “Kim bilir ne kadar süre burada korumasız ve yalnız kaldın?”

“Ah, sanki umurunda” diye patladım. Çok sıradan bir karşılıktı ama kimin umurundaydı ki?

“Gerçekten mi? Böyle mi düşünüyorsun?”

“Son birkaç gündür sergilediğin davranışlara bakarak mı? Evet.”

“Aman Tanrım, bunu düşünmene hiç şaşırmamalıyım.”

Hayretle ona baktım. “Biraz sakinleşip kendini topla.”

“Kendimi mi toplayayım?”

“Kesinlikle. Böyle söyledim.” Tekrar elimi çektim. El tutma saçmalığı yetmişti artık. Tutuşundan kurtuldum, nedeni sadece gücün kimde olduğunu hatırlatmaktı. “Eğer kafan karışıysa, sana ne yaptığım hakkında hiçbir şey anlatmama gerek yok, asıl senin nereden ne yaptığım konusunda kendini toplaman gerekiyor. Bu iş öyle olmuyor. Asla. İkincisi, kendimi koruyabilirim...”

“Karşıdan karşıya geçerken değil sanki” diye karşılık verdi.

“Bak ne diyeceğim. Gidip kendini...” Çenemi kapatıp bir adım geri çıktım.

Dudakları bir sırtıyla yukarı kıvrıldı. “Sana daha iyi hissettirecekse cümleleri tamamla.”

Bunu yapmak yerine elimi kaldırıp ona ortaparmağımı gösterdim.

Kaşlarından biri kalktı. “Daha iyi hissediyor musun?”

“Evet.”

Dudakları incelererek bakışlarını kaçırdı ve derin bir nefes aldı. "Mutfakta olduğun gece bana gerçeği söylemedin."

Ya yanlış duymuştum ya da Tanrı beni sınıyordu. Belki ikisi birdendi. "Anlayamadım?"

"Hançerin bu yüzden elindeydi." Tekrar bana döndü. "İçecek bir şey almıyordun. Sam oradaydı ve bana söylemedin..."

"Sen de Stacey'yle buluşacağını bana söylemedin!" diye bağırdım. Sokaktaki insanlar bile beni duymuştu. "Yapman gereken 'şeylerden' bahsederken bundan bahsetmeyi unuttun, o yüzden orada durup beni azarlama. Üstelik bu ilk kez de olmuyor, değil mi? Beni parkta gördüğün gün oradaydın. Şu gece..." Kendimi susturdum. "Morgan'ın öldürüldüğü gece."

Bakışlarını bana çevirdi. "O gün onunla öğle yemeği yedim. Sana söylemedim..."

"Umurumda değil." Bu sözlerim şu karmaşık an için doğrudu. "Neden söylemediğin umurumda değil."

Zayne bana bir adım yaklaştı. "Bundan emin misin Trinity?"

Gerildim. "Evet. Ben sadece ikiyüzlülüğünü hatırlatıyorum."

"Eğer durum buysa, ikiyüzlülüğün sana geri döneceği anı görmeyi dört gözle bekliyorum."

"Ah, sen kendini akıllı sanıyorsun." Arkamı dönmeye yeltensem de sonra durdum. "Sam'den bahsetmedim çünkü o gece onun kim olduğunu bilmiyordum. Ben daha adını öğrenemedim ortadan kayboldu. Onun beni gören ve eve kadar takip eden rasgele bir ruh olduğunu sandım. Daha önce de olmuştu, dairende bir ölü daha olduğunu duymanın seni korkutacağını düşünerek söylemedim."

Zayne sokağa bakıp kollarım göğsünde kovuşturdu.

"Stacey'yi görene kadar beni ona götürdüğünü bilmiyordum. Eğer kim olduğunu bilseydim sana ulaşırdım. Aptal değilim."

Başını hızla bana çevirdi. "Ben öyle olduğunu söylemedim."

"O zaman sokakta oynama yorumunu yanlış anladım herhalde." Öfkemi en sevdiğim battaniyem gibi üstüme sardım. "Peki sen şu an neden buradasın?"

“Bu da ne demek?”

“Gerçekten mi?” Ses tonum öyle kuruydu ki çöl ıslak kalırdı. “Yapman gereken işler var ve Sam, Stacey’yi çok etkiledi. O yüzden yanına, sana ihtiyaç duyulan yere gitmelisin. Burada kalıp başımı şişirmek yerine.”

Zayne’in burun delikleri büyüdü, gözbebekleri belirginleşti. “Haklısın. Bugün yapmam gereken işler vardı ve dondurmacıda ne mi *oldu*?” Parmağıyla sokağı işaret etti. “Stacey çok etkilendi çünkü Sam öldüğünde bunu fark etmedi bile. Hiçbirimiz etmedik. Çünkü lanet bir Lilin, Sam’in şekline bürünüp tamamen onun gibi davrandı.”

Gözlerim büyüdü. Lilinler de Lilith’in çocuklarındandı ve Layla’yla hiç benzemiyorlardı. Lilinler bir insana dokunarak ruhunu çekip alabilir, gece yarısından sonra beslenen bir tayf türü olan mogwailere dönüştürebilirlerdi. Bu yüzden yeryüzüne çıkmaları kesinlikle yasaktı. Sam öldüğünde hemen diğer tarafa dünyaya geçmediğini söylerken ne demek istediğini anlamıştım. Ruhu alınmıştı ve o...

Aman Tanrım.

“Bilmiyordum” diye fısıldadım. “Bu insanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum...”

“Bu *insanlar* benim dostlarım” dediğinde keskin bir nefes aldım. “Peki neden sana anlatalım? Stacey’nin kimi kaybettiğini sormadın, oysa ben bundan bahsettim.”

İrkildim. “Bunu sormamı isteyeceğini düşünmemiştim.”

“Evet, neden böyle düşündün acaba?”

Ağzım açık kaldı. “Bu saçmalık. Kanepede konuştuğumuz gece sana sormaya çalıştım ve bana bilmediğim çok şey olduğunu söyledin.”

“Daha öncesinde Stacey’nin neden evime geldiğini soruyordun çünkü. Stacey’yi *sormuyordun*. Aramızdakileri sorguluyordun. Arada büyük fark var.”

Gözbebekleri normal boyutlarına dönerken tenime dikenler

battı. Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Bir sınırı aşmışım sanki.

“Duymak isteyeceğini düşünmediğim için sana onunla buluşacağımı söylemedim. Belki de ben yanılmışımdır. Hayır. *Yanıldım*. Bugün yapmam gereken diğer şeylerin arasında onunla buluşacağımı da söylemeliydim. Dersimi aldım.” Gözlerinde hüznle bana baktı. “Stacey benim arkadaşım ve son zamanlarda ona pek iyi bir arkadaş olamadım. Bugünün amacı buydu. Geçen günün amacı da buydu. Başka bir nedeni yok. Fazlası değil. Daha önce bir şeyler yaşamış olsak da olmasak da.”

Yüzüm alev almaya başladı. “Bana bir açıklama borçlu değilsin...”

“Görünüşe göre borçluyum. O yüzden bilmen gerekenler şunlar. Stacey yıllardır tanıdığı çocuğa onu sevdiğini söylediğini zannediyordu ama durum böyle değildi. Sam’e hiç söyleyemedi” diyerek irkilmeme neden oldu. “Sam de Layla onu serbest bırakana kadar Cehennem’de kaldı. Lilin’le uğraştığımızı anladığımızda Stacey bunu öğrendi. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu yüzden evet, Sam’in orada olduğunu duymak onu etkiledi. Aramızda olanlardan sonra niyetimi sorguladığına inanamıyorum” diye devam etti. “Aramızda ciddi bir şey olmasını istemediğin için, onunla veya herhangi biriyle ne yaptığının sana göre bir önemi olmamalı. Seçimini yaptın.”

“*Seçim mi?*” Öfkeli bir kahkaha attım. “*Hiçbir şey bildiğin yok.* O yüzden lütfen karşımda dikilip bana Stacey hakkında bir şey söylememeyi seçtiğin halde kendimi kötü hissetmeme sebep ol. Cürete bak!” Ona bir adım yaklaştım. İçimde kopan öfke ve hayal kırıklığı fırtınaları beni ele geçirdi. “Bir *seçeneğim* yoktu. Bir çizgi çekmem gerekiyordu, aramızdakiler fizikselliğin ötesine geçerse sana ne olacağını bilmiyorum. Çünkü yasak, bu yüzden öpüşmeye karşı bir çizgi çektim, öpüşmek benim için her şeyi daha anlamlı kılıyor. Beni bu yüzden yerin dibine sokup Layla’nın yaptığı gibi seni kullanıyormuşum gibi hissettirdin. Bana bütün kötü deneyimlerini yükledin ama Stacey’yi o dondurmacıya getiren sensin.

O dükkânın ne olduğunu biliyorum. Babanın seni götürdüğü yer orası. Senin için önemli ve beni oraya götürmeyi bir kez bile düşünmedin."

"Burası sadece bir dondurmacı Trinity."

"Ah, sakın. Sakın orası senin için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranmaya kalkma. Başkasıyla gitseydin? Elbette. Gerçeği biliyorum. Senin için önemli olan bir şeyden seni dışladığım için beni korkunç biri olarak görebiliyorsun ama aynısını sen bana yapabiliyorsun, öyle mi?"

Bakışlarını kaçırırken çenesinde bir kas seğirdi.

"Sanırım aynı olmadıklarını söylememek için kendini tutuyorsun?"

"Tıpkı bana Sam'den bahsetmediğinde olduğu gibi mi?" diye karşılık verdi. "Ya da iyi olmadığını bildiğim halde bana gerçeği söylemeyi reddettiğinde? Yoksa bana her şeyi tamamen anlatmadığını bildiğimde?"

"Aman Tanrım." Başımı iki yana salladım. Neden sonraki sözlerimin bir itiraf olduğunu bilmiyordum. Sanki durum kontrolden çıkıyordu ve ben de bu yola ayak uyduruyordum. "Biliyor musun, sana yalan söyledim. Neden mi o gün parktaydım? Etrafta gezinmiyordum. Roth'la birlikte cadılar meclisini görmeye gitmiştim."

Dikkatle bana baktı.

"Bambi'yi almasına yardım etmemi istiyordu. Onlardan daha fazla bilgi alabilmek için iyi bir fırsat olabileceğini düşündüm" dedim yumruklarımı sıkarak. "Faye denen cadıyı ben öldürdüm. Yani evet, ikimiz de önemli şeyler hakkında yalan söylemekte ustayız, değil mi? İkimiz de ikiyüzlüüz. Bunu bilmek sana daha iyi hissettiriyor mu? Hissettirmeli. Artık neler başarabileceğimi bildiğine göre, o çizgiyi çektiğim için *heyecan* duymalısın."

Bana bakmaya devam etti. "Yanılıyorsun. Ben senden daha iyi sır saklıyorum."

"Öyle mi?" diye meydan okudum.

"Roth ve cadılar meclisi hakkında her şeyi biliyordum." Bu beni şaşkına çevirip tüm kibrimi silip süpürdü. "Onun senden yar-

dım istediğini biliyordum. Ne cadıyı ne de diğerlerini öldürmek istemediğini de biliyorum. Ayrıca o cadıyı, Bambi'ye saldırana ve Başcadı sana söyleyene kadar öldürmediğini de biliyorum."

"Peki." Söyleyebildiğim tek şey buydu.

"Roth seni bıraktıktan sonra beni aradı."

Ağzım şaşkınlıkla kocaman açıldı. Şerefsiz iblis ona anlatmamı söylemişti!

"Orada tek başına kalmanın akıllıca olduğunu düşünmedi" diye eklediğinde neredeyse sırtüstü yere düşecektim. "Bana söylemeni bekliyordum ve sanırım söylemedin."

Buna bir cevabım yoktu.

"İşte bu. İkiyüzlülüğün suratına vurulduğunda görmek istediğim ifade bu. Keşke düşündüğüm kadar keyifli olsaydı. Ne var biliyor musun? Stacey'nin yanında *olmam* lazımdı çünkü bir arkadaş bunu yapar. Ama ben bunu yapmak yerine buradayım."

Göğsümdeki sızı geri dönerek yangına karıştı. "Sana buraya gelmeni söylemedim."

Zayne altdudağını ısırp başını salladı. "Daireye dönüş yolunu biliyor musun?"

"Başımın..."

"Daireye geri dönmenin yolunu biliyor musun, bilmiyor musun Trinity? En azından telefona indirdiğin ve sana yardımcı olacak herhangi bir uygulama var mı? Şu sokak tabelalarını görebiliyor musun? Sam seni buraya getirirken etrafa dikkat ettin mi?" Cevap vermedim, cevap *veremedim*. "Senin kendi başına ortalıkta dolaşmana izin veremem, o yüzden ister ikimiz de istesek de istemesek de buradayım."

Yanma ve sızı hissi yutkunmamı zorlaştıran bir düğüme dönüştü. Bütün öfkem nabız gibi atıp dağıldı, sonra bambaşka bir şey olarak geri döndü. Göğsüm sızladı, tenim utançla alev alev yanarken omuzlarım aniden çöken bir yükün altında düştü. Bakışlarımı taşlı ara sokağın zeminine diktim.

Yük.

İşte o ağırlık buydu. Görev sorumluluğu ve yardım almaya mecbur olmanın yükü. Zayne haklıydı. Telefonumda Google Hari-

talar bile yoktu. Olsaydı bile aptal talimatları okuyamazdım. Bunu bildiği için buradaydı çünkü o benim bağlı Koruyucumdu.

Yardıma ihtiyaç duyan bir arkadaşı olduğum için değildi.

Burada olmak istemesi ya da olması gerektiği için değildi.

Bu ikisi arasında büyük fark vardı. Aramızdaki durum bu kadar karmaşık olmasaydı bile, muhtemelen yine böyle bir durumda kalacaktık.

“Daireye geri dönmek istiyorum” dedim kendimi çok ağır hissederek. “Bu iyi olurdu.”

“Elbette.” Sesi duygusuzdu. “Bu senin dünyanın Trinity.”

Bu senin dünyanın.

Misha da benzer bir şey söylememiş miydi? Güneş gözlüklerinin ardında gözlerimi kısarak sokağa döndüm. “Eğer uygulamayı görmeme yardım edersen Uber’e binebilirim ve...” Yanaklarıma ateş bastı. “Araba geldiğinde bana yardım edersen. Plakaları göremiyorum ve bazı markalar...”

“Hallediyorum” diyerek sözümü kesti. Omzumun üzerinden baktığımda telefonunu çıkarmıştı bile. Birkaç saniye sonra, “Araba on dakikaya burada olacak” diye belirtti.

Başka hiçbir şey söylemedi.

Yaklaşık iki yıl önce Misha'yla büyük bir kavgaya tutuşmuş-tuk. Jada, Ty ve diğer birkaç Gardiyan günü yakındaki kasabalar-dan birinde geçirmek üzere topluluktan dışarı çıkacaklardı. *Out-back* peynirli kızartması da yiyecekleri için elbette onlarla gitmek istedim. Thierry saçma bir sebepten dolayı bu isteğimi reddetti ve emirlerini dinlememe eğilimimi bildiğinden, evin tüm ola-sı çıkışlarına Gardiyanlar yerleştirdi. Misha bana gitmeyeceğini, Thierry'yle bir şeyler üzerinde çalışacağını söylemişti. Ama onlarla gitmişti ve sonrasında bu yalanın onun en büyük suçu olmadığını öğrensem de o zamanlar benim için dünyamın sonuydu. Öfkemin ve üzüntümün tamamen dışlanmış hissetmemle, hayatın genel olarak adil olmamasıyla ilgili olduğunu biliyordum. Ama Misha diğerleriyle gideceğini itiraf etmek yerine yine de yalan söylemişti. Belki onu yine kıskanırdım ancak *keyfine bak* demekten başka bir şey söylemezdim. İkimiz de suçluyduk ama suçun çoğu bendeydi, birbirimize bağırıp çağırdıktan sonra odalarımıza çekilip kapıları arkamızdan çarpmıştık. Ertesi sabah antrenman yapmamız gere-kiyordu, özür dilemek istesem de hâlâ çok öfkeli ve incinmiştim. Bu yüzden tüm seans çok garip geçmişti, günün geri kalanında ko-nuşmalarımız durgundu.

Bu gece Zayne'le olan ilişkimiz de buna çok benziyordu.

Devriye için dışarı çıkma vakti gelene kadar daireye dönmedi. Salonda yanımdan geçerken söylediği tek şey, okulun etrafını kontrol etmenin iyi bir fikir olacağıydı.

Sonrasında muhtemelen üç cümle kurmuştuk, son günlerde olduğu gibi.

Nasıl da eğleniyorduk.

Yağmurla ıslanmış kaldırımlarda *Heights on the Hill* okuluna yürürken, kendimi Misha'yla tartışmamızdan sonra olduğum gibi hissediyordum. O zamanlar neden bu kadar korkak davrandığımı anlayamazken, şimdi sebebini az çok biliyordum. Özür dilemek istiyordum. İyi bir günümde bile ağzım bozuktuk ve kavgacıydım, tartışmadan geri adım atmazdım ama önemseyemediğim biriyle çatışmaktan kesinlikle nefret ediyordum. Sorun, tıpkı Misha'yla yaşadıklarımızda olduğu gibi hâlâ öfkeli olmamdı, incinmişim ve özür dilemeye hazır olmaktan çok uzaktaydım.

Ama bütün suç bende değildi.

Artık olan biteni takıntılı bir şekilde düşünecek vaktim olduğuna göre, Stacey'yle buluşacağını bana neden söylemediğini anlayabiliyordum. Stacey yanıma geldiğinde duygularımı hissetmişti ve ona dair sorduğum soruları anlamıştı. Muhtemelen duygularımı hissettiği için beni incitmekten ya da genel olarak bu duygulardan kaçınmak istiyordu. Ama tıpkı Misha gibi, bu durum onun dürüst davranmasına engel değildi. Dürüstlük bir an için can sıkardı belki ama bir acıdan kaçınmak için özellikle tasarlanmış bir yalanı ortaya çıkarmaktan çok daha kolay olurdu. Sandığının aksine, Zayne'in söylediği yalan ve dairesinde rasgele bir ruh görüp ona bahsetmemem aynı kulvarda değildi.

Hiç kimse beni aksine ikna edemezdi.

Üstelik başından beri cadı meclisiyle olanları biliyor olması... Ben ondan sakladığım için hiçbir şey söylememesine kızmamıştım ama neden benimle yüzleşmediğini anlayamıyordum. Gerçekten sadece benim söylememi mi bekliyordu?

Söylediğime mutlu olduğundan şüpheliydim.

Gece göğünde şimşek çaktı ve Zayne'in ifadesiz yüzünü aydınlatan keskin bir ışık yayı oluştu. Saçlarını arkada toplamıştı ama kısa tutamları kulaklarının arkasına sıkıştırmıştı.

Bir kere olsun yalan söylemesini isteyeceğim an, benimle uğraşmak yerine bir arkadaşıyla olmayı tercih ettiğini söylediği andı.

Bana yardım etmektense.

Bunu kendine saklayabilirdi.

"Bir şey söylemek istiyorsun" diyerek sessizliği bozdu. "Sadece söyle."

Yakalandığım için kızarak gözlerimi kaçırdım. "Söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Bundan emin misin Trin?"

Trin.

En azından artık bana tam adıyla değil lakabımla hitap ediyordu. "Evet."

Cevap vermedi.

"Peki senin söylemek istediğin bir şey var mı Zayne?" Ses tonumdaki alaycı tonu bastırmaya bile çalışmadım.

"Hayır."

Gök gürültüsü, göğе doğrultulan bir top gibi çatırdayarak patladı. Sağanak yaklaşık bir saat önce kesilmişti ama başka bir fırtına geliyordu. Sırılsıklam haldeyken bir de yıldırım tarafından çarpılırsam bu güzel günü harika biçimde kapatırdık.

Bu gece yıldız falan göremeyecektim.

"Acaba Gardiyanlara yıldırım çarparsa ne olur?" Önden bir kavşağa yürüyordum.

"Muhtemelen bir Asilkan'a ne oluyorsa."

Gözlerimi devirdim, karşıya geçmeden önce araba geliyor mu diye kontrol ettim. Önceki hatayı tekrar yapacak halim yoktu. İlerlemeye başladım, kaldırıma tahminimden önce ulaştığımda adımlarım yavaşladı. Zayne'in bunu görmediğini gerçekten umuyordum çünkü Tanrı biliyor ya ona...

"Trin?"

"Ne var?" diye çıktım.

“Benimle okula geliyor musun yoksa gidecek başka bir yerin mi var?” diye sordu. Sesinden bal gibi keyif damlıyordu. “Sadece merak ettim çünkü başka planın varmış gibi görünüyorsun.”

Sokağın yarısına geldiğimde derin bir nefes aldım, çığlık atmak için tüm irademi kullanıyordum. Arkamı dönünce Zayne’in kavşakta sola yöneldiğini gördüm. Kaldırıma geri yürüyüp yanından hışımla geçtim ve kaldırımın artık düz bir yolda değil, çok dik bir eğimde ilerlediğini fark ettim. Arkamdan derin, gür bir kahkaha geldi.

“Eğlenmene sevindim” diye cevapladım. Gözlerimi kısınca ağaçların ana hatlarının yerini açık çimenliğe bıraktığını fark ettim. “Çünkü yüzünü dağıttığımda da eğleneceksin.”

“Çok saldırgansın.”

İleride, giriş katı aydınlık iki katlı bir bina gördüm. “Sen de çok sinir bozucusun.”

“Ve sen hâlâ yanlış yolda gidiyorsun.”

Durdum.

Tanrı beni sınıyor olmalıydı.

Döndüğümde Zayne çimenlerin üstünde ilerliyordu. Kaşlarımı çatarak gittiğim yöne baktım. Önümdeki büyük binayı pek göremiyordum ama okula benziyordu. “Okul o değil mi?”

“Öyle.” Yürümeye devam etti. “Ön kapıdan dümdüz içeri girmek istemiyorsun, değil mi? Buraya keşif yapmaya geldik, tadilat için çalışanlara geldiğimizi duyurmaya değil.”

Aman Tanrım, onu yere serip güzelce dövecektim. Bakalım bunu da eğlenceli bulacak mıydı?

“Aklına bana söylemek geldi mi?” diye şikâyet ettim ve onun acayip uzun adımlarına yetişmek için koşmaya başladım. Bir bayrak, asılı olduğu direkte ses çıkararak dalgalanıyordu.

“Evet, geldi.” Yavaşladı. “Yaklaşık bir saniye kadar.”

“Pislik” diye mırıldandım. Birkaç adım gerideydim, yan tarafından ilerledim. Toprak bazı yerlerde yeni dökülmüş gibi yumuşak ve çamur halindeydi.

"Bu da ne böyle?" Zayne yüzü karanlık halde omzunun üzerinden bana baktı. "Seni tam duyamadım."

Evet, duymuştu ve kendimi tekrar etmemi istiyordu. Bunun için çok beklerdi. "Nereye gidiyoruz?"

"Arazinin bu tarafını kontrol etmeye. Okulun hemen arkasında küçük bir mahalle var ve herhangi bir şey olup olmadığına bakmak istiyorum."

Hissettiğim tek şey yakınlardaki iblislerin kesilmeyen uğultusuydu. "Tek hissettiğim senin aksi tavrın."

Zayne buna güldü. Sesi öyle yüksekti ki duyulma ihtimalimizi sorguladım.

"Gülmen için söylemedim."

"Ama beni gerçekten güldürdü." Aniden durup kolunu uzattı ve neredeyse önüme bir şerit çekti.

"Tanrım" diye soludum. Hızla bir adım geri sendeledim.

"Dikkatli ol" diye uyardı Zayne. "Görmek zor ama çimenlik burada bitiyor ve aşağı giden altı dar basamak var."

Evet, kesinlikle bunu fark etmezdim. Ama o basamaklardan aşağı yuvarlansam bile sadece gururum incinirdi. *Teşekkür ederim* sözcükleri dilimin ucunu yaktı ama basamaklardan çekinerek inerken sessiz kaldım.

"Gölge Varlık'ı hisseder miyim bilmiyorum." Bir şimşek gökyüzünü tekrar ikiye böldü. "Yaşayan iblisler olmadıkları için işlerin nasıl yürüyeceğine dair bir fikrim yok."

"Şansımıza bakılırsa, muhtemelen onları hissetmezsin." Gözlerini tahminen sadece öğretim görevlilerine ait olan küçük ve dar otoparkta gezdirdi.

Derme çatma bir çitin ötesinde, binanın arka tarafına park edilmiş birkaç açık renkli minibüs ve kamyonet girişleri kapatıyordu. Yan giriş ışıklarının aydınlattığı minibüslerin üstlerinde kocaman ve kalm kırmızı harflerle Baherci ve Oğulları İnşaat yazıyordu. Yaklaşınca düzenli çekiç vuruşlarını duydum ve...

"Bu arada, öğleden sonra Roth'la konuştum" diye haber verdi

Zayne. Birlikte otoparkta ilerlemeye başlamıştık. "Cumartesi günü bizimle okulu gezmek istiyor."

"Harika" diye mırıldandım. "Şans tilsiminin tam tersi Roth, yani neden olmasın ki?"

Bir gök gürültüsü, ağustosböceklerinin ötüşünü susturduğunda yavaşlayıp durdum. Arkama göz attım, rüzgâr bayrağı ve bahçeyi süsleyen ağaçların dallarını savurmaya devam ediyordu. Kollarımdaki tüyler diken diken olurken duymaya çalıştım... Ama neyi? Hiçbir fikrim yoktu. Alçak bir mırıltıydı. Belki de rüzgâr?

"Trin?" Zayne'in sesi yakından geliyordu. "Bir şey hissediyor musun?"

"Hayır. Pek sayılmaz." Okula geri dönüp bakışlarımı karanlık pencerelere çevirdim. Tüylerim yine diken diken oldu, vücuduma hafif bir ürperti yayıldı. "Bu sadece garip bir his."

"Ne gibi?"

Omzumu silktim. Bir şey olup olmadığından emin değildim ama sanki görünmeyen bir göz bizi izliyordu. Sam'in sıkışmış olduğunu söylediği hayaletler olabilirdi. Pencereden bakıyor olsalar onları göremezdim. "Bilmem. Sadece garip bir his. Belki de bu okul bir Cehennem Ağzı'dır."

Zayne sessiz kaldı.

Ona döndüm. "Bunun komik olması gerekiyordu."

"Öyle mi?"

"Seni şu kamyonlardan birinin içine tekmeleyip fırlatsam ne kadar sinirlenirsin?"

"Dürüst olmak gerekirse çok fazla."

"Pekâlâ." Başımla onayladım. "Burada kalıp seni daha da kızdırırsam başıma gelecekleri tartacağım."

"Ben kızgın değilim."

"Gerçekten mi?" Buna gülmüştüm işte. "Seni mutluyken gördüm. Şu an mutlu falan değilsin."

"Mutluyum da demedim" diye karşılık verdi. Sinirle kollarımı havaya kaldırdım. "Eğer doğru hatırlıyorsam yan tarafta kapılar

vardı. Açıklar mı ya da pencerelerin hepsi kapatılmış mı bakacağım. Cumartesi gecesi için bölgenin haritasını çıkaracağım."

"İyi eğlenceler."

Zayne bana döndü. "Sen gelmiyor musun?"

"Hayır. Her yerde muhtemelen enkaz ve toz toprak vardır" diye hatırlattım. "Her şeye takılıp düşerim."

"Peki ne yapacaksın?" Bana bir adım yaklaştı.

"Akan trafikte oyun oynarım."

Gülmekle küfretmek arasında bir ses çıkardı. "Eğlenceli görünüyor. Dikkat et, bir kazaya kurban gitme. En azından geceyi atlatmaya çalış."

"Bir araba çarpsa ölmem ben" diyerek sözlerini yüzüne vurdum.

Zayne elini kaldırdı. Çitin etrafından dolaşmadan önce bana başparmağını kaldırır diye bekledim ama öyle bir şey olmadı.

"Aptal" diye mırıldandım. Bakışlarımı karanlık pencerelere çevirdim.

Elbette trafikte oynamayacaktım. Zayne cumartesi günü için okula iyi bir giriş yolu ararken ben de hislerimi ve ne duyduğumu anlamayı denedim. Üstelik ben karanlıkta aktif bir inşaat alanında yolumu bulmaya çalışırken muhtemelen bacağımı kırar ve herkese varlığımızı duyururdum.

Bakışlarımı ikinci kattaki düzenli sıralara çevirdim. Sesler sadece böcek de olabilirdi ama atmosfer... Evet, atmosfer çok farklıydı ve bunun içeridekilerle ilgili olduğunu sanmıyordum.

Burada hava çorba gibi yoğun. Çekiçlerin düzenli gümbürtüleri, işçilerin bir şey fark etmiş olma ihtimalini sorgulattı. Eksik aletler. Bedensiz sesler. Göz ucuyla görülen ama odaklanılınca kaybolan insanlar. Bunlar tek hayaletle bile oluyordu, peki burada yüzlercesi varsa? *Tanrım.*

Neden birileri onları buraya hapsedmişti ki? Eğer bu Haberci'yle ilgiliyse, onun hayaletlerle ne işi olabilirdi? Peki ya Gölge Varlıklar? Olay giderek karmaşılaşıyordu ama sorun şuydu ki, arkasındaki lanet hikâyenin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Gökyüzünde bir ışık huzmesi daha belirdi ve pencereleri bir saniyeliğine aydınlattı. Başka biri muhtemelen o pencerelerde bir

şey olup olmadığını görebilirdi ama benim için bulanıktı. Hemen ardından gök gürültüsü duyuldu ve büyük bir yağmur damlası burnuma düştü. Gökyüzü yarılıp sağanak bastırmadan önce gelen tek uyarı buydu.

Birkaç saniye içinde iliklerime kadar ıslanınca derin bir iç çektim. Yağmur ılıktı en azından.

Minibüslerden birinin altına girmenin faydalarını tartışırken ensemden bir soğukluk ve buz gibi kayan parmaklar hissettim. Başımı çevirirken donmuş elleri olan ve toplumsal görgü kurallarından tamamen uzak birini, bir hayaleti ya da iğrenç bir kardan adamı görmeyi bekliyordum.

Fakat arkamda kimse yoktu. Yağmurun oluşturduğu perdeden etrafı görmeye çalışırken çimenleri taradım. Birinin bana dokunup bu kadar çabuk kaybolması imkânsızdı. Soğuk his omuzlarımla arasına yerleşerek bir baskı oluşturdu. Zombileri bulduğumuz gece hissettiğim acımasız soğuk hissiydi bu.

Dönüp merdivenlere yürüdüm. Tırmanmak yerine zıplayarak kalın otların üstüne indim. Soğuk kesilmedi, izlendiğimi hissettiren yoğunluk arttı.

Burada biri vardı.

Tüm vücudumla biliyordum bunu. İleri bir adım atınca *asaletim* içimde parladı. *Şurada*. Ağaçlardan birinin yanında.

Yağmur ve karanlığa rağmen ağacın dibinden ayrılan daha koyu bir silüet gördüm. Bir insan mıydı? Bir hayalet mi? Gölge Varlık mı? Göremezdim. Bu mesafeden ve sağanak yağmur varken imkânsızdı.

Gözlerimi kısarak baktığımda ağacın yaklaşık bir metre kadar uzağında olduğunu görebiliyordum. İleri yürüdüm, sonra içgüdülerim devreye girdi. Hızım giderek arttı ve koşmaya başladım, ardından her ihtimale karşı hançerlerimden birine uzandım.

Yumuşak, çamurlaşmış toprak ayaklarımla altında dibe çöktü ve bir an korkuyla donup kaldım. Çok aptalca, inanılmaz derecede aptalca bir hareketti çünkü bu bir saniye çok uzundu. Çığlık atma fırsatı bulamadan yer altımdan kaydı ve beni içine çekti.

Hiçlişe düşerken toprak ve çimen yığınları da benimle geldi. Panik içindeydim ama kollarımı toplayıp bacaklarımı kıvrırarak onu bastırdım, kendimi olabildiğince hazırladım ve...

Sert zemine çarptım, akciğerlerimdeki hava dışarı fırladı ve bir acı dalgası pelvisimden aşağı ilerleyerek sol bacağıma yayıldı. Başım bir şeye çarptığında yıldızlar beni kör etti, bir başka acı dalgası kafatasımın arkasından başlayıp tüm vücuduma yayıldı. Aniden gelen darbe yüzünden kıpırdayamadım. Yan tarafıma uzandığımda bacaklarım hâlâ kıvrıktı, dişlerimi sıkmış halde nefes alıyordum ve gözlerim sımsıkı kapalıydı.

Lanet olsun.

Üç metre kadar yükseklikten düşmüştüm. Bu mesafe bacağımdaki ve başımdaki derin, düzenli zonklamayı açıklıyordu. Böyle bir düşüş normal bir insana ciddi zarar verebilirdi. Ağzımı açıp derin bir nefes aldım ve yoğun, ıslak toprağın kokusuyla neredeyse boğulacak gibi oldum. Omuzlarımın arasındaki buz gibi basınç hâlâ varlığını koruyordu ve düştüğüm yer inanılmaz derecede soğuktu, en azından yukarıdan yirmi derece daha soğuktu.

Gözlerimi açtığımda... *hiçbir şey* görmedim. Sadece zifiri karanlık vardı.

İçimde bir panik tohumu belirdi. Sonunda doğrulup geriye kaçarken sert ve katı bir şeye çarptım. Mide bulantısı tüm bedenimi sardı, şakaklarıma bir acı dalgası saplandı.

Ah. Belki de biraz yaralanmıştım.

“Kahretsin” diye inledim. Elimi şakağıma götürünce duvara yaslandığımı fark ettim. Belimi çevirerek öne uzanınca yüzümü buruşturdum ve elimi nemli, sümüksü yüzeye koymak için çabaladım. Taş bir duvara dokunmuştum. Küflü, sümüksü bir taş duvardı.

Nereye düşmüştüm ben böyle?

Bir şeyler görebilmek için gözlerimi zorladım ama sadece zifiri karanlık vardı. Burada hiç ışık yok muydu? Yoksa gözlerim miydi nedeni? Acaba beni terk etmek için bu anı mı seçmişlerdi? İçimdeki panik tohumu büyümeye başladı. *Hayır, hayır.* Retinitis pigmento-

sa böyle ilerlemiyordu. Kafatasım da görüşümle ilgili tüm önemli beyin hücrelerini ve sinirleri koruyacak kadar kalındı. Bunu biliyordum, sadece kalp atışlarımı ve soluklarımı yavaşlatmam gerekiyordu çünkü bunların bana bir faydası yoktu. Bir çıkış yolu bulmam gerekiyordu... Telefonum, onun flaşını kullanabilirdim. Zayne paniğimi hissetmiş olmalıydı. Bir kereliğine de olsa göğsümde hissettiğim bağa minnettardım. Zayne beni arayıp bulurdu.

Ama yakın bir sokakta olmadığını umuyordum.

Bu bir felaket sayılayacağı için düştüğümde kırılmamış olması için dua ederek telefonuma uzandım. Işığa ihtiyacım vardı. Görmem gerekiyordu...

Yakınlarımdan yumuşak bir ses duyuldu. Bir an için durup boşluğa baktım, çok büyük veya çok derin nefes almamaya çalıştım. Neydi o...

Derinden gelen başka bir ses dikkatimi çekti. Daha yumuşak bir gümlemeydi ve sonra bir tane daha. Bunu bir yerden tanıyordum...

Hatırlayınca *asaletim* içimde yandı ve midem altüst oldu.

Burada yalnız değildim.

Çukura iniş yapan kişinin ayak sesleri kesilince hiç kıpırdamadan durdum. Yanımda birinin olduğuna hiç şüphem yoktu.

Ancak onun kim olduğunu bilmiyordum.

Zayne kesinlikle değildi. Ayrıca hiçbir insan bu kadar sessiz ve sapasağlam bu atlayışı yapamazdı ancak bir iblis de hissetmiyordum. Başka bir Gardiyan olabilir miydi? Eğer durum buysa neden hiçbir şey söylemiyordu?

Karanlığı taradım ama sadece yağmurun düşüşünü ve gök gürültüsünü duyabiliyordum. Başka hiçbir ses yoktu, hatta nefes sesi bile gelmiyordu ama *onu* hissedebiliyordum. Sahip olduğum tüm duyular varlığının aşırı farkındaydı.

Görmem gerekiyordu.

Yavaşça ve dikkatlice arka cebime uzandığımda kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Parmaklarım telefonda kaydı. Kalbim yağmur gibi gümbürderken cihazı dışarı çıkardım ve nefesimi tuttum. Eğer telefon hâlâ çalışıyorsa, düğmeye bastığım anda ışık yanarak yanımdaki şeyi uyaracaktı. Bu riske girmek zorundaydım.

Karanlıkta telefonumun güç tuşunu buldum. Ana ekranımdan yayılan küçük ışık parıltısıyla hem rahatlayıp hem endişelendim, aniden gelen parlaklık gözlerimde bir acı patlaması yarattı. Ekra-

nın alt kısmında başparmağımı gezdirdiğimde hiçbir hareketlilik olmadı. Telefonuma kısa bir bakış attım ve küçük el feneri simgesi netleşene kadar gözlerimi kısıtım. Düğmeye basarken sertçe nefes verdim.

Telefondan yoğun beyaz bir ışık yayıldı. Işık hunisini takip ederek... benden yaklaşık beş adım ötedeki ışıldayan duvara ulaştım. Taşa bir şey oyulmuştu. Ne olduğunu göremiyordum ama bir tüneldeydim.

Telefonu sola doğru döndürüp diğer elimle hançerime uzandım. Işığı takip edip parmaklarımla kulpu kavradım; gri yeşil taşlar, çimen kümeleri ve toprak vardı etrafta.

Bir anda koluma öyle bir ağırlık vurdu ki telefonumu düşürüp bir çığlık attım. Telefon zemine çarptı ve o küçük çığlıktan utanmama fırsat kalmadan tünel bir kez daha zifiri karanlığa gömüldü.

İçgüdülerim alev aldı, içimdeki *asalet* harekete geçmek için çırpındı. Öne atılarak hançerimi kınından çıkarıp savurdum ama kestiğim şey yalnızca havaydı. Geri çekildim, duvara soluk soluğa bir halde yaslandım. Vücudum gerilmişti, göremediğim bir darbeye karşı kendimi hazırladım. Diğer hançerime uzanırken elimdeki ni tekrar savurdum ama yine isabet ettiremedim.

“Neredesin?” diye bağırdım. “Hangi Cehennem’e kayboldun?” Sadece sessizlik vardı.

Panik yayılarak bilincimi bir zehir gibi istila etti. Zayne’le gözlerim bağlıyken yaptığım antrenmanı hatırlamaya çalıştım. *Hava-daki değişimi bekle; sıcaklığı, etrafında meydana gelecek hareketliliği.* Bir şeylerin yakın olduğuna dair bir uyarı olacaktı. Bakışlarım çılgınca her tarafta gezindi. Çevremdeki her şey soğuktu, hava çok yoğun ve durgundu. Islak tenimde biriken terden başka bir şey hissetmiyordum. Beynimin uzak bir köşesi histeriye kapıldığını biliyordu ama paniğimi dizginleyemiyordum. Işığın tamamen ve tümüyle yok olması içimde korkunç bir etki yaratmıştı, Pandora’nın kutusundan korku ve çaresizlik çıkmıştı. Hançeri tekrar savurdum ama sadece bir hava fısıltısı geldi.

Yumuşak bir *cık cık* sesi duydum karşılığında, tenimin üzerinde gezindi.

Varlığımın her zerresi bu onaylamaz tavrın geldiği yöne odaklandı. Tam önümden gelmişti. Zemindeki açım yüzünden son derece dezavantajlıydım. Ayağa kalkıp ağırlığımı sol bacağıma verdim...

Birisi sağ ayak bileğimi yakalayıp hızla yukarı çekti. Sertçe sırtüstü yere düştüm, darbenin etkisiyle ciğerlerimdeki hava boşaldı. Diğer bacağımla tekme attım ama beni daha çok çekerek tünelin derinlerine, yağmur sesinden uzağa sürükledi.

Doğrulup iki hançeri de üstüne salladım. Ayak bileğimdeki tutuş aniden gevşedi ve etrafımda erkeksi, çok kısık bir kıkırtı yankılandı. Vücudum harekete geçti. Donuk acı patlamasını görmezden gelip ayağa fırladım. Hızla nefes alıp hançerleri kavradım ve...

Yüzüme serin, nemli bir şey dokunup yanaklarımdan aşağı kaydı. *Ten*. Dokunuş, bir *tene* aitti. Sağ dizimi kaldırıp nefes nefese bir tekme savurdum. Duyulan inilti aşağıda kim varsa ona vurduğumu söylüyordu. Sesi takip ederek ileri hareket ettim. Ancak tam o sırada sert ve keskin bir şey, bir dirsek çenemin altına vurdu ve başım geriye savruldu. Acı yüzünden dengemi kaybettim. Bir el bileğimi yakalayıp sertçe çevirdi, parmaklarım refleks olarak açıldı ve diğer hançeri salladığım sırada elimdeki yere düştü. Sonra aynı şey oldu. Başka bir el diğer bileğimi yakaladı ve o hançer de taş zemine düşüp şangırdadı.

Geri çekilip elimdeki kavrayışını ona karşı kullanmak için harekete geçtim. Bacaklarımı kaldıramadan ağırlık bana çarptı. Bu ağırlık bir gövdeydi; sert, inanılmaz derecede soğuk bir gövde beni duvara bastırdı. Vücudunun bütünüyle teması beni şoke etmişti. Onu itmeye çalıştım ama bileklerimdeki eller kollarımı yukarı çekip başımın üzerine sabitledi ve ağırlığıyla beni yerimde tuttu.

Kollarımı uzattığımda midemde bir korku dalgası patladı ve duruşum kamburlaştı. Damarlarımdaki kan, buz gibi bir nefesin yanağıma çarpmasıyla bulamaca dönüştü. Ardından daha kuru, yumuşak dudaklar o nefesin yerini aldı.

Çırpınmayı bıraktım. Binlerce korkunç sahne hızla gözümün önünden geçti, her biri bir öncekinden daha rahatsız ediciydi.

Güçsüz kaldığım, karşı koyamadığım, ne olursa olsun durduramadığım anların içine hapsoldum.

Hayır.

Çaresiz *değildim*. Ben *yakalanmamıştım*. Elimde silah vardı, şimdiye kadar kullanmam gereken bir silah. Son çare olarak kullanmak üzere defalarca eğitildiğim bir silah. Gerçek, beynime bir kurşun gibi sert ve sarsıcı bir şekilde çarptı.

Yıllarca aldığım eğitim yanlıştı.

Onları dinlemek benim en büyük zaafımdı. Görüşüm değildi. Duygularım ya da korkum değildi. Hiçbir zaman *asaletimin* son çare olarak kalmasına müsaade etmemeliydim. Bunu önleyebilecek gücüm varken asla böyle bir duruma düşmemeliydim.

Dehşet yerini öfkeye bıraktı, damarlarımdaki o çamuru ateşe dönüştürdü. *Asaletim* kükreyerek yükseldiğinde onu kucakladım. Gözlerimin köşeleri altın beyaz bir ışıkla parladı.

Bu herif her kimse hayatının sürpriziyle karşılaşacaktı.

Bileklerimi saran kavrayış kayarak kemiğime kadar gömüldü. Diğeri boynumu yakaladı ve beni ileriye doğru çekip kendinden uzak tuttu. Kaslarım yırtılma noktasına kadar gerildi.

"*Asaletini* kullanmak için biraz geç kaldın." Sesinde belirgin bir Güneyli havası vardı. Başka herhangi bir durumda büyüleyici olabilecek derin bir tınıya sahipti. Benim ne olduğumu bildiğinin farkındaydım. "*İlk kullanman gereken şey bu olmalıydı canım.*"

"Ciddi ciddi bana canım mı dedin?" diye bağırdım. Kolumda yükselen yoğun sıcaklığı hissedebiliyordum.

"Sana ne diye hitap edeyim? Asilkan mı?"

"En büyük kâbusuma ne dersin?"

"Onu almayayım çünkü bu bir yalan olurdu canım. Gerçekte ben senin en büyük kâbusunum."

Birdenbire serbest kaldım ve dengemi yakalamadan önce sendeledim. *Asaletim* avucumdan fışkırdı, elimde bir kabza şekillenirken parmaklarım ağırlığın etrafında kıvrıldı Alevler bıçağın uzunluğu boyunca yayılarak tünele altın rengi bir ışık saçtı.

Adamı şimdi yeterince görüyordum.

Baştan ayağa siyahlar giymiş halde karşımda dikiliyordu. Saçları o kadar sarıydı ki beyaz gibi görünüyordu, cildi neredeyse yarısaydam bir mermer rengindeydi. Yüzünü sadece kısa bir an için görebilmiştım ama kusursuz hatlara sahipti. Yine de dudaklarındaki alaycı kıvrım, o asimetrik güzelliği fazlasıyla acımasız ve soğuk bir hale getiriyordu. Buzdan ve kardan oyulmuş genç bir adam gibiydi.

Michael'ın Kılıcı'nı havaya kaldırdığımda ateş püskürdü, hiç tereddüt etmeden onun hayatına son vermeye hazırdım.

"Harika bir oyuncak" diye espri yaparak sağ kolunu uzattı. "Bende de bir tane var."

Gördüğüm manzara karşısında şoke oldum ve *asaletimin* kontrolünü kaybettim. Kılıç bir an için parlayıp kıvılcım külleri halinde patladı.

"İmkânsız" diye fısıldadım.

Maviye çalan altın rengi bir ışık kolu boyunca akarak uzun, ince bir ateşten mızrak haline geldi.

Asalet. Bir *asaleti* vardı.

"Bu sana imkânsız mı görünüyor?" diye sordu neredeyse alaycı bir sesle. "Tek olduğunu sanıyordun, değil mi? Şokun neredeyse elle tutulur cinsten." Tekrar dilini şaklattı, sonra *asaleti* geri çekilerek tüneli bir kez daha karanlığa gömdü. "Bilmediğin çok şey var canım."

Ellerini başımın iki yanına koymadan önce gelen tek uyarı hava akımıydı. "Ama yakında öğreneceksin."

Hazırlık yapmaya ya da karşılık vermeye zamanım olmadı. Kafamı duvara çarptığımda kafatasımın arkasında inanılmaz bir acı hissettim. Sonrası yalnızca boşluktu.

Hiçbir şey yoktu.

Yanağıma değen yumuşak, sıcak bir dokunuş beni karanlıktan çıkardı. Göz kamaştırıcı, parlak ışıkla dolu bir odadaydım. Nefes nefese kalmış halde kendime geldim. Doğrulurken yanan gözlerimi kırıştırdım ve sonunda koyu süslerle çerçevelenmiş, krem rengi duvarlar gördüm.

“Trin.” Zayne hızla yanıma gelerek nazikçe elini omzuma koydu. “Hareketsiz yatman gerekiyor. Jasmine yakında dönecek.”

Konuşmaya yeltendim ama beni kalın bir mindere veya yastığa yatırdığı sırada dilim ağırlaştı ve yün gibi oldu.

“Lütfen kıpırdama.”

Gözlerim parlaklığa alışırken yüz hatları biraz bulanıktı. Islak saç tutamları solgun yanaklarına yapışmıştı, giydiği tişört parçalanmış bir halde omuzlarından sarkıyordu. Bir ara gerçek formuna dönmüştü ve gözbebekleri hâlâ bir çizgi halindeydi.

“Nerede...” Başımın arkası zonklayınca derin bir nefes aldım. “Neredeyim?”

Zayne’in soluk gözleri yüzümde gezindi. “Yerleşkedesin.” Yataкта yanıma oturdu. “Seni bulduğumda bilincin yerinde değildi ve başından kan akıyordu. Çok kötüydü.” Dişlerini sıktı. “Nasıl hissediyorsun?”

“İyi...” Bahsi geçen kafama uzanmaya yeltendim ama Zayne hızlı davranarak nazikçe elimi yakaladı. “Sanırım.”

“Sanıyor musun?” Başını hafifçe salladıktan sonra usulca konuştu. “Bileklerin.”

Bakışlarını takip edince bileklerimin iç kısımlarındaki mavi ve koyu mor izleri gördüm. Yaşananlar tekrar bir bir anlam ifade etmeye başladı. Birkaç duygu birden hissettim, korku ve öfkenin hemen ardından hayret geldi.

Zayne gözlerimle buluştu. “Parmak izlerine benziyorlar.”

Çünkü öyleydiler. Düşüncelerim hâlâ bulanıktı, gözlerimi bileğimdeki izlere diktim. “Zeminden bir tünele düştüm.”

“Seni bağdan hissettim.” Elimini kucağıma koydu, parmakları birkaç saniye tenimde kaldı. “Panik ve öfke. Okuldan koşarak çıktım ama seni göremedim. Bağ” dedi elini göğsüne koyarak. “Beni sana getirdi ama bulmam çok uzun sürdü.”

“Bir tür tünele düştüm” dedim. “Beni bulduğunda yalnız mıydım?”

“Yanına geldiğimde tektin.” Ayağa kalkarken sert bir sesle de-

vam etti. "Ne oldu Trin? Kafandaki yara düşmeden kaynaklı olabilir ama diğer morluklar olamaz."

Kendime bir göz attım. *Aman Tanrım*. Kollarımda ve göğsümde kurumuş kan izleri vardı. Gömleğim koyu renkliydi ama yağmurdan veya kandan dolayı bazı yerleri ıslaktı. Başım ne kadar kötü yaralanmıştı?

Şimdilik bunun bir önemi yoktu.

Bakışlarımı yukarı kaldırıp Zayne'in yatağın yanından geçmesini izledim. Kafamdaki ve vücudumdaki bulanıklık dağılınca bağdan öfkesini hissettim, güneş kadar sıcaktı. "Bir Asilkan daha var."

Zayne duraksayıp yavaşça bana döndü. "Ne?"

"Benimle tüneldeydi. O da benim gibi bir Asilkan. Sanırım hissettiğim şey oydu. O tuhaf soğukluk ve izlenme hissi? Sanırım o adam." Dikkatim bileklerime kaydı. "Haberci gerçekte bir Asilkan."

Yüzündeki şoku gördüm ve bağdan hissettim. "Bir tek sen varsın."

Buna güldüm ama başım acıyınca yüzümü ekşittim. "Görünüşe göre tek değilim."

Kaygılı bir ifadeyle hemen yanıma geldi. Günlerce bana karşı mesafeli ve sinirli davrandıktan sonra onu bu kadar endişeli görmek garipti.

Kafam çatlak bir yumurta gibi acımayı kesince, "Bu mantıklı" diye devam ettim. "Haberci'nin Gardiyanlar tarafından neden hissedilmediğini açıklıyor. Üstelik bir Asilkan, bir Gardiyan'ı veya Üst Düzey bir iblisi alt edebilir. Video kaydındaki paraziti açıklamıyor fakat adamın *asaletini* gördüm. Benim kılıcıma benzeyen bir mızrağı vardı ve çok hızlıydı." Kısa bir an duraksadım. "Güneyli gibi konuşuyordu."

"Bir şey söyledi mi?"

"Önemsiz şeyler." Gözlerimi kapattım. "Onu görmedin mi?"

"Senden başka birini duymadım ya da görmedim." Bir an sonra yanağımı belli belirsiz okşayan parmaklarını hissettim. Saçımın bir tutamını alıp yüzümden geriye taradı. "Belki yirmi dakika kadar yoktun."

“Sanırım o... Bilmem. Beni bayılttıktan sonra öldürebilirdi ama yapmadı. Eğer onu kaçırmadıysan o zaman...”

“O zaman bu bir mesajdı. Sonunda kendini gösteriyor.”

Gözlerimi açtığımda tam anlamıyla ölüm saçarak bana baktığını gördüm. Söyleyeceklerim bir işe yaramayacaktı. “Okuldaydı, bizi izliyordu. Onu çimlerde gördüm. Ona gitmeye başladığımda gerçek doğasını bilmiyordum, sonra yer aniden çöktü.”

“Bunun bir tesadüf olmadığından eminim.” Zayne’in bakışları benimkilerle buluştu. “Senin aşağıda tek başına olmanı istedi.”

Buna kimse itiraz edemezdi. “Geri dönmemiz gerekiyor. Hemen. O duvarlarda bir şeyler yazıyordu. Hâlâ orada olabilir...”

“Şu an hiçbir yere gitmiyoruz.”

“Ben iyiyim. Bak.” Kollarımı kaldırdım. “Ben iyiyim.”

“Trin yaklaşık bir saattir baygınsın...”

Gözlerim büyüdü. Gerçekten de uzun bir zamandı. “Ama uyanığım ve gayet iyi durumdayım.”

Bana kırık bir bacakla yürümeye çalışıyormuşum gibi baktı. “Sanırım ne kadar kötü yaralandığının farkında değilsin.”

“Sanırım yaralanıp yaralanmadığımı anlayabilirim.”

Gözleri koyu ve soluk bir maviyle parlarken üzerime eğildi ve ellerini omuzlarımin iki yanına koydu. “Bence en çok sen bunu anlayamazsın. Bayılmıştın. Her yerinde morluklar var. Jasmine seni muayene ederken burada olduğum için biliyorum. Tişörtümden kalanları ıslatacak kadar kan kaybettin.”

Bunu söyleyince göğsünün her yerinde, yırtık tişörtünden görünen paslı renkli lekeler olduğunu fark ettim.

“Ayrıca yastığını ve başının altına koyduğumuz havluları da kana buladın.” Beni yatakta tutmayı planlıyormuş gibi yakın durmaya devam etti. “Jasmine kafatasının arkasında bir yarık olduğunu düşünüyor ve şu anda seni tedavi etmek için malzeme alıyor. Bu yüzden hayır, lanet bir tünele bakmaya ya da bir film izlemeye gitmiyoruz. Sen burada kalıyorsun.”

“Peki ya film izlemek istersem Zayne?” diye sordum moralim bozulsa da. Kafam yarılabilir miydi? Saçlarımı kazıyacaktı mıydı?

Tamam, bu endişelenmem gereken son şeydi.

Dudakları seğirdi ve gözlerindeki ateşin bir kısmı söndü. "Eh, şansın yok. Seni bu yataktan çıkarsam bile şu anda bütün sinemalar kapalı. Saat neredeyse iki."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, yüzümde büyük bir somurtma ifadesi olduğunu biliyordum. Bir darbe beni nakavt etti diye *o kadar da* yaralı sayılmazdım. "Geri dönmemiz lazım."

"Döneceğiz. Ama şimdi değil." Uzun bir sessizlik oldu. "Korktum."

Bakışlarımız buluştu ve tutsak kaldım, gözlerimi ondan ayıramadım.

"Seni her yerin kan içindeyken gördüğümde, seni uyandıramadığımda korktum Trin."

Kalbim bir takla attı. "Öleceğini mi düşündün?"

"Nedeninin bu olmadığını çok iyi biliyorsun" dedi kısık sesle.

Dilimin ucuna söylemek istediğim yüzlerce şey geldi. Nereden başlayacağımı bilmiyordum ama sonra bir önemi kalmadı. Odanın kapısı açıldı ve Zayne arkasına yaslandı. Jasmine'in elinde bandajlar, havlular, kâseler ve parlak gümüş objelerle dolu bir tepsiyle telaşla içeri girdiğini gördüm. Uzun, koyu renk saçları tepesinde toplanmış, yüzünden uzaklaştırılmıştı ve üzerinde bir çeşit sabahlık vardı. Hiç beklemeden konuya girdi. "Uyanıksın."

"Evet." Kız kardeşi Danika'nın onun ardmdan gelmesini bekledim ama öyle olmadı.

"Yaklaşık on dakika önce uyandı" diye ekledi Zayne. "Ve şimdiden yataktan çıkabileceğini düşünüyor."

"Ona bunun akıllıca bir fikir olmadığını söylediğinden eminim." Jasmine tepsiyi yatağın yanındaki sehpa koydu.

"Daha çok talep etti" diye mırıldandım.

Zayne bana karanlık bir bakış attı.

"Tıbbi tesisten her şeyi almam bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Trinity'yi orada tedavi etmek daha hızlı olurdu." Jasmine yatağın etrafında hızla dolandı.

"Şu anda onu başka kimsenin görmesine gerek yok. Sadece sen" diye cevapladı Zayne.

Jasmine cevap vermeden diğer tarafıma oturdu. "Başının arkasına daha yakından bakmak istiyorum çünkü en çok kaygı yaratıcı yaran o. Zayne seni getirdiğinde orayı çok iyi göremedim."

"Tamam." Bu aletlerle ne yapmayı düşünüyordu acaba? "Ayağa kalkmamı ister misin?"

"Zayne'e doğru başını çevirebilir misin? Bu iş görür."

Söylediği gibi yaptım.

"Tamam, yan yatmanı isteyeceğim. Bunu yapabilir misin?"

"Evet..."

Ben dönmeye başladığımda Zayne araya girdi, elini omzuma ve kalçama uzatıp beni bir kütükmüşüm gibi yan çevirdi. Vücudumu orada tutmaya devam ettiğinde fazla dramatik davrandığını düşünerek kaşlarımı çattım.

"Zayne şu ışık kalemini bana uzatabilir misin?" Jasmine'in elleri başımda hareket etti. Zayne'in açıkta kalan karnıyla bakiştığını fark ettim.

"Kanama ne durumda?" diye sordu Zayne.

"Bir bakayım..." Jasmine saçlarımı kenara itip hafifçe iç çekti.

"Ne var?" Bakışlarım Zayne'le buluştu. "Beynim mi görünüyor?"

"Tam tersi." Jasmine'in sesi bunun iyi olamayacağı kadar huzursuzdu. "Derin..."

"Ne olmuş?" diyerek ona dönmeye yeltendim ama Zayne beni durdurdu. "Derim mi eksik?"

Zayne arkama bakıp kaşlarını çattı. "Ne oldu Jasmine?"

Jasmine yanıt vermek yerine, "Acıyor mu?" diye sordu. Parmaklarıyla başımın arkasım nazikçe yokladığını hissettim.

Acı alevlenince irkildim. "Tam olarak harika sayılmaz ama idare edilebilir."

"Bu güzel" diye mırıldandı. Biraz daha dürttü, yokladı ve arkasına yaslanıp saçlarımın yerine düşmesini bekledi. "Sadece ince bir kesik var. Dikişe bile gerek olduğunu sanmıyorum. Baş yaraları normalde de çok kanar ama ben bundan daha büyük bir yara bekliyordum."

Muhtemelen bu durum, o korkutucu tıbbi aletlerle dolu tepsiyi ve Zayne'in aşırı tepkisini açıklıyordu. Bütün bu aletlerin kullanılması için kafaya bir darbeden fazlasının alınması gerekiyordu, Asilkan bile olsa.

Jasmine steril bezlerden birini istedi ve ona uzatılan parçayla yaranın etrafını temizledi. Zayne'in göbek deliğine bakıp duruyordum, cidden çok tatlıydı.

"Olağanüstü" diye mırıldandı. "Bir süreliğine baygındın, bu yüzden şişme ihtimalinden endişelendim. Şişlik, ciddi sorunların belirtisi olabilirdi. Ama kanama durdu ve şişlik minimum seviyede."

Zayne keşke şu anda yüzümü görebilseydi.

"Görebildiğimden daha fazla hasar olma ihtimali hâlâ var" diye devam etti Jasmine. Başımı biraz daha sildi. "Beyin sarsıntısı gibi daha ciddi bir durum olup olmadığını anlamak için BT taraması ve MRI çekilmesi gerekiyor."

Ağzımı açtım.

"Ama bunu reddedeceğini hissediyorum" diye ekledi. "Artık onu sırtüstü yatırabilirsin."

Neyse ki Zayne beni sırtüstü yatırdı. Ona kaşlarımı çatarak baktım ama beni görmezden geldi. "Dikiş atılmasına gerek olmadığından emin misin?"

"Bana acı mı çektirmeye çalışıyorsun?" Ona sinirle baktım. "En son bana dikiş atıldığında ne olduğunu..."

"Unutmadım" diye soğukkanlılıkla cevap verdi.

"Dikiş atılmasına gerek yok. Gerek olmalı ama yok." Jasmine kanlı bezleri çöp kutusuna attı.

"Önerin nedir?" Zayne'in eli hâlâ kalçamdaydı ve bunun farkında olup olmadığını bilmiyordum.

"Bir an için birbirimize karşı dürüst olabilir miyiz? Burada sadece üçümüz varız ve sağlam, eğitilmiş bir tıbbi görüş istiyorsan bazı konularda açık olman gerekiyor."

Bakışlarımı Zayne'e çevirdikten sonra, "Ne bilmek istiyorsun?" diye sordum.

"İnsan mısın?" diye sordu Jasmine.

“Eh, bu biraz saldırgan bir soru.” Yataktan doğruldum. Zayne beni durdurmak için harekete geçince ona attığım bakış retinasını yakmış olmalıydı. Başımda ağrı vardı ama ciddi bir şey değildi. “Doğrulduğum için bayılacak değilim.”

“Keşke bayılsan çünkü o zaman en azından...”

“*Susarsın* dersene sana aslında ne kadar iyi olduğumu gösteririm” diye uyardım.

Dudaklarının köşesi, eğlendiği zamanları anımsatarak yukarı kıvrıldı ama yanlış yorumlamış olmalıydım. “Hareket etmezsin diyecektim.”

“Ah.” *Peki o zaman.* “İyi.” Jasmine’e baktım, gülümsememek ya da yüzünü buruşturmamak için çabalıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırmıştı. “Soruna geri dönersek... Ben insanım.”

Bana doğru eğildi. “Hiçbir insan, devasa bir beyin kanamasının eşiğindeymişçesine kan kaybedip bir saat sonra senin gibi oturup tartışamaz. Aşırı derecede sert bir deriye ve kalın bir kafatasına sahip olman...”

“Eh...” dedi Zayne soruyu geçiştirmeye yeltenerek.

“Diğer seçenek, ciddi şekilde yaralanmış olmana rağmen bir saat içinde iyileşmeni sağlayacak kadar hızlı iyileşme sürecinin olması” diye devam etti. Dürüst olmak gerekirse bunu ben de bilmiyordum. Daha önce yaralandığımda hemen tıbbi bakım almıştım. “Bu iki şeyden herhangi biri senin insan olmadığın anlamına gelir ve Zayne’in seni buraya getirerek aşırı tepki verdiği söylenemez. Çünkü o öyle tepki vermez.”

“Son yoruma katılmıyorum.” İç çektim. “Ama ben insanım. Kısmen.”

“İblis değilsin” dedi Jasmine.

“Değil” diye onayladı Zayne. “Dez biliyor. Nicolai da öyle ama ben...”

“Asilkan’ım” diye araya girdim. Yalan söylemekten o kadar yorulmuştum ki. Zaten ne anlamı vardı? Jasmine’in kocası gerçeği biliyordu ve etrafta bir Asilkan daha vardı. Hatta *softball* takımı kurup lige katılmış bile olabilirlerdi.

Zayne bana uzun uzun baktı. "Gerçekten mi Trinity?"

Omuz silkince yüzümü buruşturdum. Bir anlığına beni tekrar yatmaya zorlayacakmış gibi göründü.

Jasmine elini göğsüne koyarak, "Sen... sen yarı melek misin?" diye fısıldadı. "Ve bu..." Zayne'e doğru baktı. "Sen onun Koruyucusu musun?"

"Evet. Biz sonsuza dek birbirimize bağlıyız" diye mırıldandım.

"Aman Tanrım, hiç düşünmemiştim... Yani, artık Asilkan kalmadığını sanıyordum."

"Evet, biz de öyle" diye mırıldandı Zayne. Jasmine'in yüz ifadesinde şaşkınlık okunuyordu ancak Zayne devam etti. "Bu bilgiyi gizli tutmaya çalışıyorduk."

Kaşlarını kaldırarak bana baktığında göz göze geldik.

"Hiçbir şey söylemeyeceğim. Yani, bildiğini söylediğin için kesinlikle Dez'le konuşacağım ama onun dışında ağzımı açmayacağım." Küçük bir kahkaha attı. "Çok fazla sorum var."

"Eminim vardır ama artık onun ne olduğunu öğrendiğine göre, bundan sonra ne yapmamız gerektiğini bize söyleyebilir misin?" Zayne her zamanki gibi bizi tekrar ana konuya döndürdü.

"Şey, melek kanı taşıdığı için şüpheliyim ama beynindeki bir damarın patlaması konusunda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum" dediğinde burnumu kırıştırdım. "Ama bilinç kaybetmesine bakılırsa insan tarafının kötü bir beyin sarsıntısı geçirdiğini düşünüyorum. Muhtemelen birkaç gün kendisini zorlamaması gerekiyor."

Birkaç gün mü?

Zayne'in onu odadan nasıl çıkardığını ya da bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyordum çünkü o zamanı yaklaşımakta olduğunu bildiğim büyük savaşa hazırlanmakla geçirdim.

Zayne yalnız kaldığımızda bana döndü. "Birkaç gün kenarda kalmayacağım" dedim. "Nihayet Haberci'nin gerçek doğasını öğrendik ve bu tüneller önemli. Birkaç saat içinde iyileşeceğime göre, günlerimi yatakta geçirmem imkânsız."

"Birkaç saat içinde iyi olup olmayacağımı bilmiyorsun." Yatağa oturdu. "Bir saat boyunca baygın kaldığın oldu mu hiç?"

“Hayır ama yatakta kalmam gerekmediğini biliyorum.”

“Peki ya kırk sekiz saat?”

“On iki.”

“Yirmi dört.”

“Hayır” diye karşı çıktım.

Zayne sanki beni boğmak istiyormuş gibi görünse de içgüdü-süne direndi. Neyse ki bunu yapmamıştı çünkü muhtemelen böy-lece daha çok *kendimi zorlamama* yol açacaktı. “Yarın. Bütün gün ve gece dinleneceksin. Bu kadar. Ayrıca zamana ihtiyacın var, yatak odasının her yerine saçılmış kıyafetlerini toplaman gerekiyor. Per-şembe günü yeni daireye taşınıyoruz.”

Vay canına. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştim. “Yarın gündüz vakti tünele gidip etrafa bakalım, eğer potansiyel olarak tehlikeli bir durumla karşılaşırsak orada beklerim ya da olabildi-ğince hızlı bir şekilde diğer yöne koşarım.”

Öfkeyle burnundan soludu.

“Ve akşamı da evde, odanın her tarafına *saçılmamış* giysilerimi toplayarak geçiririm.”

“Bu bir yalan.” Elini saçlarından geçirdi. “Bunu gülmeden söy-lediğine inanamıyorum ama tamam. Anlaşma bu fakat Roth’u da arayacağım. Haberci’nin tekrar ortaya çıkma ihtimaline karşı des-tek istiyorum.”

Başım la onayladım ama Haberci gelirse desteğe ihtiyacımız ol-mazdı. Bana ve *asaletime* ihtiyacımız olurdu. “Bugün yaşananlar bir lütuftu, biliyorsun değil mi?”

“Bunu nasıl söyleyebildiğini anlamıyorum.”

“Çünkü hep görüşümün benim zayıflığım olduğunu düşünüyordum. Beni alt edecek şeyin bu olduğunu. Evet, gözbebeklerimi bir zayıflık olarak düşünmek istemiyorum ve onları böyle düşünemediğim için kendimi kötü hissediyorum ama yanıldım. Odaklanmam gereken mesele bu değildi.”

Zayne başını yana eğdi. “Ne anlatmaya çalışıyorsun?”

“Eğitimim. Mecbur kalmadıkça *asaletimi* kullanmamam gerek-tiğine olan inancım. İşte benim *zaafım* bu. Tüm o eğitimi kırmak

zor olacak. O tünele düşer düşmez *asaletimi* kullanmam gerekirdi ama yapmadım ve o adam üstünlük sağladı. Sadece bu da değil, *asaletimi* kullanmadığım için beni azarladı." Ellerime baktım. "Bir daha bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Küçük bir beyin sarsıntısı geçirme ihtimalim olduğu için Zayne bana ölüm döşegindeki bir insanmışım gibi davranmakta ısrar etti.

Daireye geldiğimizde duş aldım, Zayne ise kapısı aralık banyonun dışında bekledi. Bayılıp kafamı kabine vurarak yaramı tekrar açacağımı mı sanıyordu bilmiyordum ama her geçen dakika kendimi daha da toparlanmış hissediyordum. Başımın arkasındaki zonklama azalıyordu. Ancak saçlarımdaki kanı şampuanla temizlemek pek hoş bir deneyim sayılmazdı çünkü bir eşekarısı kafamla çiftleşmeye çalışıyormuş gibi acı veriyordu.

Zayne daha sonra beni salona çağırdı ve zorla bir şişe su içmemi sağladı. En azından önümüzdeki birkaç saat boyunca beni yatak odasında yalnız bırakmak istemiyordu. Onun arkadaşlığından ve televizyonun yumuşak, titrek ışığından içten içe memnundum. Tünelin o zifiri karanlığından sonra, odadaki tüm ışıklar açık olmadan bir an bile rahatlayabileceğimi sanmıyordum.

Aramızdaki ilişki, tünele düşmemden önce olduğu kadar sert değildi. Ama bunun, her şeyin yolunda olduğu anlamına geldiğini düşünecek kadar da aptal değildim. Yine de onun yanında oturup dişi bir peygamberdevesi misali kafasını koparmayı istememek güzeldi.

Bir ara uyuyakalmıştım ve o da beni uyandırmamıştı. Saatler sonra pencereden içeri sızan güneş ışığı ve omuzlarıma sarılı yumuşak yorganla uyandım. Bu jest o kadar tatlıydı ki başımdan çok kalbim acıyla doldu.

Ama gözlerimi açtığımda yalnızdım. Son seferki gibi bu kanepede Zayne'e sokulmuş, sıcacık ve huzurlu hissederek kalkmamıştım. Derin bir iç çekip doğruldum, yorganı pelerin gibi omuzlarıma sardım. Zayne'in çok uzağa gitmediğini görebiliyordum. Bir elini buzdolabının kapısına, diğerini beline koymuş halde başını sallayarak içeri bakıyordu.

Dün neler yaptığımı tamamen unutmuştum.

"Ah..." diye mırıldandım. Kanepeden yavaşça kalktım.

Zayne omzunun üzerinden hemen arkasına baktı. "Nasıl hissediyorsun?" diye sorduğunda, yüz ifadesini anlayamayacak kadar uzaktaydım.

"İyi. Neredeyse mükemmel."

Bir an duraksadı. "Bir marketin abur cubur reyonunun buzdolabına ve mutfaktaki her dolaba kusmuş gibi görünmesinin nedenini öğrenmek ister miyim?"

Dudaklarım kıpırdansa da yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. "Dün acıktım ve o teslimat hizmetlerinden birini kullanarak yiyecek siparişi verdim."

Buzdolabının kapağını kapattı, mutfak adasındaki hindistancevizi yağı kavanozunun yanına bir karton yumurta koydu. "Ve susadın mı?"

Omzumu silktim.

"Çünkü *Coca-Cola*'nın bu kadar çok çeşidi olduğunu bilmiyordum bile."

"Birçok farklı türü var" diye açıkladım. "Misket limonu. Kiraz. Vanilya. Orijinal. Şekersiz. Gerçek şeker kamışı..."

Ocağın üstüne bir tava koydu. "Hindistancevizi yağını bulmam yaklaşık on dakika sürdü."

"Gerçekten mi?" Gözlerimi kocaman açıp ona en şaşkın yüz ifademle baktım.

“Evet, nedense karıştırma kaplarının ve bir fıçı domuz yağının arkasına saklanmıştı” derken tavaya mükemmel bir hareketle yumurta kırdı. “Gerçek domuz yağı.”

“Ne kadar tuhaf.”

“Sahiden öyle.” Bir yumurta daha kırdı. “Kahvaltı hazırlıyorum. Yumurta ve tost.” Kısa bir an durdu. “Yoksa o cips torbasını ya da çikolatalı kurabiye paketini mi bitirmek istersin?”

Sırıtişımı daha fazla saklayamayarak aşağıya baktım. “Yumurta ve tost mükemmel olur.”

“Hı–hı” diye cevap verdi. Battaniyenin kenarlarını ağzıma çekerek kıkırdamamı bastırdım. Zayne başını kaldırdı, göremesem de yüzünde şapşal bir ifade olduğunu biliyordum. “Roth’la konuştum. Yaklaşık iki saat sonra bizimle buluşacak.”

“Harika.”

Kahvaltı neredeyse normal geçti. Yumurta ve tost yerken –Zayne tam buğday ekmeği aldığım için tostı yememişti– aramızdaki sessizlik son birkaç güne göre çok daha az gergindi. Bitirince tabağımı durulayıp izin istedim.

Yapmam gereken bir telefon görüşmesi vardı.

Yatak odasının kapısını arkamdan kapatıp telefonumu aldım ve Thierry’yi aradım. İkinci çalışta açtı.

“Trinity” diye cevapladı. Derin sesi ruhuma merhem oldu ve sorup söylemem gerekenleri biraz daha zorlaştırdı.

Lafı dolandırmayacaktım. “Bir Asilkan daha var.”

“Ne?” diye soludu. Thierry eğer yetenekli bir aktör değilse, yaşadığı şok gerçektir.

Yatağa oturdum. “Evet. Dün onunla tanıştım.”

“Ne olduğunu anlat bana” derken onun tarafında bir kapının kapandığını duydum.

Hemen okula neden geldiğimizi ve tünelde yaşadığım yüzleşmeyi anlattım. Yaralandığımı söylemeyi atlamadım. “Adının ne olduğunu veya kiminle akraba olduğunu bilmiyorum ama beni tanıyordu. Haberci o olmalı.” Derin bir nefes aldım. “Bunun mümkün olabileceğini biliyor muydunuz? Başka biri daha olabileceğini?”

"Kesinlikle hayır" diye hemen cevap verdi. "Baban tek sen varsın gibi konuşuyordu ve bundan şüphe etmemiz için hiçbir sebep yoktu."

"Bilmediğini sanmıyorum. Neden bize söylemedi ki? Bana?"

"Keşke bilseydim çünkü bu bilgiyi senden veya herhangi birimizden saklamanın nasıl bir fayda sağlayacağını anlamıyorum. Bilmemek seni savunmasız bırakıyor."

Ayrıca beni öldürebilirdi de.

"Kaç yaşında görünüyordu?" diye sordu Thierry.

"Yaklaşık olarak benim yaşlarımda, belki daha büyük. Emin değilim. Anlamadığım şey, o adamın neden var olduğu. Babam beni bir savaşta, bu savaşta en büyük silah olarak kullanılmam için yarattı. Neden başka bir tane daha var ve bu kadar... kötü? Çünkü kesinlikle dostane değildi."

Thierry o kadar uzun süre sessiz kaldı ki huzursuzluk midemde ağır bir top haline geçti.

"Ne var?" diyerek telefonumu kavradım.

Telefondan derin bir iç çekiş duyuldu. "Matthew ve annenle birlikte konuyla alakasız olduğunu düşündüğümüz için sana anlatmadığımız çok fazla şey var."

"Çok fazla derken neyi kastediyorsun ve bunun şu anda olup bitenlerle ne ilgisi var?"

"Başka bir Asilkan olduğunu bilmiyorduk ama Asilkanların neden kaybolduğunu biliyorduk" diye açıkladı. "Bu yüzden tarihi bilen bazı Gardiyanlar, Asilkanlardan çekiniyor. Ryker'ın bir Asilkan'a bu kadar kolay düşman kesilmesinin sebebini biliyorlar."

Midem altüst oldu. Onun ismini söylemesini beklemiyordum. "Bunu bana açıklamam gerekecek çünkü Asilkanlar ve Gardiyanlar en yakın dost sayılır. Gardiyanlar, Asilkanların Koruyucularıydı ve Ryker benim yapabileceklerimden korkuyordu..."

"Senin *ne olabileceğinden* korkuyordu" diye düzeltti Thierry.

"Ne?"

"Keşke bunu sana baban açıklasaydı. Anlatan o olmalıydı."

"Evet, babamın bilgi verme konusunda senden aşağı kalmadığını iyi biliyorsun" diye çıkıştım, artık sabrım tükenmişti. "Ne gö-

rüşüyor ne de pazar günleri akşam yemeği yiyoruz. Onu şahsen gördüğüm zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez.”

“Biliyorum, sadece...” Uzun bir sessizlik oldu. “Keşke burada olsaydım da yüz yüze konuşabilseydik. Bunun senin için bir sorun olabileceğine neden hiç inanmadığımızı anla lütfen. Çünkü sen özünde iyi birisin.”

Son sözlerini duyunca huzursuzluğum daha da arttı.

“Asilkanlar sadece yarı melek. Diğer yarın bir insan ve bu yüzden özgür iradeye sahipsin. Yeteneklerinle büyük işler başarmak ya da felaketler yaratmak arasında bir seçim yapman gerekiyor.”

“Örümcek Adam değilim ben” diye mırıldandım.

“Hayır ama sen herhangi bir Gardiyan’dan veya iblisten daha güçlüsün. Asilkanlar, insan yarıları ve doğaları gereği bozulmaya, güçlerinin cazibesine kapılmaya daha yatkınlar.”

Roth’un büyük bir günahtan doğduğumu söylediği an aklıma gelmişti. “Meleklerin insanlarla yatması yasak olduğu için mi?”

“Böyle de söyleyebilirsin. Babanın günahları oğula geçer.”

“Bu çok eski bir deyiş. Bunun gerçekten doğru olduğunu nasıl bileceğiz?”

“Cennet Bahçesi’ndeki eylemlerden kaynaklanan insan yozlaşması yüzünden, bir Asilkan’ın ruhu bir insanunkinden daha karanlık ve bir Gardiyan’ınki kadar saf değil.”

Layla’nın auramı, ruhumu gördüğünde söylediklerini hatırladım. Hem karanlık hem aydınlık olarak tanımlamıştı ama buna pek dikkat etmemiştim.

“Dünyada olduğu gibi Asilkan konusunda da bir denge var ancak bu terazinin kefeleri bozulabilir.”

Artık şok geçiriyordum. “Yani benim kötü olabileceğimi mi söylüyorsun?”

“Kesinlikle hayır Trinity. Uzaktan yakından alakası yok. Sen iyi birisin. Sen her zaman iyiydin ve biz yeteneklerinin seni cezbetmesini önlemek için önlemler aldık.”

Peki bu doğru muydu?

Ben bencil ve küçük intikamlara yatkın, zar zor bastırılmış şiddetle doluydum. Çok iyi bir arkadaş değildim, ayrıca karakter ku-

surlarımın listesi uzar giderdi. Faye'e neler yapmıştım ve hiç pişman olmamıştım.

Beni düşüncelerimden çekip çıkararak, "Asilkanlar, Gardiyanlara karşı ayaklandı" diye anlatmaya başladı Thierry. "Bu olay yüzyıllar önce yaşandı ve büyük bir kısmı zaman içinde kayboldu. Bildiğim kadarıyla bu bir bağla ilgiliydi ve sonucunda da birçok Gardiyan öldü. Gardiyanlar ve Asilkanlar arasındaki bağlar koptu. Sonrasında Asilkanların soyu tükendi."

"Ben..." Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Yaşadığım şok, düşüncelerimi allak bullak etmişti. "Ama bunu bana daha önce söylemeliydiniz. Birisinin bana bunu söylemesi gerekirdi."

"Haklısın" dedi pişmanlıkla. "Bunu yapmamız gerekirdi ama bir sorun olacağını hiç düşünmemiştik."

"İyi bir insan örneği olduğum için mi?"

"Çünkü sen iyi birisin ve biz senin *asaletine* güvenmeyip onu çok fazla kullanmamayı sağladık."

Şaşkınlık içinde yakıcı bir nefes aldım.

"*Asalet* güzel bir yetenek. Bu güç, melek atanın dışavurumu. Fakat aynı zamanda yeryüzü, Cennet ve Cehennem'in gördüğü en ölümcül silah. Bu tür bir güç tehlikeli" diye açıkladı. "Baştan çıkarıcı olabilir. Senin buna alışmanı istemedik."

Hâlâ oturuyor olsam da oda dönüyormuş gibi hissettim. "Ama hepiniz yanıldınız. Neyden kaçınmaya çalıştığınızı anlıyorum ama yanıldınız."

"Trinity..."

"Bunu yalnızca son çare olarak kullanmam gerektiğini öğretmek, dün gece bir saatten fazla baygın kalmamla sonuçlandı. Hemen kullanmalıydım ama bunun diğer Asilkan'ın hızlıca fark ettiği büyük bir zayıflık olduğu ortaya çıktı" dedim ona. "Şimdi *asaletimi* son seçenek olarak kullanmaya yönelik aldığım kaç yıllık eğitimi kırmam gerekiyor. Hepiniz yanıldınız."

Thierry uzun bir süre cevap vermedi. Tekrar konuştuğunda sesindeki pişmanlık, benim hissettiğim hayal kırıklığı kadar yoğun-

du. “Haklısın ve özür dilerim. Doğana aykırı hareket etmeye seni zorlamamalıydık, doğan değişebilir bile olsa.”

Beton duvara yaslanarak yeni güneş gözlüğümü düzelttim. Sapları gevşekti ve sürekli burnumdan aşağı kayıyordu.

“Oyalanıyormuşuz gibi hissediyorum.” Okulun olduğu sokağın köşesinde Roth’un ve muhtemelen Layla’nın bize katılmasını bekliyorduk.

“Muhtemelen oyalandığımız içindir” diye yanıtladı Zayne.

Daireden çıkmadan önce örmeyi başardığım kalın saç örgüsünün ucuyla oynarken ona baktım. Duvardan bir iki adım ötede dikiliyordu, devriyeye çıkacakmış gibi giyinmişti ve hiçbir olaya dahil olmamam gerekse bile ben de öyle giyinmiştim. Neyse ki Zayne hançerlerimi bulup geri getirecek kadar akıllı davranmıştı. Kalçalamama takılmışlardı ama işler zorlaşırsa onları kullanmayacaktım.

Artık değil.

Ayaklarımın üstünde kıpırdandım. Buraya gelirken Zayne’e telefon görüşmemden bahsetmiştim. O da benim kadar şaşkındı.

Kötüye dönebilir miydim?

Bu soru aklıma gelip duruyordu. Her geldiğinde diğer Asilkan’ı ve yaptıklarını düşünüyordum.

Yapabileceklerimi.

Bu düşünceleri bir kenara itmeye çalışırken damarlarımda gergin bir enerji dolaşıyordu.

Zayne bana baktı, yüz hatları güneş ışığı yüzünden bulanıktı. “Ne hakkında düşünüyorsun?”

Aramızdaki bağ, işleri hem kolaylaştırıyor hem de rahatsız edici hale getiriyordu. “Thierry’nin bana söylediklerini düşünmemeye çalışıyordum.”

Bana döndü. “Sen kötü değilsin Trin. Asla kötü olmayacaksın.”

Özellikle aramızda yaşananlardan sonra bana olan inancına memnundum. “Ne düşündüğümü tam olarak bildiğin için endişelenmeli miyim bilmiyorum.”

“Diğer Asilkanlar gibi olacağım konusunda endişelenme.”

Bir posta kamyonu yanımızdan hızla geçti. “Sonuçta bu soy Asilkan. Neden böyle şeyler yapıldığı hakkında hiçbir şey bilmiyoruz ama ben... O cadıyı ben öldürdüm.”

“Bize ihanet eden ve sayısız insanın ölümünden sorumlu olan bir cadıyı.” Bana doğru yaklaştı.

“Biliyorum ama o...”

“Ne?” diye üsteledi tatlı bir sesle.

Güneş gözlüğümün arkasında gözlerimi sıkıca kapattım. “Korkmuştu. Başcadı geldiğinde öleceğini bilmesine rağmen ölmek istemiyordu ve ben... Onu umursayıp umursamadığımı bilmiyorum. Yani korktuğunu biliyordum ama Bambi’yi bırakmadan önce onu öldürmek *istediğim* bir an oldu.” Kir pas içinde yüzmüşüm gibi hissederek gözlerimi açtım. “Elim Faye’in boynundaydı ve onu öldürmek istiyordum.”

“Onu *ben de* öldürmek istedim.”

Hemen ona döndüm.

“Gerçekten bu kadar çok mu şaşırdın? Sadece insanları öldürmekle kalmayıp Gardiyanları da tehlikeye atan büyüler verdi. Bunu da senin bazı parçalarını kullanmak için yaptı” diye hatırlattı. “Son kısmını düşününce uykularım hiç kaçmıyor. Tek dileğim, senin de bundan rahatsız olmaman.”

“Evet” diye fısıldadım. “Benim de.”

Zayne elini yavaşça kaldırdı, uzanarak güneş gözlüğümü burunumun köprüsüne itti. “Kendini ve tepkilerini sorgulaman kötü olmadığının bir kanıtı.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Bunu biliyorum.”

Gülümseyerek başımı dikkatlice duvara yasladım. Sözleri biraz keyfimi yerine getirmişti, umarım onları aklımda tutabilirdim. Buna inanabilirdim.

“Yoruldu mu yoksa?” diye sordu birkaç dakika sonra.

“Can sıkıntısından başka bir nedenle mi? Hayır.”

“Can sıkıntısından başka bir nedenle sıkılırsan bana haber ver” dedikten sonra ekledi. “Ya da benden.”

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Son kısım hakkında söz verebileceğimden emin değilim."

"Direnmeye çalış."

Bir şeyler söylemem gerektiği hissiyle duvardan uzaklaştım. Dürüst davranma hissiyle dolmuştum. "Seninle hiç sıkılacağımı sanmıyorum."

Bağdan serin bir esinti gibi gelen şaşkınlık ufak dalgalar halinde yayıldı. "Kızarmıyım peki? O bambaşka bir hikâye" diye ekledim.

"Evet, bunu beklememem gerektiğini biliyorum."

Ona biraz daha yaklaştım. "Başıma kaldığım için hiç sıkılıyor musun?"

Başını yana eğdiğinde yanaklarım kızardı. "Seninle herhangi bir anın sıkıcı olabileceğini nasıl düşünürsün anlamıyorum. Mutfağımı abur cuburla doldurdun ve hindistancevizi yağımı sakladın."

"Haksız suçlamalar" deyip biraz güldüm. "Pekâlâ. Yağımı sakladım."

Zayne sessizce güldü, yüzüm şimdi biraz daha kızarmıştı. "Bir-birimizin başına kaldığımızı düşünmüyorum Trin" dediğinde nefesim kesildi. "Son zamanlarda..."

Yakınlardaki bir iblisin titrek ve sıcak uyarısını hissettim. Zayne'in söyleyeceği şey her neyse, bu onun etkili bir şekilde durmasına neden olmuştu. Hayal kırıklığıyla iç çekerek ondan uzaklaştım. Birkaç saniye sonra Roth ve Layla diğer köşede ortaya çıktı. Işığın ve karanlığın temsili olarak bize doğru yürüyorlardı. Caddeyi el ele geçtiler, mutlu çift bize katılınca göğsümde ufak bir kısıkanlık patlaması oldu.

Bunu istiyordum.

Zayne'e döndüm. Onunla bunu yaşamak istiyordum.

"Hey, geciktiğimiz için üzgünüz" dedi Layla. Yakınlaşınca yüzünde bir gülümseme belirdi. Ilık rüzgâr, atkuyruğundaki açık renkli tutamları alıp yüzüne savurdu.

"Ben değilim" diye yanıtladı Roth.

Ben gözlerimi devirirken Zayne homurdandı.

Layla bu yorumu görmezden gelerek bana baktı. "Zayne bize her şeyi anlattı. Haberci de mi bir Asilkan?"

"Evet." Başım la onayladım.

"Tam da kendini eşsiz ve özel hissettiğin anda..." diyerek pis pis sırttı Roth. "Senden bir tane daha olduğunu öğreniyorsun."

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. "En azından artık neyle uğraştığımızı biliyoruz."

"Ama hâlâ cevaplanmamış bir sürü soru var."

Parlayan kazıklar, garip işaretler, kamera kayıtlarındaki parazit veya o adamın sıkışmış ruhlarla ne yaptığı gibi...

"Sence bu tünelde bir şey bulabilecek miyiz?" diye sordu Layla.

"Duvarlarda bir şeyler yazıyordu. Ne olduğunu anlayamadım ama tüneller önemli olmalı. Ne dersiniz?" Bakışlarımı aralarında gezdirdim. "Yani, kaç şehirde yeraltı tünelleri vardır ki?"

"Aslında çok" diye cevapladı Roth. Koyu saçları kirpi dikenlerine benzeyen bir karmaşaydı. "Ama DC'de, tünellerin yarısı hükümet yetkilileri tarafından önemli kişileri şehre gizlice sokup çıkarmak için yapıldı. Diğer yarısının ise daha iblis kökenleri vardır muhtemelen."

"Ah." Her gün yeni bir şey öğreniyordun.

"Birkaçında bulunduk." Layla, Roth'a döndü. "Epey oldu ama çok ürkütücüler. Onları tekrar incelemeye razı olmam, insan ırkına olan bağlılığımın kanıtı."

"Ya da kötü yaşam seçimleri yapmaya yatkınlığının" diye hatırlattı Roth.

"O da var" diyerek iç çekti Layla.

Onu çok iyi anlayarak gülümsedim. "Tünelleri biliyor muydunuz?"

Zayne başıyla onayladı. "Etrafta olduklarını biliyorum. Bütün Gardiyanlar bilir ama giriş çıkış noktalarının çoğunu veya nereye bağlandıklarını bilmiyorum. Ayrıca okulun yakınında bir tane olduğunu da bilmiyordum."

"Sanırım kimsede harita yok" dedi Roth. "Muhtemelen bir sürü şanssız ahmak o tünellere girip bir daha görülmemiştir."

"Nerede düştün?" Layla okula giden tepeye doğru baktı.

"Sana gösterebilirim." Kaldırıma doğru yürümeye başladım.

"Toprakta Trinity büyüklüğünde bir delik bulmak çok da zor olmayacak."

Tepeye tırmanmaya başladık, Zayne önümüzdeyken Roth hemen arkamızdan geliyordu. Layla yanımda yürümeye başladı. "Stacey'yle konuştum" dediğinde ona göz ucuyla baktım. "Bana... Sam'i gördüğünü söyledi."

"Gördüm." Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. "Sam'in başına gelenler için üzgünüm. Her şeyi bilmiyorum ama onun için üzülecek kadarını biliyorum."

Layla bakışlarını kaçırıp titreyen dudaklarını birbirine bastırdı. Çimleri geçmeye başlayana kadar tekrar konuşmadı. "İyi görünüyor muydu?"

Bir an durup koluna dokundum. Yüzünde hüznle bana doğru döndü. "Sam diğer dünyaya, ışığa geçti. Bu onun iyi bir yerde, tanıdığı ve sevdiği insanlarla birlikte olduğu anlamına geliyor. Durumu iyiden de öte."

"Ama geri döndü..."

"Ruhlar geri dönebilir. Bunu çok sık yapmamaları gerekiyor ama Stacey için endişeleniyor. Okul meselesi tamamen çözüldüğünde, daha çok huzur bulacak ve bu kadar sık uğramayacak" diye açıkladım. "Ama her zaman sizinle burada olacak. Ne kadar klişe gelse de bunun doğru olduğunu biliyorum. Durumu iyiden de öte."

Layla gözlerini kapatıp sessizce dudaklarını kıpırdattı ve aniden öne atılıp bana sarıldı. Kollarım iki yanımda şaşkınlıkla kала kaldım. "Teşekkür ederim" diye fısıldadı. "Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim."

Parmaklarımı kıpırdattım. "Ben sadece gerçeği söylüyorum."

Bana daha sıkı sarıldı. "Ve bu dünyalara bedel." Geri çekilerek bana gülümsedikten sonra döndü. "Ne var?" dedi bağırarak.

Bakışlarını takip ettiğimde Zayne ve Roth'un birkaç adım ileride durup bizi izlediklerini gördüm.

"Hiçbir şey." Roth'un elleri ceplerindeydi. "Sarılmanız çok ateşliydi."

Zayne hışımla ona döndü.

İblis prens omuzlarını silkti. "Bak, ben sadece dürüst davranıyorum. Ben bir iblisim. Niye benden farklı davranmamı beklediğinizi ciddi bilmiyorum."

"İyi ki onu seviyorum" diye mırıldandı Layla. O yürümeye başlayınca ben de harekete geçtim. "Roth'u her bir zerremle ve fazlasıyla seviyorum ama o... insan gibi davranmakta pek iyi değil."

Sözlerine gülerken gözüm Zayne'e kaydı. O da neredeyse şaşkın bir ifadeyle bizi izliyordu. Bunun ne ifade ettiğini anlayamadan, adımlarımı yavaşlatarak ağaçlık alana yöneldim.

"Buralarda bir yerdeydi." Tekrar bir deliğe düşmek istemediğimden yeri taradım. "Çok hızlı oldu ama..."

Roth sağımdaydı. "Ben hiçbir şey görmüyorum."

"Ben de." Zayne başını eğerek daha da ileri gitti. "Ve haklısın, delik tam buradaydı."

"Neler oluyor?" diye mırıldandım kaşlarımı çatarak.

"Hey" diye seslendi Layla. "Acaba delik... kendi kendine kapanmış olabilir mi?"

Arkama döndüm. Benden birkaç adım gerideydi, az önce adım attığım yerden birkaç santim uzakta duruyordu. "Bu tuhaf olurdu ama bulunduğumuz noktada her şey mümkün."

Aşağı bakarak yavaşça bir ayağını, sonra da diğerini kaldırıp indirdi.

"Bir şey buldun mu?" dedi Roth bize yaklaşırken.

"Bilmem. Buradaki zeminde garip bir his var."

"Çamur gibi mi?" Layla başıyla onaylayınca ellerimi kaldırdım. "Oradan kaçsan iyi olur. Düştüğüm yerdeki zeminin hissi de böyleydi."

Layla diz çöküp ellerini çimlerin üzerine koydu. Hiç çaba harcamadan çimen parçalarını kaldırdı. "Evet, sanırım delik tamamen kapanmış."

"O zaman kesinlikle hareket etmelisin" diye tavsiyede bulundu Zayne yanıma gelip.

"Aşağıya inmemiz gerekiyor, değil mi?" Layla çenesini kaldırdı. "Aranızdan biri tünellerin yakın girişini biliyor mu?"

Hepimiz dönüp Roth'a baktık.

"Yakınlarda bir giriş bilmiyorum."

"O zaman bu yoldan inmemiz gerekiyor." Layla ayağa kalktı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Zayne. "Zıplayacak mısın?"

"Bana iyi bir plan gibi geldi."

"Ufaklık" diye söze başladı Roth. "Bunun akıllıca olduğunu düşünmüyorum."

"Düşüş mesafesi ne kadar sence?" diye sordu Layla. Ben de ona tarif ettim. "Çok kötü değil. Yani neyin geleceğini biliyorum, kendimi hazırlayabilirim."

"Gerçekten sadece zıplayacak mısın?" Zayne iblisin müdahale etmesini bekliyormuş gibi Roth'a baktı.

Layla ise tam olarak bunu yaptı. Havaya sıçradı. "Evet."

"Ah..." Layla tekrar sıçrarken yoldan geçenlere nasıl görüldüğümüzü merak ettim.

"Ah. Bir saniye. Zemin giderek daha da yumuşaklaşıyor." Roth'a baktı ve tekrar sıçradı. "Sanırım ben..." Ancak iblis ona müdahale edemedi ortadan kaybolup zeminin içine çekildi.

"Ah" dedim. "Bunun kötü bir fikir olduğu konusunda uyarmadığımız söylenemez."

Roth çukurun yanına diz çöktü. "Layla? İyi misin?"

Anlık bir beklemenin ardından boğuk cevap geldi. "İşe yaradı!" Bir sessizlik oldu. "Ayrıca tahmininden belki birkaç santim fazlaydı Trinity."

Ellerimi havaya kaldırdım.

"Burası çok soğuk ve gerçekten karanlık" dedi Layla. "Hiçbir şey göremiyorum ama kesinlikle bir tüneldeyim."

"Geri çekilin" diye seslendi Roth. "Aşağıya iniyorum."

Zayne'le birlikte onun deliğe inmesini izledik ve sesini duyduğumuzda birbirimize baktık.

"Senin arkadaşların" dedim Zayne'e.

Kıs kıs gülererek ileriye yürüdü ve topraktaki boşluğun önünde durup elini uzattı. "Seni aşağıya indirmeme izin ver."

Ona bir bakış attım. "Artık buna hazır olduğum için aşağı atlayabilirim."

“Normalde yapabileceğini biliyorum” dedi. “Ama kendini zorlamayacağına söz verdin ve üç metre aşağı atlamak, zorlamamak sayılmaz.”

İtiraz etmek üzere ağzımı açtım.

“Ayrıca topallıyordun.”

“Topallamıyordum!”

“Topallıyordun” diye itiraz etti. “Biraz. Seni gördüm.”

Layla aşağıdan, “Kesinlikle topallıyordun!” diye bağırdı.

“Sana soran olmadı!” diye aşağıya bağırdım.

“Trin” diye homurdandı Zayne. “Sana yardım etmeme izin ver.”

Bir yanım reddetmek istiyordu ama saçmaladığımı biliyordum. Ayaklarımla zemini döverek ona gittim, Zayne’in elini tuttuğumda sinir bozucu bir şekilde sırttı ve beni göğsüne çekti. Ona bu kadar yakın olmanın ne kadar sıcak, harika ve tam istediğim gibi bir his olduğunu düşünmemeye çalıştım. Beni yarım metre kadar havaya kaldırıp diğer kolunu da belime doladığında hiçbir şey hissetmemek için uğraştım. Zayne’in naneli kokusunu içime çekmemeye ve cidden, gerçekten son kez bu kadar yakın olduğumuzda neler hissettiğimi düşünmemeye çabaladım.

“Sıkı tutun.” Sesi öncekinden daha sertti, bunu onun hissettiklerine bağlamama fırsat kalmadan aşağı atladı.

Küflü pis koku yukarılara ulaşır bizi adeta yakaladı. İniş sertti ama sarsıcı değildi ve doğrulurken tünelin bu sefer karanlık olmadığını fark ettim. Yumuşak, turuncu bir ışıltı vardı.

Zayne beni ayaklarımın üstüne bıraktı ve elleri sırtımda kayarak uzaklaştı. Bir titremeye ışık kaynağına döndüm.

“Meşaleler.” Roth’un elinde yarım beysbol sopası uzunluğunda kalın bir çubuk vardı. “Birkaç metre arayla yerleştirilmişler.”

“Geçen sefer onları görmedim” diye itiraf ettim.

Layla bir tanesini alıp Roth’a eğdi. Köz ucu kıvılcım alınca alevler büyüdü ve onu Zayne’e uzattı. “Buraya mı düşmüştün?”

“Sanırım.” Arkamı döndüğümde yeşilimsi gri taş duvarları gördüm. “Ama biraz hareket ettim, hangi yöne gittiğimi bilmiyorum.”

Zayne meşaleyi duvara yaklaştırdı. “Hiçbir yazı göremiyorum.”

“Belki de burası o bölüm değildir.”

“Burada bir toprak yığını var” diye seslendi Roth. Sağımızda, birkaç adım ilerideydi. “Burası onun indiği yer olabilir ama burada da yazı yok.”

Duvarları tek tek incelerken suratım asıldı. Hepsi bomboştu. “Anlamıyorum.”

“Hadi ilerleyelim.” Zayne meşaleyi yakın tutarak görebilmemi sağladı. “Düşündüğünden daha uzağa gitmiş olma ihtimalin var” diye hatırlattı.

Diğer tünellere açılan birkaç koridoru geçerek yürümeye devam ettik. “Umarım burada KÜÇİ yoktur” dedi Layla.

“KÜÇİ nedir?” diye sordum.

Roth iç çekti. “*Prenses Gelin*’i hiç izlemedin mi? Küçük Çirkin İblisler? Tuhaf Boyuttaki Kemirgenler gibi?”

Zayne’e baktım, o da sadece başını salladı. “KÜÇİ’leri hiç duymadım.”

“Küçük, Yaygaracı iblis bebeklerine benziyorlar” diye açıkladı Layla durarak. “Daha küçük olduklarında da aynı derecede çirkin ve her nasılsa daha ürkütücü oluyorlar. Tünellerde yaşarlar.”

“Harika” diye mırıldandım.

“Burada bir kapı var” dedi Layla. “Her nasılsa kilitli.”

Haklıydı. Ne bir kulp ne de bir kilit vardı ama Layla zorlayınca hiç kıpırdamadı.

“Burada da bir tane var.” Roth meşaleyi sağ tarafına eğdi. “Birçok kapı göreceğiz ve muhtemelen bunların kapalı kalması en iyisi.”

“Burada hava on derece daha soğuk olmalı.” Karanlık bir koridora açılan bir açıklıktan daha geçerken Zayne tavana göz attı. “Bir şey hissediyor musun?”

“Hayır. Hiçbir şey hissetmiyorum.”

“Bu hiçbir şey bulamayacağımız anlamına gelmiyor” diye hatırlattı.

“Ama anlamıyorum.” Taştan yapılmış ve gözden kaçması kolay daha fazla kapının yanından geçtik. “O duvarlarda bir şeyler yazdığını biliyorum.”

“Acaba toprak olabilir mi?” diye sordu Roth.

“Sanmıyorum ama kahretsin, nereden bileyim? Gerçekten bunun bizi bir yere getireceğini sanmıştım.”

Zayne kolumu tuttu. “Bunu yaptın. Haberci’nin kim olduğunu öğrendin.”

“Evet ama...” Yaşadığım hayal kırıklığını anlatmak zordu. Ne bulmayı beklediğimi bilmiyordum ama kesinlikle sonu gelmeyen tünel labirenti değildi.

“Bu tünellerden birinin doğrudan okula çıktığına bahse gireirim.” Roth durup geri çekildi ve hem doğu hem de batı yönüne göz attı. “Muhtemelen alttaki eski spor salonuna ve soyunma odasına çıkar.”

“Gecesolucanlarının olduğu yere mi?” diye sordu Zayne. Bedeninden bir ürperti geçti.

“Bu birçok şeyi açıklar, mesela o zombinin kazan dairesine nasıl girdiğini” dedi Roth. “Okula kimseye görünmeden nasıl girdiğini hiçbir zaman anlayamadık.”

“Tanrım, hatırlatma” diye inledi Layla. “Hâlâ duygusal ve zihinsel olarak bunun ve gözbebeği patlamasının üstesinden gelemedim.”

Yüzümü ekşittim. “Burada yüzlerce farklı kapı ve tünel olmalı. Okulla bağlantılı olanı nasıl bulacağız?”

“Buna gerek yok.” Zayne meşalesini tavana kaldırdı. “En azından şimdilik. Okula girmek için bu tünelleri kullanmamıza gerek yok. Cumartesi günü işçiler burada olmadığında, doğruca ön kapıdan içeri girebiliriz. Ya da diğer kapılardan. Pencerelerden. Her yerden.”

“Ah, evet. Haklısın, elbette” dedim.

Zayne bana sırttı ve tavandaki o lanet izleri aramaya geri döndü.

“Bunlardan hangisinin bağlandığını bulup yok etmek faydalı olur. Ruhların veya hayaletlerin içeri girip çıkmasını engellemeye yetmeyebilir” dedi Roth. “Ama iblisleri ve Haberci’yi durdurur. Adamlarımdan birkaçının girişi bulup patlatmasını sağlarım.”

“Adamların mı var?” diyerek kaşlarımı kaldırdım. “Güzelmış.”

“Ben Veliaht Prens'im” diye cevap verdi. “Bana hizmet eden bir sürü iblis var.”

“Ah” diye mırıldandım. “O zaman süper iyi.”

Kıvrılarak uzayan tünelde birkaç futbol sahası boyunca ilerledik. Sonunda yorulmuş, üşümüş ve hafiften klostrofobik hissetmeye başlamış bir halde durup sikkinlikle iç çektim. “Hiçbir şey bulamayacağız” dediğimde herkes durup bana döndü. “Neden yazının olmadığını anlamıyorum. Gözlerim bana oyun mu oynuyordu bilmiyorum ama sonsuza kadar yürüyüp burada ölsek bile Haberci'yi bulamayacağımız açık.”

Önden giden Roth dönüp Layla'ya baktı. “Bunu söylemekten nefret ediyorum ama muhtemelen haklısın.”

“Ama devam edebiliriz” diye ısrar etti Layla. “Burada neler bulacağımızı kim bilir?”

“Muhtemelen mağaralarda yaşayan dev bir yarasa sürüsü” diyerek elimi duvara koydum. “Ve...”

Bir şey oldu.

Avucumun altında titreşeren bir uğultu etrafa yayıldı. Başımı hemen duvara çevirdim. Hafif altın rengi bir ışık titredi, ardından duvarların içinden ve tavandan hızla geçip kayboldu. Artık izler oradaydı ama gözümü kırpsaydım, o hızlı altın ışığı kaçırabilirdim. “Bu da ne?”

“Vay canına.” Zayne meşalesiyle yaklaştı. “Geçen sefer de ay-nusını yaptın mı?”

“Hayır. Yani, fark etmedim ama duvara dokunduğumda her yer tamamen karanlıktı ve ben...” Ona doğru baktım. “Biraz paniklemiştim.”

“Anlaşılabilir” diye mırıldandı, duvara bir adım daha yaklaştı. “Bunu görüyor musunuz?”

“Evet...” diye cevapladı Layla. “Çok eski bir dil ya da buna benzer bir şey gibi görünüyor. Gördüğün şey bu muydu?”

“Kesinlikle.”

“Hepimiz bu duvarlara dokunduk, değil mi?” Layla duvarın hemen önündeydi. “Ve bunu yapmadı mı?”

Herkes duvarlara dokunmuştu, ben hariç. Bu da bana neden tepki verdiği sorusunu akıllara getiriyordu. Roth bize yaklaşıırken yavaşça elimi duvardan çektim. İzler hâlâ görünüyordu, en azından şimdilik.

“Kazıklardaki izlerle aynı” dedi Zayne meşaleyi kaldırırken.

Onun sözüne güvenmek zorunda kalacaktım. Taşa oyulmuş karalamalara baktım. Boşluklarla ayrılan sözcükler cümleler oluşturuyor gibiydi.

Roth arkamızda donup kaldı. “Üstlerinde bu sözcüklerin yazılı olduğu kazıklarınız mı var?”

Dönüp ona baktım. Layla’nın elindeki meşaleden yüzüne titrek bir ışık geliyordu. “Bu dili biliyor musun? Bu gravürler sahiden sözcük mü?”

“Evet ve tekrar soruyorum, üstlerinde bu sözcüklerin yazılı olduğu kazıklarınız mı var?”

“Aynı kelimeler mi bilmiyorum çünkü okuyamıyoruz” diye cevap verdim. “Ama onları bir kiliseye tutturulmuş bir Gardiyan’ın üstünde bulduk. Ayrıca parlıyorlar.”

“Elbette parlarlar.” Roth küfredince gerildim. “Bunun ne olduğunu biliyorum, kazıkların neden parladığını da biliyorum.”

“Peki ne?” diye sordum.

“Melek yazısı” diye cevapladı bana bakarak. “Bu da senin elinde melek bıçakları var demek.”

Melek yazısı.

Söylemiştim!

Haklı olduğum için duyduğum kibir kısa sürdü çünkü bu aynı zamanda Haberci'de melek silahları olduğunu doğruluyordu.

"Bir dakika bekle." Layla kollarım göğsünde kavuşturdu. "Haberci o kazıkları geride mi bıraktı?"

"Öyle görünüyor" dedi Zayne. Duvardaki yazıyı incelemekle meşguldü.

"Bu mantıklı değil." Roth bize döndü. "Melek bıçakları öylece ortalıkta bırakılmaz. Bu aletler neredeyse her şeyi öldürebilir. Aslında sadece neredeyse de değil. Herhangi bir şeyi öldürebilir, hatta bir meleği bile. Yani bir Asilkan o bıçakları geride bıraktıysa ya aşırı dikkatsizdir ya da bir sebebi vardır."

"Dikkatsiz birine benzemiyor" diye mırıldandım soluk işaretlere bakarken.

"Eğer o bıçakları bulmadıysa, bir Asilkan onları bir melekten nasıl almış olabilir?" diye sordu Layla. "Asilkan'ın dişli bir rakip olduğunu ve meleklerin kesinlikle yenilmez olmadığını biliyorum ama bir meleğin silahını almak ve onu öldürmek mümkün mü?"

"Herhangi bir melek değil ufaklık." Roth başını hafifçe yana

eğdi. "Sadece başmelekler melek bıçaklarına sahiptir. Hiçbirinin bunları yarı melek çocuklarına vereceğini de sanmam."

"Hiç kimse Asilkanların neler yapıp yapamayacağını gerçekten bilmiyor" dedi Zayne. "Çok uzun zamandır bir efsaneler."

"Bu adamın ruhları ve hayaletleri görebilmesi dışında, onunla aynı yetenekleri paylaşp paylaşmadığını bile bilmiyorum. Bu melek işi bir yana, Google'da arayp bulabileceğimiz veya bir kitapta okuyabileceğimiz bir şey de değil." Bu sabah Thierry'nin bana anlattıklarını düşündüm. "Tarihimizin bilerek unutulduğunu düşünüyorum. Silindiğini."

"İlk kez olmaz" diyen Roth, Zayne'e döndü.

Zayne onun bakışlarıyla buluştu, yüz ifadesi sertti. Bunun ne hakkında olduğunu bilmiyordum ve şu anda çok önemli değildi. "Okuyabiliyor musun?" diye sordum.

"Melek dili konusunda pek uzman değilim. Bu alanda senin daha yetenekli olduğunu düşünürdüm. Aramiceye benziyor."

En azından Gideon doğru yoldaydı.

"Bazı kelimeleri tanıyorum." Roth biraz aşağı indikten sonra durdu. "Bir tür büyü olabilir. Cadı türünden değil, daha çok bir melek mührü."

"Nasıl bir mühür?" Zayne meşaleyi duvara yaklaştırdı.

"Bir tuzak" diyerek geri çekildi. "Ruhları hapsetmek ve onların bu tünellere kaçmasını engellemek için konulmuş bir mühür olduğunu düşünüyorum. Şu anda okulun içinde de benzer bir mühür yazılı mı diye merak etmeye başladım."

Vücudumun her yerinde minik tüyler diken diken oldu. "Eğer öyleyse, ruhların okuldan ayrılmasını engeller."

"Tanrım" diye mırıldandı Layla. "Bunun sonu hiç iyi değil."

"Hayır" diye kabul etti Roth.

Layla göğsündeki kollarını indirdi. "Stacey'nin yaz okulunun bitmesine iki hafta kadar kaldı."

"Gelmeye devam mı ediyor?" diye şaşkınlık içinde sordum.

"Gelmek zorunda yoksa diplomasını alamayacak" diye açıkladı Layla. "Ona GED sınavına girebileceğini söyledim ama bunu

yapmak istemiyor. Şu anda derste. Sam, Stacey'nin doğrudan tehlikede olup olmadığını söyledi mi? Hayaletlerin onu hedef aldığını falan?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Sadece bir çocuğu merdivenlerden aşağı ittiklerini ve giderek daha da sinirlendiklerini söyledi. Ne kadar uzun süre sıkışmış halde kalırlarsa şiddetleri o kadar artacak."

"Onları okuldan çıkarabilecek büyüler var." Layla, Zayne'e baktı. "Daha önce tayflara yapmıştık. Temelde bir iblis çıkarma ayini."

Zayne başıyla onayladı. "Doğru. Cumartesi gecesi okula gittiğimizde onları zorla çıkarabiliriz."

Tek elimi kaldırdım. "Benim bu konuda ufak bir sorunum var. Bir ruha kovma ayini yaptığınızda ne olduğunu biliyor musunuz? Onları bir konuttan veya binadan zorla çıkarmıyorsunuz. Onları unutuluşa atıyorsunuz. Öbür dünyaya geçmiyorlar. Bir tayf söz konusu olduğunda, bu anlaşılabilir bir durum. Onlara hiçbir şey fayda etmez. Ama okulda iyi ruhlar ve hayaletler olabilir. Onlar bunu hak etmiyorlar."

"Bu riske girmeli miyiz? Okulda Gölge Varlıklar da yok mu?" diye itiraz etti Layla.

"Evet, iblis çıkarma onları tekrar Cehennem'e gönderir ama hangisinin kovulacağını kendin seçemezsin. Büyü oradaki her ruhu ve hayaleti yakalayacaktır." Zayne'e döndüm. "İblis kovma ayini yapamayız. Başka bir plan yapmamız lazım."

Zayne kısa bir sessizliğin ardından konuştu. "İkiniz de haklısınız. Bu sıkışmışlar için adil değil fakat aynı zamanda da bir risk."

Zayne'e ters ters baktım. "Bu yorum pek yardımcı olmuyor."

"Olacağını düşünmedim ama ne söylememi istediğinden emin değilim. Başka seçeneğimiz olmayabilir."

İçimde bir öfke dalgası patlayınca bakışlarımı ondan bir yere doğru çevirdim. Bunun tek seçeneğimiz olduğuna inanmayı reddediyordum. Çok yanılttı.

“Tartışmanızı durup dinlemek isterdim ama çok önemli bir şeyi unuttuğunu düşünüyorum” diyerek araya girdi Roth. “Bu tüneller mühürlü ve tüm okulun da mühürlü olduğuna bahse gireirim. İblis çıkarma ayini işe yaramaz.”

Haklıydı.

Layla sessizce küfrederek arkasını döndü. “Peki ne yapacağız? Çünkü bu ayrıca Trinity’nin oraya girip onları diğer dünyaya gitmeye ikna edemeyeceği anlamına geliyor gibi.”

“Bize tek bir seçenek bırakıyor” dedi Zayne. “Mühürleri kaldırmamız gerekiyor.”

Sonrasında tünelleri yeterince gördüğümüze karar verdik. Zayne’le yukarı çıktığımızda hafif egzoz kokusuna rağmen açık havanın tadını çıkardım.

Çimlerden kaldırıma yürürken parlak ve sıcak güneş ışığının altında olmaktan memnundum. Tenim ve kemiklerim saatlerce bir et dolabında kalmışım gibi buz kesmişti.

Melek mühürlerini kaldırmak harika bir plan gibi görünüyordu ama hiçbirimiz bunu nasıl başaracağımızı bilmiyorduk. Roth bile bilmiyordu... ki onun melek mühürlerini aşma konusunda en azından bir fikri olur sanmıştım. Aklıma gelen tek kişi babamdı.

Ancak ondan bu bilgiyi alabilmem, kızartmalardan ve gazlı içeceklerden uzak durmam kadar mümkündü.

“Gideon’a danışacağım” dedi Zayne. Kaldırım kenarındaki ağaçlara ulaştık. “Bakalım bir yol biliyor mu?”

“Ben de soruşturayım” dedi Roth. Kolunu Layla’nın omuzlarına atıp, “Dikkatlice ve sessizce” diye ekledi. Ardından sokağı hızlıca bir taradı. “Ayrıca bilginize, adamlarım Bael için gözlerini açık tutuyor. Hâlâ ortalıkta görülmedi.”

“Senatör Fisher da öyle” diye yanıtladı Zayne.

Beyaz bir kamyon yanımızdan geçerek okula ilerledi. Önceki gece dışarıda park halinde gördüğüm kamyonlardan birine benziyordu. “Hey” diyerek Zayne’e döndüm. “Şu kamyon. Üzerindeki isim ne?”

Zayne başını eğerek baktı. "Baherci ve Oğulları İnşaat yazıyor. Okulun inşaatını yapan şirketin adı bu. Dün gece bunu görmemiş-tim."

"Ben gördüm ve unuttum" dedim. "Haklarında bir şey bulup bulamayacağımıza bakmamız gerekiyor."

Zayne çoktan telefonunu çıkarmış ve Gideon'ı aramıştı. Gardi-yan hemen cevap verdi. Zayne ona tüneli, okulu ve inşaat şirketini anlatırken kaldırıma çıkıp okula baktım.

"Cehennem Ağzı" dedim. "Stacey'yle buraya böyle demiyor muydunuz?"

"Evet" dedi Layla. "Yarı şaka yapıyorduk."

Tenim sıcak güneşin altında çözülürken sırtıma bir ürperti ya-yıldı. "Belki haklılık payınız vardır. *Buffy*'nin Cehennem Ağzı gibi değil burası ama benzer sayılır."

"Gideon araştırmaya başladı. Melek dili olayı onu çok şaşırt-tı. Gerçek melek silahlarının kendisinde olduğunu anladığı anda inek tarafı aklını kaçırdı." Zayne sırttı. "Senatörün evinde buldu-ğumuz planlar hakkında konuşmak için yerleşkeye gelmemizi isti-yor. Bir ipucu bulduğunu düşünüyor."

"Bu güzel bir haber" dedim. Gerçekten güzel haberlere ihtiya-cımız vardı.

Kavşağa yürümeye başladığımızda, "Bizi gelişmelerden haber-dar edin" dedi Roth. "Özellikle de o lanet bıçaklar kaybolursa. Di-ğerleri ellerindekinin ne olduğunu anladıklarında bıçakları kullan-maya karar veren bir Gardiyan olursa haber ver."

Zayne başıyla onayladı.

Sokak köşesine geldiğimizde Zayne'e dönerek, "Bana bir iyilik yapabilir misin?" diye sordu Layla.

"Elbette" diye cevapladı Zayne.

Onları ilk kez birlikte gördüğümünden beri ne kadar yol kat ettik-lerini görmemek imkânsızdı. *Bu güzel*, diye düşündüm gülümse-yerek.

"Stacey'yle görüştüğünde, onu okuldan uzak tutmaya ikna edebilir misin?" diye sordu Layla. Yüzümdeki gülümseme donup kaldı. "Belki seni dinler."

Zayne cevap vermeden önce bana göz ucuyla baktı. "Olur, onunla konuşurum."

Zayne keşke motosikletini kullansaydı, böylece en azından onu duymadığımı iddia edebilirdim. Ne yazık ki onun Impala'sındaydık ve benim işitme değil, görme sorunum vardı.

"Stacey'den sana bahsedecektim" dedi yerleşkeye giden yolun yarısında.

Pencereden dışarı bakarken başparmağımın tırnağını kemirdim. "Bana söylemek zorunda değilsin."

"Biliyorum" diye cevaplayınca suratımı astım. Bunu söylemenin ne faydası vardı acaba? "Sana bunu istediğim için söyleyecektim."

"Ah" diye mırıldandım. Bulanık binalara ve insanlara bakıyordum. "Güzel."

Bunu sorun etmediğime inanmadığı açıktı. "Dün pek konuşmadık."

"Bu doğru." Dondurma partisinin dün yaşanmış olmasına biraz şaşırdım. Sanki üstünden bir hafta geçmişti. "Her şeyi mahvettim."

"Öyle demiyorum" diyerek kendisini açıkladı. "Sam'le olanlardan sonra..."

"Kendini açıklamana gerek yok. Bunu zaten konuştuğumuzdan eminim" dedim başparmağıma doğru. "Zaten işime gelir, eşyalarımı toplamam gerek."

"Kendimi açıklamaya çalışmıyorum. Olanlardan sonra, Layla hatırlatana kadar aklımdan çıkmıştı." Bir an sessizlik oldu, sonra parmaklarını bileğimde hissettim ve içimde bir farkındalık dalgası oluştu. Zayne elimi ağzımdan uzaklaştırdı. "Bunu senden saklamaya çalışmıyordum."

Elimi bacağıma indirdiğinde aşağı baktım. Parmakları, çoktan kaybolmaya başlayan morlukların hemen altındaydı.

"Yemin ederim" diye ekledi. "Bunu saklamaya çalışmıyordum."

Bakışlarımı ona çevirdim. Zayne yola odaklanmıştı ve ona inanmak konusunda kararsızdım. Konu o olduğunda düşündüğüm ve

hissettiğim her şey içgüdülerimi altüst ediyordu. Ona inanmak istiyordum ama Stacey'yle tekrar buluşacağını bilmek göğsümü deliyor ve mideme bir yumru oturmasına neden oluyordu.

Kıskançlık berbat bir histi.

"Sana inanıyorum." Elimi uzağa çekip tekrar pencereden dışarı bakmaya başladım. Binalar yerini ağaçlara bırakmıştı, yerleşkeye çok da uzak olmadığımızı biliyordum. "Gideon bir şeyler bulmuştur umarım."

"Evet" diye cevapladı biraz sonra. "Bence de."

Ondan sonra hiç konuşmadık ve yaklaşık on dakika içinde tesise vardık. Gideon bizi kapıda karşılayıp Nicolai'nin çalışma odasına götürdü.

Klan lideri odasında yoktu ama Danika masanın arkasında duruyordu, avuçlarını parlak kiraz rengindeki ahşaba koymuştu. Önünde iki büyük, neredeyse şeffaf kâğıt duruyordu ve masaya iki tane daha rulo kâğıt dayanmıştı.

Danika bize gülümseyince ona el sallayarak karşılık verdim.

Tam bir aptaldım.

"Sizin için ilginç bir şeyim var." Gideon odanın karşısına geçerken Zayne arkamızdan kapıyı kapattı. "Keşke daha önce bilseydik dediğim bir şey. Layla'nın gittiği okul var ya? *Heights on the Hill*? Eksik parça bu."

"Ne buldun?" diye sordu masaya ulaştığımızda. Aşağıya baktım ama ne gördüğümü anlayamadım.

"Senatörümüzün ne işler karıştırdığını." Gideon masaya eğildi. "Ama öncelikli olarak bir melek mührünü kırmanın yollarını arıyorum." Boğuk bir kahkaha attı. "Bu biraz zaman alacak ve mümkün olup olmadığından emin değilim." Gideon'la göz göze geldik, sonra Danika'ya doğru baktı. "Daha önce melek yazısı görmemiştim, bu harika. Hoş olmayan tarafı ise Haberci'nin melek bıçaklarına sahip olması ve melek mühür büyüsü yapabilmesi. Doğal olarak bunu yapabilecek tek varlığın bir melek veya içinde bol miktarda melek kanı olan biri olduğunu düşünüyorum."

Yüzümü ifadesiz tutarak kâğıtlara baktım. Melek yazısını nasıl okuyacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama diğer Asilkan, yani Haberci biliyordu. Bu da sadece melek babasının benimkinden çok daha ilgili olduğu anlamına geliyordu.

“Bütün bunlar da ne?” Zayne kâğıtları işaret ederek konuyu güzelce değiştirdi.

“En üstte Fisher’ın bina planları var, bunu siz bulmuştunuz. Onun altında okulun eski planı var, bunu da kamu kayıtlarında buldum. Gördüğünüz gibi planları okulun sınırlarına uyuyor.”

“Görüyorum.” Zayne parmağını ana hatlarda gezdirdi. “Aynı hatlar.”

“Ama hepsi bu kadar değil.” Danika kendisine en yakın olan rulo kâğıda uzandı. “Gideon okulun tadilat planlarını almayı başardı.”

“İnşaat şirketinin adı sayesinde” diye açıkladı ve üstteki levhayı kaldırıp alttakini çekti. “Sunucularına yaklaşık on saniye içinde girebildim ve bunu buldum.” Danika’ya sıırttı. “Bu şerefe nail olmak ister misin?”

Genç kadın kâğıdı açtı ve senatörün gizemli okul planlarını üstüne yaydı. Yukarıda şirketin adının yazdığını gördüm. “İlk fark ettiğin şeyi bana söyle.”

Gözlerimi kısarak bulanık karelere ve çizgilere odaklanmaya çalıştım.

“Aynı lanet planlar” diye söylendi Zayne. “Buraya bak Trin.” Parmağını dikdörtgen bir şekilde gezdirdi. “Orası yemekhane, bunlar da sınıflar.” Belirli alanları göstermeye devam etti. “Layla’nın eski okulu.”

“Hepsi bu kadar değil” dedi Danika. Kaşlarını kaldırarak Gideon’a baktı.

“Bu yüzden ilk önce Baherci ve Oğulları şirketini araştırdığımda, çok şüpheli bir portföy ve iletişim bilgileri yazan ucuz bir internet sitesi dışında pek bir şey bulamadım. Sahipleri hakkında internette hiçbir şey yok ama hızlı bir araştırma yapınca şirketin kayıtlı olduğu ismi buldum.”

“Natashya Fisher.” Danika arkasına yaslandı. “Senatör Fisher’ın ölmüş eşi.”

“Açıkçası bu renovasyon planlarının senatörün planlarıyla uyuştüğünü bulmak, senatörün okulla bağlantılı olduğunu gösteriyor ancak dahası da var.”

Şirketin ismine baktım. O an neden dikkatimi çektiğini ya da onu görmemi sağlayan şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama sanki sözcükler önümdeydi ve birden onu *gördüm*. “Aman Tanrım. Şirketin adı. Baherci. Belki ben hayal görüyorum ama o harfler *Haberci*’yi oluşturmuyor mu?”

“Ne?” Danika aşağı baktı ve sonra irkildi. “Kahretsin...” Masa-
dan bir kâğıt ve kalem alıp şirketin adını yazarak altına da *Haberci*
kelimesini ekledi. Hızlıca harfleri birbirine bağladı. “Haklısın.”

“Bu bir anagram.” Zayne alayla bir kahkaha attı. “İyi yakaladm Trin.”

Yanaklarım alev alev yanarken omuzlarımı silktim. “Yani, hepsinin birbirine bağlı olduğunu zaten biliyoruz. Büyük bir olay değil.”

“Bu çok büyük bir olay. Doğru yolda olduğumuzun bir kanıtı daha” dedi Zayne.

“Haklı” diye onayladı Gideon. “Bunu görmeliydim. Bir kez görünce bariz geliyor.”

“Her zaman odadaki en zeki kişi olamazsın” diye hatırlattı Danika.

“Buna katılmıyorum.” Gideon diğer kâğıt rulosunu alıp planların üstüne açtı. “Bütün bunlar beni düşünmeye sevk etti. Bu okulda neler oluyor böyle? Daha önce orada çok fazla iblis faaliyeti var. Lilin’in yaratıldığı yer. Şimdi senatör onu ‘renovasyon projesine dahil ediyor’ ve burası sıkışmış hayaletler ve ruhlarla dolu. Ayrıca yakınında veya altında melek mühürleri olan tüneller var. Bütün bunların bir tesadüf olması imkânsız.”

“Cehennem Ağzı olmalı” diye mırıldandım bıraktığı kâğıda bakarak. Gördüğüm tek şey yüzlerce çizgiydi ve bazıları diğerlerinden daha kalındı.

“Cehennem Ağzı değil ama kesinlikle bir şey.” Gideon, Danika’nın yanına gitti. “Baktığınız şey ley hattı haritaları, yani görünmez enerji hatları. Dünyanın her yerinde önemli simgesel yapılar veya dini mekânlarla ilişkilidirler. İnsanlar bunun bir sahte bilim olduğunu düşünüyor ama gerçek. Bu hatlar, dünyanın dört bir yanındaki bölgeleri birbirine bağlayan düz seyir noktaları.”

“Onları duydum.” Zayne kaşlarını çattı. “İnsanların sahte hayalet musallatlarını araştırdığı bir programda.”

“Hey.” Ona bir bakış attım. “Sahte olduklarını nereden biliyorsun?”

Zayne sırttı.

“Ley hatlarında pek çok garip olay meydana gelir. Dünyadaki önemli tarihi olaylarda insanlar daha fazla ruh etkinliği hissettiklerini iddia ederler” diye araya girdi Danika. “Gardiyanlar genellikle normalden daha büyük iblis nüfusuyla karşılaşır.”

“Çoğu zaman büyüler veya sihirler ley hatları boyunca daha güçlü olduğu için daha başarılıdır. Bunlar güçlü ve yüklü alanları gösteriyor” diye devam etti Gideon. “Peki ya bu?” Parmağıyla kalın kırmızı bir çizgiyi gösterdi ve kırmızı bir noktada durdu. “Bu Stonehenge’den, Paskalya Adası’na kadar uzanan ley hattı... ve bu nokta?” Parmağıyla gösterdi. “Bu bir merkez ve sadece Washington, DC’nin çevresinde değil, aynı zamanda *Heights on the Hill*’in bulunduğu bölgenin hemen üstünde.”

Aman Tanrım.

“Haberci’nin okula ilgi duymasının nedeni bu olabilir” dedi Zayne bana bakarak. “Sıradan bir yer değil.”

“Eğer planladığı şey çok fazla ilahi ve ruhsal enerji gerektiriyorsa mantıklı olur. Böyle bir güç, onu nasıl kontrol edeceğini bilen biri tarafından kullanıldığında, buruşturulmuş bir kâğıt parçasını atom bombasına dönüştürebilir. Bu da neredeyse her şeyi mümkün kılar.”

“Çamaşır katlamada gerçekten berbatsın” diye hatırlattı Fıstık tavanda süzülürken.

“Teşekkürler” diye mırıldandım. İlk başta tüm bu kıyafetleri valize nasıl sığdırdığımı merak ediyordum. Kafamı kaldırıp ona baktım. “Ne yapıyorsun orada?”

“Meditasyon.”

“İnandım.” Bir askılı tişört katlarken Zayne daireden gittiğinden beri düşünmemeye çalıştığım şeye zihnim yavaş yavaş ama emin adımlarla ilerlemeye başladı.

Stacey’yle ne yapıyordu? Yine dondurma partisi mi veriyorlardı? Sinemaya mı yoksa beni götürdüğü o biftek restoranına mı gitmişlerdi?

Tişörtü bavula yerleştirirken başımı iki yana salladım. Önemi yoktu ve en iyisi böyle olmasıydı. Koruyucu görevinin dışında, kiminle isterse onunla bir hayat yaşamayı hak ediyordu. Elbette göğsümdeki sızı en sonunda dinecekti. Zayne’i sadece Koruyucum ya da bir arkadaşım olarak görmeye başlayacaktım. Belki o zaman... vakit geçirebileceğim birini bile bulabilirdim.

Eğer yeterince uzun yaşarsak.

Bugün öğrendiklerimiz önemliydi fakat aynı zamanda cevaplardan çok sorular ortaya çıkarmıştı. Bir şeyi gözden kaçırdığımız hissine kapılıyordum.

Çok büyük bir şeyi.

Haberci'nin okulda ne yapmayı planladığını, planın tuzağa düşürülmüş ruhları nasıl içerdiğini ve sadece melek bıçaklarına sahip olmakla kalmayıp aynı zamanda ruhları tuzağa düşürmek için bir melek mührünü nasıl kullandığını hâlâ bilmiyorduk. Tüm bunlarda mantıklı gelmeyen bir şey vardı çünkü o melek yılın babası olsa bile, bir başmelek neden bir Asilkan'a melek mühürleri öğretirdi ki? Buna bir cevabım yoktu.

Bu arada Zayne muhtemelen dondurmayla Twizzlers atıştırıyordu.

Bir kot pantolon aldım ve katlarken kumaşı hırpaladım.

"O kot pantolon sana ne yaptı?" Fıstık yanıma süzülerek indi.

"Varlığı yeter."

"Birilerinin hiç keyfi yok."

Omzumu silktim.

"Zayne nerede?"

"Dışarıda."

"Neden onunla değilsin?"

"Çünkü bavulumu toplamam gerek" dedim konuyu açmak istemeyerek.

"Muhtemelen eşyalarını toplaması on dakikasını alır" derken dolaba baktı. "O kadar düzenli ki."

Hiçbir şey söylemedim.

"Ve sen gördüğüm en düzensiz insansın."

Ona kesin ölüm vadeden bir bakış attım. Zaten ölmüş olmasa kesinlikle orada ölüp kalırdı.

Fıstık bana sırtıttı, büyük oranda şeffaf kafası ürkütücü bir bal-kabağı fenerine benziyordu.

Cadılar Bayram'ını özlemiştim.

"Haberin yok ama dün Zayne'i yeni dairesine kadar takip ettim. Buraya gelmeden önce oraya uğradı."

Bu da daireye Uber'le geri döndükten sonra nereye gittiğini açıklıyordu. "Nasıl bir yer?"

"Güzel. İki yatak odalı. İki banyolu. Mutfak ve salon aynı." Zeminde inerken bacak bacak üstüne attı. "Aslında bu dairenin hemen altında."

"Güzel." Fıstık bile yeni evi görmüşken habersiz olmayı biraz kıskandım. "Sanırım nakliye şirketi yarın kanepeyi ve diğer eşyaları almak için gelecek. Yatağı en son alacaklar."

"Gerçekten mi?" diye sordu kelimeyi uzatarak. "Peki Zayne nerede uyuyacak?"

İyi bir soruydu. Benimle uyumayacağını bilmeme rağmen karım altüst oldu. "Bilmem. Belki yeni evde kalır."

"Bu çok yalnız olurdu."

Omuz silktim.

"Yeni ev Gena'ninkine benziyor ancak onun üç yatak odası ve bir çalışma odası var" dedi Fıstık. "Ama sanırım kimse o çalışma odasına girmiyor."

Gena.

Kahretsin, o kızı yine unutmuştum. "Bana ondan bahset" dedim bir tişört daha katlarken.

"Anlatılacak bir şey yok."

Dönüp ona imalı bir bakış attım. "Bana onunla nasıl tanıştığını anlatabilirsin."

"Bir daireden diğerine süzülerek insanları inceliyor, havalı insanların nasıl yaşadığına bakıyordum."

Yüzümü ekşittim.

"Gena'nın mutfağında, buzdolabındaki magnetlere bakmakla meşguldüm. Bu arada, sizin de birkaç magnete ihtiyacınız var. Gena sonrasında beni görüp selam verdi."

"Varlığını görebilmesi seni korkutmadı mı?"

"Senin beni görebildiğini *fark ettiğimde* korktum mu?"

Aldığım tişörtü aşağı indirdim. "Evet. Avaz avaz bağırdın."

"Ah. Evet." Fıstık kıkırdadı. "Bağırdım."

Başımı iki yana sallayarak tişörtü alıp bavula fırlattım. "Eee, hangi dairede oturuyor?"

"Bunu neden bilmek istiyorsun?"

"Çünkü onunla tanışmak istiyorum."

"Onunla tanışmanı istemiyorum."

"Ne?" Biraz kırıldım.

"Çünkü muhtemelen onu korkutacaksın ve zaten başa çıkması gereken yeterince sorunu var."

Yatağın ayağına yaslandım. "Ne sorunu var? Ebeveynleri ve ödevleri mi?"

"Hiçbir fikrin yok."

Ona sert bir bakış attım. "O zaman söyle olsun."

"Ailesiyle arası... sorunlu." Sırtüstü düştü ve zeminin yarısına kadar battı. "Ve söyleyebileceğim tek şey bu."

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Neden daha fazlasını söyleyemiyorsun?"

"Çünkü o küçük bebeğe bu konu hakkında kimseyle konuşmayacağıma söz verdim" diye açıkladı. "Ve ben sözümü tutarım."

"Ama ben herhangi biri değilim" diye düşündüm. "Ben... kahretsin!"

Fıstık tamamen zemine gömülmüştü. Bir süre geri dönmeyeceğini biliyordum.

Bana bu kız ve ailesi hakkında hiçbir şey anlatmaması endişe vericiydi. Üçüncü kez Gena hakkında daha fazla şey öğrenmeyi listeye ekledim, başında bir dert olduğundan ya da yapmaması gereken bir şey yaptığından endişeleniyordum.

Ön kapının açıldığını duyduğumda yataktan fırladım. Saat geç olmuştu. Gece türünden geç olmuştu. Zayne'in bu kadar uzun süre evden uzak kalacağını düşünmemiştim.

Önümüzdeki birkaç gün için ayırdığım kıyafetler dışında niha yet toparlamayı başardığım bavulun etrafında dolanıp kendime dışarı çıkmamam gerektiğini söyledim. Çünkü çıktığım anda onu bekliyormuşum gibi görünecekti ve bekliyordum.

Parmaklarımı soğuk kapı kolunun etrafında kıvırdım.

Ama sorularım vardı.

Mesela, ne yapmışlardı? Arkadaş olarak romantik bir mum ışığında akşam yemeği mi yemişlerdi? Sonrasında bir film mi iz-

lemişlerdi yoksa yürüyüşe mi çıkmışlardı? Stacey'nin evine mi gitmişlerdi? Çünkü saat on bire yaklaşıyordu, dolayısıyla akşam yemeğini yeni yemiş olmaları imkânsızdı. Saatlerce sohbet mi etmişlerdi yoksa öpüşmüşler miydi? Bağdan... hiçbir şey hissetmemiştim ama bu bir anlam ifade etmiyordu çünkü mesafe bağı zayıflatıyordu. Zayne sadece arkadaş olduklarını söylese bile, Stacey gerçekten çok güzeldi ve geçmişte aralarında fazlası olmuştu. Aralarında hem fiziksel hem de duygusal bir çekim vardı. Zayne ise...

Benimle olamazdı.

Muhtemelen artık benimle olmak bile istemiyordu.

Midem düğüm düğüm oldu. Sakin bir tavır sergilemem gerekiyordu. Yatak odası kapısını öyle sert açtım ki neredeyse menteşelerinden söküyordum.

Sakin bir tavır sergileme çabası buraya kadardı.

Dar görüşüm salonu tarayıp Zayne'in bulanık silüetine odaklandı. Aniden durmuş gibi kanepenin arkasında dikiliyordu.

Bana doğru baktı.

Ben de ona baktım ve aramızdaki sessizlik dayanamayacağım noktaya kadar uzadı. "Selam."

Gülümseyip gülümsemediğini göremeyeceğim kadar uzağımdaydı ama konuştuğunda gülümsemesini hissettim. "Hey."

Ona aptal gibi el sallama isteğine direnerek ellerimi birleştirdim. "Dönmüşsün."

"Evet." Bir adım yaklaştı, sonra bir adım daha. "Hâlâ uyanık olduğundan pek emin değildim."

Onu beklediğimden mi? İçim ürperdi. Bu kadar belli miydi? "Ben de tam uyumaya hazırlanıyordum ve biraz susamıştım."

Tamamen yalandı ama en azından pijamalarım üstümdeydi.

Yatak odasından çıktım, kendime buzdolabına gidip bir şişe su almam ve geri dönmem gerektiğini söyledim.

Ancak öyle yapmadım.

"İyi vakit geçirdin mi?"

"Evet" dedi Zayne. Sonra bir sessizlik oldu. "Sanırım."

"Sanıyor musun?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Çok geç saate kadar dışarıdaydın, bu yüzden iyi vakit geçirdiğini düşündüm."

Başını hafifçe yana eğdi. "Saat o kadar geç değil."

"Yani..." Ayaklarımın üstünde kıpırdandım. "Ne yaptınız?"

Zayne kanepeye yaslandı ve elleriyle koltuğun arkasını kavradı. "Akşam yemeğine çıktık, sonra alışveriş merkezine gittik. Sadece etrafta dolaşıp konuştuk."

İçimdeki öfke birden alevlendiğinde onu bastırmaya çalıştım. Ama Zayne'le alışveriş merkezinde yürümek ve normal insanlar gibi sadece konuşup gülmek istiyordum, her şey Cehennem'e dönmeden önce yapmayı planladığımız gibi.

Bir şeyler içip yatağa gitmem gerekiyordu. Gerçekten yapmam gereken buydu.

Ama bunu yapıp ağzımı kapalı tutmak yerine, "Harika bir randevuya benziyor" diye cevap verdim.

Zayne gerildi. "Randevu mu?"

Omuzlarımı silktim. "Yani, pek fazla randevuya çıkmadım." Aslında hiç çıkmamıştım ama ne önemi vardı ki? "Ama bana öyle göründü."

"Bu bir randevu değildi Trin. Sana bunu söylemiştim. Stacey'yle aramızda artık böyle bir şey yok."

"Yok mu?" Sinirim yerini öfkeye ve kıskançlığa bırakıyordu. Tanrı aşkına, kontrolü ele almam gerekiyordu çünkü ilişkimizde buna yer yoktu. "Önemli bir şey değil. Benim için fark etmez zaten."

"Görünüşe göre fazlasıyla önemsiyorsun."

"Yanılıyorsun."

"Hiç sanmıyorum. Kıskanıyorsun."

Yanaklarım alev alev yandı ve konuşmak için ağzımı açtım. Beni böyle ifşa ettiğine inanamıyordum. "Kıskanmıyorum."

"Hayır, itiraz etme bile. Seni hissedebiliyorum." Başını sallayarak kanepeden uzaklaştı. "Bu gecenin bir randevu olduğunu düşünmeni aklım almıyor, biliyor musun?"

Gerildim. "Neden düşünmeyeyim ki? Bekârsın. Stacey de bekâr. İkinizin bir geçmişi var. Neden bu sonuca varmanın bu kadar çılgınca olduğunu düşündüğünü bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Bana bir adım daha yaklaştığında yüz hatları biraz netleşti. Kesinlikle kaşlarını çatmıştı. "Gerçekten seninle aramızda olanlardan sonra başka biriyle randevuya çıkacağımı mı sanıyorsun?"

Yavaşça kollarımı açıp indirdim. "Aramızda yaşananların bir önemi yok."

Kaşlarını kaldırdı. "Yok mu?"

Başımı iki yana salladım. Bu da bir yalandı çünkü aramızda yaşananlar önemliydi.

Her zaman önemli olacaktı.

"Olamaz" dedim sonunda gerçeği söyleyerek.

Dudakları kibirli bir gülümsemeye kıvrıldı, başını iki yana sallayıp bakışlarını kaçırdı. "Benim kim olduğumu sanıyorsun bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum ama sana bir şey söyleyeyim Trin..." Bakışlarını tekrar bana çevirdi. "İstediğim kişiyi elde edemediğim için başkasıyla takılacak biri değilim ben."

Nefesim kesildi.

Artık benden sadece bir adım uzaktaydı. "Belki bazı insanlar böyle yapar ama ben yapmam. Bunu bilmen gerekirdi."

Bu doğruydı.

İçten içe, nadiren dinlediğim mantıklı kısım bunu kesinlikle biliyordu. Aynı kısım, şu anda beni yüzüstü bırakmış gibiydi.

"Ayrıca benim herhangi biriyle takılabileceğimi düşünüyorsan, o zaman pek dikkatli davranmadığın açık."

Yutkunarak ondan bir adım uzaklaştım, sonra bir adım daha.

"Beni çıldırtıyorsun" dedi gözlerini kısarak. "Şu an sana baktığımda, hâlâ hiçbir fikri olmayan bir parçanın olduğunu görebiliyorum."

"Ben..."

Sadece bunu söyleyebildim. Zayne o kadar hızlı hareket etti ki onu takip edemedim bile, iyi gözlerim olsaydı bile muhtemelen

onu göremezdim. Bir an karşımdayken sonraki anda elleri belimdeydi. Beni havaya kaldırıp bir anda sırtımı soğuk betona yasladı.

Hemen sonra dudaklarımız buluştu. Bu öpüşmede yavaş veya nazik hiçbir şey yoktu. Dudaklarımız hareket ederken onun için dudaklarımı araladım. Çıkardığı ses tenimi alevler içinde bırakmıştı. Ona tam da istediğim, ihtiyaç duyduğum şekilde karşılık verdim. Onu öptüm. Ve o öpücük... Tanrım, arzuladığım her şeyi verdi. Sadece yumuşak ya da sorgulayıcı bir öpücük değildi. *Bunu* istiyordum. Sertti. Hızlıydı. Açtı. Zayne boğulurken aradığı oksijenmişim gibi öpüyordu beni, daha önce hiç böyle öpülmemiştim. O bile beni böyle öpmemişti. Böyle bir hissin var olduğundan habirim bile yoktu.

"Özür dilerim" dedi Zayne. "Öpüşmenin yasak olduğunu unutmuşum."

Söyleyecek bir şey bulamadım.

"Seni arzulamamın yasak olması bunu yapmadığım anlamına gelmiyor. Sana olan fiziksel arzumun, daha büyük anlam ifade etmemesinin gerekmesi de seni arzulamadığım anlamına gelmiyor. Bu hiç değişmedi."

Dudaklarımız tekrar buluştuğunda sözleri şaşırtıcı bir sıcaklık ve soğukluk karışımıydı. Onun bunu söylemesini istiyordum. Söylemesine ihtiyacım vardı çünkü güzel, sıcak ve *doğru* gelmişti. Ancak sözleri aynı zamanda soğuk gerçekliğin şokunu da beraberinde getiriyordu.

Bunu yapmaması gerekiyordu.

Benim de yapmamam gerekiyordu.

Bunların hepsinin daha derin anlamı vardı.

"Bunu istiyor musun?" dedi kalın bir sesle. "Yoksa hislerin değişti mi?"

"Hayır" diye itiraf ettim. "Asla."

Dudaklarımız tekrar buluştu, öpücükleri uzun yudumlar gibiydi ve daha fazlasını istiyordum. Çok fazla şey istiyordum. Öpüşmeyi yarıda kesip kalbim gümbür gümbür atarken başımı duvara yasladım. "Kurallar..."

Zayne yaklaşıarak aramızdaki kısa mesafeyi kapattı. Dudakları dudaklarıma sürtündü ve tüm vücuduma bir ürperti yayıldı. "Kuralları siktir et."

Gözlerim kocaman açıldı ve boğazım bir kahkahayla gıdıklandı. "Zayne."

"Ne?" Kalçalarımı daha sıkıca kavradı, alınlarımız buluştu. "Kurallara uymak geçmişte bana hiçbir fayda sağlamadı. Hep o kurallara uydum."

Ona bakarken teni ellerimin altında ısındı. "İblislerle çalışmanın kurallara uymanın tam tersi olduğundan eminim."

"Kesinlikle. Sonunda bu kuralları çiğnediğimde, sonuçları çoğunlukla güzel oldu." *Çoğunlukla* derken neyi kastettiğini merak ettim. "Keşke hiç uymasaydım dediğim başka kurallar da oldu. Beni kontrol etmekten başka bir işe yaramayan kurallar."

"Ama babam..."

"Umurumda değil" diye devam etti. "Son öpüştüğümüzde ya da daha fazlasını yaptığımızda hiçbir şey olmadı. Bağdan önce hiçbir şey olmadı, bağdan sonra da hiçbir şey olmadı. İkimiz de hâlâ buradayız."

"Buradayız ama bunun başka bir anlamı yok."

"Hiçbir mantığı olmayan kaç tane kural var?" diyerek mantık yürüttü Zane. Şaka sayılacak birçok kural olduğu için ses çıkarmadım. Kıkırdadığında sesi içimde yankılandı. "Kurallara uyulması gerektiğini savunmana inanamıyorum. Genellikle tam tersini yaparız."

Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. "Belki de zıtlık günüdür?"

"Belki..." Kalçalarımı daha sıkı kavradı ve beni daha da yukarı kaldırdı. Omuzlarını tutup bacaklarımı beline doladım. Vücutlarımız çok ilginç bir biçimde buluştu... ve kendisini bana bastırınca nefesim kesildi. "Belki de bazen kurallara uymak doğru değildir."

"Belki de" diye tekrarladım. Tenim onun temasıyla şarkı söylerken elimi boynunun yanından çenesine çıkardım. Gözlerini inceledim, taze sakalları elime takıldı. Bu kadar yakından yüzünün her ayrıntısı şaşırtıcı derecede net görünüyordu. "Belki de haklısın."

Dudağının bir köşesi yukarı kıvrıldı. “Ben her zaman haklıyım. Bunu hâlâ anlamadın mı?”

Gülümsedim ama kalbim tenimi delip dışarı fırlayacakmış gibi atınca gülümsemem kayboldu. Zayne tam burada, sayısız anımı olmasını dileyerek geçirdiğim yerdeydi. Artık burada olduğu için yaşananlar hem imkânsız ama hem de kaçınılmaz görünüyordu.

Eli yukarı kayarak göğsümün hemen altında durdu. Vücudumdaki her hücre canlı bir kabloymuşum gibi kısadevre yapıyordu.

Zayne’i istiyordum.

Evet, fiziksel bir arzuydu bu. Vücudum onun için yanıyordu, dokunuşu ve sadece varlığı için. Birlikte geçirdiğimiz günler arttıkça neredeyse karşı konulamaz hale gelen ihtiyacı görmezden gelmek giderek zorlaşıyordu ama bu fiziksel bir arzudan çok daha fazlasıydı. Zayne’in tamamına ve her şeyine duyulan ihtiyaçtı. Mizah yeteneğine ve zekâsına. Başkalarının buna layık görmediği kişileri koruma ihtiyacına... Bazen bana yaratılmış en önemli varlıkmişim gibi bakıyordu. Layla’yı sevdiğini, kaybından dolayı incindiğini ama yine de onun Roth’la mutlu olmasını istediğini biliyordum. Geçirdiğimiz bu *anlardı* ihtiyacımın nedeni. Gülümseyişinin gerçek bir kahkahaya dönüştüğü, kendini tutmadığı, Gardiyan ve Koruyucu rolünden sıyrılıp sadece Zayne olduğu zamanlardı. O akşam yemeği ve kâbuslarımı yenmem için yanımda kaldığı gecelerdi. Misha’yı unutmama yardım ettiği anlardı.

Bunların hepsi... beni dehşete düşürüyordu çünkü... Ona âşık oluyordum ve bu yasaktı. Yasak olmasa bile riskliydi çünkü Layla’yı çok sevmişti. Tekrar aynı sevgiyi hissedebilecek miydi bilmiyordum.

Ama beni istiyordu.

Aramızdaki bağdan ve vücudunun titremesinden beni ne kadar istediğini hissedebiliyordum. Artık direnmediğini fark ettim.

Ve ben de... direnmeyi bıraktım.

Düşünmeyi ve endişelenmeyi bıraktım.

Dudaklarımız buluştuğunda sert ve derin bir öpücüğü paylaştık. Dilimin ucu onunkine değdiğinde, boğazının arkasından gelen iniltide kendimi kaybettim.

Zayne beni duvara bastırıp eliyle yüzümü kavrayarak öpmeye devam etti. Kalçalarını düzenli aralıklarla merkezime bastırıyordu. Onunla duvar arasında sıkışmış haldeydim ve her darbesiyle içimde oluşan hissin yoğunluğundan kaçmam imkânsızdı. Dudaklarına karşı inledim ve tüm kontrol paramparça oldu.

Güçlü bir hamleyle beni duvardan alıp döndü, geriye yürürken dudaklarını bir an olsun benden ayırmadı. Bir şekilde yatak odasına ulaşmayı başardık. Ancak beni sırtüstü yatırdığı zaman dudaklarımız ayrıldı. Öpücükleri boynumdan aşağı indi, elleri tişörtümün altına kaydı. Parmakları kumaşı kavrarken başını kaldırdı. Parlak gözleri bir soruyla doluydu, yüzünün her köşesinde büyük bir ihtiyaç vardı.

“Evet” dedim.

Gözbebekleri önce küçüldü, sonra da dikey formuna dönüştü. “Harika.”

Gülecektim ama ciğerlerimde yeterli hava yoktu. Kollarımı ve omuzlarımı kaldırdım, o da tişörtümü çıkarıp bir kenara fırlattı. Geri çekildiğinde göğsü öyle şiddetli inip kalkıyordu ki tişörtünün kumaşı esniyordu.

Zayne avucunu göbeğimin hemen üstüne koydu. “Bunu daha önce de söyledim ama tekrar tekrar söyleme ihtiyacı hissediyorum. Çok güzelsin Trinity.”

Bana böyle baktığında, adımı böyle söylediğinde güzel hissediyordum. Ancak sonra eli hareket etti ve tüm odağım o dokunuşa kaydı. Avucu göğüs kafesimden yukarıya, sonra daha da yukarılara çıktı. Başparmağı hassas noktada çıldırtıcı daireler çizerek kayarken parmaklarım altımdaki kalm yorgam kavradı.

Hemen sonra elinin yerini ağzı aldı. Kendimi ona bastırıp bacaklarımı kalçalarına doladım ve heyecanla kıpırdandım.

Zayne hızlı davranmadı. Beni tamamen nefessiz bırakana kadar dudakları ve diliyle karnıma indi, göbek deliğimin etrafında oyalanıp ilerlemeye devam etti. Bacaklarımı kolayca açıp geri çekildikten sonra şortumu aşağı çekti.

Kalçalarımı kaldırdım ve tek bir hızlı hareketiyle tüm giysilerimden kurtuldum. Her şeyden. Vücudum alev alarak kızardı, Zayne de bakışlarıyla tenime yayılan kırmızılığı takip etti.

“Tanrı aşkına Trin.” Sesi çok derinden geliyordu, neredeyse tanınmayacak haldeydi.

Ellerim titreyerek dirseklerimin üzerinde doğruldum. “Bu adil değil.”

“Değil mi?” Hâlâ bana bakıyordu.

“Bütün kıyafetlerin üzerinde.”

“Evet.” Kirpikleri yukarı kalktı. “Bu konuda bir şey yapmak ister misin?”

“Hı–hı. Evet.” Sesim net çıkmadıysa diye başımı da salladım. Zayne bekledi.

Doğrulup tişörtünü kavrayarak çektim. Ne yaptığımı fark etmeden önce kumaş esnedi ve yırtıldı.

“Ah. Kahretsin” Onu bıraktım. Parçalanan kumaş ayrılarak gergin ve altın rengi tenini sergiledi. “Özür dilerim?”

“Dileme.” Kıs kıs güldü. “Bu gerçekten çok seksiydi.”

Sırıttım.

Zayne tişörtü zemine fırlatırken pantolonuna uzandım. O bileklerimi yakalamadan önce düğmeyi açmayı ve fermuarı indirmeyi başardım. “Henüz değil.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü durmadan düşündüğüm ve yapmak için can attığım bir şey var” dedi bileklerimi tutarak. Eğilerek ellerimi yatağa sabitledi. Dudaklarımız tekrar buluştu ve her şey baştan başladı. Nefes nefese, aklımı alırcasına beni öptü. Ellerimi sonunda bıraktığında hareket bile edemiyordum. Tekrar aynı yolu izlemeye başladı, göğüslerimlerde ve göbeğimde oyalandı. Ardından daha da aşağılara kaydı.

Dudaklarını uyluğumun iç kısmında hissettiğimde gözlerim açıldı. Onu orada görmek bile beni neredeyse zirveye ulaştırmaya yetecekti ama asıl nefesimi kesen, dilinin tenimde gezinişi ve her

geçen an daha da yaklaşmasıydı. Konuşma yetimi tamamen kaybettim.

Bunu daha önce hiç yapmamıştım.

Zihnimde binlerce düşünce belirerek tutkuyu parçalamak için uğraştı ama Zayne durduğunda, bana baktığında ve o gözleriyle beni yerime mıhladığında...

Kaybolduğum yerde *bulundum*.

"Yapabilir miyim?" diye sordu.

İçten içe yanıyordum. Sadece başımla onayladım, o ise dua ediyormuş gibi mırıldandı.

Ağzının ilk temasıyla kaslarım sıvı aleve dönüştü.

Yüksek sesle inledim, sonrasında utanacaktım ama o an umursamadım. Bu dünyada sadece Zayne ve yaptıkları vardı. Bir an için ne yaptığımı unuttum, omzuna sıkıca tutunuyor, diğer elimle saçlarını kavırıyordum. Karnımda duran elinin izin verdiği oranda hareket etmeye çalıştım ama Zayne *ziyafet* çekerken eliyle beni sabit tuttu.

Kendimi ve kontrolümü tamamen kaybettim. Bu muhteşemdi. Hiçbir endişem yoktu. Utanmadım. Korkmadım. Sadece her bir dokunuş ve okşamayla benden aldığı tepkiler vardı.

Birdenbire her şey çok fazla geldi.... İçimdeki o sıkışma, birikim, dışarıya akan ve çarpan çiğ hislerin sıvı akışı. Parmaklarımı omzuna batırıp başımı geriye attım, orgazm içime hızla yayılırken nefes almaya çalıştım. Benden uzaklaşıp başını kaldırdığında titriyor ve sarsılıyordum. Elini kalçama yerleştirdi, gözlerimin ona odaklanması bir an sürdü.

"Zayne" diye soludum, nefesimi düzenlemeye çalışıyordum.

Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Sanırım bundan hoşlandın." Başını eğip karnımı öptü. "Ben kesinlikle hoşlandım."

"Ben de." Yutkundum, kalbim çok hızlı atıyordu. Tutuşumu gevşettim. "Ama hepsi bu kadar değil."

"Hayır." Dudakları o dolgun noktayı okşarken saçları kaburgalarımın yan tarafını gıdıkladı. "Hayır ama olabilir."

Ellerimi kollarından aşağı doğru kaydurdım. Gergin bir beklenti, içimdeki doymuş uyuşukluğun yerini aldı. "Peki ya... hepsini istersem?"

Zayne başını kaldırdı, yüzü neredeyse ifadesizdi. Hiç konuşmadı.

"Bunu ister misin?" diye fısıldadım.

"Tanrım, evet" dedi sert bir sesle. "Evet."

Kalbim hızla atarken ufak bir nefes aldım. "Ben hazırım."

"Ben de öyle." Bunun onun için ne ifade ettiğini biliyordum. Bunun benim için ne ifade ettiğini biliyordum. Tekrar beni öptüğünde her şeyi hissettim. "Bir saniye."

Dönüp ayağa kalktığında ne yapacağımı bilemedim. Komodine giderken kot pantolonu ilgi çekici bir şekilde kalçasından düşüyordu. Zayne bir çekmece açarken yatakta kalıp bacaklarımı topladım.

"Prezervatif mi alıyorsun?" Yanaklarım alev aldı. Ne kadar aptalca bir soruydu. Eğer prezervatif derken utanıyorsam muhtemelen bunu gerektiren bir eylem de yapmamam gerekiyordu.

"Evet." Parmaklarının arasında küçük bir folyo tutarak döndü. "Daha önce sevişmiş olsak bile hastalık bulaştıramayacağımızı biliyorum ama..."

"Hamilelik" diye fısıldadım kaşlarımı kaldırarak. Bunu hiç düşünmemiş olmam endişe vericiydi, özellikle de böyle bir şeyin olup olamayacağından emin değilken. "Bu mümkün mü?"

"Bilmem. Sen tam olarak insan değilsin" dedi yatağa dönerken. Paketi yorgana fırlattığında nedense kıkırdamak istedim. "Bu yüzden, muhtemelen tedbirli olmakta fayda var."

"Evet." Başımı onaylarcasına salladım. Şu anda bir bebek sahibi olmak yalnızca çok kötü bir fikir değildi, dünya tarihinde bilinen en kötü ebeveyn olma ihtimalim de yüksekti.

Bunu ben bile biliyordum.

Zayne sırtıp pantolonuna uzandı. Belki de bakışlarımı kaçırmam gerekirdi ama bir çupakabra odanın karşısına geçip dans etse bile dikkatimi ondan ayıramazdım.

Pantolonu zemine düştüğünde eğer ayakta olsaydım yere yığılırdım. İlk defa öpüşüp birbirimize dokunduğumuzda oda karanlıktı ve ikimiz de ayakta değildik. Onu hiç görmemiştim.

Şimdi onu görünce biraz ağzım kurumuştı. Başım dönüyordu ve tenime ateş basıyordu, gerçekten çok sıcaktı.

“Bana böyle bakmaya devam edersen.” Dizini yatağa bırakıp elini omzuma koydu. “Büyük hayal kırıklığına uğrayacaksın.”

“Böyle bir şey olamaz.” Bakışlarımı yüzüne kaydırdım. “Hem de hiç.”

Gülüp yanıma otururken elini karnıma koydu. “Çünkü çok çabuk biter.”

“Sana inancım tam” diye takıldım. “Bunu başaracaksın.”

Başardı da.

Bana ilk kez dokunuyormuş gibi yeniden başladı, elleriyle ve dudaklarıyla vücudumun her noktasıyla yeniden tanıştı. Nefeslerim hızlanmadan ufak pakete uzanmadı ve kısa bir aradan sonra üstüme uzanıp ağırlığını bir koluna verdi. Alt vücudu benimkiyle aynı hizaya gelmişti.

Bunun o an olduğunu biliyordum. Artık frene basmam ya da çekilmem gerekmiyordu ve bunu yaparsam Zayne’in duracağını biliyordum. Ama durmasını istemiyordum.

Zayne bana baktı, gözleri hem soluk hem de parlaktı. Dudakları aralandığında sanki... Sanki bir şey söyleyecekti ama sonra aramıza uzanıp beni öptü.

Bir sıkışma, bir basınç ve dolgunluk hissettim. Bu his ikimizin de nefesini kesti. Zayne titreyen kolları ve vücuduyla üstümde hareketsiz kaldı.

Bekliyordu.

Ona devam etmesini söylememi bekliyordu, onayımdan sonra hareket etti. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede vücutlarımızın arasında hiç boşluk kalmamıştı. Keskin, yakıcı acı karşısında gözlerim kocaman açıldı.

“Özür dilerim” diye fısıldayarak yanaklarımı öptü. Bir diğer öpücük burnumun ucuna geldi, sonraki de terli alnıma. “Özür dilerim.”

Titreyen ellerimi sırtında gezdirerek onu okşadım ve kaslarının kıpırdayıp gerildiğini hissettim. “Sorun yok. Bu... bu olur.”

“Keşke öyle olmasaydı.” Alnını alnıma yasladı. “Acı çekmeni istemiyorum.”

Acı hayatın bir parçasıydı. Bazen fiziksel ve ruhsal izler bırakırdı. Bazen daha kötü şeylere yol açardı. Bazen de şimdi olduğu gibi harika bir şeye ulaşmak için gerekli bir adım haline gelirdi.

“Kötü değil” dedim. Gerçekten de değildi. Kalbi göğsümde atarken bu sadece rahatsız ediciydi.

Sonra yavaş yavaş düzeldi. Birkaç saniye boyunca imkânsız gö-ründü ama sonrasında oldu ve çekinerek hareket ettiğimde, çıkardığı keskin ses farklı bir tür acının göstergesiydi.

“Trinity” diyerek nefes verdi. Kalçalarımı bir kez daha oynattım, içimdeki his isimle ve ilginç bir temasla birleşerek iynin de ötesine geçti. “Sana zaman tanımaya çalışıyorum.”

“Yeterince zamanım oldu.”

“Tamam.” Gözleri tekrar açıldı. “Kendime zaman tanımaya çalışıyorum ki daha başlamadan bitmesin.”

Dudaklarım yukarı kıvrıldı, ardından büyük bir kahkaha attım. Uzanıp kollarımı omuzlarına doladım ve yanağından öptüm.

“Sana beni deli ettiğini söylemiş miydin?” diye sordu Zayne.

“Belki.” Sonra içimde garip bir keyif olduğu için kulakmemesinden küçük ısırıklar aldım.

Zayne’in sabrı taşı, sanırım kendine tanıdığı süre artık dolmuştu. Hareket etmeye başladı. Ben de hareket ettim. Ellerimiz, kollarımız, dudaklarımız, kalçalarımız ve bacaklarımız... Birbiri-mize sarılmış hareket ederken ne bir başlangıcımız ne de bir sonumuz vardı. Her şey, bedenlerimizin birleştiği nokta ve derinlere doğru kıvrılıp duran o tarif edilemez his etrafında dönüyordu.

Ritmini tamamen kaybettiğinde sırtı yay gibi gerildi ve beklediğimiz şey gerçekleşti. O an. Bağ üzerinden bana gelen, benden ona süzülen ilkel haz seli bitmek bilmeyen dalgalar halinde üzerimize çöktü. İki ayrı kişi değildik. Tektik.

Sanki hep böyle olması gerekiyormuş gibi.

Sevişmek hiçbir şeyi değıştirmese de her şeyi değıştirmişti.

Birdenbire farklı biri olmamıştım ama değıştiğimi hissedebiliyordum. Sadece bana ait olan o küçük, gizli parça bir daha asla aynı olmayacaktı. Güzel bir duyguydu. Bu aynı zamanda garip bir histi ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Zayne mutfağı gitmişti. Yatakta uzanmış onu beklerken, sabah uyandığımda tüm bunların olacağına dair en ufak bir fikrimin bile olmaması her şeyi daha da tuhaf kılıyordu.

Bir parçam hâlâ olanlara inanamıyordu. Sevişmiştik ve kimse ne vurulmuş ne de cayır cayır yanmıştı. *Şükürler olsun ki* babam da gelmemişti. Sonrasında kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanmış halde yatmış, daha sakın ama çok daha yoğun bir şekilde birbirimizi keşfetmiştik.

Yorganın altına girerken yüzümdeki gülümseme biraz daha büyüdü. Uzuvarımda tatlı bir ağırlık vardı ve gözlerimi kapattığım anda, hâlâ yanımdaymış gibi onu hissediyordum. Yanaklarım alev alev yandı, yüzümü yastığı gömüp öylece kaldım ve kıkırdamamı bastırdım.

Kısa bir süre sonra, "Ne yapıyorsun?" diye sorduğunu duydum.

“Meditasyon yapıyorum” dedim Fıstık’ın önceki bahanesini tekrarlayarak.

Zayne güldü. “İlginç bir teknik.”

Başımı kaldırıp yan döndüm. Zayne sadece bir eşofman giymişti, bu yüzden ilk başta sadece göğsünü gördüm.

Güzel bir manzaraydı.

Çok güzel.

Sonra elinde tuttuğu şeyi gördüm.

O kadar hızlı doğruldum ki neredeyse kendimi incitiyordum.

“Kurabiye getirmişsin” dedim. “Kurabiye ve içecek.”

“Evet. Karnım acıktı. Senin de aç olacağını düşündüm.”

“Ben her zaman açım.” Bir elimi kaldırıp parmaklarımı oynattım.

“Ama *sen* ne zamandır kurabiye yiyor ve gazlı içecek içiyorsun?”

“Bu gecenin oburluk için mükemmel bir gece olduğuna karar verdim.” Bana bakan gözlerinde yarı mesafeli, dalgın bir ifade vardı. “Pardon, ne hakkında konuşuyorduk? Çok dikkatim dağıldı birden.”

Aşağıya baktığımda yorganın belime düştüğünü fark ettim. “Ah.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Üzgünüm.” Tekrar parmaklarımı kıpırdattım. “Kurabiye?”

“Ben kurabiye değilim.” Sipariş ettiğim o muhteşem bol çikolatalı kurabiyelerden birini vermek yerine komodinin üstüne iki kutu gazlı içeceğin yanına koydu. “Yana kay.”

Dediğini yaparken battaniyeyi çekip kendimi kaydurdum. Zayne yatağın başlığına yaslanarak yerleşirken, yatağın arkamdaki kısmı çöktü. Dönmeye başladım ama o bir kolunu belime dolayıp beni bacaklarının arasına çekti. Çıplak sırtım göğsüne yaslanmıştı ve kurabiyelere uzandığında, *bu anın* paylaştığımız her şeyden çok daha samimi olduğunu fark ettim.

“Al bakalım” diyerek kurabiyeyi ikram etti. “İçmek istediğin zaman bana söyle, ben senin için alırım.”

“Teşekkürler” diye fısıldarken bir ısırık aldım, sonra bir tane daha. Zayne kendine bir kurabiye çıkarırken paketin hışırtısını duydum. Kısa süre sonra kendimi göğsüne bırakıp rahatladım.

“Bunları alırken aklımda bu vardı” dedi Zayne. Konuşurken ona bu kadar yakın olmak hoştu, sözcüklerini hissedebiliyordum. “Umarım Fıstık ortalıkta dolaşmıyordur.”

Buna güldüm, neredeyse kurabiyem boğazıma kaçıyordu. “Dolaşıyorsa da fark etmedim.”

“Aradığım onay bu değildi.”

Dudaklarının omzumda kaydığını hissettiğimde, “Dolaştığını sanmıyorum” dedim sırtarak. “Şimdiye kadar tek kelime etmeden duramazdı.”

“Susadın mı?” Başımla onayladığımda gazlı içeceğe uzandı ve kapağını açıp bana uzattı. Diğer elime de bir kurabiye tutuşturmuştu. Sonunda arkamda kıpırdanıp sırtını yatak başlığına yasladı. “Böyle uyuyabilirim.”

“Sahiden mi?” Sırayla kurabiyemi ısıırıyor ve kolamı yudumluyordum.

“Evet.” Belimdeki kolunu daha da sıkılaştırdı.

Sırıttım. “Ben de yapabilirim sanırım.”

“Kurabiye ve kola hariç.”

“Onlara ben sarılırım.”

Zayne kıkırdadığında keyfim daha da yerine geldi. Ama sonra başını eğerek yüzünü boynuma gömdü ve tüm vücuduma bir ürperti yayıldı. Hiçbir kuralı olmayan Zayne; sevecen, temas yanlısı ve tatlıydı. Bir parçam bunu öğrenince hiç şaşırmamıştı. Ne de olsa o Zayne’di ama yine de biraz şaşırmıştım, hoş bir sürprizdi. Asla yakın temastan, sıradan dokunuşlardan veya öpücüklerden hoşlanan biri olduğumu düşünmezdim ancak çok hoşuma gitmişti. Bundan sadece keyif almıyordum, aynı zamanda...

Çikolatanın son parçasını yutarken karnıma soğuk, keskin bir acı yayıldı. Bu *hiç* hoşuma gitmemişti. Artık kabul edilmesi daha da tehlikeli görünen oldukça güçlü bir duygu vardı.

Henüz hiçbir şey olmamıştı fakat bu köşede bizi sabırla bekleyen bir sonucun olmadığı anlamına gelmiyordu. Ne kadar doğru ya da güzel hissettirse de paylaştığımız anlar yasaktı ve Zayne’in bunun bizim için bir kontrol yöntemi olduğu konusunda haklı çıkmasını ne kadar istesem de yanılmış olmasından korkuyordum.

Onun ötesinde hayatlarımız... Eh, yarın ikimizden biri bu kararı verebilirdi. Bu Asilkan, Haberci ölümcüldü. Zayne ölebilirdi ve ben...

Eliyle kolumu okşayarak, "Hey" dedi yumuşak bir sesle.

Gözlerimi kapatıp korku bombardımanım durdurmaya çalıştım ama baraj kapakları çoktan yıkılmıştı.

Zayne kolayı elimden alarak komodinin üstüne bıraktı. Soğuk, nemli parmakları çenemi kavrayarak başımı ona doğru çevirdi. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Anı bozmak istemediğim için gülümsedim.

Yüzümü inceledi. "Konuş benimle Trin."

Konuş benimle.

Bunu bana kaç kere söylemişti? Konuşmak, korkulara nefes ve can verdiği için onu kaç kere duymazdan gelmişim? Bunları her zaman düzgün biçimde gizlemek daha kolay olmuştu ama kolaylık her zaman daha iyi değildi.

Her zaman doğru yol bu değildi.

"Ben sadece... bir şey olmasından korkuyorum" diye itiraf ettim. "Bunun bir bedeli olacak."

"Olabilir Trin."

Keskin bir nefes aldım. "İçimi rahatlatacak bir söz söylemen gerekiyordu. Beni daha çok korkutman değil."

"Gerçeği söylemem gerekiyor." Başparmağını altdudağımda gezdirdi. "Bana bak."

Gözlerimi açınca hemen onun soluk bakışlarıyla buluştum. "Bakıyorum."

"Ne olursa olsun, hepsine birlikte göğüs gereceğiz. Seni öperken bunun risksiz olduğunu düşünmedim. Az önce paylaştıklarımızı bir bedeli olmadığına inanarak seninle yaşamadım." Yüzümü inceledi. "Bizi bekleyen bir risk olduğunu biliyordum, artık bir *biz* var. Ayrıca riske değer olduğunu da biliyorum. *Bizim* riske değer olduğumuzu."

Kalbimin etrafında bir zevk dalgası dolaştı. "Her zaman doğru sözleri söylüyorsun."

Zayne sırtıttı. “Bunun doğru olmadığını biliyorsun.”

“Yüzde doksan beş oranında doğru şeyleri söylüyorsun.” Elimi uzatıp çenesine dokundum. “Birlikte” diye fısıldadım. “Bunu sevdim, çok fazla.”

Eli yukarı kayarak yanağımı kavradı. “Bunu duyduğuma sevindim. Eğer sevmeseydin her şey senin için çok daha tuhaf ve sinir bozucu bir hal alacaktı.”

“Nasıl?”

“Çünkü seni yakın zamanda bırakmayı planlamıyorum” dedi hızla hareket ederek. Farkına bile varmadan sırtüstü yatıyordum, o ise üzerime çıkmıştı. Dudaklarımız buluşurken devam etti. “Aynı fikirdeysen sorun yok.”

Sonra beni öptü ve evet, *kesinlikle* aynı fikirdeydik.

Zayne, Federal Üçgen’e çok da uzak olmayan otellerden birinin korkuluğunda oturuyordu. Gardiyan formundaydı, kanatlarını sırtına yapıştırmış halde korkutucu bir görüntü oluşturunuyordu.

Bütün gün ilişkimizin tuhaflaşmasını ya da bir Alfa’nın gelip bana ceza vermesini beklemiştim.

Hiçbiri olmadı.

Sabah ona sarılarak uyanmak her şeyi biraz komik ve garip kılmıştı. Gün boyu bu gariplik devam etmişti. Şimdi ne yapmam gerekiyordu, onu uyandırmalı mıydım yoksa fark ettirmeden sıvışmalı mıydım yataktan? Bir anlığına sabah nefesimle ilgili inanılmaz bir endişeye kapılmıştım. Ama daha karar veremedim, Zayne gözlerini açıp yanağıma bir öpücük bırakmış ve usulca yataktan kalkmıştı. Duşa benden önce girmişti. Eskiden saçımı hafifçe çeker ya da gözlüklerimle uğraşırdı ama bu kez yanımdan geçerken dudaklarını boynumun kenarına dokundurmuştu. Davranışındaki bu tatlı değişim hoşuma gidiyordu ancak yine de beni utandırıp dili tutulmuş bir hale sokmayı başarmıştı. Antrenmanımız ise normal başlasa da birimiz diğerini mindere yatırdığı anda öpüşmeye ve birbirimize dokunmaya başladık. Fıstık odaya girip gözleriyle ilgili bir şeyler bağırpı çıkana kadar böyle devam etti.

Devriyeye ilk çıktığımızda, yürürken elini tutmanın garip olup olmayacağını düşündüm. Bunu yapacak cesareti henüz kendimde bulamamıştım.

Ama bütün günü antrenman yaparak veya öpüşerek geçirmedik. Haberci'nin gelişi için plan kurduk. Zayne'in günler önce söylediklerini artık kabul etmiştim. Haberci ortaya çıkmak istemediği sürece onu bulmamız imkânsızdı. Bir kez daha ortaya çıktığında, onunla konuşmamız gerekecekti çünkü eğer onu ortadan kaldırırsak Bael'le, senatörle ve okulda hapsolmuş o ruhlarla ne planlandığını asla öğrenemezdik. Mühürleri koyan Haberci'ye onları kırabilecek tek kişi de muhtemelen oydu. Dolayısıyla kendimizi hazırlamamız gerekiyordu.

Uyanık olmamız gerekiyordu.

Sabırlı davranmamız gerekiyordu.

İkincisi benim yeteneklerimin arasında değildi.

Zayne'in dikkatli bakışlarının altında, binanın dar çıkıntısında bir denge tahtasının üzerindeymiş gibi yürüyordum. Her yanlış adım attığımda yaklaşık dört ayrı kalp krizi geçiyordu.

"Bunu gerçekten yapman gerekiyor mu?" diye sordu.

"Evet."

"Doğru cevap hayır."

Sırıtarak bir balerin gibi döndüğümde sert bir küfür savurdu.

"Bu bir pratik. Ben de pratik yapıyorum."

"Neyin pratiği? Kalbimi kaç kez durdurabileceğini görmek için yeni bir dünya rekoru mu kırıyorsun?"

"Bunun yanı sıra, göremediğim zamanlarda dengemi sağlama yardımcı oluyor."

"Peki, bu yüz metre havada olmadığında yapamaz mı?"

"Hayır. Çünkü buradayken hata yapamam. Aşağıdayken düşsem kötü bir şey olmaz."

"İşte asıl mesele bu" dedi kuru bir sesle.

"Bu kadar endişelenme. Bunun ne kadar geniş olduğunu çok iyi biliyorum. Yirmi iki santim." Dikkatlice ona yürüdüm ve birkaç adım uzağında durdum. Aşağı baktım ama çıkıntının geniş-

liğini ve botlarımın şeklini göremiyordum. “Çıkıntı benim görüş alanım gibi. Tabii buradaki kenarlar düz. Her şeyin bazen net, bazen bulanık olduğu o garip daire gibi değil. Geride kalan her şey...” Kollarımı kaldırdım. “Gölgeler. Bu garip çünkü bazen siyah bile olmuyor. Gri gibi. Bilmem. Katarakt olabilir.”

“Sence onları aldırabilir misin?”

“Gözlerimi mi?”

Derin bir iç çekti. “Kataraktı.”

Tekrar sıırttım. “Gördüğüm son doktor, aslında retinamı bir şekilde koruduklarını ve gerçek bir sorun yaratana kadar ameliyatı değerlendirmek istemediğini söyledi. RP’li kişilerde ameliyat yapmanın çok daha fazla riski ve olası yan etkileri var.”

“Gerçek bir sorun olarak sınıflandırılabilcek şeyin ne olabileceğini düşünmekten nefret ediyorum.”

İçimden alayla güldüm. Sınırlı görüşe bir şekilde uyum sağlasam da kataraktlar genellikle canımı sıkıyordu. “Çok canımı yakmaları veya merkezi görüşümü tamamen engellemeleri sanırım.”

“Ama daha önce gözlerinin ağrıdığını söylemiştin.”

“Evet ama idare edilebilir. Daha çok ağrılı bir his var ve bunun kataraktla hiçbir ilgisi yok muhtemelen. Yani doğrudan ilgili değil. Belki de gözlerimi kontrol ettirmem gerekiyordur.” Başımı arkaya yaslayıp gökyüzüne baktım. Uzaktaki bir yıldızın belirsiz parıltısını ve bir diğerini görmem biraz zaman aldı. “Daha önce bir kez ödem sorunum olmuştu. Tekrarlayabilir.”

“Makula ödemi mi? Retinanın arkasındaki şişlik mi?” diye sorduğunda bir kez daha bilgisiyle beni şaşırttı. “Gözlerinin ağrımının sebebi bu olabilir. Randevu almamız gerekiyor. Thierry’yi ara ve seni götürdükleri doktorun, Baltimore’daki Wilmer Göz Enstitüsü gibi daha yakın bir yerle bağlantı kurup kuramayacağını sor. Onlar, Johns Hopkins’in bir parçası.”

Gerçekten de iyi araştırmıştı.

“Dikkatli olmamız gerekecek” diye devam etti. “Genetik test yapılmadığı sürece...”

“Benim tamamen insan olmadığımı anlamayacaklar.” Kollarımı indirdim ve Zayne’e yaklaştım. “Ama test yaparlarsa ne olacağını hayal edebiliyor musun? DNA’mı gören genetikçilerin yüzlerinde belirecek ifadeyi?”

Zayne güldü. “Muhtemelen senin bir uzaylı olduğunu düşünürlər.”

“Uzaylılara inanmadığımı sanıyordum.”

“Ben öyle bir şey söylemedim. Ben sadece o kazıkların uzaylılara ait olma ihtimalinin düşük olduğunu söyledim.”

“Ben de o kazıkların melekler'e ait olabileceğini söyledim” diye hatırlattım. “Unutmuşsundur diye söylüyorum, haklı çıktım.”

Tekrar güldü. “Kazıkları ara sıra düşünüyorum. Melek kanı taşıyan herhangi bir varlığa karşı ölümcül olabilirler. *Asaletini* düşünersek, bazı şeylere hazırlıklı olmakta fayda var.”

“İyi fikir.”

“Elbette iyi bir fikir. Benim çünkü” diye cevapladı. Ensemde ılık bir esinti dolaşırken gözlerimi devirdim. “Bu arada, Stacey’yi okula geri dönmemeye ikna etme konusunda pek de başarılı olmadım.”

Bir kıskançlık dalgası hissetmeyi bekledim ama o çirkin duygunun zerresi bile yoktu. Bu çok büyük bir gelişme olduğundan kendimi azarlamadım. “Güvende olabilir. Sam onun acil tehlike altında olduğunu ima eden bir ifade kullanmadı.”

“Evet.”

Kenardan atladım ve bağdan gelen rahatlama dalgasına gülme isteğiyle onun diğer tarafına yürüdüm.

Az kalsın kanadına çarpıp bir gözümü kaybedecektim.

Neyse ki ne kadar yakın olduğumu hissederek çarpmama izin vermeden kanadını kaldırdı. “Stacey için endişeleniyorsun.”

“Evet” diye itiraf etti. Artık yakınında olduğum için yüzünü okuyabiliyordum. “Yeterince acı çekti.”

“Evet” diyerek ona katıldım. “Umarım okula girdiğimizde durumu değerlendirebiliriz. Ruhları ve hayaletleri oradan çıkarmanın bir yolu olmalı.”

Zayne aşağıdaki sokağa baktı. Eğer biri onu görseydi, yukarıya bir taş çörten yerleştirildiğini düşünürdü. "Onlara yardım etmek istediğini biliyorum."

Gerildim. "Yardım edeceğim."

"Ama o mühürler yerli yerinde dururken diğer tarafa geçmelerine yardım edemezsin Trin."

Öfke, normalde keyifli olan ruh halimi bozdu. "Eh, mühürler yüzünden onları kovamama kısmında uzlaşabiliriz. Mühürleri kaldırırsan ki gitmesi gereken hayaletlerle ve sıkışmış ruhlarla ilgilenebileyim. Cumartesi gecesi Gölge Varlıklara odaklanabilirim. Onlardan kurtulduğumda hayaletler ve ruhların sakinleşeceğine bahse girerim."

Zayne başıyla onayladı. "Babamın kütüphanede sakladığı kitaplardan bazılarını hatırladım. Meleklerle ilgili kocaman bir kitap var. Muhtemelen bu gece gidip onu alsak iyi olur. Gideon kitabı çoktan kontrol etmiş olabilir ama..."

"Ama zararı olmaz" diyerek onayladım.

"Doğru. Ayrıca başka bir yoldan girebiliriz."

"Nasıl..." Buz gibi bir ürperti ensemde kayıp kürekkemiklerimin arasına yerleştiğinde biri elini sırtıma koymuş gibi irkildim. "O burada."

Zayne tek bir akıcı hareketle çıkıntıdan aşağı indi. "Nerede?"

"Yakında. Onu dışarı çekmemiz lazım" dedim alçak sesle ve Zayne'e doğru döndüm. Gölgeelerde gri teni dikkat çekmiyordu ama solgun bakışları fark ediliyordu. Hemen aklıma bir plan geldi. "Ayrılmamız lazım."

"Şimdiden bu fikirden hiç hoşlanmadım" diye homurdandı Zayne.

"Ben de." Elimi göğsüne koydum. Avucumun içindeki teni sıcaktı. "Ama son sefer biz ayrılmadan kendini göstermedi ve onu konuşturmamız gerekiyor. Ben bir sonraki çatıya geçeceğim. Sen başka yere git, o ortaya çıkana kadar saklan."

"Trin..."

"Başımın çaresine bakabilirim. Bu sefer onun üstünlük kurmasına izin vermeyeceğim" diye söz verdim. "Bunu başarabileceğimi biliyorsun."

Sinirden kanatları seğirse de, “Biliyorum” dedi Zayne.

Bakışlarını yakalayıp yukarı uzandım, elimi çenesinin sert yüzeyine koydum. Dilimin ucuna iki basit sözcük geldi ama söyleyemedim. Ben de ne yapabiliyorsam onu yaptım. Başını kendime çekip onu yumuşak ve hızlıca öptüm. Ardından tekrar ayağa kalkarak bir adım attım ve arkamı döndüm.

Zayne kolumu yakalayıp beni hızla göğsüne çekti. Şaşkınlıkla aldığım nefes buluşan dudaklarımızın arasında kayboldu. Dilinin dokunuşu ve dişlerinin dudaklarıma yasak sayılabilecek bir şekilde değmesi, vücudumu neredeyse sıvı hale getirmişti. Zayne beni kaldırdığında botlarımın parmak uçları çatının zeminine değene kadar yükseldim. Beni derin bir uykudan uyanan bir adam gibi öptü ve bedenimde bunu hissetmeyen tek yer kalmadı.

Bu tür öpücükler kesinlikle daha büyük anlam ifade ediyordu.

Ayrıldığımızda yapılacak bir işim olduğunu tekrar hatırlamak zorunda kaldım. Önemli bir işti. “Bu formdayken beni öpebiliyor olman.” Ses tonu zımpara gibiydi. “Bu... bu beni özgürleştiriyor Trin. Gerçekten.”

Kalbim sözlerinin mütevazı güzelliği karşısında şaşkınlıkla sıkıştı. “Seni bu formda öpebiliyorum çünkü güzelsin.”

Bir titreme sardı bedenini, alnını benimkine yaslayıp bedenimi bir saniyeliğine daha sımsıkı tuttu. Ardından beni ayaklarımın üstüne indirdi ve elini yavaşça kaydırarak beni bıraktı. “İzliyor olacağım.”

Uzaklaşıp ellerimi iki yanıma indirdim. “Sapık.”

Yorumumu duymazdan geldi. “Dikkatli ol” dedi homurdanarak.

“Her zaman.” Hızla arkamı döndüm ve tüm gücümle koşmaya başladım. Eğer hemen oradan uzaklaşmazsam, kaderimde ne yazık olursa olsun, son derece sorumsuz ve tamamen içgüdüsel bir şey yapacaktım. Geride kalır ve onun gerçek haliyle de insan bedenindeki kadar güzel olduğunu kanıtlamanın bir yolunu bulurdum.

Çıkıntının tam olarak nerede olduğunu ve binalar arasındaki mesafeyi bildiğimden, ayağım kısa duvara değdiği anda sıçradım. Kısa, ağırlıksız geçirdiğim saniyeler Zayne’in öpücüğü kadar

muhteşemdi. Çömelerek aydınlık çatıyı taradım. Işıklar ve dolunay sayesinde iyi bir görüşüm vardı.

Ayağa kalkıp aşağıdaki sokağa bakan çıkıntıya yürüdüm, hâlâ ensemdedirin bir baskı hissediyordum. Korkuluğa atlayıp çömel-dim ve beklemeye başladım. Arabalar dar sokaktan geçerken aşağıdaki insanların kahkahaları ve bağırışları arka planda kaybolu-yordu.

“Neredesin?” dedim geceye. Geleceğini iliklerime kadar bili-yordum.

Çok beklemedim.

Birkaç dakika sonra soğuşun şiddetinin arttığını hissettim. *Asaletim* kıpırdandı ve kıvılcımlanmaya başladı. Kendimi hareketsiz tuttum, onun çatıya iniş sesini duyana kadar nefes almadım.

İlk konuşan kişi oydu. “Seni en son gördüğümde baygındın.”

“Haberin olsun diye söylüyorum” dedim önüme bakarak. “Bir kızı bayıltıp vedalaşmadan gitmek uygunsuz bir davranış.”

“Seni öldürebilirdim canım ama ilgimi çektin.”

Yine bu sevgi hitabını kullandığını duyunca dişlerimi sıktım. “Öldürebilirdin. Yapabilirdin. Yapmalıydın.” Ayağa kalkıp topuklarımın üzerinde döndüm ve çatıda aşağıya zıpladım. Ortada duruyordu, saçları neredeyse ay ışığı rengindeydi. Son kez olduğu gibi tamamen siyah giyinmişti ve başka bir dünyadan gelmiş gibi görünüyordu. “Neden ilgini çekti?”

“Neden çekmeyesin?” diye sordu. “Sen de benim gibisin.”

“Ben sana hiç benzemiyorum. Kocaayak havası vermiyorum etrafa.”

“Hayır, sen patlamak üzere olan bir yanardağ gibisin.”

“Teşekkür ederim” diye cevap verdim. “Neden bu kadar soğuk bir hissin var?”

“Çünkü ruhum soğuk.”

“Eh, bu hayal kırıklığı yaratacak kadar klişeydi.” Durdum ve bana saldırması ihtimaline karşı kendimi hazırladım. “Sadece kaba değilsin, yaratıcılık yönün de hiç gelişmiş değil.”

"Ben birçok şeyim." Başını hafifçe yana eğdi. "Bunların hiçbirini bilmiyorsun."

"Neler bildiğimi bilsen şaşırırsın."

"Şüpheliyim." Kıs kıs güldü. "Çünkü eğer bilseydin, orada durup beni küçük sohbetlerle büyülemezdin."

"Seni öldürür müydüm?" diye araya girdim. "Eğer istersen, buna geçmekten çok mutlu olurum."

"Hayır, kaçırdın." Ölçülü bir adım attıktan sonra durdu ve başını sola çevirdi. "Ne zaman geleceğini merak ediyordum."

Zayne yoktan var olurcasına yerden doğruldu, kanatları sırtından geriye zarifçe uzanıyordu. "Bu partiyi hiçbir şeye değişmem" dedi yüzünde hafif bir gülümsemeyle. "Koruyucular. Asilkanların sadık tazıları."

Alaycı bir tavırla güldüm. "O bir köpek değil."

"Sadık değiller" diye ekledi konuşmamışım gibi. "Bir zamanlar bir Koruyucum vardı. Benim yaşlarımdaydı ve birlikte büyümüş-tük. O benim en iyi arkadaşımdı. Kardeşimdi."

"Pek umurumda değil" dedim. "Dürüst davranıyorum sadece."

Zayne aralarındaki mesafeyi korurken Asilkan başını bana çevirdi. "Onu öldürdüm. Yüreğini göğsünden söküp aldım. Bunu istemiyordum, mecbur kaldım."

"Güzel hikâye dostum." Zayne'in kanatları aşağı doğru kaydı. "Kendimi tekrar ettiğim için özür dilerim ama umurumda değil."

"Beni tanımak istemiyor musun? Başka bir Asilkan'ın daha nasıl olabildiğini bilmek istemiyor musun? Adımı? Ya da ne kadar zamandır izlediğimi? Beklediğimi?" Kısa bir an durdu. "İkiniz çok yaramazlık yaptınız."

"Umursamıyorum ifadesinin hangi kısmının kafam karıştırdığından emin değilim ama kendimi tekrar edeyim. Adının ne olduğu veya babanın kim olduğu umurumda değil." İçimdeki *asaletin* kükrediğini hissettim. "Tek bilmek istediğim, ruhları okula hapseden mühürleri nasıl kıracağım..."

"Misha'yı öğrenmek istemiyor musun?" diyerek sözümü kesti. Kalbim sızladı.

“Bana senin için neler anlattığını... Yerinde olsam bunu yapmazdım” dedi kısa bir aradan sonra. Zayne’in arkadan sessizce yaklaştığını fark etmişti. “Hayırsever bir ruh halindeyim Koruyucu. Beni sına.”

“Bense katil ruh halindeyim” diye hırladı Zayne. “Lütfen beni sına.”

“Eğer beni kendini öldürmeye zorlarsan, her şey hızla kötüye gider.”

“Beni öldürebileceğini düşünmen, işlerin ne kadar kötüye gittiğinin kanıtı” diye karşılık verdi Zayne. “Sen bir Asilkan olabilirsin ama Trinity’ye dokundun ve bu kadarı bile, vücudundaki her acı-nası kemiği teker teker kırmam için bana fazlasıyla güç verir. Ama seni öldürmeyeceğim.”

“Hayır. Öldüremeyeceksin.”

“Öldürücü darbeyi onun indirebilmesi için seni kırık dizlerinin üstüne çöktüreceğim.”

Tanrım.

Zayne’i tam burada ve hemen öpmek istiyordum.

“Ölümcul darbeler indirmekten bahsetmişken” diye karşılık verdi bana odaklanarak. “İlginç olan, ikimizin de Koruyucu öldürmeyi listesinden silmiş olması.”

“Misha hakkında söyleyeceklerin umurumda değil” derken neredeyse kendime inandım. “Mühürlerin nasıl kırılacağını bilmek istiyorum.”

“Kıskançlık korkunç bir şey” dedi Asilkan. “Bu Misha’nın günahıydı. Haset. Kendisine özel olduğu söylendi, o da buna inanmak için ölüyordu. Hiç abartmıyorum.”

Gerildim.

“Bu çok insani bir duygu.” Omuz silkti. “Adımı bilmeni istiyorum.”

“Ben de sadece şu lanet soruya cevap vermeni istiyorum” diye çıkıştım.

“Benim adım Sulien...”

“Gerçekten mi?” Zayne dayanamadı. “Sullen? Adın bu mu?”

Sulien derin bir iç çekti. "Düşündüğün gibi yazılmıyor."

"Çok uygun bir isim" dedim. "Bildiği birkaç akorla gitar çalan ve sevdiğin ama senin varlığından haberi olmayan kız hakkında lirik bir şeyler yazan bir adama benziyorsun. Somurtkan, asık suratlı ve soğuk. Tam bir parti. Bu yüzden mi kıyametin gelmesini istiyorsunuz? Sana Sulien adı verildiği için mi?"

"Aslında ben hiç kimseyi sevmedim. Koruyucumu bile sevmedim" diye cevapladı Sulien. "Ayrıca ben kıyametin kopmasını istemiyorum. Buraya sadece eğlenmek için geldim."

"Hı-hı" diye mırıldandı Zayne. "Peki *Sulien*, Bael nerede saklanıyor?"

"Güvenli bir yerde."

"Neye karşı güvende?" diye sordu.

"Ona kötülük yapmak isteyenlere karşı. Senin gibi."

Tek kaşımı kaldırdım. "Bir iblisi mi koruyorsun?"

Sulien kıkırdadı. "Bunu senin sorman çok komik ama ben planı koruyorum."

"Ne planı?" diye sordum.

"Misha'nın uğruna öldüğü kişinin planı."

Göğsüm sıkıştı.

"Misha'dan bahsetmişken, o da tam beni tarif ettiğin gibiydi ama sen onun bu yanını hiç görmedin. Bu aslında kendin yerine onu düşündüğün anlamına gelir."

Bu iğnelemeyle hedefi tam gözünden vurmuştu.

"Sanırım onu hiç tanıımıyordun" diye devam etti. "Aslında seni bir noktada sevmiş."

"Çenenin kapatman gerek" diye uyardı Zayne.

"Ama sonra hepsi nefrete dönüşmüş" diye devam etti. "Onu bu yüzden öldürebildin. Ancak ben bu kadar kolay lokma olmayacağım Trinity çünkü senden nefret etmiyorum. Sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum ama sen benden nefret ediyorsun."

Görüş alanımın köşeleri beyaza döndü. Kolumdan altın rengi bir ışık yayılırken kılıç hızla şekil aldı. Öfkeli, tıslayan kıvılcımlar havaya sıçradı. "Haklısın. Senden nefret ediyorum."

"Bütün o öfke..." Sulien bundan hoşlanmış gibi iç çekti. "Bu senin yıkımın olacak."

Zayne, Asilkan'a atıldı ama Sulien eğilip kaçtı. İleri hücum ettim ama o çok hızlıydı ve şimşek gibi hareket ediyordu. Bir an için aramızda duruyordu, hemen sonra çıkıntıda belirmişti.

"Mühürleri kıramam" dedi. "Çünkü onları yerleştiren ben değilim."

"Palavra." Zayne yükselip kanatlarını açarken kılıcımı yanımda tutup ileri yürüdüm. "Senin ne olduğunu biliyorum. Sen Haberci'sin."

Sulien güldü, sesi yere düşen buzları andırıyordu. "Ben intikam aracıyım, sen ise bir yıkım silahısın. Bunlar bizim etiketlerimiz ve oynamamız gereken roller."

"Her zaman gerçeklikle bağını kaybetmiş gibi mi konuşursun?" diye sordu Zayne. "Yüce İsa. Bir de iblislerin kendilerini konuşurken duymayı sevdiklerini zannederdim."

Sulien tekrar güldü. "Cömert hissediyorum. Bana neden bütün bu ruhları topladığımı sormalıydın. Bana neden seni öldürmediğimi sormalıydın. Son *rolünün* ne olduğunu sormalıydın. Ama seni tekrar göreceğimi biliyorum Trinity ve o zaman tek gelmen akıllıca olur."

Ben bir şey yapamadan, konuşamadan, ona saldıramadan veya bir soluk daha alamadan kendini geriye attı. Çıkıntının kenarından gece karanlığına düştü.

Zayne öne atıldı, o kanatlarını yukarıya kaldırmış halde bina kenarına inerken bağırdım. *Asaletim* içime çekildi, arkasından hızla kenara fırladım.

Zayne'in yanına sıçradığımda aşağıdaki karanlıktan bir kahkaha yükseldi. Sulien'ı göremedim ama onun yaklaşık on metre kadar aşağıdaki bir balkona indiğini anladım. Tekrar zıpladı, balkondan balkona zıplayarak zemine ulaştı. Karanlığı incelerken balkonlardaki ışıkları gördüm. Atlamaya hazırlandım ve...

Zayne'in kolu belimi kavradı. "Yapma."

"Ama..."

"Onu kovalayamayız" diye itiraz etti. "Şimdilik değil. Bunu istiyor ve biz ona istediğini vermiyoruz."

"Onu kovalamayı *ben* istiyorum" diye ısrar ederek kolunu kavradım.

Zayne beni kenardan çekip bıraktı. Ona döndüm, içgüdülerim onu bir kenara itip gitmemi söylüyordu. Belli ki bunu hissetmişti, etrafıma kanatlarını açarak etkili bir engel oluşturdu. "Onu daha önce kovaladın" diye belirtti. "Bu da seni o tünele götürdü. Bizi bir daha hiçbir yere götürmesine izin vermeyeceğiz."

Canım sıkıldı. Çünkü haklıydı ve bunu bilmek içimdeki kovalama içgüdüsünü dindirmiyordu. Yumruklarımı sıkıp çığlığımı yuttum. "Bizimle oynuyor."

"Haklısın" diye hırladı. "Bu yüzden oyunu oynamayacağız. Onu böyle yenemeyiz."

"Peki bunu nasıl yapacağız, Bay Her Şeyi Bilen Kişi? Nerede kaldığını bilmiyoruz, eğer peşinden gitmeyeceksek izini sürecektir bir yolumuz da yok." Dönüp çatının karşısına yürüdüm. "Bütün bu zaman boyunca sadece onu bekliyorduk..."

"Anlaştığımız plan buydu."

"Ama burada direksiyonu çeviren biz değiliz." Durup ılık gece havasını derin derin içime çektim. Diğer Asilkan'ın varlığı tamamen gitmişti. "Bu bir öykü olsa bile akışı yönlendirenler biz değiliz."

"Bu bir hikâye değil ve öyle olsa bile bazen bir şeyleri zorlamak hem gerçekçi olmaz hem de inanılmaz derecede aptalca sayılır. Demek istediğim, bu öyküyü baştan yazacağız."

Hah.

Arkamı dönünce beni takip ettiğini gördüm. "Artık bu konuşmanın içinde tamamen kayboldum."

Kanatlarını arkasında açtı. "Bir fikrim olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Sulien pisliği ortaya çıkmadan önce?"

Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. "Pislik dedin. Fıstık seninle gurur duyardı."

"Bunu bildiğime sevindim" diye cevapladı. "O mühürleri bozamazsak başka bir yol daha var. Orada sıkışıp kalanları kesinlikle serbest bırakacak ve mühürleri kaldıracak bir şey."

"Nedir? Gitsin Melek Büyüsü mü?"

"Böyle bir şeyin varlığından haberim yoktu. Acaba bunu Amazon'dan sipariş edebilir miyiz?"

"Ha-ha. Haberin yok ama bu benim coşkulu, zekice bir şey söylediğini gösteren kahkahamdı."

Zayne'in ifadesi anlaşılmazdı ama onun derinden eğlendiğini hissettim. "O mühürleri ortadan kaldırmanın bir yolunu bulabili-

riz. Sonra gerekirse tünelleri ve o okulu ortadan kaldırmanın bir yolunu buluruz.”

Bir kere göz kırptım, ardından bir kez daha. “Bir Gardiyan olarak, tünelleri ve okulu havaya uçurmamızı mı öneriyorsun?”

“Tam olarak bunu öneriyorum.”

Bir şeyleri havaya uçurmak muhtemelen –tamam, kesinlikle– bir suçtu. Bu yüzden son çare olarak kullanılmalıydı ama yine de çok iyi bir fikirdi. Artık aşırı barizdi üstelik.

Akşamın geri kalanını okulu havaya uçurmanın lojistik yönlerini tartışarak geçirdik. Bu konuşmayı telefonda yapmadığımız için mutluydum, Ulusal Güvenlik Bakanlığı ve FBI kesin kapımızda biterdi.

Sulien’ı bir daha görmedik veya iblislerle karşılaşmadık. Koltuksuz dairemize döndüğümüzde Roth’u da işe dahil etmemiz gerektiğine karar verdik. Cehennem Ateşi melek mühürlerini yok etmeyeceği için gücü kanıtlanmış insan kitle imha yöntemini kullanmak zorunda kalacaktık.

Patlayıcı maddeler.

Şaşırtıcı bir şekilde, Gardiyanların deposunda patlayıcı yoktu. Bu yüzden Roth’un en iyi piyasa dışı seçeneğimiz olduğuna karar verdik.

Yani eline biraz patlayıcı geçiremiyorsa hayal kırıklığına uğrardım.

O gece düne hiç benzemiyordu ama diğer geceler gibi de değildi. Zayne ve ben birlikteydik. Artık bir çifttik. Birbirimizi aylar değil, yıllardır tanıyormuş gibi hissetsek de her şey taptazeydi. Hem gerçek hem de mecazi anlamda benimle yatacağını varsaymak istemiyordum.

Bu yüzden dişlerimi fırçalayıp yatmaya hazırlanırken, *Konuyu nasıl garip hale sokmadan açabilirim?* diye düşündüm. Zayne benim gibi hazırlanırken karnım düğüm düğüm olmuştu.

Hepsi boşunaydı.

Çünkü pijama altı biçimli kalçalarına kadar inmiş, saçları nemli bir şekilde yüzünde dökülmüş halde banyodan çıkınca, “Beni yanında ister misin?” diye sordu.

Kendimi yatağa attım ve yana kayarken başımla onayladım. Çok daha zarif bir şekilde yatağa geçip başucu lambasını açık bıraktı.

Ne yapacağımı bilemeden uzandım. Keyifli zamanları başlatmalı mıyım? Başlatmam gerekir miydi? O mu başlatmalıydı yoksa? Birlikte olmak, sevgilinle her yatağa girdiğinde sevişmek anlamına gelmezdi. İstemediğimden değildi ama... Eh, biraz ağrım vardı. Öyle utanılacak bir ağrı değildi ama... farklıydı.

Keşke Jada'yı arayıp sorabilseydim.

"İşığı söndürmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu Zayne.

"Hayır" dedim. Sesimin işittiğim kadar tiz çıkmadığını umuyordum.

Yatak hareketlendi ve ışık söndü. Zayne bana yuvarlanırken yine bir kıpırdanma oldu. Tıpkı çatıda yaptığı gibi beni belimden yakaladı, kolunu sırtımın altına aldı ve beni sıcak göğsüne çekti.

"Böyle rahat mısın?" diye sordu.

"Evet." Sıcaktı ve taze nane kokuyordu, karanlıkta elimi tutması hoşuma gitti. Parmaklarımız birbirine dolanmıştı. "Uyuyacak mısın?"

"Eninde sonunda." Bir sessizlik oldu. "Dün gece pek uyuyamadık." Karanlıkta kızardım. "Benim hatam değil."

"Birimiz hatalı diyemem. Belki ikimiz de hatalıydık."

"Ama kurabiyeleri getirdin ve bu bana enerji verdi."

Zayne güldü ve birkaç saniye sonra şakağıma hızlı bir öpücük kondurdu. Bana Roth'la ilk tanıştığı zamanı, toplum içinde insan formunu korumak için nasıl mücadele ettiğini anlatmaya başladı. Roth'un onu şekil değiştirmesi için kışkırttığı anları gülerek dinledim. Bana Nicolai ve Dez'in iblis prensten istemeyerek hoşlanmaya başladıklarını, hatta ona tamamen güvendiklerini anlattı. Danika ile olan geçmişinden bahsetti. Babası onun Danika'yla çiftleşmesini istemişti, Zayne ise onu her zaman bir kız kardeş gibi görmüştü.

En sonunda Danika ve Nicolai'ın gerçekten çift oldukları doğrulanmıştı. İkimiz de Nicolai'ın Danika'yla başa çıkarken klanı yönetmekten daha çok zorlandığına karar verdik çünkü tanıdı-

ğım diğer kadın Gardiyanların hiçbirine benzemiyordu. Bana Nicolai'ın doğum sırasında hayatını kaybeden ilk eşinden bahsetti ve Jasmine'in ikizleriyle bir saat aynı odada kaldıktan sonra, gelecekte bir gün çocuk sahibi olmak konusunda kararsız olduğunu itiraf etti. Dönüşebilecek yaşa geldiklerinde evlat edinme konusundaki fikrini değiştirebileceğini söyledi. Buna güldüm çünkü bir keresinde Matthew'un, *Tuvalet eğitimiyle evlat edinirim*, dediğini duymuştum. Ölümüne gülmüştüm çünkü evet, tuvalet eğitimi Cehennem'in katlarından biriydi kesinlikle.

Gözlerimiz ağırlaşana, cevaplarımız arasındaki süre uzayana kadar konuştuk. Hiçbir zaman Haberci'nin konusu veya görevimizle ilgili herhangi bir konu açılmadı ve karanlıkta birlikte yatığımız sürece endişelenecek bir yarın, hiçbir baskı veya korku yoktu.

Bu umduğum her şeyden daha iyiydi. İsteyebileceğim ya da ihtiyaç duyabileceğim her şeyden. Sadece biz, kelimeler ve birbirine geçmiş parmaklarımız vardı.

Uzayıp giden o dakikalar sadece... *daha fazlasıydı.*

Uzun süredir beklediğimiz bir güncelleme, devriyeye çıkmak üzere evden ayrılmadan önce beklenmedik bir anda geldi. Daire şimdi ürkütücü şekilde boştu. O sabah nakliyeciler küçük bir ordu gibi gelerek mutfak, minderleri, boks torbasını ve yatak odasındaki her şeyi hızla topladı. Akşam ayrılmadan önce yeni yere uğramayı planlamıştık ama bu artık imkânsızdı. Evi ilk kez bu gece görecektim ve şans eseri, Fıstık da bizi nerede bulacağını biliyordu. Bu sabah ona hatırlattığımda duvarların onun için hiçbir şey ifade etmediğini ve kendisinin "serbest dolaşan" bir hayalet olduğunu söylemişti.

Derin bir iç çektim.

Kanepenin olduğu yerde durup saçımın üç tutamını şimdiye kadar yapılmış en beceriksiz örgüye çevirirken Zayne'in telefonu çaldı.

"Nasılsın Dez?" diye cevapladı. Yanımdan geçerken alnıma hızlıca bir öpücük kondurmak için eğilmişti. "Ne? Gerçekten mi?"

Bedeni kaskatı kesilirken bana döndü, tüm dikkatimi ona verdim. "Pekâlâ. Teşekkür ederim." Bir sessizlik oldu. "Evet, sizi gelişmelerden haberdar edeceğim. Tekrar teşekkürler."

"Ne var?" diye sordum telefonu kapattığı anda.

Zayne gülümsedi. "Senatör Fisher şehre geri dönmüş."

"Gerçekten mi?" Beklediğim haber bu değildi. "Adamın öldüğüne gerçekten inanmaya başlıyordum."

"Şey... Şu anda hayatta ve Condor'daki federal süitlerden birine yerleşmiş." Bana kat ve oda numarasını söyledi. "Dez yanında güvenlik görevlilerinin olduğunu söyledi. Büyük ihtimalle süitin dışında, özel salonda ve içeride ona eşlik eden görevliler var."

"Eh, onlarla ilgilenebiliriz" dedim. "Hemen gidiyoruz."

"Evet ama eğer sadece işlerini yapan hükümet çalışanlarıysa, onlara... çok fazla zarar vermek istemeyiz. Desteğe ihtiyacımız olacak." Zayne rehberini taradı. "Çünkü orada kesinlikle insanlar olacak."

"Roth?" Roth'un insan zihnini karıştırabildiğini, hafızaları kısa süreli sildiğini veya onları farklı bir şeyle değiştirebildiğini biliyordum.

Zayne telefonu kulağına götürürken başıyla onayladı. Roth'la konuştuğu sırada ben de saç örgümü hızla bitirdim. Aşırı yamuk olmuştu ama saçlarımın yüzüme dökülmesini engelleyecekti. Habere fazla heyecanlanmamaya çalıştım çünkü oraya vardığımızda neyle karşılaşacağımızı kim bilebilirdi ki? Senatör bize Haberci'nin nerede olduğunu söyleyebilirdi. Bize onun ne planladığını söyleyebilirdi ve Misha'nın ne dediğini anlatabilirdi.

Hayır.

Misha'nın ne söylediğinin ya da neden bunu yaptığının bir önemi yoktu. Bunu unutmak zorundaydım artık. Buradaki önceliğimiz onun hakkında bir şeyler öğrenmek değildi.

Zayne telefonu kapatırken sertçe nefes verip ellerimi indirdim. "Roth şu anda müsait değil ancak Cayman'ı gönderiyor. Bizimle orada buluşacak."

“Mükemmel.” Cayman bugün ne giyecekti acaba? “Plan nedir?”

Zayne küçük bir kâsenin bulunduğu mutfak adasına yürüdü. “İçeri giriyoruz ve onu bir şekilde konuşturuyoruz. Haberci’nin nerede kaldığını, okulda neler olup bittiğini öğreniyoruz.”

“Peki ya konuşmazsa?”

Zayne kirpiklerinin arasından bakarken anahtarları kâseye attı. “İnsanlar... kırılgan varlıklar Trin. Öğrendiğim kadarıyla, kötülük yapmak için komplo kuran insanlar her zaman en zayıf olanlar. Çünkü onları kötülük yapmaya iten şey içsel zayıflıkları. Bu zaafı bulup kullanman gerekiyor. O zaman gerçekleri anonim bir Twitter hesabından bile daha çabuk ortaya dökerler.”

Başımı yana eğdim. “Tecrüben var, değil mi? İnsanları konuşturmak konusunda?”

“Var. Hoşuma gitmese de bunu yaptım ve tereddüt etmeden tekrar yapacağım.”

Buna şaşırmıştım. Zayne’in bir insanı şiddetle tehdit ettiğini ve bu tehdidi gerçekleştirdiğini hayal etmeye çalıştım ancak yapamadım.

“Şaşırdığını görebiliyorum.” Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. “Bilmediğin çok şey var Trin. Bunu sana daha önce de söyledim.”

Evet, söylemişti. “Gizli bir sorgu ustası olduğunu düşünmemiştim.”

“Hepimiz gerekli bilgileri almak için eğitildik” diye açıkladı. Bunu biliyordum ama konu Zayne’di. “Neden olmayacağımı düşündün?”

“Eğitimli olduğumu biliyorum ama senin... bunu yapmana şaşırdım çünkü sen... bilmiyorum. Özünde iyi birisin.”

Zayne’in soluk bakışları deliciydi. “Hiç kimse doğası gereği iyi değildir, özellikle de Gardiyanlar.”

Karnımda bir çukur oluştu. “Thierry özümün iyi olduğunu söyledi. Bu yüzden Sulien gibi olmayacağıma inanıyor.”

“Sulien’in neden böyle biri olduğunu anlayacak kadar onu tanımıyoruz ve endişelenecek bir şey olmadığını kabul etsem bile, ne sen ne de ben özümüzde iyi sayılırız.”

Bir an duraksadım. "Haklısın."

Zayne beni inceledi. "Benim hakkımda bunları bilmek seni rahatsız ediyor mu?"

Ediyor muydu? Hayır. Doğru ya da yanlış, gerçek buydu. Başımı iki yana salladım. "Sadece şaşırdım."

O tuhaf yarım gülümseme belirdi yüzünde. "Yapılması gereken bir şey. Ama bir insanın neden oraya götürüldüğünün sebeplerini öğrenmek her zaman iyidir. Bilmek sonucu değiştirmeyebilir ancak empati bunu daha kolay hale getirir."

Faye'i ve cadılar meclisi üyelerini düşündüm. Ağgözlülükleri yüzünden bize ihanet etmişlerdi. "Faye'i öldürmemi bu yüzden mi umursamadın?"

"Umursamadığımı söyleyecek kadar ileri gitmem ama yapılması gerekiyordu" diye yanıtladı. "Eninde sonunda yapılacaktı. En azından bu yolla daha fazla zarar vermeleri önlenmiş oldu."

Yavaşça başımla onayladım. "Öldürmek... bilmem... Bu..."

"Hiç kolay değil" diye sözümü bitirdi. "Kolay olmayacak, koşullar ne olursa olsun."

"Evet." Adanın yanında durduğu yere yürüdüm. "Peki senatör? Konuştuktan sonra ne yapacağız?"

Zayne hemen cevap vermedi. "Köprüyü geçince karar vereceğiz."

İçimde o köprünün diğer tarafında ne olacağını bildiğime dair bir his vardı.

Bir nefes alıp yavaşça verdim. Bu benim kimliğimin bir parçasıydı. Her zaman öyle olacaktı. Bunu biliyordum. "Sanırım kim olduğumuz hakkında garip hissetmem iyi bir şey."

Zayne yanağıma dokundu ve yüzümü kendisine çevirdi. Başını eğerken tek kelime etmedi, unutulmaz bir an için ağzımdan sadece birkaç santim uzakta durdu. Sonra beni öptü, dudakları yumuşakça dudaklarıma değdi. "Hissetmeseydin endişelenirdim."

O doğrulurken gülümsedim. "Hazır mısın?"

"Yürüyecek miyiz? Impala'yla mı gideceğiz? Motosikletle mi yoksa?" diye sordu ellerini tuşların üzerine koyarak.

“Ne olursa olsun yürümeyi gerektirmeyen seçeneği tercih edeceğimi bilmen gerekirdi.” Kalın örgümün ucuna bir toka sardığım sırada bana sıırttı. Bu konuşmadan sonra karnımda garip, mutlu bir kıpırtı hissettim. “Motosiklet.”

Tek anahtarı parmaklarıyla sararken gülümsemesi büyüdü. “Senden hoşlanmamın bir nedeni olduğunu biliyordum.”

Motosikletle seyahat etmek arabayla gitmekten çok daha kolaydı. Zayne kaç arabanın ona korna çalacağına dair kişisel bir rekor kırmaya çalışıyormuş gibi trafikte sağa sola daldığı için biraz ürkütücü olsa bile.

Tenimdeki havayı, örgümü çekiştiren rüzgârı, bacaklarımın onun bacaklarına uyma şeklini ve onu bu kadar sıkı tutmanın verdiği hissi çok sevmiştim. Ama en önemlisi, her durduğumuzda uzanıp dizimi ovuşturmasını ya da tutmasını sevmiştim.

Üstelik yürümüyorduk da.

Bunu da epey sevmiştim.

Zayne bloklardan birini neredeyse tamamen kaplayan ve Fransa'dan getirilmiş gibi görünen devasa otelin önündeki yolun aşağısında bir park yeri bulmayı başardı.

"Otel çok güzel" dedim kaldırımda yürürken.

"Ayrıca eski. Sanırım ilk olarak 1800'lü yıllarda inşa edilmiş." Küçük çörtenlerin ve pencerelerin altına oyulmuş su fıskiyelerinin fotoğraflarını çeken bir grup turistin arasında beni gezdirirken elini bel kıvrımına koydu.

İç çektim. "Burada çok hayalet olacak."

Kıs kıs güldü. "İşimiz bitene kadar onları görmezden gel."

“Söylemesi kolay” diye mırıldandım.

Girişe yaklaştığımızda, “Gelmiş” dedi.

Mavi bir tentenin altında Cayman duruyordu ve Zayne olmasaydı onu tanıyamazdım. Üzerinde pahalı görünen siyah bir takım elbise vardı, makosen ayakkabılar giymişti. Ayakkabıları gerçek deriydi ve koyu renk saçları düzgün bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Bizi görünce siyah kaşlarını kaldırdı.

“Çok şık görünüyorsun” dedim ona.

“Role uygun giyineyim dedim.” Bizi baştan aşağı bir süzdü. “Siz öyle dememişsiniz.”

Siyah taytına ve gri tişörtüne baktım. Zayne de deri giymişti. Sanırım ortama uyup uymayacağımızı düşünmeliydik.

Zayne, “Podyumda yürümeye gelmedik” diye cevap verdi.

“Niyetin bu olsaydı ön sıradan bilet alırdım” diye şakalaştı Cayman ve ona sıırttım. “İkiniz de hazır mısınız?”

Zayne başıyla onaylayınca iblis simsar bir kenara çekildi ve ağır kapılardan birini açtı. Dışarıya akan serin hava sıcaklığı bastırıyordu. İçeri girdiğimde güneş gözlüklerimi takmam gerektiğini hemen anladım. Kristal avizelerin göz kamaştırıcı parlak ışıkları ve lobinin görkemli ihtişamı karşımda büyülenmişim. Daha önce bazı pahalı sanat eserleri ve tasarımlar görmüştüm, koinündeki Büyük Salon’un ne kadara mal olduğunu Tanrı bilirdi ama bu kadarı çılgıncaydı. Her şey mermerden ya da altından yapılmış gibiydi ve aniden dışarı koşup ayaklarımı silme isteği duymuştum.

“Burada bekle” dedi Cayman. “Kat için bir anahtar almam lazım.”

Cayman karşılama masasına ağır ağır yürüdü ve eğilerek genç bir adamın dikkatini çekti. Ne dediğini anlamadım ama bir dakika içinde iki parmağının arasmda bir otel anahtar kartıyla döndü.

“Çok hızlıydı” dedim.

“Sesim sihirlidir.” Bana göz kırptı. “Beni takip edin.”

Bir koi havuzunun ve çok sayıda saksılı palmiyeinin bulunduğu sütunların yanından geçtik. Yapraklı yeşil bitki örtüsünün arasın-

da, elleriyle hacimli mor eteklerini kavramış halde volta atan bir kadın gördüm. O kesinlikle bir hayaletti.

Bir asansör alanına ulaştık. Cayman bizi sonuncuya kadar götürüp kartımızı okuttu ve içeri girdi.

“Hadi çocuklar” diye seslendi. “Kaybedecek vakit yok.”

Zayne’e bakarak kaşlarımı kaldırdım ama şaşırtıcı derecede sıkışık asansöre bindiğimizde başını iki yana sallamakla yetindi. Gizli hoparlörlerden hafif caz müziği geliyordu.

Cayman otuzuncu kat düğmesine bastı. “Bu kapılar açılır açılmaz pek de hoş olmayan bir şekilde karşılanacağımızı tahmin ediyorum. Onları halledebilirim...”

“Yani öldürebilir misin?” diyerek araya girdim.

Bana baktı. “Ah, evet.”

“Zayne ve ben onları bayılsak veya başka bir şekilde etkisiz hale getirsek, sen de onların hafızalarıyla bir şeyler yapsan nasıl olur?” diye önerdim. “Asıl ihtiyacımız olan bu.”

Simsar iblis yüzünü astı. “Bu o kadar da eğlenceli olmaz.”

“Eğlenmek için burada değilsin” diye hatırlattı Zayne.

“Kim diyor?”

“Tanrı” diyerek iç geçirdi Zayne. Boyununu sağa sola çevirerek esnetti.

“Eh, benim patronum Tanrı değil.” Cayman altın rengi gözlerini devirdi. “Ama her neyse. İsteddiğini yapacağım ancak geride bırakacağım anılar konusunda söz vermiyorum. Sanırım onlara, benim gelmiş gelmiş en iyi şeyler listemde olan 1D’nin yerini resmen alan BTS takıntısından biraz aşılacağım.”

Ağzımı açtım ama asansör tam o sırada yumuşak bir şekilde durdu. Kapılar açılırken Zayne önüme geçti. “Sağda üç, solda iki. Oda 3010. Ben sağdan gideceğim.”

Zayne salona girer girmez, “Affedersiniz” diye seslendi kalın bir erkek sesi. “Bir kimlik...” Zayne onu sertçe duvara itti ve sözler bir gürültüyle sona erdi.

Dışarı fırladım, dar bakışlarım sola odaklandı. Siyah takım elbiseli bir adam duvardaki konumundan ayrılıp beline uzanmıştı.

“Hayır.” Onu omzundan tutup çevirerek arkadan kafasını yakaladım. Alnını duvarla buluşturdum ve ben öne atılırken vücudu yere düştü. Arkamda bir vücudun daha yığıldığını duydum, hemen ardından Zayne’in üçüncü adama ulaştığını tahmin ettiğim bir çığlık yükseldi.

Karşımdaki adam silahını almıştı ama ben daha hızlıydım. Dönerek bir tekme attım ve dirseğinin etli iç kısmından onu yakaladım. Adam inlerken silahı havaya uçtu. Zayne silahı yakaladığında adamı omzundan tutup ağırlığını kullanarak onu yere indirdim. Başının arkasından gelen çatırtı sesi, uyandığında korkunç bir baş ağrısı çekeceğini söylüyordu.

“Güzel” dedi Zayne. Silahı ikinci adamın yanında diz çökmüş olan iblise fırlattı.

“Sen de hiç fena değİ...”

Başka bir adam daha dışarı çıktı, ağzı bir uyarı çığlığıyla açılmıştı. Ayağa fırlayıp hızla dirseğimi çenesinin altına geçirdim, çenesi kapandı ve başı geriye doğru savruldu. Zayne yere düşen bedeni yakaladı ve adamın çenesiyle sağ tarafı işaret edip elini onun ağzına kapattı.

Başımı kaldırdığımda 3010 numaralı kapının önünde olduğumuzu gördüm ve dönüp Cayman’a el salladım.

İblis hemen yanımıza gelerek Zayne’le yer değiştirdi ve adamın kocaman gözlerine baktı. “Merhaba. Tanrıyı ve kurtarıcımız İsa’yı, her yönüyle psikedelik olanı buldun mu kardeşim?”

Yavaşça iblise baktım, genişçe sırıtiyordu. Bakışlarımı kaldırıp sessizce, *Neler oluyor?* dedim dudaklarımı oynatarak. Zayne sadece kaşını kaldırdı ve sessiz kalmamı işaret ederek baygın adamlardan birini kucaklayıp omzuna aldı.

Kahretsin.

Zayne güçlüydü.

Yerde yatan adamın yüz hatları bir tür yolculuktaymış gibi gevşemişti. Adamı kapının görüş alanından çekip çamaşır odası ya da depo odası gibi görünen bir yere sürükleyen Cayman hiç ses çıkarmadı. Birkaç dakika içinde salon boşalmıştı. Zayne açılan ka-

pının yanında dururken Cayman geride kaldı. Zayne'in bana baktığını görünce onu başımla onayladım.

Kapıyı tıklattı, sadece bir saniye sonra kapı aralandı. "Wilson?" diye sordu bir erkek sesi.

Zayne kapıyı omuzlayarak açtı ve adamı geriye itti. "Senatör kanepede" diyerek kolunu adamın boynuna doladı ve ona *uyku zamanı* verecek kadar baskı uyguladı.

Odaya dikkatlice sızıp her şeyi tararken Cayman arkamdan içeri süzülerek kapıyı sessizce kapattı. Oda büyüktü, Zayne'in neredeyse tüm dairesi kadardı. Duvarlarda ve halıda bol miktarda mavi-altın rengi vardı, gözlerimi kırıştırmama neden olmuştu. Bakışlarım çerçeveli tablolardan, kapıdan, yemek takımından, koyu mavi bir kanepeden kayarak nihayet ayağa kalkan yaşlı adama kaydı.

Senatör Fisher, temsil ettiği insanlara fayda sağlama yaşı çoktan geçmiş, yaşlı bir kongre üyesi klişesine benziyordu. Saçları bembeyazdı ve kısa kesilmişti, soluk teni ağzının ve gözlerinin köşelerinde kırışmıştı, alnında çizgiler vardı. Amerika renklerini taşıyan kıyafetler içindeydi; takım elbisesi lacivert, kravatı parlak kırmızı, gömleği ise beyazdı. Kendisi vatanseverliğin ve ayrıcalığın yürüyen bir reklamıydı. Hepsi iyi saklanmış bir kötülük olarak onda bütünleşmişti.

"Neler oluyor?" Cebine uzanıp telefonunu çıkardı. "Kim olduğunuzu bilmiyorum ama çok büyük bir..."

"Hata mı yapıyoruz? Senin yaptığın kadar büyük değil." Telefonu elinden kaptım. "Otur."

Buğulu mavi gözlerini kısarak bana döndü, ardından gergin bakışları Zayne'in indirdiği adama fısıldayan iblisin olduğu yere kaydı. "Şimdi beni dinle küçük hanım. Ne yaptığınızı sanıyorsanız bilmiyorum ama ben Amerika Birleşik Devletleri senatörüyüm ve..."

"Ben de *Kardan Adam Frosty*'yim. Hemen. Otur."

Senatör bana baktı, yanakları kıpkırmızı olmuştu. Ancak Zayne yanıma gelince yüzünün rengi attı.

Zayne, "Çatı katına bak" diye seslendi Cayman'a. İblis öne eğilerek selam verdikten sonra neredeyse kaçarcasına uzaklaştı.

Sabırsızlanarak ellerimi senatörün omuzlarına koydum ve onu zorla kanepeye oturttum. Adamın şaşkınlıktan gözleri büyüyünce bir nebze de olsa memnun oldum. "Oturduğun için teşekkür ederim." Etkileyici bir tavırla gülümsedim. "Bizim sorularımız var ve sende de önemli cevaplar var. Bu yüzden biraz sohbet edeceğiz, eğer aklın varsa bunu bizim için zorlaştırmazsın. Arkamdaki iri sarışın adamı görüyor musun?"

Senatör Fisher dudaklarım sıkıp bakışlarıyla onayladı.

"O hem güçlü hem de yakışıklı. Üstelik yakışıklılığı ortalama sınırın epey üstünde." Senatörün tam karşısındaki sehpanın kenarına oturdum. "Bugün kemik kırma konusunda da son derece yetenekli olduğunu öğrendim."

"Uzmanım" diye mırıldandı Zayne.

"Ancak bunun yaşanmasını istemiyorum. Yine de unutma, bunun olmasını istememem olmayacağı anlamına gelmez. Tamam mı?"

Senatör ikimizi de süzdü. "Bunu yapamazsınız."

"Meşhur son sözler." Cayman salona geri döndü ve kanepenin yanındaki berjere kendisini attı. "Çatı katı canımı sıkacak kadar temiz. Ne ölü ne diri güvenlik ekipleri ya da fahişeler... kimse yok."

Ona kaşlarımı çatarak baktım.

Cayman omuz silkti. "Bazı politikacıların otel odalarında neler bulduğumu bir bilerseniz. Çoksatan bir anı kitabı yazabilirim."

Peki o zaman.

"Siz kimsiniz?" Fisher ceketinin yakasını düzeltti.

"Sadece mahallenin dost Gardiyan'ı" diye cevapladı Zayne. "Ah, bir de iblis ve Asilkan."

Senatör Fisher'ın yüzü hızla bembeyaz kesildi. Karşısındaki kişinin kim olduğunu çok iyi bildiği açıkça ortadaydı. Bakışlarını bana çevirdi.

Ona tekrar gülümsedim, güneş gözlüklerimi başımın üstüne yerleştirdim ve *asaletimin* birazcık parlamasına izin verdim. Fisher derin bir iç çekti, göğsü hızla inip kalktı.

Cayman berjerden seslendi. "Bu parlayan şey çok ürkütücü." Sadece bir iblis bunun ürkütücü olduğunu düşünürdü.

Asaletimi tekrar dizginledim.

"Kim olduğumuzu biliyor musun?" diye sordu Zayne. "Artık?"

"Ben aslında *Kardan Adam Frosty* değilim" diye ipucu verdim.

Fisher'ın atardamarlarından biri patlayacak gibi şişti. "Biliyorum." Yutkunup boğazını temizledi. "O zaman siz de benim kimi tanıdığımı biliyorsunuz."

"Eğer Haberci'den biraz bile korktuğumuzu düşünüyorsan çok yanıliyorsun" diye bilgilendirdim onu. Sonra arkama yaslandım. "Bize yardım edeceksin."

"Yapamam" dedi ellerini dizlerine koyarak. "Vakit kaybetmeyip beni öldürün çünkü size yardım edemem."

İçimi çekip sehpadan kalktım. "Sanırım zor yoldan olacak."

Zayne yerime geçmedi. Bunun yerine yemek masası takımından bir sandalye aldı ve sehpayı tekmesiyle geriye fırlattı. Eşyanın kısa bacakları ahşap zeminde derin çizikler açmıştı.

"Aşırı seksi" dedi Cayman.

Gerçekten öyleydi.

Zayne sandalyeyi senatörün önüne koyup oturdu. "Haberci nerede?"

Fisher başını iki yana sallarken Zayne'in yanına gittim.

"Haberci nerede kalıyor?" Zayne öne eğilerek senatörün göz hizasına indi.

Adam ses çıkarmadı.

Zayne senatörün elini tuttu. Fisher direnmeye çalıştı ama bu tavşanın bir kurtla dövüşmesine benziyordu. "Elinde kaç tane kemik olduğunu biliyor musun? Yirmi yedi. Peki ya bileğinde? Sekiz. Her parmağında üç tane kemik var. Başparmağında iki tane var. Her elde üç sinir var ve insan elinin inanılmaz derecede hassas olduğunu bildiğinden eminim. O kemiklerin her birini tek tek kırabilirim" diye devam etti yumuşak bir sesle. Adamın elini yavaşça çevirdi. "Hepsini aynı anda da yapabilirim. Ben ne yapılma-

sı gerektiğini biliyorum ve senin nasıl davranman gerektiğini bilmediğin için üzgünüm."

İçten içe irkilmeme sebep bir çat sesi duyuldu ve senatör avaz avaz bağırarak öne eğildi.

"Keşke patlamış mısıрім olsun" dedi Cayman.

Zayne başını yana eğdi. "Bu sadece bir parmaktı. Üç kemik. Bundan daha çok var. Haberci nerede?"

Aman Tanrım. Zayne adeta Gardiyanların *Chuck Norris*'i falandı.

Göğsü hızla inip kalkan senatör gözlerini kısarak inledi. "Yüce İsa."

"Onun pek yardımcı olacağını sanmıyorum" dedim kuru bir sesle.

Bir çatırtı daha gelince Zayne'e döndüm. "Bu da başparmağındı" diye açıkladı. "İki tane oldu."

"Haberci'nin nerede kaldığını bilmiyorum. Tanrı aşkına!" diye inledi adam. "Gerçekten bana söyleyeceğini mi sanıyorsun? *Söyler mi sence?* O aptal değil."

"Peki onunla nasıl iletişime geçiyorsun?" diye sordum.

"Geçmiyorum." Fisher zangır zangır titreyip hafifçe sallanırken Zayne yavaş, metodik bir tavırla elini çevirdi. Şimdi ortaparmağını eline almıştı. "Yemin ederim. Geçmiyorum. Bana daha önce sadece bir kez geldi."

"Gerçekten mi? Haberci'yi sadece bir kez mi gördün?" Zayne başını iki yana salladı. "Yeterince ciddi davranmadığımızı düşünüyorum..."

"Bael" diye inledi Fisher. "Genellikle Bael'le konuşuyorum."

"Hımm..." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Haklı çıktın."

"Sana söylemiştim" diye mırıldandı Zayne. Senatöre neredeyse dostça bir tavırla gülümsedi.

"Eski dostumuz ballı Bael neler yapıyor?" Cayman bacaklarını berjerin kolçaklarından birine attı. "Yüzyıllardır böyle bir *punk* görmedim. *Harry Potter*'daki gibi görünmezlik peleriniyle mi dolaşılıyor? Yalan ağrını mı yayıyor? Sanırım öyle olmalı, tam bir Aldatmaca Kralı olduğu için. Yeryüzündeki, Cehennem'in çukurla-

rından doğduğu bilinen en eski iblislerinden birine çalışıyorsun. İlginç arkadaşların var. İnsan ister istemez durup, *Acaba planlarının hangi tarafındayım, doğru yerde miyim gerçekten?* diye bir düşünür.”

“Sen bir iblissin” dedi senatör nefes nefese. “Bana doğru tarafta olmak konusunda vaaz mı veriyorsun sahiden?”

Cayman ona hafifçe gülümsedi. “Bazen tarihin doğru tarafı en az beklediğin kişilerden oluşur.”

“Bael nerede?” diye sordum.

“Buraya yakın bir yerde değil” diye yanıtladı senatör. “Uzakta, saklı bir yerde. Sana daha önce aradığım bir numarayı verebilirim ama bu sana bir fayda sağlamaz. Artık işe yaramaz.”

Sulien de böyle söylemişti, sinirlenerek öne çıktım. “Neden uzak duruyor?”

“Bilmiyorum.”

“Fisher” diye içini çekti Zayne. “Çok az şey bildiğin belli. Hayal kırıklığına uğradım.”

“Bekle...” diye itiraz etmeye başladı ama Zayne bir parmağını daha kırdığında sözleri bir bağırışla bölündü.

Hemen ardından, Senatör Josh Fisher’ın iradesi kırıldı.

Sadece sekiz kemik yetmişti. Üstelik küçük kemiklerdi, can yakıyorlardı ama aynı derecede kırılğan olan büyüklerle kıyaslandığında çok küçüktüler.

“Karımı seviyorum” diye inledi. Yüzü buruşurken vücudu yana doğru kıvrıldı, Zayne hâlâ elini tuttuğu için uzanabildiği yere kadar çekilmişti. “Karımı seviyorum. Hepsi bu. Onu seviyorum. Karım olmadan bunu yapamam. Tek istediğim o.” Hıçkırığa ağlamaya başladı. “Knoxville’deki ekonomi dersime girdiği günden beri onu seviyorum. O benim her şeyim ve onu tekrar görebilmek için her şeyi yaparım. Ona tekrar sarılabilmek için. Onu yanımda tutabilmek için. Tek istediğim bu.”

Kollarımı göğsümden indirip Zayne’e döndüm. Adamın elini bıraktığında senatörün yaptığı tek şey kollarını kendine daha çok sarmak oldu. Gözlerimin önündeki büyük acıdan rahatsız olarak kıpırdandım. Bu adam bir iblisle ve cadılarla işbirliği yapmış, ma-

sum insanların ve Gardiyanların ölümüne sebep olmuştu. Kıyamet gününü getirmek isteyen Haberci'yle bağlantısı vardı. Bu yüzden berbat, rezil birisiydi ama yetenekli bir aktör değilse kırık parmaklardan çok daha büyük bir acıyla dibe çöküyordu.

"Bael'le karının ne alakası var Josh?" diye sordu Zayne. Adamın ismini o kadar nazik bir sesle söylemişti ki az önce parmaklarını kırdığını unutmak çok kolaydı.

Fisher birkaç dakika boyunca cevap vermedi, sadece hıçkırdı ve en sonunda, "Haberci dualarımı duyup yanıma geldi" dedi boşuk bir sesle.

Cayman bacaklarını berjerden çekip öne eğilince irkildim.

"Bir meleğe benziyordu." Adamın gözleri kocaman açıldı, artık bizi görmüyordu. "Bir melek gibi konuşuyordu."

Sulien'i bir melek nasıl karıştırdığı anlaşılabilirdi ama konuşmasını nasıl bir meleğe benzetebilmişti ki? Öte yandan Fisher, Tennessee'den gelmişti. Belki de Cennet'in *Matthew McConaughey*'nin araba reklamındaki hali gibi olduğunu zannediyordu.

"Ne dedi?" dedi Zayne yumuşak bir sesle.

Adam titriyordu. "Haberci... En çok istediğim şeyi kazanabileceğini söyledi. Natashya'yı."

Aman Tanrım.

İçimden bir ses bunun nereye varacağını söylüyordu.

"Bana bir adamın geleceğini, ona ihtiyacı olan konuda yardım etmemi ama bu adamın kurt postuna bürünmüş bir koyun olduğunu söyledi" diye fısıldadı. "Bunun bir rüya olduğunu sandım ama sonra o adam ortaya çıktı. Kurt postuna bürünmüş bir koyun."

Kötüymüş gibi davranan bir iblis mi demek istiyordu?

"Bael mi?" diye ısrar etti Zayne. "Hiçbir şekilde erkek olmayan bir adam mıydı yoksa?" Fisher başıyla onaylayınca Zayne ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Onun ne olduğunu biliyor muydun?"

"İlk başta bilmiyordum ama sonunda... evet."

Bunun kıpkırmızı bir uyarı bayrağı olduğunu hiç düşünüp düşünmediğini sormak istedim ama ağzımı kapalı tuttum.

“Senden ne istiyordu?” diye sordu Zayne.

“Okula erişim. Nedenini bilmiyorum. Bana hiç söylemedi, ben de sormadım. Ben... bilmek istemedim.” Adam hâlâ titriyordu. Ben sadece Natashya’mı istiyordum.”

Öfke içimdeki sempati duygusunu bastırdı. “Bir iblisin bir okula girmek istemesinin kötü bir şey olabileceği hiç aklına gelmedi mi?”

Zayne bana uyarı dolu bir bakış atıp senatöre döndü. Senatör cevap vermedi, sadece daha da çok ağlamaya başladı. “Hiç okula gittin mi?”

“Hayır, asla. Şirketi kurup birkaç görüşme yaptım ve onu satın aldım. Yerine zaten yeni bir okul inşa ediliyordu. Hepsi bu kadar.”

Engelli çocuklara yönelik okul planları var, diye bağırmak istedim ama çenemi kapalı tuttum.

“Sonra cadılarla görüşmem gerektiğini, ne söylemem gerektiğini bana anlattı ve ben de... Bunu yaptım.”

Konuşmamak için ağzımı elimle kapatmak zorunda kaldım.

“Bael bana Natashya’yı geri getireceğine dair söz verdi. İstediklerini elde ettikleri anda onu alacağımı söyledi” diye anlattı bildiği her şeyi. Göğsü aldığı nefeslerle hızla inip kalkıyordu. “Böylece yaptım. İnandığım her şeye karşı olsa da yaptım. Yanlış olduğunu biliyordum, büyüünün öldüreceğini biliyordum ama beni anlamalısın, karım benim her şeyim.”

“Bekle” dedi Cayman. “Bael karını hayata döndürebileceğini mi söyledi?”

“Haberci ve Bael bana söz verdi.”

“Kimsede böyle bir güç yok” dedim başımı iki yana sallayarak. Senatörün vahşi bakışları bana döndü. Vücudundaki titreme geçti. “Karın öldü. Muhtemelen diğer tarafa geçmiştir. Onu geri getirmek imkânsız.”

“Bu doğru değil.” Fisher nefretle dudak bükerek bana dişlerini gösterdi. “Bu doğru değil.”

“Bael sana bu iyiliği yapamaz. Haberci’nin kim olduğu umurunda değil ama o da seni umursamıyor” dedi Cayman ayağa kalkarak. “Yukarıdaki sorumlu kişi dışında, dünyada böyle bir

şeyi yapabilecek tek bir varlık var. O da bunu sadece bir kez yaptı. Sonu kötü bittiği için bir daha yapacağını sanmıyorum. Özellikle bir insan için. Üstüne alınma lütfen."

Birden durumu fark ettim. "Ölüm'den mi bahsediyorsun? Ama birini ölümden geri getiremez, özellikle de..." Senatöre dönüp baktım. "Karın ne zaman öldü?"

Adamın bakışları şişen parmaklarına kaydı. "Üç yıl, on ay ve on dokuz gün önce."

Bu... çok net bir tarihti.

"Karın tamamen öldü" diye açıkladım. "Karın çürümüş ve ölmüş durumda."

Cayman beni hayrete düşürerek, "Önemli değil" diye yanıt verdi. Zayne de buna şaşırılmıştı, iblisin olduğu tarafa döndü. "Ölüm, bir ruhla her şeyi yapabilir ve bir bedene can vermek için sadece ruha ihtiyacı vardır."

Gözlerim büyüdü. "Karının... bedenini sakladın mı?"

Senatör cevap vermeyince midem allak bullak oldu. Eğer mezarında değilse, pek de taze olmayan bedeninin nerede saklandığını bilmek istediğimden şüpheliydim.

"Vücuda ihtiyaç yok" diye açıkladı Cayman. "Sadece ruh gerekiyor."

Hayretle ona baktım. "Bu... bu imkânsız." Kulaklarıma inanamıyordum. Gördüğüm tüm ölü insanlardan sonra bu imkânsızdı.

Cayman gülümsedi. "Her şey mümkün, özellikle de Ölüm Meleği Azrail'sen. Ama dediğim gibi, bunu daha önce sadece bir kez yaptı ve ona bunun yapılıp yapılamayacağını sorarsan ilk başta yalan söyler. Ama bir ruhu serbest bırakabilir, onu yok edebilir ve..." Sözlerini dramatize etmek için durdu. "Ölüleri geri getirebilir."

Ne söyleyeceğimi bilemedim.

Cayman kanepeye yürüyüp senatörün göz hizasına diz çöktü. "Azrail'in asla böyle bir anlaşma yapmayacağını da söyleyebilirim. Hiç kimse ona bir şey teklif edemez. Sana yalan söylendi."

Adam kıpırdamadı.

Zayne ellerini indirdi. "Karın senin zayıf noktandı. Zayıf noktayı buldular" dedi daha önce bana söylediklerini tekrarlayarak. "Bunu istismar ettiler."

Adama döndüm. "Üzücü kısım, onu aslında tekrar görebilecek olman. Eğer karın yaşarken iyi biriye ve... sen de iyi biri olsaydın, öldüğünde onu görürdün. Ona katılırdın, sonsuza kadar onunla kalırdın. Peki ya şimdi?" Başımı iki yana salladım. "Bunu yapmayacaksın."

Gözlerini sımsıkı kapattı. "Bana söz verdiler" diye fısıldadı. "Bana söz verdiler."

Duygularla ağırlaşmış göğsüme derin bir nefes çektim. Bu adamdan nefret etmekle ona acımak arasında kalmıştım. İkisini birden nasıl hissedebilirdim? İyi bir insan değildi. Belki bir ara öyle olmuştu ama istediğini elde etmek için her türlü yanlışa göz yummuştu ve ben...

Zayne'e bakınca midemde bir soğukluk hissettim, senatörün geldiği noktaya gelmenin, hayatımın aşkını geri getirmek için her şeyi yapacağım noktaya gelmenin nasıl bir şey olduğunu asla öğrenmek istemezdim.

Pek dua eden biri değildim ve şimdi bunun nasıl bir his olduğunu *asla* öğrenmemek için dua ediyordum.

Asla.

Senatörü fiziksel acılardan çok ruhsal ve duygusal acılarla dolu, yıkık bir adam olarak bıraktık. Ondan kırık bir kalp dışında alabileceğimiz hiçbir şey kalmamıştı.

Cayman'ın sözlerinin aksine bir zaman kaybı değildi çünkü Senatör Fisher gibi bir adamın bu işe nasıl bulaştığını artık biliyorduk. Ama bunu bilmek, Haberci'yi saklandığı yerden çıkarma umuduyla devriye gezerken beni ağır bir kalp ve dikkatsiz düşüncelerle baş başa bırakmıştı.

Aşkın bir insanı sürükleyebildiği noktalar çok trajikti.

Zayne akşamı her zamankinden daha erken bitirdi. Bu sefer şehrin her köşesini aramadığım için ne şikâyet ettim ne vicdan azabı çektim. Haberci'yi bulmak çok önemliydi ama iki gün sonra, cumartesi okula girdiğimiz anda Sulien'in ortaya çıkacağından emindim. Üstelik ancak okula girdiğimizde neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayacaktık.

Kısa bir süre sonra bir şeyleri havaya uçuracağımıza dair bir his vardı içimde.

Motosikletin park edildiği yere yürürken, "Bir süredir aklımda bir şey var" diye söze girdim. "Bael neden saklanıyor sence? Neden korunuyor? Bu tuhaf değil mi?"

“Onu koruyan iblisler mi? Hayır. Haberci’nin bir Asilkan olması mı? Evet.” Motosikletine ulaştığımızda elini belime koydu ve oradaki ağırlığı hissetmek el ele tutuşmaktan bile daha iyiydi. “Farklı senaryolar üretmeye çalışıyorum ama bildiğimiz tek şey, plan ne olursa olsun Bael’in hayatta kalmasını gerektirdiği.”

İç çekip gökyüzüne baktım. Yakınlardaki binaların ışıkları yüzünden yıldız olup olmadığını göremiyordum. “Acaba Sulien’i bu hale getiren neydi? Dünyanın sonunu getirmeye yardım etmekten başka ne planladığını bilmiyoruz ama belli ki inanılmaz derecede kötü bir şey. Hiç kimseyi sevmediğini söyledi, bu yüzden senatörle aynı olmadığımı biliyoruz.”

Zayne bacağını diğer tarafa atıp seleye yerleşti. “İblislerle çalışıyoruz” dedi bana bakarak. Yakındaki sokak lambasının ışığı yüzüne yansıyor, yanaklarının altında gölgeler oluşturunuyordu. “Sırf bazı iblislerin farklı bir yüzünü gördüğümüz için değil, yaptıklarımızın üstün iyiliğe hizmet ettiğini düşündüğümüz için de.”

Onun yerine sonucu ben söyledim. “Sence iblislerle işbirliği yapmasının sebebi, her ne planlıyorsa onun üstün iyilik için olduğuna inanması mı?”

“Mümkün. Tarih boyunca insanlar bir şeye inandılar, kendilerinin haklı olduğuna inandıkları o şey için yanlış işler yaptılar. Gardiyanlar da farklı değil. Bence doğru olduğuna inanarak kötü bir şey yapmamış hiçbir varlık yok.”

Başım la onayladım. Birisi yaptığının doğru olduğuna inanıyorsa onu aksine ikna etmek neredeyse imkânsızdı.

Motosiklete binip kollarımı beline doladım. Aşağıya uzanıp dizimi sıktı ve tekrar yola koyulduk.

Daireye dönüş yolculuğu hızlıydı ama bu zamanı bir şekilde... senatörle ve Haberci’yle ilgili her şeyden uzaklaşmak için kullandım. Zayne de sanırım aynısını yapmıştı. Buna ihtiyacımız vardı; kendimize, hayatlarımıza ait olan küçük bir zaman dilimi yaratmaya. Zayne garajda Impala’sının yanında durduğunda ben... normal olmaya hazırdım. En azından bir süreliğine.

Asansör kapısına yürürken, “Yeni daireyi keşfetmeye hazır mısınız?” diye sordu.

Kabine girip, "Tamamen aklımdan çıkmıştı" diye itiraf ettim gülerek.

"Nasıl unuttun ki?"

"Bilmem."

Asansör yükselirken bana sırtıttı. "Diğer daireye çok benziyor. Düzeni aynı, tek fark iki yatak odası."

Duvara yaslanıp başımı geriye dayadım. "Artık gerçekten iki yatak odasına ihtiyacımız var mı?" diye şakalaştım.

"Umarım yoktur." Bana yaklaşp ellerini başımın iki yanına koydu. "Ama iki banyo harika olacak."

"Doğru."

"Çünkü duş jelimi kullanmandan bıktım."

"Kazayla oluyor hep."

"Hı-hı." Başını bana doğru eğdi. "Bence sadece benim gibi kokmayı seviyorsun."

Sırıtmaya devam ettim. "İkinci yatak odası muhtemelen iyi bir fikir. Bir noktada sinirlenip seni yataktan atacağımdan neredeyse eminim."

"Er ya da geç" diye kabul etti. "Sadece beni tamamen kovma."

"Bunun için endişelenmene gerek yok." Asansör durduğunda onu öpmek için ayaklarımın ucunda yükseldim. Sonra kolunun altına girip yeni dairemize adım attım. "Geliyor musun?"

Zayne duvardan doğrulup beni takip ederken arkamı döndüm. Daire hemen hemen aynıydı, sadece ters çevrilmişti. Mutfak sol tarafta, salon sağdaydı. Pencereleer farklı bir sokağa bakıyordu ama koltuk ve mobilyalar her zamanki gibiydi. Ancak gözlerimi kısıtığım da, diğer dairedeki yatak odası kapısının olduğu yerde kısa bir koridor olduğunu fark ettim.

Zayne öne çıkıp arkasını döndü ve geri geri yürüdü. "Sana dairede bir tur attırabilir miyim?"

"Elbette."

Sırıtarak elimi tuttu. "Mutfağı ve salonu kendin gezersin."

"Evet, gezerim."

Dönüp kıkırdayarak beni koridora çekti. "İlginc kısımlar bura-

da. Sağ tarafta yarım banyo var, onun yanındaki çift kapı da çamaşır odası."

"Gerçekten heyecan verici şeyler" diye ona takıldım.

"Sadece bekle." Beni daha aşağıya götürdü ve soldaki kapıyı açtı. İçeri uzanıp ışığı yaktı. "Burası ikinci yatak odası. Orada bir banyo var."

Etrafıma bakındım. "Oda... tamamen boş."

"Gözlem yeteneğin var."

Ona imalı bir bakış attım.

"Sadece bir yatağım var" diye açıkladı. "Bir tane daha sipariş etmek zorunda kaldım ve yeni mobilyalar."

"Bekle." Elini çekiştirdim. "Mobilyaları benim sipariş etmem gerekir, parasını ben ödemeliyim."

"Ama burası senin odan değil. Benim odam, yani bana kızdığın zamanlarda."

"Ama..."

"Burası *senin* odan" diyerek diğer kapıyı açtı.

Zayne ışıkları yakmadı ama bir şeyden yumuşak, beyaz bir ışık geliyordu. Banyo değildi, muhtemelen karanlık alanlardan birindeydi. Başucu lambası olmadığını da fark ettim. Bunun için çok sönüktü. Şaşkınlıkla yukarıya baktım.

"Aman Tanrım" diye fısıldadım. Gördüklerime inanamıyordum.

Elimi kurtarıp yatak odasına girdim ve başımı geriye yatırıp tavana baktım.

Tavan, her tarafına dağıtılmış karanlıkta parlayan yıldızlardan dolayı yumuşak beyazlıklarla parlıyordu.

Tavanda yıldızlar vardı.

Yıldızlar.

"Nasıl?" Ellerimi kaldırıp göğsüme bastırarak fısıldadım. "Bunu ne zaman yaptın Zayne?" Nasıl vakit bulmuştu ki?

"Stacey'ye Sam'den bahsettiğin gün" diye cevapladı. "Geri döndüm ve bunları astım. Bunları bir takımyıldızı halinde yerleştirmeye çalıştım ama bu tahminimden daha zor oldu. Ben de kendim bir tane yapmaya karar verdim. Yani bu Zayne Takımyıldızı."

Konuşmak için ağzımı açtım ama yıldızlara bakarken söyleyecek söz bulamadım. Bulanıklaşmaya başladılar ve gözlerimin yaşardığını fark ettim. “Bunları bana kızginken mi yaptın? Daha... barışmadan önce?”

“Evet. Sanırım öyle.” Zayne şaşkın göründü. “Kötü mü?”

Yavaşça ona döndüm. Kapının girişinde duran silüetini seçebiliyordum. Kalbim hızla çarpıyor, ellerim titriyordu. “Bunu biz konuşmazken mi yaptın? Benden nefret ettiğini sanırken?”

“Senden asla nefret etmedim Trin. Kızdım mı? Evet. Ama ben asla...”

Son hızla koşarak kendimi kollarına attım. Beni yakalayıp inledi ama kollarımı boynuna, bacaklarımı da beline doladığımda bu ses bir kahkahaya dönüştü. Göğsümü acıtacak kadar sıktım onu, yüzümü boynuna gömdüm.

“Sanırım beğendin.” Kollarını etrafıma doladı.

“Beğendim mi?” Sesim boynunda boğuk çıktı. “Beğendim mi? Mükemmel ve muhteşem olmuş. Çok güzel. Bayıldım. Daha da ötesi.”

Zayne cevap verdi ama ne dediğini bilmiyordum çünkü bir şey oldu. İçimde bir şey çatladı, paramparça oldu ve öyle beklenmedik, hızlı bir duygu dalgası içimde kabardı ki ona engel olamadım.

Hem hıçkırdım hem kahkaha attım. Artık bir duvar falan yoktu. Aptal dosya dolapları yoktu. Ben ve hislerim arasında hiçbir şey kalmamıştı. Zayne’le sahip olduğumuz her şey arasında hiçbir şey yoktu artık.

Bu *daha* anlamlıydı.

Çok *daha* anlamlı.

“Hey, hey. Trin...” Elini enseme götürerek gevşek örgümü kavradı. “Her şey yolunda.”

Her şey yolundaydı.

Ama değildi.

Zayne beni yatağa taşıyıp kucağına aldı, hâlâ delirmiş bir örümcek maymunu gibi ona tutunuyordum. Saçlarını parmaklarıma dolayıp yumuşak tutamları sıkıştırdım.

"Kahretsin Trin. Seni ağlatmak istememiştim" diye mırıldandı başımın yanında. "Eski yatak odandaki yıldızları özlediğini daha yeni söyledin ve... Sana her gece görebileceğin yıldızlar vermek istedim."

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Bu daha da çok ağlamama neden olunca Zayne hafifçe sallanmaya başladı. Başımı omzuna yaslayıp ben sakinleşene kadar sırtımı okşadı ve anlamsız kelimeler mırıldandı.

"Biliyorum. Beni ağlatmak istemediğini biliyorum. Bu senin suçun değil. Yıldızları seviyorum. Bunu yapmana bayıldım. Sadece..." Sadece yaptığı şey nazik, tatlı, düşünceli, güzel ve anlamlıydı.

Beni umursadığını biliyordum, benden bir arkadaştan daha fazla hoşlanıyordu. Bu bağ oluşmadan önce tüm bunları hissetmeye başladığını biliyordum. Ben de ona değer veriyordum ve geçen geceden çok daha önce ona âşık olmuşum... ama bu çok daha fazlasıydı.

"Trin?" Başımı aşağı indirip başparmağını altdudağımda gezdirdi. "O kafanın içinde neler dönüyor?"

"Ben... korkuyorum" diye fısıldadım.

Soluk mavi gözleri keskinleşti. "Neyden korkuyorsun? Benden mi?"

"Hayır. Asla." Derin bir nefes aldım. "Ben... *Bizden* korkuyorum. Aramızdakilerin anlamından korkuyorum. *Böyle* olmamamız gerektiği için korkuyorum. Seni kaybetmekten korkuyorum. Sana olan hislerimin... büyüklüğünden korkuyorum. Korkuyorum."

Zayne'in göğsü derin bir nefesle benimkine değdi. O gür kirpikleri aşağı inerek gözlerini örttü ve uzanıp yanağımı avucuna aldı. "Ben de."

Şaşkınlıkla irkildim. "Sen de mi?"

Kolunu boynuma doladı ve parmaklarıyla örgümle oynadı. "Gerçeği bilmek ister misin?"

Evet? Hayır?

Sessizliğimi bir onay olarak aldı. "Bu durum beni çok korkutuyor. Her yönüyle Trin. Sana böyle duygular beslemek? Senden

istediklerimi istemek?" Sesi derin ve sertti, ürperdim. "Keşke senden başkasına karşı da böyle hissetseydim diye düşündüğüm anlar oldu."

Bir saniye.

Ne?

Gözlerimi kırptırdım. "Pekâlâ. Bunu beklemiyordum."

"Sözlerimi bitirene kadar dinle." Parmakları örgümü daha sıkı kavradı. "Hissettiklerim beni korkutuyor çünkü böyle hissetmem gerekiyor ve ben zaten bu yollardan geçtim. Aslında tarihin tekrarlanmasını istemiyordum."

Ağzımı sımsıkı kapattım.

"Ama mesele bundan ibaret değil Trin. Geçmişimin çok ötesine geçiyor" derken gözlerimle buluştu. "Bu senin kim olduğunla ilgili. Her gece dışarı çıkıp hayatını tehlikeye atıyorsun. Usta Gardiyanların korktuğu iblisleri avlıyorsun. İblisleri ve Gardiyanları saniyeler içinde öldürebilecek bir şey arıyorsun. Senin başına bir şey gelmesinden çok korkuyorum ve bunun bana olan yansımasıyla hiçbir alakası yok."

Ah, bunu çok iyi anlıyordum. "Sen de aynısını yapıyorsun Zayne. Başına..." Çenemi kapattım, o yola girmek istemiyordum. "Keşke üniversiteye giden ve veterinerlik okuyan bir insan olsaydın."

Kaşlarını kaldırdı.

"Tamam, insan olmanı istemem. İnsanları öldürmek çok kolay ama ne demek istediğimi anladın."

Dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı. "Evet." Başını yana eğdi. "Yani korkuyorum ama hissettiğim, istediğim şey hâlâ içimde. Her zaman içimde. Seninle olmadığım zaman, tek istediğim sana geri dönmek. İlk başta bunun bağ olduğunu düşündüm ama değilmiş. Tamamen farklı bir şey." Dudakları elmacıkkemiğimden aşağı kayarak dudaklarıma yaklaştı. "Bunu senin de hissettiğini bilmek... içimdeki *doğruluk* hissi... Bundan vazgeçmeyeceğim, beni korkutsa bile. Bir şeyi anlamayı istiyorum." Bakışlarımız buluştuğunda gözlerini kaçırmadı. "Senin için hissettiklerimin Layla için

hissettiklerime hiç benzemediğini biliyorum. *Hiç*. Stacey'yle konuştuğum gece bir şey fark ettim."

O gece, bir sonraki seviyeye geçmiştik. Daha iki gün olmuştu fakat aradan haftalar geçmiş gibi geliyordu. "Nedir?" diye fısıldadım.

"Ona hiç âşık oldum mu bilmiyorum. Onu sevdim. Bunu biliyorum ama sanırım onunla biz olma fikrine âşık olmuşum. Ve sanırım... hayır, eminim ki en zor kısmı –o zamandan beri içimde taşıdığım şey– aramızdaki ilişkinin asla yürümeyeceğini fark etmem ve bunu o zaman görememiş olmam." Örgümü tutan eli belime indi. "Layla'yı her zaman seveceğim. Onu sevmeyeceğim bir zaman olmayacak ama ona âşık değilim."

Kalbim hızla attı, aldığım nefes ciğerlerime gitmiyordu sanki. "Stacey tüm bunları anlamana yardımcı mı oldu?"

O aşırı sevimli, yarım gülümsemesi yüzünde belirdi. "Evet, beni eleştirdi. Duymam gereken, zaten düşündüğüm bazı şeyleri söyledi."

Pekâlâ.

Göğsüm beni yıldızlarla bezeli tavana yükseltecekmiş gibi şişti.

Belki de onunla geç saatlere kadar dışarıda kalmasına bu kadar kızmamalıydım.

Ama...

Her zaman bir *ama* vardı.

Derin bir nefes daha aldım. Bunu söylemem gerekiyordu. İçimdekini açığa çıkarmam gerekiyordu çünkü aramızda büyüyordu. Kurallar bizi durduramayacaktı. Bireysel olarak karşılaştığımız tehlikeler bize engel olmayacaktı. "Kalbim kırılacak diye korkuyorum."

Gözleri bir kez daha benimkilerle buluştu. "Ben de."

Keskin bir nefes aldım. "Ben... birlikteyiz diye başına bir şey gelirse ben..."

Çenemi tutarak gözlerimi kaçırmama engel oldu. "Hayatımın seninkine bağlı olduğunu biliyorum, sana bir şey olursa bana da olur. Ama bu durum, seni bir şekilde kaybetme korkusu yaşama-

mı engellemiyor. Bir şey olursa sana ulaşmak için her şeyi yaparım. Hiçbir şey beni durduramaz” diye itiraf etti. “Bir parçam senatörün neden böyle davrandığını anlıyor. Kahretsin, bir parçam değil. Tüm benliğim anlıyor. Peki, seni kaybedersem ben ne yapacağım? Evet, bu beni de korkutuyor.”

Tüm vücudum ürperdi.

“Hayatım senin hayatına bağlı olmasaydı ve sana bir şey olsaydı? Eğer seni benden alırlarsa, seni geri almamı engelleyecek hiçbir şey yok. Dünyanın diğer ucuna giderdim. Elimdeki her şeyi takas ederdim” diye devam etti. “Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Bunun ne kadar kötü sonuçlar doğurabileceğini biliyorum ama yine de yapardım. Bunun sebebi, eğer sen ölürsen aynı sonu yaşayacak olmam değil. Ölümde bile hiçbir şey beni senden uzak tutamaz. Yemin ederim.”

Bu yanılttı. Büyük ihtimalle kötü sonuçlanacaktı ama, “Ben de aynısını yaparım” diye fısıldadım. Asıl gerçek de buydu. “Bir gün öldürülürsen...” Bunu düşünmek bile canımı acıtiyordu. “Seni geri getirmek için her şeyi yaparım.”

“Peki bunu bilerek ne yapacağım? Hiçbir kuralın bizi ayırmasına asla izin vermeyeceğim. Ne sen incinirsin diye korkumun ne de ben incineceğim diye hissettiğin endişenin bizi ayırmasına izin veririm. Benim birçok farklı özelliğim var Trin ama korkaklık bunlardan biri değil.” Yüzümü inceledi. “Sen de korkak değilsin.”

“Hayır” diye fısıldadım. “Hayır, değilim.”

O yarım gülümseme, kalbimi birkaç vuruşta kırıp onaracak bir gülümsemeye dönüştü. Vaatlerle ve ihtimalle dolu bir gülümsemeydi. Ben de kesinlikle bir korkak değildim. Nefesimi serbest bırakırken parmaklarımı onun saçlarına doladım.

“Bu konu neden iki gece önce değil de şimdi gündeme geliyor?” diye sordu.

Çünkü o zamanlar aramızda hâlâ duvarlar vardı. Ancak o duvarları yıkıldıkları ana kadar fark etmemiştim. “Çünkü sen bana yıldızlar verdin. Bu da demek oluyor ki aramızdakiler... çok daha anlamlı.”

Başparmağını yanağımda gezdirdi. “Senin için *daha anlamlı* ne ifade ediyor bilmiyorum ama bu seni seviyorum demek Trinity Lynn. Sana âşığım demek.”

Kim önce hareket etti, kim ilk kez öptü bilmiyordum. Bir an ayrıldık fakat sonra değildik. Nazik ve yumuşaktı, ilk öpücüğümüz bile olabilirdi. Bu öpücükte daha güçlü bir şey vardı, belki de bizim ilk gerçek öpücüğümüzdü. Ellerimi yüzüne götürüp yanaklarını avuçladım ve dudaklarımı dudaklarına açtım.

Ardından daha anlamlı bir hal aldık.

Ona karşı hissettiğim şey aşktı, beni içten içe onlarca küçük, karmakarışık düğüme boğan bir aşk. Dudaklarımdan hiç çıkmasa bile içimde akan şey sevgiydi.

Bana yıldızlar kadar güzel bir şey verdiği için, ona da aynı güzellikte bir şey vermek istedim. Jada’nın bir zamanlar bahsettiği bir şey aklıma geldi sadece.

Kucağından kayarak indim, tişörtünü tutup çektim. Çok az talmata ihtiyacı vardı, kollarını yukarı kaldırdı ve tişörtünü çıkarmama izin verdi, pantolonuna uzandığımda ayağa kalkıp botlarını çıkardı. Zayne soyundu. Yardım ettim... Yani sayılır. Durmadan dikkatini dağıttım ve güçlü bacaklarının titremesine neden oldum. Aslında kendi dikkatimi dağıtıyordum, onu öğrenirken ve keşfederken kalçasına öpücükler kondurdum.

Sonunda beni yukarı çektiğinde, taytımı çıkarıp bir kenara tekmeledim ve bakışlarıyla buluştum. “Seni istiyorum.”

“Bu çok açık.” Bana uzanırken gözleri parladı.

“Gerçekten olduğun kişi olmanı istiyorum” dedim tişörtümün ucunu tutarak. Zayne ağzını açıp tekrar kapattı. Aradığım cevap tam olarak bu değildi. “Sen benim Koruyucumsun. Sen bir Gardiyan’sın. *Seni* istiyorum.”

Ağır ağır yatağın kenarına oturdu. “Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Biliyordum.

Jada’ya göre, Gardiyanlar çiftleşirken bunu yapıyorlardı ve insanlarınkine benziyordu ancak bunu yalnızca eşleriyle paylaşıyorlardı.

Gardiyanlar için bu gerçek bir sevgi ifadesiydi ve ben bunu yapamıyordum ama eğer yaparsak ne anlama geleceğini biliyordum.

Aklıma ilişkiyi biraz fazla ciddi bir konuma sokmuş olabileceğim geldi. Zayne beni seviyordu. Her gün tavana bakıp onun sevgisini görebilirdim ama istediğim çok fazla ve çok erkendi belki. Utançtan tüm vücuduma ateş basmıştı.

“Gerek yok” dedim aceleyle. “Sadece... önemli değil. Bu aptalca ve çok erken. Bunu unutabilir miyiz?”

“Hayır.” Gözbebekleri dikey olarak genişledi. “Bu ne aptalca ne de çok erken. Sadece...” Şaşkın bir yüz ifadesiyle başını iki yana salladı. “Beni şaşırtıyorsun.”

Yüzümde değişik bir kızarıklık oluştu. Zayne ise ayağa kalktı ve bana gerçekte kim olduğunu gösterdi.

Elini uzattığında nefes almayı bırakmışım sanırım. “Sonsuza dek.”

“Sonsuza dek.” Elimi avucuna koyduğumda parmaklarıyla elimi kavradı, yatağa dönüp oturdu. Dizlerimi bacaklarının iki yanına koyduğumda ciğerlerime hava gitmiyormuş gibi hissettim.

Bana baktığında gözleri kocaman, soluk ve aydınlıktı. Sivri tırnakları tişörtümü yukarı kaldırdı. Ellerimi uzatıp sutyenimin minik kancalarına dokundum. Dikkatlice başını eğdi, parmakları askıların kollarımdan ve bileklerimden aşağı kayıp yere düşüşünü takip etti. Yanaklarını avuçlarıma aldığım da bakışlarını tekrar bana çevirdi. Başımı hafifçe yana eğip onu öptüm. Tadı hafızama kazındı. Elimi göğsünden aşağı, sıkı karın kaslarının üzerinden de aşağı kaydırduğumda hissettiğim her şey içime işledi ve iniltisi bir dua gibi kulaklarımda çınladı.

Koruma almak için bir an durduk, sonra hafifçe yukarı kalkıp tekrar aşağı indim. Nefesim onun nefeslerine karıştı. Zayne bana acele ettirmedi, kılını bile kıpırdatmadı. Ben yapana kadar hareket etmeyeceğini, uyum sağlamamı bekleyeceğini biliyordum ve sonunda olduğunda, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

“Trin” diye inledi. Elleriyle kalçamı kavrayınca tırnakları tenime nazikçe battı. Koluyla belimi kavradı ve gücüne dikkat ederek beni göğsüne çekti. “Sonsuza kadar” diye tekrarladı.

Sözcüğü dudaklarına fısıldadım. Basit bir kelime değildi bu, bir vaatti. Başka bir bağdı. Sonsuzluk, özellikle bizim yaşlarımızda uzun bir zamandı ve insanlara aptalca bile gelebilirdi. Ama bizim sonsuzluğumuzun garantisi yoktu ve elimizde yalnızca birbirimize karşı hissettiklerimiz vardı. Bu, işlerin kolay olacağı anlamına gelmiyordu. Yarın birbirimizi fena halde sinirlendirmeyeceğimiz anlamına dahi gelmiyordu. Sadece ne olursa olsun, sonsuza kadar birbirimize aittik.

Kanatları etrafımızda uçuşarak ışığı engelleyen bir koza oluşturdu. Aniden bastıran karanlıktan korkmadım. Zayne’i geri tutan zincirler kopmuş ve vücudu benimle birleşmişken nasıl korkardım ki? İkimizin de içinde bu kadar gerginlik varken korkamazdım. Omuzlarını kavradım, parmaklarım sert tenine battı. Gerilmiş teller gibiydik, olabildiğince çekilip sonra birden bırakılmıştık. O güzel coşku, ikimizi de sarsarak içimizden geçmişti.

Fırtınanın dinmesini bekledik. Alnı alnıma yaslanmıştı, nefesi de benimki kadar kısa ve hızlıydı. Kanatlarının açılması ve teninin benimkine değmesiyle havadaki kıpırtıyı hissetmem bir sonsuzluk kadar uzun sürdü.

“Bu... bunu beklemiyordum. Ben...” Bir kez daha derin bir nefes aldı, ne diyeceğini bilemiyormuş gibi görünüyordu. “Sanırım bunun benim için ne anlama geldiğini bilmiyorsun. Ben her zaman... Aman Tanrım, eskiden görünüşüm konusunda çok endişelenirdim. Sanırım bir parçam hâlâ endişeleniyor.”

“Bunun için hiçbir sebebin yok.” Yüzünü görebilmek için arkama yaslandım. Yanakları daha da koyu bir renge bürünmüştü. “Daha önce de söylediğim gibi, iki halinle de güzelsin. Kulağa biraz fazla klişe gelmesin diye söylüyorum, bunun sebebi burada bulunanlar.” Elimi göğsüne bastırdım. “Benim etrafımda bir ışık olduğunu söylüyorsun ama *sen* benim ışığımsın.”

Zayne aramızdaki mesafeyi kapatarak beni öptü. "Artık ben-den asla kurtulamayacaksın."

"Bunu istemem ki."

"Bu sözleri sana hatırlatacağım." Gülümsemesinde uykulu bir hava vardı. "Biliyor musun, sen benim için mükemmelsin."

Bedenimi saran neşe ve coşkuyla öne eğildim, ellerimi omuzla-rına yerleştirdim ve...

Duraksadım. Omuzlarında bir gariplik vardı. Teninde üç kısa oyuk vardı. Parlak ve ıslak minik kırmızı boncuk. Kan.

Coşkulu sıcaklığın yerini şaşkınlık aldı. "Sanırım... seni çiz-dim."

"Ah." Başını eğerek bakışlarımı takip etti. "Çizmişsin."

Bunlar çiziklerdi, benim sebep olduğum çizikler. Ellerimi hızla göğsüme çektim. "Aman Tanrım."

"Sorun değil." Keyifle sırttı. "Hiç sorun değil."

Tenine bakarken, tırnaklarımla çizdiğim yerlere bakarken içim buz kesti. Bu mantıklı değildi. Hem de hiç. Kocaman açılan gözle-rim yüzüne kaydı.

Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Trin sorun değil..."

"Hayır, değil." Üstünden sürünerek indim, ayağa kalktım ve şifoniyere çarpına kadar geri çekildim. "Bunu yapamamam gere-kirdi. Tırnaklarım derini delemmez, insan formunda bile olsan ama sen... Böyle bir şey olmamalıydı."

"Bu..." Anladığı yüz ifadesinden belli oluyordu. Bakışlarını bana çevirdi. "Aman Tanrım."

Zayne'in cildi artık Gardiyan formuna ve tekrar insan formuna geçtikten sonra bile Gardiyan sertliğine sahip değildi. Cildi neredeyse insan cildi gibiydi.

Yani silahlara karşı hassastı. Bıçaklar. Hançerler. Mermiler. Pençeler. Dişler. Onu durdurumama fırsat vermeden hançerlerimden birini alıp avucunu kestiği için bunu biliyorduk.

O hâlâ bir Gardiyan'dı. Bir Gardiyan'ın gücüne ve kudretine sahipti ama bunun temelinde insandı. İşte taştan derileri bu yüzden önemliydi. Vücutlarındaki her bir damarı, her bir organı gibi pek çok önemli şeyi koruyordu.

Bunun neden olduğunu biliyordum. Zayne de derinlerde aynı şeyi düşünüyordu. İşte korktuğum sonuç *buydu*.

"Bu neden şimdi oldu?" diye sordu kanepeye otururken. Avucunu kestikten bir süre sonra salona geçmiştik. Henüz iyileşmemişti ama kanama çok yavaşladığı için avucunu bağladığı bezi çıkarabilmişti. Kesik inceydi ve kanla kaplıydı. Hâlâ çıplak omzunda duran çizikler gibi, neredeyse insan gücünde olan tırnaklarımın geride bıraktığı izler gibi...

Bakışlarımı yaralardan ayırıp zemine bir patika açmaya devam ettim. Üzerimde elbise görevi gören tişörtüyle önünde volta atıyordum. "Sanırım... nedenini biliyorum. Nedeni benim."

“Trin...” Başını kaldırıp elini kapattı. “Bu sadece senin hatan değil.”

“Ben öyle olduğunu söylemiyorum.” Başparmağımı kemirdim. “Demek istediğim şu, sanırım daha önce kendimi geri tutuyordum. Hayır, tuttuğumu biliyorum... Sana âşık olduğumu bilmeme rağmen. Zaten âşıktım ama bunu bilinçli olarak hissetmiyor veya kabullenmiyordum.”

“Bu gece kabullendin mi?”

Yürürken başımla onayladım.

“Nedeninin bu olup olmadığını bilmiyoruz.”

Durup ona baktım. “Tam da bu yüzden olduğunu varsaymak bence gayet mantıklı. Belki de başlangıçta haklıydık. Ya da ben haklıydım. Yasak olan seks ya da fiziksel bir şey değildi. Aramızdaki duygulardı.”

Duygular yerine aşk demeyi önerdi. “Nedeni aşk Trin.”

Ayaklarım tekrar hareket etmeye başladı. “Öyle” diye fısıldadım.

Bir süre sustuktan sonra, “Çok da önemli değil” dedi Zayne.

“Ne?” dedim neredeyse bağırarak. Adımlarım biraz daha hızlandı. “Bu çok önemli bir olay Zayne. Öldürülebilirsin...”

“Her an öldürülebilirim. Bu yeni bir şey değil.”

“Artık çok daha kolay öldürülebilirsin” diye hatırlattım. “Önemsiz gibi davranmaya çalışma. Bu çok önemli Zayne. İşte bu yüzden birbirimize direnmeliydik. İşte bu yüzden sırf *doğru* hissettirdiği için...”

Belimden yakalayıp beni kucağına çekti. “Hayır” dedi. “Bu o anlama gelmiyor Trin. Bu sadece neyse o olduğunu ve bizim de bununla yüzleşmemiz gerektiğini gösteriyor. Hepsi bu.”

Bakışlarım bileğimi kavrayan güçlü eline kaydı. Teni aynıydı, inanılmaz derecede sıcaktı. “Nasıl oluyor da hiçbir şey yokmuş gibi konuşabiliyorsun?”

“Çünkü bu hiçbir şeyi değiştirmiyor.” Alnını alnıma yasladı. “Bu sana hissettiklerimi değiştirmez. Az önce bana verdiklerinden sonra, senin de bana hissettiklerini azaltmadığını çok iyi biliyorum.”

Zayne haklıydı. Bu yüzden kendimden biraz nefret ettim.

“Bu geçici olabilir” diye devam etti. “Bildiğimiz tek şey, buna uyum sağlamamız gerektiği. Birlikte. Tek yapabileceğimiz bu.”

Başımı geri çekmeden iki yana salladım. "Nasıl bu kadar sakin olduğunu anlamıyorum."

"Endişelenmiyorum diyemem. Endişeliyim ama sana söylemiştim. Bu işe girerken risklerin farkındaydım."

Riskler olduğunu biliyorduk ama ne olduklarını bilmiyorduk. Aradaki fark çok büyüktü. Başımı geriye atıp yapmamız gereken her şeyi düşündüm... planladığımız tüm şeyleri. "Benimle o okula gelmeni istemiyorum."

"Trin..."

"İçinde ne olduğunu öğrenene kadar gelme. Uyum sağlama-mız gerektiğini söyledin. İşte uyum sağlama şeklimiz bu. Bir adım geride kalacaksın."

"Bunu kastetmemiştim."

"Umurumda değil!" Kollarının arasında döndüm, yanaklarını ellerimin arasında sıkarken kalbim hızla çarpıyordu. "Aklından ne geçtiği umurumda değil ama eğer bu bizim... Bizim cezamızsa, o zaman uyum sağlama şeklimiz bu olacak. Daha da dikkatli davranmamız gerekiyor. Dikkatli olmalı, neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayana kadar bir adım geride durmalıyız."

"Sen Haberci'yle savaşıırken burada oturup kitap okuyacağımı mı sanıyorsun?"

"Okuma alışkanlığı edinmek kötü bir şey değil. Bir kitap kulübü kurabilirsin."

"Trin." Soluk gözleri parladı. "Ben eğitilmiş bir savaşçıyım. Pencelenmeyi, ısırılmayı ya da bıçaklanmayı nasıl önleyeceğimi biliyorum. Zayıf değilim."

"Tanıdığım en güçlü kişisin ama yenilmez değilsin."

"Hiçbir zaman olmadım. Sen de değilsin. Görme yetinle ilgili gerçeği öğrendiğimde, bunun seni nasıl etkileyebileceğini düşünmek beni ölümüne korkutmadı mı sanıyorsun?"

Sustum.

"Korkuttu. Hâlâ korkutuyor. Sen yarı insansın Trin. Tenin her türlü yaralanmaya karşı savunmasız ancak eğitilmiş olduğunu kendime hatırlatıyorum. *Asaletin* olduğunu. Nasıl dövüşeceğini ve

işler çirkinleştğinde nasıl sıyrılacağını biliyorsun. Bunu her gün kendime hatırlatmam gerekiyor. Ben seni korumak için buradayım, seni durdurmak için değil. Peki sen beni durdurmaya çalışacak mısın?”

Parmaklarımı yanaklarında gezdirdikten sonra sert bir nefes verdim. “Burada oturup hiçbir şey yapmamamı beklemiyorum. Senden sadece... akıllıca seçimler yapmamı bekliyorum. Benim yaptığım gibi.”

Kaşları havaya kalktı.

“Benim yapmaya çalıştığım gibi. Benimle okula gel ama neler olduğunu öğrenene kadar işin dışında kal” diyerek uzlaşmacı bir teklif yaptım. “Ayrıca haklısın. Muhtemelen şu anda bile senden daha hızlı incinebilirim ama tüm hayatım boyunca sınırlarımı biliyordum. Senin daha bir dakikan bile olmadı.”

Öne doğru eğilerek aramızdaki mesafeyi kapattı ve beni tatlı tatlı öptü. “Bunun üstesinden geleceğiz, sınırlamaların ve diğer her şeyin.”

“Söz mü?” diye fısıldadım. Onaylanmaya ihtiyacım vardı, bunun korkunç bir şeyin başlangıcı olmadığını bilmeye ihtiyacım vardı.

“Söz.” Bana sarıldı. “Unutma Trin. Sonsuza dek.”

“Hatırlıyorum.” Hatırlıyordum da. Asla unutmayacaktım.

Zayne beni yatağa götürüp uykuya daldıktan sonra, daha önce bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok kez yaptığım bir şeyi yaptım. Gözlerimi kapatıp babam dışında her şeyi aklımdan çıkardım. Ona seslendim. Onu çağırdım. Ona dua ettim, gelip yaptıklarımızı geri almasını umdum. Zayne’in eski haline dönmesi için yalvardım. Hatta kalbimi asla tamir edilemeyecek kadar küçük, kırık parçalara ayıracak bir şey bile teklif ettim.

Vazgeçeceğim ondan, diye sessizce yalvardım. Benden vazgeçmesini sağlayacağım. Sonsuza dek geri alacağım. Her şeyi. Her şeyi yaparım.

Ama her seferinde olduğu gibi yine bir cevap gelmedi.

Cumartesi akşamı Zayne’le buluşup Roth ve ekibinin yanına gittiğimizde, gerginlikten darmadağın olmuş haldeydim. *Asaletim* tetikteydi. Eğer biri Zayne’e yanlış bir bakış atacak olursa, ona tüm bedenimle zarar vermeye hazırdım.

İnsan olsun ya da olmasın.

Hayvanlar hariçti tabii. Eğer bir köpek ısırmaya falan kalkarsa Zayne koşmaya başlasa iyi olurdu.

Cildi taş sertliğine yeniden kavuşmamıştı ve onu dolaba kilitlememek için içimdeki her şeyle savaşmak zorundaydım. Bu yeni durum hayatını tamamen değiştirmemiş gibi davranıyordu. Bundan pek etkilenmiş görünmüyordu ve bunu da benim aklım almıyordu.

İlk kez bir iblis pençesi yediğinde fikri anında değişirdi muhtemelen.

Bunu düşünmek beni dehşete düşürmüştü çünkü pençelerinin nereye saplandığına bağlı olarak ciddi ya da ölümlü bir...

“Trin.” Zayne beton duvardan kendini iterek uzaklaştı. Geçen seferki yerde, okulun bulunduğu sokağın köşesinde bekliyorduk. “Kendini yıpratıyorsun.”

Işıkların yokluğunda bulanık bir görüntü oluşturduğu için ona kaşlarımı çatarak baktım. “Hayır, yıpratmıyorum.”

"Hissdebiliyorum." Derin bir iç çekti. "Neden sürekli bunu unutmuş gibi davranıyorsun?"

"Belki de unutmaya çalıştığım içindir."

Gülerek bana yaklaştı. Nane kokusu geldi burnuma, sonra elini belime yerleştirdi. "Endişelenme. İyi olacağım."

Burada, güvenli ve makul bir mesafede durması sorun olmazdı evet.

"Geliyorlar" diye haber verdi. "Roth, Layla ve... Cayman."

"Onun da geleceğini bilmiyordum."

"Sanırım bizi özlemiş."

Yaklaşan üç kişinin belirsiz şekillerini görünce gülümsedim. Hırsız gibi giyinmişlerdi, Layla'nın saçları bir dilim ay ışığı gibi parlıyordu ama hemen sonra bir sokak lambasının altına girdiler.

"Sanırım henüz duymadınız." İlk konuşan Roth'du.

"Neyi?" Zayne elini belime koyup bizi duvardan kaldırıma yönlendirdi.

"Yaklaşık otuz dakika önce Senatör Josh Fisher, Condor'un dışındaki kaldırımda bulundu" dedi Cayman. "Ve öylece uzanmış yatmıyordu. Yaklaşık otuz kat yukarıdan düşmüş."

Gözlerim kocaman açıldı. "Aman Tanrım."

"Evet. Şu anda bütün sokak trafiğe kapalı" dedi Layla. "Her beş metrede bir haber ekipleri ve polis arabaları var."

"Sizce intihar mı etti?" diye sordum. "Yoksa..."

"Haberci onu ziyaret mi etti?" diyerek bitirdi Zayne. "Her ikisi de mümkün."

"Özellikle de çok perişan bir adam olduğunu düşünürsek" dedi Cayman. Sözlerine katılmamak elde değildi.

Senatör, Haberci ile Bael'in kendisine yalan söylediğini ve karısını bir daha asla göremeyeceğini kabul etmiş olabilirdi. Parçası olduğu olaylar göz önüne alındığında kendi canına kıymış olabilirdi... "Haberci ziyaret ettiğimizi öğrenip işini bitirmiş olabilir."

"Mümkün" dedi Zayne.

"Eh, kimin umurunda ki?" diye sordu Cayman. Roth'un arkasında durduğu yere baktım. "Senatör kötü bir adamdı ve işler onun için asla iyi bitmeyecekti."

“İncelik” diye açıkladı Roth. “Cayman’ın hiç öğrenemediği bir şey.”

“Çünkü esas olarak incelik, umursamadığınız halde umursuyormuş gibi davranmak” diye cevapladı. “Bakın, ben sadece tek-nemiz batıyor olsaydı o adama can yeleği atmazdım diyorum.”

Zayne başını iki yana sallarken alnını ovuşturdu.

“Ah” dedim. “Sen bir iblissin, o yüzden...”

“Bebek *Hitler*’i de öldürürdüm” diye bildirdi Cayman. “Kolayca.”

Zayne kendi kendine, “Tanrım” diye mırıldandı.

“Bebek Haberci’yi de öldürürdüm” diye ekledi Cayman.

“Gerçekten mi?” Layla dudaklarını büzdü. “Bir bebeği mi? Peki ya onu değiştirebilme şansın olsaydı?”

Zayne derin bir nefes vererek elini indirdi ama hâlâ anevrizma geçirecekmiş gibi görünüyordu.

“Bazı insanlar değişemez” diye araya girdi Roth. “Kötülük onların kaderidir.”

“Ama bir bebekten bahsediyoruz?” Layla’nın tüm vücudu titredi. “Bu zor olurdu.”

“Pek sayılmaz” dedi Cayman. Layla’nın gözleri kocaman açılınca omuzlarını silkti.

“Bu konuşmayı şu an yapmak zorunda mıyız?” diye sordu Zayne.

“Hayır, ona katılıyorum” diye araya girdim. Zayne bir kez daha iç çekti. “Haberci’nin neler yaptığını bildiğim için, geçmişe gidip onu yok ederdim.”

Layla sessiz kaldıktan sonra başıyla onayladı. “Evet, bebek Haberci’yi öldürürdüm.”

Roth kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bunu yapacağımı biliyorsun.”

“İşte buna şok oldum” diye mırıldandı Zayne.

“Ben de yapardım, zaten iblis olduğum için birkaç bebek öldürmekle ilgili bir sorunum yok.” Cayman hepimiz tekrar ona dönünce duraksadı. “Ah, fazla mı açık davrandım?”

İşaret ve başparmağımı birleştirip yukarı kaldırdım. “Sadece biraz.”

"Peki ya sen Zayne?" diye sordu Roth. "Bebek Haberci'yi öldürür müydün?"

"Evet." Şakağında bir damarın atmaya başladığını hayal ettim. "Öldürürdüm. Hepimiz bebek Haberci'yi öldürme konusunda anlaştığımıza göre, artık harekete geçebilir miyiz?"

"Olur." Cayman sırttı. "Sizleri bilmem ama bu paylaşım ve ilgi anı, bir şeyler başarabilen gerçek bir ekipmişiz gibi hissettiriyor. "Avengers gibi ama daha kötü."

"Tony Stark gibi mi?" dedi Layla.

"Tony Stark kötü değil!" diye bağırdı Cayman. Bir anda yerimden sıçradım. "Neden bunu söyleyip duruyorsun? Sınır koymaya çalışan tek kişi oydu. Sadece onun ahlaki açıdan gri alanları var, çok teşekkür ederim."

"Tony Stark gerçek değil" dedim. "Biliyorsun değil mi?"

Cayman bana döndü. "Bu ne cüret!"

"Pekâlâ, tamam." Zayne kaldırımı işaret etti. "Cidden ama."

Planımız, iş kamyonlarının park edildiği binanın yan tarafından içeri girmektir.

"Bence bodrum katındaki soyunma dolabı alanını kontrol etmeliyiz, sonuçta tünellerin oraya gittiğinden eminiz" diye önerdi Roth. "Geçen sefer Lilin ve Gecesolucanı'nın olduğu yer burası. Buraya spor salonundan ulaşabiliyoruz."

"İyi bir plan" dedi Zayne. Ardından kaldırımda ilerlemeye başladı.

"Ne?" Kolunu yakalayıp onu durdurdum. "İyi bir plan da ne demek?"

Sokak lambasının ışığı yüzünün bir kısmını gölgeliyordu. "Tam da kulağa geldiği gibi."

"Zayne bunu konuştuk" dedim sesimi alçak tutarak.

"Evet, konuştuk. Dikkatli olacağım ve..."

"Böyle anlaştık!"

"Tam olarak ne konusunda anlaştık?" Kolunu tutuşumdan kurtardı.

"Neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrenene kadar dışarıda kalman konusunda anlaştık."

“Ben bunu kabul etmedim.”

“Benimle dalga geçiyor olmalısın.” Geriye bir adım attım, yumruklarım iki yanımda açılıp kapanıyordu. “Anlaştığımızı sanıyordum...”

“Bunu birlikte çözmeyi kabul ettik. Burada kalmayı kabul ettiğim söylenemez.”

“Yani okulda iblisler, öfkeli hayaletler ve çoğu hayaletten çok daha tehlikeli olan Gölge Varlıklar varken içeri mi gireceksin?” Üç kişilik bir izleyici kitlesine ulaştığımızın farkındaydım. “Haberci oradaysa ne olacak?”

“Onu hissediyor musun?”

“Hayır ama bu içeride olmadığını ya da gelmeyeceğini göstermez...”

“Ben dışarıdayken mi?”

“Belki de okuldadır ve onu henüz hissetmiyorumdur. İkimiz de etrafta daha fazla iblis olup olmadığını anlayamıyoruz çünkü işte tam burada, konuşmamıza kulak kabartan birkaç tane var!”

“Benim sadece yarım iblis” diye mırıldandı Layla. “Siz neden bu konuda tartışıyorsunuz? Kafam karıştı.”

“Benim ilgimi çekti” dedi Cayman.

Zayne’e sırtımı döndüm, yaşananları anlatmak istemiyordum ama bilmeleri gerekiyordu. “Derisi artık bir Gardiyan’ınki gibi değil. Bir insanınki gibi.”

“Senininki gibi” diye seslendi arkamdan.

Bunu duymazdan geldim. “Bunun ne anlama geldiğini ve nasıl hareket etmesi gerektiğini anlamaya vakti olmadı.”

Layla bize bir adım yaklaştı. “Bu nasıl oldu?”

“Uzun hikâye.” Kişisel meselelerimize çok fazla girmek istemiyordum. “Ama içeride ne olduğunu öğrenene kadar geride kalmasını istiyorum.”

“Hâlâ savaşabilirim” dedi Zayne.

“Evet, savaşabilirsin. Bunu daha önce konuştuk ama teninin bir bebeğin poposu kadar yumuşak olduğunu anladıkları anda bunu istismar edecekler” diye hatırlattım.

"Trinity haklı dostum." Roth'un bakışları ona kaydı.

"Layla içeri girerken sen dışarıda bekler miydin?" diye sordu Zayne.

"Benim benim asla bir bebeğin poposu kadar yumuşak olmayacak, o yüzden hayır."

Ellerimi havaya kaldırdım ve Zayne'e çileden çıkmış bir halde baktım. "Oraya giremezsin."

"Durun" diyerek araya girdi Layla. Ardından sevgilisine doğru döndü. "Eğer seni daha savunmasız hale getirecek bir şey olsaydı, beni korumak uğruna geri kalmış bir mağara adamının ilkel dürtüsü yüzünden kendini gerçekten tehlikeye atar mıydın? Açıkça senin korumana ihtiyacım olmadığına bile?"

Roth ağzını açtı.

Layla elini kaldırarak, "Bu soruyu nasıl cevaplayacağını *çok iyi düşün*" diye uyardı onu. "Çünkü eğer evet dersen, ikimiz çok rahatsız edici bir akşam geçireceğiz."

Roth ağzını geri kapattı.

"Onu neden orada istemediğini çok iyi anlıyorum" dedi Layla bana. "Eğer onu daha savunmasız hale getirecek bir şey olsaydı, Roth'un orada bulunmasını istemezdim. Burada haksız değilsin ama *sen*?" Zayne'i işaret etti. "Hata yapıyorsun."

"Pardon?" dedi Zayne. Ben de karşılığında gülümsedim.

"Eğer durum tam tersi olsaydı Trinity'nin oraya girmesine izin verir miydin?"

"Aslında durum..."

"Aynı şey değil" diye sözünü kestim ve ona sert bir bakış attım. "Sınırlarımın ne olduğunu biliyorum. Onlarla nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Sen henüz sınırlarını bilmiyorsun."

Çenesindeki bir kas seğirdi.

"İzin vermezdin Zayne. Onun bunu yapmasına razı olmazdın. Üstelik onun için endişelenmek seni öyle meşgul ederdi ki savunman düşerdi" diye devam etti Layla. "Trinity'nin savunmasız kalmasını mı istiyorsun? Gölge Varlıklarla ve kim bilir başka neyle uğraşırken dikkatinin dağılmasını?"

Zayne dişlerini sıkıp başını iki yana salladı, kısık bakışları beni buldu. "Hayır. Onun dikkatinin dağılmasını istemiyorum."

"O zaman içeri giremezsin" dedi Layla yumuşakça. "Burada kalmanın seni öldüreceğini biliyorum ama bu yaralanmaktan veya onun yaralanmasına sebep olmaktan daha iyi."

"Tamam!" diye bağırdı Zayne kötü bir tonda.

İçimi öyle güçlü bir rahatlama kapladı ki neredeyse ağlayacaktım, Zayne de muhtemelen rahatlamamı bağ sayesinde hissetmişti, gözleri hafifçe irileşti. Yanına gittim, kollarımı beline doladım ve ona baktım. "Teşekkür ederim."

Ellerini yanaklarıma kaldırırken titrek bir nefes aldı. "Bundan nefret ediyorum" dedi yaralı bir sesle. "Yanında olmama fikrinden nefret ediyorum. Ben senin Koruyucunum. Bu... yanlış geliyor."

"Biliyorum." Bakışlarım karanlıkta onun gözlerini aradı. "Ama iyi olacağım. Sen de iyi olacaksın. Uyum sağlamak için zamana ihtiyacımız var. Devriyeye çıkarız. Avlanırsınız. Henüz öyle bir fırsatımız olmadı."

"Mantıklı konuşma" dedi başını bana yaklaştırarak. "Bu benim işim."

Arada bir mantıklı olma hakkım olduğunu söyleyemeden önce beni öptü. Öyle hızlı, masum bir öpücük değildi bu. Dudaklarımı kendi dudaklarıyla usulca araladı ve öpücük derinleştiği anda etrafımızdaki dünya silinip gitti. Ona daha çok yaslandım, çıkardığı ses içimde yankılandığında ayak parmaklarım kıvrıldı.

"Zayne'in neden birdenbire yumuşadığım ve neredeyse işe yaramaz hale geldiğini artık biliyoruz" dedi Cayman imalı bir tonla. "Şu mutlu çifte bir bakın."

"Seni hâlâ öldürebilirim." Zayne'in dudakları bir kez daha hafifçe benimkine değdi, sonra başını kaldırıp simsar iblise kötü bir bakış fırlattı. "Kolayca."

Cayman şakayla iç çekti. "Alındım."

Omzumdan dönüp bakınca Layla'yı fark ettim. Onda ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum ama sadece mutlu görünüyordu. Hüzünlü bir bakıştı yüzündeki, Misha'nın birinden hoşlandığını

fark ettiğim zamanlarda benim de hissettiğim türden. Misha'yı kendime istediğim veya istemediğim yoktu, o sadece bir yönden benimdi ve artık öyle olmayı bırakmıştı. Layla da sanırım böyle hissediyordu.

Duygular tuhaftı.

"Sonuç bu muydu?" diye sordu Roth. Küçük bir küfür savurdu. "Âşık oluyorsun ve bu seni *zayıflatıyor* mu yani?"

"Görünüşe göre." Zayne'in elleri omuzlarımdaydı. "Bu berbat, değil mi?"

"Çok berbat" diye yanıtladı Roth. "Bu kesinlikle..."

"Akıllıca mı?" dedi Cayman ve onun bugün ölmek istediğini düşünmeye başladım. "Ne? Mantıklı işte. Aşk bir zayıflık da olabilir, bir güç de. Ama ne olursa olsun, aşk her zaman önceliktir. İkiniz de sevgilinizi görevinizden önce tutacaksınız, sorumlular bunu bir zaaf olarak görür. Engellemek isteyecekleri bir şeydir."

"Görüşün için teşekkürler" dedi Zayne iç çekerek. "Sayende ikimizin de içi rahatladı."

Nasıl olduğunu anlayamadım ama Roth, Layla'nın da dışarıda kalması gerektiğine karar verdi. Bu da Zayne'in bir bebek bakıcısına ihtiyacı olmadığını söylemesine neden oldu. Sonra Layla ve Roth tartışmaya başladılar ama sonunda biz -Roth, Cayman ve ben- neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayana kadar Layla dışarıda Zayne'le beklemeyi kabul etti.

Sonunda okula doğru yola koyulduk. Yaklaştıkça birkaç pencerede ışık gördüm. Bir tarafa dönüp kamyonların son kez park edildiği yere ilerledik, gözlerim ikinci kata kaydı. Hâlâ aym atmosfer vardı, sanki yüzlerce görünmeyen göz hareketlerimizi izliyordu.

Geçici çitin etrafından dolaşıp kapıya yaklaştığımızda Zayne'e doğru döndüm. Onu dışarıda bırakmanın yanlış hissettirdiğini kendime itiraf ediyordum.

Bazen yanlış gibi görünen şey doğrudur, dedim kendime ve aniden söylediklerimi geri almak istedim. Zayne burada daha güven-deydi. Bu akıllıca ve mantıklıydı.

Cayman asma kilidi kurcalayıp kırarken Zayne elimi yakaladı. "Dikkatli ol."

“Olacağım.” Karşılığında elini sıktım, henüz söylemediğim o iki kelime dilimin ucuna kadar geldi ama söylemek çok tehlikeliydi. Bu aptalcaydı çünkü çoktan zarar görmüştük. Bu sözleri yüksek sesle dile getirmek, onlara zaten bağlı olan duygunun verdiği güçten daha fazlasını açığa çıkaramazdı.

“Sen de dikkat et” dedim onun yerine.

“Her zaman” diye cevapladı.

Geniş birinci kat koridoru, çoğu sınıf kapısı kapalı olduğu için dışarıdan göremediğimiz, rahatsız edici derecede parlak raylı lambalarla aydınlatılmıştı. Işık, dolaplara ve kapalı kapılardaki gölgeleri itmeye pek yaramıyordu. İlk defa devlet okuluna gittiğim için Cayman ve Roth'un bize öncülük etmesine izin verdim.

Okul garip kokuyordu. Derinlere işlemiş rutubet, sinmiş kolonya ve parfüm karışımıyla hafif talaş ve inşaat kokusu da geliyordu. Bir hareket dikkatimi çekti. Kapalı sınıflardan birine gri bir form hızla giriş yapmıştı.

"Zayne'in başına gelenlerin kalıcı olduğunu mu düşünüyorsunuz?" dedi Roth alçak sesle.

"Bilmiyorum" dedim. Dolap sırasının sonunda bir gölge belirdi ve hızla etrafına gerileyerek dağıldı. "Umarım geçicidir ama..."

"Ama o zaman sevginden vazgeçmek zorunda kalırsın" diye tamamladı cümlemi. "Ya da o seni sevmekten vazgeçmek zorunda kalır."

"Evet" diye fısıldadım etrafıma bakarken. Her birkaç adımda yanlış bir şey görüyordum ama odaklanıp anlayamadan önce kayboluyordu. Buna rağmen onları hissedebiliyordum. Binada o kadar çok hayalet vardı ki neredeyse boğuluyorduk.

"Bu mümkün mü sence?"

Babama nasıl çaresizce dua edip yakardığımı, tam da bunu yapacağıma dair söz verdiğimi hatırladım. "Ben... nasıl âşık olunur, nasıl olunmaz bilmiyorum."

"Bilemezsin" dedi Roth. "En azından âşkını nasıl bitireceğini."

"Denemiş gibi konuşuyorsun."

"Denedim."

"Kendine bir büyü alabilirsin. Dışarıda örnekleri var ama eminim ki kötü yan etkilerine sahiptir" diye cevapladı Cayman. Omzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Belli bir beceriye sahip bir iblisin nerede bulunacağını biliyorsan pazarlık da yapabilirsin..."

Kaşlarımı kaldırdım. "Takas mı teklif ediyorsun?"

"Ben özünde bir iş insanıyım küçük Asilkan. Eh, bir iş iblisi de denebilir ama her neyse." Tam karşıya bakıyordu. "Eğer o noktaya gelersen beni nerede bulacağını biliyorsun."

Roth onun sırtına kaşlarını çatarak baktı. Ruhumu takas etme noktasına gelmek mi? Yoksa bir kısmı yeterli miydi? Bunu hiç düşünmemiştim.

Boş bir cam dolabın önünden geçerken, "Hiç hayalet gördün mü?" diye sordu Roth.

"Birçok hızlı hareketin görüntüsünü yakalıyorum. Önemsiz bir şey ya da utangaç hayaletler olabilir."

"Gölge Varlıklar olabilir mi?"

Başımla onayladım.

Cayman durduğunda spor salonunun girişinde olduğumuzu anladım. Kapılar açıktı, içeride karanlık bir boşluk bizi bekliyordu.

Ah, Tanrım.

Kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey göremiyordum. Cayman bile içeri girdiğinde hiçliğin içinde kaybolup gitmişti. Vücudumdaki minik tüyler diken diken oldu. Karanlığa baktıkça daha önce hissettiğim heyecan daha çok arttı.

Ayaklarım durduğum yere yapışmıştı. Hayaletlerden korkmayan ben, o spor salonuna girme fikrinden biraz korkuyordum.

"Ne oldu?" diye sordu Roth.

"Hayaletler. Orada çok fazla hayalet var. Onları hissedebiliyorum" dedim ona bakarak. "Ama onları göremiyorum. Yapamam..."

Roth anladığını belli ederek başıyla onayladı. "Elini ver bana. Seni gitmemiz gereken yere götüreceğim."

Eline bakakaldım. "Bana hiçbir şey söylemememi söyledikten sonra gidip Faye'e ne yaptığımı Zayne'e anlattın."

"Bunu ne zaman gündeme getireceğini merak ediyordum" diye cevap verdi. "Seni bıraktıktan sonra fikrimi değiştirdim. Benim hatam."

Ona kaşlarımı çatarak baktım.

"Geliyor musunuz?" diye seslendi Cayman. "Çünkü burası biraz tuhaf. Yalnız olduğumu düşünmüyorum oranında tuhaf."

"Belki bunu daha sonra konuşabiliriz?" diye teklif etti Roth.

"Kesinlikle daha sonra yapacağız." Elimini avucuna bırakırken tenlerimizin temas ettiği yerde garip bir enerji patlaması hissettim ama buna odaklanamadım.

Roth beni boşluğa götürdü. Bu bir çorbanın içinde yürümek gibiydi. Hava yoğun, etrafımızda kıvrılıyormuşçasına hareket ediyordu. Pantolonumun paçaları minik eller tarafından tutuluyormuş gibi çekiştiriliyordu. Yürümeye devam ettim. Birkaç adım daha attım ve onların bizi bastırıp sıkıştırdığını hissettim. Bir elin kalçamdan geçtiğini ve arkamı yokladığını hissettim.

Burada bulunan hayaletler hakkında gerçekten kötü bir hisse kapılmaya başlamıştım.

"Cidden görebiliyor musun?" diye sordum gergin bir şekilde.

"Yeterince."

"Bu güven verici..." Bir parmak yanağımdan aşağı kaydı.

"Yapma" diye çıkıştım sağ tarafımdaki karanlığa. "Bana dokunma."

"Dokunmadım" diye yanıtladı Roth.

"Sana demiyordum."

"Ah." Elimini daha sıkı kavradı. "Biraz ürktüğümü itiraf etsem bana olan saygın azalır mı?"

"Evet."

"Vay canına."

"Şaka yapıyorum." Örgümün ucu havaya kalktı, diğer elimle onu kurtardım. "Siz sapık hayaletlerden biri daha bana dokunursa varlığınıza son veririm."

"Neler olduğunu bilmek istiyor muyum?" dedi Cayman bir yerden.

Bir erkeğe ya da kadına ait olup olmadığı anlaşılmayan tiz bir kıkırdama duyuldu. Roth'la etrafımızdaki hava, spor salonunun içinden geçerken olduğu gibi tekrar değişti.

"Hiçbiri bana yardım için yaklaşmıyor" dedim bir an sonra. "Bence buradan çıkmak istiyor olsalardı yaklaşırlardı."

Roth, "Sanırım öyle" diye mırıldanıp duraksadı. "Cayman?"

"Şu anda kapı üzerinde çalışıyorum. Kapalı..." Metal birbirine sürtündükten sonra çöktü. "İşte oldu."

Loş ışık içeri doldu, bebek lama aşkına... *Ah, hayır.* Bunun her yerinde *hayır* yazıyordu.

Önümüzde dar bir çıkıntı ve bir dizi basamak vardı ama etraf boş değildi.

Ölü insanlar.

Merdivenlerde duvara yaslanmış ölü insanlar vardı. Düzine-lerce. Daha önce böyle bir şey görmemiştim. İçeri girdiğimizde yüzleri tamamen yanlış bir halde bizi izliyorlardı. Bazıları ölüm nedenlerini sergiliyordu. Kurşun yaraları. Kayıp yanaklar. Kafatasları. Morluklar ve şişkinlikler. Deformiteler. Diğerlerinde ise gözle görülür bir yaralanma belirtisi yoktu ama saf kötülük yaya-rak bize gülümsüyorlardı. Başımı kaldırıp baktığımda kalbim ne-redeyse duracaktı.

Hamamböcekleri gibi tavana üşüşüyor, çıgıllıklar atarak birbir-lerinin üzerine tırmanıyorlardı. Hiç boş yer yoktu.

"Görebiliyor musun?" diye sordu Roth.

"Ne yazık ki." Elimi ondan kurtardım. "Bilmek istemezsin."

"Ben isterim." Cayman kafasından geriye pek bir şey kalmamış bir hayaletin içinden geçti. Hayalet döndü, ona tısladı ve tavana yükselerek kalabalığa doğru süründü.

“Hayır, istemezsin.” Bana öpücük gönderen bir hayaletin etrafından dolaştım. “Acele etmeliyiz.”

Sonra adımlarımızı hızlandırdık.

Merdivenlerden koşarak inerken onlara bakmamaya çalıştım ama bazıları dışarı çıkmıştı, o kadar alçak sesle ve hızla fısıldıyorlardı ki ne söylediklerini anlayamadım. Diğerleri de bana doğru uzanuyordu.

Yolun yarısına geldiğimde hayaletlerden birini tanıdım. Koyu renk üniformalı kadındı bu ama... farklı görünüyordu. Teninin rengi solmuş ve yüzündeki gölgeler, gözlerinin boş göz çukurlarına benzemesine neden olmuştu. Çenesi giderek uzayarak insanlık dışı, çarpık bir şeye dönüştü.

Sonra uludu.

Roth dönüp etrafına bakındı. “Neler oluyor?”

“Bunu duydun mu?” Yüzü insani olasılıkların ötesinde gerilmiş olan kadından yavaşça uzaklaştım.

“Bir kilometre yarıçaptaki herkesin bunu duyduğundan oldukça eminim” dedi Cayman. “Ayrıca çok kötü titreşimler hissediyorum.”

“Anlamıyorum. Hepsi... bilmem. Hepsi kötü.” Kalbim gümbür gümbür atıyordu. “Sam onların tuzaga düştüğünü söyledi ama...”

“Gölge Varlıklar.” Roth sanki bir örümcek ağına girmiş gibi elini yüzünde gezdirdi. Ama örümcek ağı değildi. Tavandan baş aşağı sarkan genç bir kadının saçlarına çarpmıştı. “Onlara ulaşmış ve kirletmiş olabilirler.”

Bu... Aman Tanrım, bu korkunç olurdu. Daha erken gelerek riske girmeliydik çünkü bu insanlar...

Merdivenlerin sonuna gelmiştik, bir odaya girdiğimizde pas ve çürüme kokusu arttı. Titreyen floresan ışığı, geniş dolap sıraları boyunca gölgeler oluşturuyordu. Kapılar parçalanıp atılmış, sıralar devrilmişti. Etrafıma bakınca, Gecesolucanlarının kuluçkaya yattığı eski soyunma odasına yakın olmamız gerektiğini fark ettim.

Burada hayalet yoktu.

Cayman kemerli kapıdan geçerek başka bir açıklığa yürürken Roth yanımda durdu.

Aklıma bir fikir gelmişti. Elimi uzatıp çıplak tuğla duvara bastırdım.

Duvar avucumun altında titredi, sadece bir kalp atışı sonra altın rengi bir ışık duvarları ve tavanı kaplayarak ortadan kayboldu. Roth'un o gün tünelde bulacağımızdan şüphelendiği şeyi ortaya çıkarmıştı.

Okulun her yeri melek mühürleriyle kaplıydı. "Burada tuzağa düşmüşler." Elimi geri çektim, mühürler kaldı. "Bu insanlar iyi olabilirdi. Sadece diğer tarafa geçmek için yardıma ihtiyaçları vardı. Hatta ruh bile olabilirlerdi çünkü bazıları ölüm hallerinde değildi ama hepsi *yanlış* görünüyordu."

Gölge Varlıkların bunu yapıp yapamayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama merdiven boşluğuna baktığımda, hayaletleri ve ruhları gördüğüm anda anladığım şeyi kabul ettim. "Hepsi tayf olacak ve..."

"Artık çok geç" dedi Roth. Benim istemediğim sözleri dile getirmişti. "Hayaletler ve ruhlar savunmasızdır. Ölüm anında, alınan kararlar ve yapılanlar kalıcı hale geldiğinde daha da savunmasız olurlar. Hepsi enfekte olmuş, tedavi edilemez bir hastalığa yakalanmış gibi."

Bakışlarımı merdiven boşluğundan ayırdığımda kalbime bir ağırlık çöktü. Burada kurtarılacak kimse kalmamıştı.

"Millet." Cayman'ın sesi duvarın diğer tarafından duyuldu. "Bunu görmeniz gerekiyor."

Roth'la göz göze gelip kapıya yürüdük. "Lilin'in doğduğu yer burası, bir nevi yuvanın içinde. Eski düşlardayız."

Boş bir odaya girdik ve Cayman'ın diz çökmüş olduğunu gördüm. "Ne var?" diye sordu Roth.

"Bir şey buldum. Bir delik. Aşağıda ışık var." Geriye doğru kaçtı. "Aşağıya atlamaktan başka bir yol yok ama yaklaşık üç metre gibi görünüyor. Delik daha önce burada mıydı?"

"Hayır." Roth sekize sekiz boyutundaki açıklığın etrafından dolaştı. "Bu yeni."

“Baksak mı?”

Cayman’ın bunu bana sorduğunu anlamam biraz zaman aldı. Başımınla onayladım. “Bence bakmalıyız.”

“Elbette.” Olduğu yerde yükseldi. “Aşağıda buluşuruz.” Çukura atladı ve kısa bir süre sonra onay işareti verdi.

Arkasından ben gittim. İnişim havaya bir toz ve kir bulutu yaydı. Öksürürken birkaç saniye sonra atlayan Roth üzerime düşmesin diye kenara çekildim. Toz bulutu dağıldıkça görüşüm çevremeye uyum sağlamaya başladı.

Burası daha aydınlıktı. Yükseltilmiş üç ayaklı sehpalara yerleştirilen birkaç halojen lamba ve toprak duvarlardan dışarı uzanan meşalelerle aydınlatılmıştı.

Yangına bundan daha elverişli bir alan zor bulunurdu.

Bir nevi insan yapımı bir mağaraydı ve atladığımız delikten çok daha yüksek tavanlı, geniş bir alana açılıyordu. Taş yığınları ve toprak istiflenerek duvarlara bastırılmıştı. Yol birkaç tünele ayrılıyordu ve en az birinin okulun dışında bulunan, incelediğimiz tünele bağlı olduğundan emindim. Ama benim dikkatim mağaranın arka tarafında bulunan şeye kaymıştı.

Soluk beyaz renkli kayalar üst üste yığılmış ve iki metre yüksekliğinde bir kemer oluşturmuştu. Açıldığı yer boş değildi. İlk başta boş bir alan gibi görünüyordu ama baktıkça durgun bir yer olmadığını fark ettim. Hava yavaşça dönüyordu ve her birkaç saniyede bir, şimşek gibi beyaz bir şerit belirliyordu.

“Bu benim düşündüğüm şey mi?” Cayman kabaca yapılmış kemere yaklaştı.

Roth mağaranın ortasına geldi. “Eğer bunun bir portal olduğunu düşünüyorsan, o zaman haklısın.”

Bakışlarım kemere kayınca nefesim kesildi. “Bu bir portal mı?”

“Evet” diye cevapladı.

Portalları duymuştum ama daha önce hiç görmemiştim. Çok fazla kişinin gördüğünü de sanmıyordum.

“Bu kireçtaşı.” Cayman tünellerden birine yaklaşarak etrafından dolandı. “Ayrıca burada ley hatları olduğunu keşfettiniz, öyle mi?”

Zayne'in ona her şeyi söylediğini anlayarak başımla onayladım. "Bu bölgenin içinde veya çevresinde, hatlardan birkaçının bağlandığı gerçek bir merkez var."

"Kahretsin" diye mırıldandı Roth. "Kireçtaşı ve ley hattı sayesinde bu acayip bir güç iletkeni oluyor."

"Kireçtaşı sünger gibidir. Etrafındaki insan yapımı enerjileri sömürür. Elektromanyetik, kinetik ve termal enerjiyi emer. Bu okulda olup biten her şeyi düşün. Lilin'in doğumu. Ergenlik çağının getirdiği tüm o sıkıntılar. Şu dışarıdaki hayaletler. Bunların hepsi bu şeyi besliyor." Cayman portalın kenarına yaklaştı. "Bunu üzerinde bulunduğu enerji hattıyla da birleştirdince... Bu portal daha önce hiç görmediğimiz bir şey haline gelebilir."

"Eee... Başka bir boyuta açılan bir geçit gibi mi?"

Roth bana sırtıttı. "Mümkün. Bizim kullandığımız portallar buna hiç benzemiyor."

"Burada sakladıkları şey bu." Cayman başını yana eğdi.

"Öyleyse onu yok etmemiz gerekiyor" dedim. "Yanılıyor muyum? Çünkü her nereye gidiyorsa muhtemelen yeryüzünün sonunu getirecek bir şeydir."

"Bir portalı öylece yok edemezsin" diye açıkladı Cayman. Aklima hemen Zayne'in planları geldi. "En azından geleneksel yöntemlerle yok edemezsin. Böyle bir şeye patlayıcılarla vurmak, onun nükleer bomba gibi havaya uçmasına yol açar."

"Tanrım" diye fısıldadım. *Okulu havaya uçurmak buraya kadarmış.*

Cayman dokunmak istercesine elini uzatmıştı ama bunun iyi bir fikir olduğundan pek emin değildim. Bakışlarım onun hemen arkasındaki tünele kaydı. Oradaki gölgeler farklı görünüyordu, daha kalındı.

Hareket ediyorlardı.

Kahretsin!

"Cayman!" diye bağırdım. "Arkan..."

Çok geçti.

Tünelden sıyrılan bir gölge hızla karanlıktan ayrıldı. Cayman ona döndü ama gölge çoktan üstüne çıkmıştı.

Bir Gölge Varlık'tı.

Hiçbir uyarı olmadan, Cayman havada yükselip mağaranın tavanına kadar fırladı. Mağaranın ortası çok daha yüksekti, en az altı yedi metre vardı. İblis simsar bir pizza gibi havada döndü, ayaklarını gölge tarafından yakalanmıştı.

"Vay canına." Roth başını geriye eğmiş onları izliyordu.

"Bunu görebiliyor musun?" diye sordum. "Onu tutup çevireni?"

"Evet."

Vay canına. İblisler, Gölge Varlıkları görebiliyordu. Gardiyanlar da görebilir miydi acaba?

GV onu ileri geri sallarken, "Neler oluyor?" diye bağırdı Cayman. "O *marsala*'yı kismama az kaldı dostlarım."

Roth sessizce güldü.

"Hiç komik değil!" diye bağırdı Cayman. Havada bir sarkaç gibi hareket ediyordu.

Başımı sallayarak bir adım öne çıktım. "Hemen onu bırak!"

Gölge onu daha da sert savurdu.

"Otoriter bir emrin işe yarayacağını sanmam" diye yorumladı Roth.

"Hayır." İç çektim. "Onu yere bırak! Hemen."

Cayman ellerini kaldırdı. "Bekle..."

Gölge Varlık onu bıraktığında bir kaya gibi yere uçtu.

Tüh.

Ancak son saniyede dönüp küfrederek ayaklarının üstüne düştü. "Çok kabasın."

Gölge bir top gibi aşağı doğru inip kemerin önünde tüm gücüyle açıldı. Siyah duman ve bir gölgenin birleşimi gibi görünüyordu ancak gözleri kan kırmızısıydı, köze benziyordu.

İçimdeki *asalete* ulaşarak serbest bıraktım. Görüşümün köşeleri beyaza döndü, beyazımsı altın renkli ateş kolumdan aşağıya ilerledi ve elimin içine aktı. Avucumda oluşan kabza tanıdık bir huzur veriyordu. Kıvılcımlar ve alevlerin arasından bir kılıç ortaya çıkmıştı.

Gölge bana koştuğunda ileriye bir adım attım ve iblis özünü ortadan kestim. Gölge kendi içine kıvrıldı, ardından sonsuza kadar yok olacak şekilde duman parçacıklarına dönüştü.

Taşların üzerinde hızla ilerleyen minik pençelere benzeyen bir tırmalama ve kaçış sesleri bakışlarımı tekrar tünele çekti. Oradaki gölgeler titreşiyor ve değişiyordu...

Fareyi andıran minik yaratıklar hızla dışarıya hücum etti. Onlarcası arka ayakları üzerinde burunlarıyla havayı koklayarak bize koşuyordu.

"KÜÇİ'ler!" diye haykırdı Roth. "Bunlar KÜÇİ!"

Hayatım boyunca görmesem eksikliklerini hissetmezdim. Gerçekten de minik Yaygaracı iblislere benziyorlardı.

Sonra tüneldeki karanlık bir kez daha dağıldı. Kalın, mürekkep gibi incecik kıvrımlar toprak duvarlardan dışarı uzanıyor ve yağ gibi toprakla kaplı zemine sızıyordu. Kitle geri çekilip mağaraya akın eden bir Gölge Varlık ordusuna dönüştü.

"Aman Tanrım." Kılıcı kaldırdım. "Siz KÜÇİ'lerle ilgilenin, ben de şu ürkütücü şeyleri halledeceğim."

"Anlaştık." Roth küçük yaratıklardan birini tekmeleyerek karşı duvara fırlattı.

İlk gölgeyi omuzlarından yakaladım. O daha buharlaşmadan ikinci gölgenin karnına kılıcımı saplamıştım bile. Doğrulup kılıcı bir başkasının omuzlarından savurdum. Saniyeler içinde alnımı bir ter tabakası kapladı. Sanki lunaparkta tokmakla köstebeklere vurma oyunundaydım. Yere serdiğim gölgelerin yerini hemen bir başkası alıyordu.

"Kahretsin" diye homurdandı Roth. Ölü bir KÜÇİ'yi bir kenara fırlatmakla meşguldü. "Gecesolucanları."

Gölgelerin geldiği tünele hızlıca bir göz attım. Kalabalıklardı ve hepsi aytaşı renginde, dönen derilerden oluşan kaba saba yaratıklardı. Boynuzları, dişleri ve filler kadar büyük bir canlıyı bile felç edebilecek kadar zehirli pençeleri vardı.

Bir gölge sol kolumu kavradı, dokunuşu yakıcıydı. Bir çığlık atarak geri sıçradım ve kılıcımı indirdim. Etrafım tamamen sarıl-

mıştı, Roth ve Cayman'ın, Gecesolucanları ulaşana kadar etraftakilerle başa çıkabilmelerini umdum.

Gölgelerin arasından sıyrıldım, onların varlığını olabildiğince çabuk sona erdirmemin en iyisi olacağını biliyordum. Çember yarı yarıya küçülmüştü. İblis formlarına bürünen Roth ve Cayman benden biraz uzaktaydı. Tenleri cilalanmış onikse benziyordu, en az boyları kadar geniş kanatlarını görebiliyordum. Bir an için, Gardiyanlar ve Üst Düzey iblisler arasındaki çarpıcı görünüş benzerliği dikkatimi çekti. İkisi de meleklerin soyundan geliyormuş gibi görünüyordu.

Hızla dönerek bir gölgeyi daha tek hamlede indirdim. Tam o sırada Gecesolucanlarından biri Cayman'ı sırtından yakalayacak gibi oldu ama o başka biriyle yüzleşmekle meşguldü.

Bir küfür savurarak öne atılıp lanet KÜÇİ'lerden birinin üstünden atladım. Sessiz yaklaşmamıştım. Gecesolucanı bana dönerek pençesini başıma savurdu. Hızla eğildim, arkasına sıçradım ve kılıcımınla birlikte doğruldum. Silahımdaki alev, kemiği ve dokuyu kâğıt gibi kesti. Gecesolucanı bir anda alev alıp geriye sadece küller bıraktı.

"Teşekkürler" diye nefesini verdi Cayman. Bir başka Gecesolucanı'nın boynunu kırıp attı.

Başımı onaylarcasına sallayıp Roth'a arkasından yaklaşan Gölge Varlık'a doğru koştum. Kılıcımı kaldırdığımda, soğuk bir hissin boynumda dans ettiğini ve sırtımın ortasına yerleştiğini hissettim.

"Burada!" diye bağırdım gölgeyi yok ederken.

Sulien parkta yürüyüş yapıyormuş gibi tünelden dışarı çıktı, beyaz-sarı saçları ortamdaki kasvetle keskin bir tezat oluşturunuyordu.

"Bambi!" Roth bağırarak evcil hayvanını çağırırdı. "Dışarı çık!"

Hiçbir şey olmadı.

Sulien ileri yürürken kıkırdadı. "Mühürler, evcil hayvanlarının dışarı çıkmasını engeller."

Kahretsin.

Beklenmedik bir durumdu ama bu gelişmeye kafa yoracak zamanım olmadı. Kılıcımı indirip ayaklarımı omuz hizamda açtım.

"Bize katılman ne güzel."

"Havalı bir giriş yapmayı severim." Cayman ona yaklaşırken *asaleti* canlandı ve ölümcül mızrak maviye çalan beyaz bir ateş saçı. Silahı iblis simsarın göğsüne doğrulttu. "Yerinde olsam bir adım daha atmam."

"Geri çekil Cayman." Öne çıktım. "Ben hallederim."

Bir an Cayman'ın beni dinlemeyeceğini düşündüm ama hemen yerden havalandı, bir KÜÇİ'yi kaptı ve yakındaki bir Gecesolucanı'na fasulye torbası gibi fırlattı.

"Halledebileceğinden emin misin canım?" diye sordu Sulien.

"Bana o şekilde seslenmemeni söylemiştim? Ayrıca evet..." Geri çekilip merkezi görüşümde beliren Gölge Varlık'ı ortadan ikiye böldüm. "Ben hallederim."

"Ama tam da istediğim yerdesin" dedi Sulien. "Bunu düşündün mü?"

Gölge Varlıkların sonuncusu bir duman dalgası halinde havaya karıştı. "Orada öylece dikilecek misin?" diye sordum Sulien'e. "Yoksa savaşmaktan mı korkuyorsun?"

"Hayır." Mızrağı göğsüne tutup çenesini öne eğdi. "Bekliyorum."

Derin nefesler alarak mağaraya hızlıca bir göz attım. Daha fazla Gölge Varlık veya Gecesolucanı görmüyordum. Hâlâ etrafta koşuşturan ve gevezelik eden birkaç KÜÇİ vardı. "Beklemek için..."

Bir boru sesi duyuldu. Ses o kadar sağır ediciydi ve başka bir dünyaya aitti ki bunun tek bir şeyin işareti olabileceğini biliyordum.

"Roth! Cayman!" diye bağırdım. "Buradan defolup gidin. Şimdi!"

Geriye kalan KÜÇİ'ler tünellere dağılırken iki iblis donup kaldı. Geceleri ortaya çıkan yıldızlar gibi ufak ışık noktaları ortaya çıktı. Hızla büyüyüp yayıldılar, birbirlerine bağlandılar. Tavandan altın-beyaz bir ışık geçti, havayı güçle doldurdu ve beni bir anlığına kör etti. Bir nabız gibi atmaya başlayınca sendeleyerek geri çekilip tavandan uzaklaştım. Parıldayan ışık damlayıp kıvılcımlar saçı, göz kamaştırıcı bir parlaklık hunisi oluşturunuyordu. İlahi parıltı karşısında *asaletim* titreşti.

Aman Tanrım.

Bir melek geliyordu. Roth ve Cayman'ın Dünya'yı Kurtarma Takımı'nda olmaları şu noktada hiç önemli değildi.

"Çok geç." Sulien güldü, mızrağı küle dönüştü. "Böceklerin sinek yakarlara uçması durumunda ne olacağını göstermek istemiyorlarsa tabii."

Tekrar ona odaklanarak kılıcı kaldırdım. "Artık başın çok büyük belada."

"Öyle mi?" diye sorup kaşım kaldırdı.

Ona vurmaya hazırlanırken adımlarım sendeledi. Yaptığı hareketlerin hiçbir mantığı yoktu. Asaletini geri çekmişti, bir melek geliyorken neden bunu yapmıştı ki? Melekler pislik olabilirlerdi ama iyi taraftalardı ve Sulien de açıkça...

Zemin sarsıldı, duvarlar titredi. Tüm dünya yerinden oynuyordu. Üst üste dizilmiş taşlar devrilerek sıkıştırılmış toprağa çarptı. Roth kanatlarını açıp kendini savurdu, sarsıntının merkezinden uzaklaşarak birkaç adım arkamda yere indi. Cayman ise hâlâ çömeldiği yerdeydi, amber rengi gözleri kömür gibi parlıyordu.

Trompet bir kez daha çaldı. Beynimin kafatasımın içinde zıpladığını hissettim. *Asaletimi* kaybettim ve kılıcım yere düştü.

Işığın ortasında bir adamın şekli belirdi. Uzun, neredeyse iki metre vardı boyu ve sütunun arasından çıktığında, beyaz bol bir pantolon giydiğini gördüm. Göğsü çıplaktı ve teni öyle parlak, öyle değişik ki ne beyaz sayılırdı ne de kahverengi. Aynı anda var olan her ton gibiydi. Babam gibi.

Ama gelen babam değildi.

En azından bunu biliyordum.

Sırtını taş kemere ve statik elektrikle dolu merkeze vererek ilerledi. Yaydığı güç miktarına bakılırsa kesinlikle bir başmelekti.

Sulien ne sindi ne de kaçtı. Olduğu yerde kaldı.

Bekliyordu.

"Ne giriş ama" diye mırıldandı Roth. "Acaba neyi telafi ediyor?"

Başmelek elini kaldırıp bileğini salladı, Roth ve Cayman görünmeyen bir el onları yakalamış gibi havada asılı kaldılar. Savrulup

kayalar ve taşlara çarparak yere düştüler. Yere serildiklerinde şekilleri değişti ve kayaların arasında birbirine karışmış, kolları ve bacakları garip açılarda dağılmış halde donup kaldılar.

Aman Tanrım, hiç kıpırdamıyorlardı.

Arkamdan yaklaşan başmeleğe döndüm. Sulien'in omzuna elini koyarak onun arkasında durdu.

"Oğlum" derken sesi yumuşak ve sıcaktı. Sanki güneş ışıısıyla doluydu. "Bana ne getirdin?"

"Michael'ın kanını." Sulien sıırttı. "İki tane de iblis. Onları beklemiyordum."

Başmelek başını bana çevirdi. Gözlerinin bembeyaz olduğunu görünce içimde bir dehşet duygusu uyandı. Asilkan'ın, oğlunun etrafından dolandı ve dudağının bir köşesi yukarı kıvrılırken beni baştan aşağı süzdü.

"Michael'ın çocuğu" diye belirtti. "Daha... etkileyici birini bekliyordum."

Gözlerimi kırptıırtırdım.

"Ama o sana gerçek bir ilgi göstermiyor, değil mi çocuğum?" diye devam etti. "Buna şaşırmamalıyım."

Ah.

Bu çok kabaydı.

"Sen de kimsin?" diye sordum.

"Ben Müjde Getiren ve Hakikat Elçisi'yim. Daniel'a görülerini açıklamak için göründüm, babanın yanında durup Düşmüşlere ve diğer uluslara karşı halkı savundum. Ben, Yahya Peygamber'in ve İsa'nın doğumlarını müjdelemek için Zekeriya ve Meryem'in karşısına çıkan Aziz'im. Ben, Hakikati ve Bilgiyi Muhammed'e ulaştıran başmeleğim." Kanatlarını kaldırıp ardına kadar açtı fakat... kanatlarında bir şeyler yanılttı. Bembeyaz tüylerin arasında mürekkep rengi damarlar uzanıyordu, içlerinde biraz zift dolaşıyordu adeta. "Ben Gabriel'im, Cebrail'im, Haberci'yim."

Başmelek Gabriel’a bakarken aniden buz gibi suya atılmışım gibi bir şok yaşadım.

“Şaşırmış görünüyorsun.” Dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı.

İçgüdülerim bir adım geri çekilmemi söylüyordu ama olduğum yerde kaldım. “Anlamıyorum. Sen Gabriel’sın.”

“Kim olduğunun farkında olduğuna eminim canım.” Sulien, Roth ve Cayman’ın olduğu yere baktı.

Asilkan’ı zar zor duyuyordum. “Nasıl sen olabilirsin?”

“Gardiyanları nasıl ben öldürebilirim mi? İblisleri?” Beyazımsı sarı kaşlarından biri yukarı kalktı. “Çünkü bendim. Oğlum gözünü her şeyin, senin üstünde tutuyordu ama her şeyi yapan bendim.”

Kulaklarıma inanamadım. Sulien hakkında yanlış olmakla bunun hiçbir ilgisi yoktu, asıl ilgisi Haberci’nin Gabriel olmasıydı. Gabriel, yaratılmış ilk ve en güçlü meleklerden biriydi. Ama birdenbire her şey çok mantıklı gelmeye başlamıştı. Melek mühürleri ve silahları. Bozuk video kayıtları. O kadar bariz görünüyordu ki neredeyse acı vericiydi ama ben bile bir başmeleğin cadılar ve iblislerle nasıl çalışabildiğini... Sadece Gardiyanları değil, masum insanları da nasıl öldürebildiğini anlayamıyordum.

“Bana sor” diye teşvik etti beni. “Bana nedenini sor.”

“Neden?”

Gülümsemesi büyüdü. “Dünyayı değiştireceğim. İşte her şey bundan ibaret. Tüm bunların nedeni.” Kemerli kapıyı gösterdi. “Ölülerin ruhları. Bu portal.” Kısa bir an durdu. “Misha. Sen. Dünyayı daha iyi bir yer haline getireceğim.”

Yapabildiğim tek şey ona bakmaktı.

Kanatları aşağı indi, uçları neredeyse yere değecekti. “İnsan, Tanrı’nın ona bahsettiği bu armağanı asla almamalıydı. İnsanlar, sonsuzluk gibi bir nimeti asla hak etmediler. Bir ruhun verdiği şey budur: Sonsuz bir barış ya da korku, onların seçimidir ama yine de sonsuzluk anlamına gelir. Fakat bir ruh... çok daha fazlasını yapar. Onunla sevilir. Onunla nefret edilir. O insanın özüdür ve insanlık, böyle bir ihtişama asla layık değildi.”

“Nasıl... Kim insanlığın bunu asla hak etmediğini söyleyebilir ki?”

“O’nun ilk yaratıkları. Biz, O’nun her zaman sadık ve en layık olanları. O’nun ihtişamını savunan ve sözünü yaymakla görevli olanlar bile yapamazken insanlar nasıl sevme ve nefret etme, duyguları hissetme yeteneğine layık olabilir ki?”

“Çünkü... siz meleksiniz? İnsan değilsiniz?” Kafam karışmıştı. Hem de nasıl.

“Bizim auralarımız var. Bizim saf bir özümüz var.” Bana baktı, o bembeyaz gözleri fazlasıyla ürkütücüydü. “Ama bizim ruhumuz yok.”

Hafifçe dönerek Sulien’in iblisleri gözlediği yere, ardından da tavana baktı. “Tanrı, insanı korumak için her şeyi yaptı. Onlara hayat, sevinç ve sevgi verdi. Bir amaç. Yaratma yeteneği. Sürgünleri onları gözetmek için ortadan kaldırdı ve onlara bir ödül olarak ruhlar verdi. İnsanlar bu dünyadan ayrıldığında, onların huzur bulmalarını sağlamak için her şeyi yaptı. Hata yapanlar bile affedilebilir, yalnızca en kötü ve affedilmez olanlar yargıyla karşılaşır. Bu artık değişecek. İnsanlık, bildiğimiz haliyle sona eriyor. Birçoğumuz Tanrı’ya böyle bir günün geleceğini söyledik. Artık bunu durdurmanın bir yolu yok.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum.” Gözümü Cayman’ı bo-
tuyla dürten Sulien’in üstünde tutmaya çalıştım. “Tanrı...”

“Tanrı insana inandı ve insan ona ihanet etti. Yaratılıştan beri ne yaptılar? Hayat ve sonsuzluk armağanıyla ne yaptılar? Savaş-
tılar, kıtlık ve hastalıklar yarattılar. Kendi kapılarına ölüm getirip
onu içeri aldılar. Hadleriymiş gibi yargıladılar. Onlara istedikleri-
ni söyleyen sahte putlara tapıyorlar, gerçek İncil’e değil. Tanrı’nın
ve Oğul’un adını, nefretleriyle korkularını haklı çıkarmak için
kullanıyorlar.” Gabriel başını eğdi, sesi yumuşak ve pürüzsüzdü.
“Tarih boyunca insanlığın kendisine savaş açmadığı tek bir daki-
ka bile olmamıştır. Başka bir can almadıkları bir saat bile olmadı.
Birbirlerine sözle ya da eylemle zarar vermedikleri bir gün bile ol-
madı. Bu toprakları Tanrı’nın sunduğu her şeyden mahrum bırak-
madıkları bir hafta bile olmadı. Yaşamı yok etmek için yaratılmış
silahların elden ele geçmediği, geride kan ve umutsuzluktan başka
bir şey bırakmadığı bir ay bile yaşanmadı.”

Gabriel’in gülümsemesi kayboldu. “Bir zamanlar bir armağan
olan bu dünya insanların yaptıklarıyla değil, tenleriyle ya da kimi
sevdikleriyle yargılandığı iğrenç bir lanete dönüştü. En savunma-
sız ve ihtiyaç halinde kalanlar en çok görmezden gelinen ya da
kötülenenler oldu. Oğul eğer bugün hayatta olsaydı, küçümsenir
ve varlığından korkulurdu. İnsanlığın yaptığı da budur. Çocuklar
çocukları öldürüyor. Anneler ve babalar yavrularını öldürüyor.
Yabancılar düzinelerce yabancıyı öldürüyor ve bu en kötü günah
genellikle Kutsal Olan adına yapılıyor. Yaratılıştan bu yana, insan-
lık işte bunu yapıyor.”

Ah. Aslında bir yönden haklıydı. İnsanlık çok korkunç davra-
nabiliyordu. “Ama herkes böyle değil.”

“Çürümenin sadece küçük bir parçasının tüm temeli çürütmesi
ve yok etmesi önemli mi?”

“Evet. Bu önemli. Çünkü dışarıda korkunç insanlar olsa bile,
iyi olan çok daha fazla insan var...”

“Ama gerçekten öyleler mi? Tamamen? Hiç kimse günaha düş-
memeli ama insanlar sadece o noktada.”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Yanılıyorsun.”

“Sen bunu sınırlı deneyimine dayanarak söylüyorsun, oysa ben binlerce yıl boyunca insanlığın hedefsizliğini izliyorum. İnsanlığın, maddiyat ve güç yanılsamasına öz oğullarını satacak ve kendi vatanlarına ihanet edecek kadar hırslanmasını izledim. Defalarca, bütün ulusların çöküşüne tanıklık ettim ve küllerinden doğanların, önceki ulusların izlediği aynı yolu takip ettiğini gördüm. Benden daha iyi bildiğini mi sanıyorsun?”

“Geniş kapsamlı, büyük genellemeler yaptığını anlayacak kadar bilgim var.”

“Söyle bana, senin o insan ruhunda ne büyüyor? Dünyayı daha iyi bir yer haline getirme ihtiyacı mı? Koruma arzusu? Yoksa dünyevi ihtiyaçlarla mı yanıyor? Misha’nın ihanetine karşı... öfkeyle mi dolu?”

Şaşkınlıkla yakıcı bir nefes çektim.

“Ona giden bendim. Onu ikna eden, gerçeği gösteren de bendim. Ne yapılması gerektiğini biliyordu. Belki sen onun hayatını sonlandırdın ama aslında ona verebileceğin zarardan çok daha fazlasını kendine verdin. Kalbindeki acı, öfke... seni mahvetti. İnsan ruhun yozlaşmış.”

Sulien’in söylediği aym sözler şimdi farklı bir ağırlık taşıyordu. Bir ağırlık vardı ortada ama bundan daha fazlası vardı. “İnsanlar karmaşıktır. Karmaşık bir yapıya sahibim, umursama yeteneğim var ve birbiriyle çelişen birden fazla şeyi isteyebiliyorum. Bunlar yozlaştırıcı değil.”

“Vicdan azabı duymadan onu öldürdün.”

Buna itiraz edemezdim, haklıydı.

“Kuralları çiğnedin.” Bir adım daha attı. “Sen içindeki insan tarafı gibi, sadece yıkım getirebilecek bir varlıksın. İnsan hayatı, yalnızca etten ve kemikten ibaretmiş gibi görüyor. Bu yüzden artık o da bundan fazla anlam ifade etmeyecek.”

Karnımda bir çukur açıldı. “Tanrı bunu mu istiyor peki? Dünyanın sonunu mu istiyor?”

Gabriel sırtıttı. "Tanrı artık hiçbir şey istemiyor."

"Bu da ne demek?"

"Bu kusursuz olanın başarısız olduğu anlamına geliyor ve ben artık kenarda hiçbir şey yapmadan duramam. Durmayacağım. Yeryüzü arınırken yeni bir Tanrı olacak ve yalnızca gerçekten erdemli olanlar dünyada kalacak, ta ki onlar da yok olana dek... Her şey bittiğinde geriye kimse kalmayacak. Bu güzel yeryüzü, olması gerektiği haline geri dönecek."

Uzun bir nefes verdim. "O yeni Tanrı sen misin?"

"Bu kadar küçümseyici olma çocuk. *İnsanları* gözlemleyerek öğrendiğim bir şey varsa" dedi sözcüğü özellikle aşağılayarak. "O da kolay olduğu sürece neredeyse her şeyi takip edecekleri ve ona inanacaklarıdır."

Eh, yine haklıydı. "Dünyayı sonlandırmanın kolay olduğunu düşünmüyorum."

"Her şey için çok geç olana kadar fark edilmediğinde kolaydır."

Gerildim.

Gabriel kıkırdadı. Çıkan ses çok güzeldi, yuvarlanan dalgalar gibiydi. "Hem Cennet'i hem de yeryüzünü baştan yaratacağım. Kimse her şey için çok geç olana, yapılacak bir şey kalmayana kadar bunu bilmeyecek. O zaman Tanrı, elçinin sözlerinin doğru olduğunu bilecek."

Başmeleğin söyledikleri... çılgınca geliyordu.

Yani bunları duyan sokakta alelade bir insan olsa hemen polisi arardı. Ama o bir başmelek olduğu için, sözleri aym zamanda çok korkutucuydu.

"Bu portalla yeryüzü ve Cennet arasında bir uçurum açacağım. Gerçek kötülükten doğan bir varlık ve Cehennem'e ait olan ruhlar Cennet'e girecek" dedi yüzünde hayalperest bir bakışla. "Kötülük bir kanser gibi yayılacak, her âleme sızacak. Tanrı ve bütün sınıf küreleri, oradaki ruhları korumak için kapıları kalıcı olarak kapatmak zorunda kalacaklar. Cennet, Başkalaşım sırasında düşecek."

Aman Tanrım.

“O zaman ölen hiçbir insan artık Cennet’e giremeyecek.” Gülümsemesi geri geldi, saf bir sevinç ifadesiydi yüzündeki. “Tut-sak kalmış ruhlar hayaletlere dönüştükçe, işkence görüp beslen-mek üzere Cehennem’e çekildikçe yeryüzündeki yaşam anlamsız hale gelecek. Artık meleklerin ve Tanrı’nın müdahalesi olmayaca-ğı için iblislerin saklanmasına gerek kalmayacak. Geriye sade-ce Gardiyanlar ve insanlar kaldığında, Cehennem bu yeryüzünü biçecek.”

İçime korku doldu. “Neden? Neden bunu yapmak istiyorsun ki? Milyarlarca insana. Cennet’e?”

“Neden mi?” diye bağırdı Gabriel. Göğsümde bir korku dal-gası oluştu. Sulien hızla döndü. “Neden mi? Dinlemiyor musun? İnsanlık kendisine verileni, vaat edileni hak etmiyor! Tanrı gerçeği duymayı reddederek başarısız oldu! Konuşmaya cesaret ettiğim için dışlandım! Çünkü sorgulamaya cesaret ettim. Artık ben ne müjdeyi yaymak ne de önderlik etmek için gönderiliyorum. En alt saflara kadar düştüm. Ben! Tanrı’nın sesi! Onun en sadığı!”

“Tanrı’nın reklam makinesi olmaktan kovuldun diye yeryüzü ve Cennet’i sona erdirmek mi istiyorsun?” Şaşkına dönmüştüm.

“Sadakat hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.” Göğsü ağır, derin nefeslerle inip kalkıyordu.

Thierry’yi, Matthew’u ve Jada’yı düşündüm. Nicolai ve Danika’yı, DC’deki tüm Gardiyanları düşündüm. Aklıma Cehen-nem Veliaht Prensi Roth, Layla ve Cayman geldi. Zayne’i düşü-nürken başımı iki yana salladım. “Sadakat nedir biliyorum. Hiçbir fikri olmayan sensin.”

“Sen de planımı tamamlamama yardım edeceksin. Bu konuda nasıl hissediyorsun?”

“Sana nasıl yardımcı olabileceğimi düşünüyorsun?”

“Başkalaşım sırasında bu alan, o çatlağı yaratabilecek türden bir güçle yüklenecek. Benim kanımla ve Michael’ın kanıyla Cennet’in kapısı açılacak” diye açıkladı. “Michael bu etkiye yeryüzünde yaka-lanma riskine girmeyeceği için senin kanın yeterli olacak.”

Asaletimi toplayıp içime dolmasına izin verdim. Michael'ın Kılıcı şekillenirken karşımdaki başmelek gülümsedi. "Kanım konusunda bencilim. O yüzden hayır, teşekkürler."

Hafifçe başını eğdi. "Sersem kız. Bu bir rica değildi."

Gabriel üstüme gelirken kolunu uzattı ve göz kamaştırıcı altın bir ışık boyunca akarak yarım daire şeklinde bir kılıç oluşturdu.

Benimkinden çok ama çok daha büyüktü.

Bir başmeleğe karşı dövüşmek üzere olduğumu düşünmeye fırsatım bile olmadı. Yapabileceğim tek şey Roth ve Cayman'ın yerde kalmasını umarak savaşmaktı.

İlk darbeyi karşıladım ama gücüne hazırlıksız yakalanmıştım. Tek vuruşuyla neredeyse yere serilecektim. Kılıcımı göğsüne savurdum, o da tek hamlede karşıladı ve beni bir adım geri itti. Bacaklarına doğru savurdum bu sefer ama hareketimi önceden tahmin etmişti. Döndüm ancak yine de benden hızlıydı. Kılıçlarımız çarpıştı, kıvılcımlar savurdu ve tısladı. Gücümü bastırmama rağmen öne sendeledim çünkü başmelek bir anda kaybolup birkaç adım ötemde tekrar belirmişti.

“Bu adil değil” dedim.

“Hayat hiçbir zaman adil olmadı.”

Üzerine atıldım, saldırımı karşıladı ve beni bir kâğıt torbaymı-şım gibi fırlattı. Dövüş böyle sürdü, daireler çizerek, saldırarak. Her darbeme karşılık verdi, gücü sarsıcıydı ve hareketleri benden hızlıydı. Saldırısını durdurduğum her seferde tüm bedenim, tüm zerrelerim o kuvvetin ağırlığını hissetti.

Bağa rağmen yorgunluk beni kemirmeye başlamıştı. Kollarım daha ağırlaşmış, vuruşlarım daha yavaşlamıştı. Birbirimize vurduğumuz darbelerin kıvılcımları havaya saçılırken tekrarlanan bir vuruş kemiklerimi sızlattı. Kılıcımı sağa doğru savurdum, şakaklarımdan ter damlıyordu. Gabriel kendi kılıcını indirerek beni geriye fırlattı.

“Dur” diye yüreklendirdi. Karşımda hızlı nefes alıp vermiyordu bile. Yorgun olmakla uzaktan yakından alakası yoktu. “Bunun için hiç eğitim almadın. Baban seni yenik düşürdü.”

Gabriel haklıydı ve bu gerçek içimde bir öfke patlaması yarattı. Hançer ve göğüs göğüse dövüş eğitimi almıştım. Ama kılıç dövüşüne gelince sahip olduğum tek şey içgüdülerimdi.

“Yeterli değil” dediğinde şaşkın bakışlarım ona çevrildi. “Bu sonuca varacak kadar zekisin.” Bir sonraki sert vuruşunu engelledim ama bu neredeyse kılıcımın düşmesine neden oluyordu. “Sen doğanı inkâr etmek üzere eğitildin. Bense oğlumu kendi doğasını kucaklayacak şekilde eğittim.”

“Görünüşe göre işe yaramış.” Dişlerimi sıkarak sola fırladım ve bir tekme attım, Gabriel’in bacağına çarptım. Kaşlarını kaldırma şekline bakılırsa, bu hareket ancak bir duvara tekme atmak kadar faydalıydı.

“Oğlum Resimli Kitap’ına bakarken senin asaletini kaybetmene dakikalar kaldığını düşünürsek, durumun onun için çok iyi sonuçlandığını söyleyebilirim.”

Anlamayarak bir an durdum. “Resimli Kitap mı?”

“Instagram” diye açıkladı Sulien. “Bu Instagram baba.”

Gözlerimi kırptırdım.

“Her neyse” diye mırıldandı Gabriel. Çıplak ayağı karnıma inince ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı.

“Sen... *Instagram*’ın ne olduğunu bile bilmiyor musun?” Acıdan soluk soluğa kaldım. “Ve dünyayı sonlandıracağını mı sanıyorsun?”

Dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı.

Kılıcı önümde tutarken kollarım titriyordu, aramızdaki mesafeyi korumaya çalıştım. “*Snapchat*’in Konuşan Kitap olarak adlandırıldığını sanıyorsundur herhalde.”

Sulien eğlenerek homurdandı. “Aslında *Snapchat*’in konuşurken parmak şıklatmak anlamına geldiğini sanıyordun.”

“Gerçekten mi?” Kısa bir an için Asilkan’a baktım.

“Evet.” Sulien telefonunu cebine koydu. “Ama yine de kışına tekme yi yiyorsun.”

“En azından ben *Instagram*’a Resimli Kitap demiyorum” diye karşılık verdim.

Gabriel’in bembeyaz gözleri nabız gibi parıldadı. “Bundan sıkıldım. Kazanamayacaktın. Asla kazanamayacaksın. Teslim ol.”

“Tüh ya. Çok nazik sorduğun için hayır demek berbat hissettiriyor.”

“Öyle olsun.”

Onun hamlesini engelledim ama ne yaptığını takip edemedim yanıma geldi. Dirseği çeneme çarptı ve başımı geriye savurdu. Sendeledim fakat doğrulup tekrar saldırdım, başmeleğin kılıcı benimkine değdiğinde kollarım titriyordu. Bir kez daha görüş alanıma girdi ama bu sefer saldırısını bekliyordum. Geriye sıçrayarak döndüm...

Yumruğu yanağıma indi. Bir darbe daha indirdiğinde kaburgalarım da bir acı hissettim. Bacaklarım onları durduramadan büküldü. Başım yere çarpmadan önce kendimi durdurdum ancak *asaletimin* kontrolünü kaybettim. Ayağa kalkmaya çalışırken panik mideme yayıldı. Pes edemeyeceğimi bilerek onu aşağı ittim.

“*Asaletinin* kontrolünü kaybettiğin anda değersiz, bencil bir insandan başka bir şey değilsin.” Gabriel tepemde dikiliyordu. “Sen zayıfsın. Yozlaşmışsın. Kirlisin. Sen hiçbir şeysin.”

İçimdeki küçük sıcaklık topu nabız gibi atmaya başladı. Zayne’in de bu panik patlamasını hissetmiş olması gerektiğini bilerek sessizce küfrettim. Buraya inemezdi, yapmamalıydı. Durumu kontrol altına almam gerekiyordu.

Yapmak zorundaydım.

“Sen Tanrı’nın sana olan hediyesine layık değilsin. Tıpkı insanlar gibi” diye devam etti Gabriel. Elimi kalçama doğru kaydardım, parmaklarım oradaki kından bir hançer çıkardı. “Ruhun saflığını ve hür iradenin onurunu alıp çöpe attınız.”

Ağzımın köşesinden kan sızdığını hissettiğimde dizlerimin üstünde doğrulup başımı kaldırdım. "Hiçbir şeyi atmadım."

"Yanılıyorsun. Hiçbir insan ruhu, oğlumun ruhu bile temiz değil ve kurtarılmaya layık değildir."

"Vay canına." Parmaklarım hançerin kabzasını daha sıkı tuttu. "Yılın babası tam karşımda."

"En azından öldüğünde yanında olacağım" dedi Gabriel. "Michael da aynısını söyleyebilecek mi?"

"Muhtemelen hayır" diye itiraf ettim. "Ama umurumda bile değil."

Gabriel'in yüzünde şaşkınlık belirdi ve fırsat penceremi gördüm. Buradan kaçma şansım vardı, Roth ve Cayman'ı da bir şekilde kurtaracaktım.

Ayağa fırlayıp hançeri Gabriel'in göğsüne sapladım. Onu öldürmeyeceğini biliyordum ama acıtması gerekiyordu. Acıtmalıydı ve...

Başmelek göğsüne baktı. "Bu acıttı."

Hançeri sertçe çıkardım, kan göremeyince gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

Darbenin geleceğini göremedim.

Gabriel bana ters bir yumruk atarak beni yere serdi. Gözlerimin önünde yıldızlar parladı. Kulaklarım çınladı. Bileğimi yakalamıştı, hançeri elimden çekip aldı.

"Bu utanç vericiydi" diyerek onu yere fırlattı. "Sana harcanan *asalet* bir israf Trinity. Vazgeç artık. Önümüzdeki birkaç haftayı senin için huzurlu hale getirebilirim ya da onları sürekli uyanık bir kâbusa dönüştürebilirim. Seçim senin."

Gabriel elimi bırakınca geriye düştüm. Bir an görüşüm karardı. *Ayağa kalk.*

"Sonuçta sen etten ve kemikten başka bir şey değilsin" dedi. "Doğduğun günden beri ölüyorsun."

Ayağa kalk.

"İnsan ırkının kendi çöküşüne katkıda bulunması ne kadar iğrenç."

Ayağa kalk.

“Öfken. Senin bencilliğin. Temel insani duyguların. Bütün bunlar, insanlara asla verilmemesi gerekenleri yozlaştırıyor.”

Göğsümdeki bağ yanıyordu ve Zayne’in geldiğini biliyordum. Çok yakındı. Çok yakın.

Ayağa kalk.

Zayne gelmeden kalk.

“Haklısın. Ben ettenim. Ben kusurluyum. Ben bencilim ama aynı zamanda *asaletim*.” Bir ağız dolusu kan tükürdüm, öfke ve yıkımdan güç alarak tekrar ayağa kalktım. “Kanımda ilahi ateş var. Benim bir insan ruhum var. Bu senin *asla* sahip olamayacağın bir şey.”

Başmelek geri çekildi.

“İşte bu kadar, değil mi? İşte bu yüzden Tanrı’dan nefret ediyorsun. İşte bu yüzden her şeyi mahvetmek istiyorsun. Daha iyi hale getirmek için değil. Acıyı dindirmek için değil kaçık herif. Tüm bunlar senin bir ruhun olmamasından kaynaklanıyor.” Gülümseyip geriye sendeledim, *asaletimi* çağırdım. Cızırdayıp tekrar elime ulaştı, artık kabzası tutamayacağım kadar ağırdı. “Sen yürüyen bir klişesin ve insanların özlemlerine hakaret etmeye cesaret mi ediyorsun?”

“Hiçbir şey bilmiyorsun.” Gabriel bana doğru yürüdü. Roth’un insan formunda oturduğunu gördüm. Sulien kendisini duvardan itip araya girdi.

“Sonuna ‘Jon Snow’ eklemeyi unuttun.”

Gabriel durup başını yana eğdi. “Ne?”

Vücudunun en geniş kısmını hedef alarak vurdum. *Asaletim* onu öldürebilirdi ve öldürecekti. Buna bir son verecektim çünkü benim görevimdi.

Gabriel sağ kolumu dirseğimin hemen üzerinden yakalayıp çevirdi. Kırılma sesi o kadar ani ve o kadar şoke ediciydi ki; hiçbir şey hissetmediğim kısa bir an oldu. Sonra çığlık attım. Acının yakıcı şoku duyularımı kavurup geçti. *Asaletimi* kaybettim. Acıdan nefes almaya çalışırken kılıç yok oldu.

Ayağı kavalkemiğime vurup o kemiği de parçaladı, tek dizimin üzerine düştüğümde çığlık bile atamadım. Bacağımı tamamen sa-

ran ateşin etrafında nefes bile alamadım. Gabriel beni ensemden tutup kaldırdı. Sağlam elimle kolunu yakaladım ve Sulien'in iblis prensi yakaladığını görünce bir tekme savurdum.

Bir anda oldu. Yalnızca birkaç saniyede. Bir başmeleği yenemeyeceğimi anladığımda yaşadığım acımasız, sonu gelmeyen birkaç saniyede. Bu asla kazanabileceğim bir savaş değildi. Zihnimin acının ötesinde işleyen uzak bir köşesinde, babamın bunu bilip bilmediğini ve beni katliama gönderip göndermediğini merak ediyordum.

Roth ölecekti.

Cayman da öyle.

Alınacaktım ve bildiğimiz dünya sona erecekti. Belki de babam ve Tanrı neler olacağını pek umursamıyordu. Eğer benim bunu başarabileceğimi düşünüyorlarsa, insanlığı kurtarma çabaları yarımdı ve belki de...Tanrı tüm bu karmaşadan geri çekilmişti.

Bunu yapmamışlarsa bile nasıl bir başmeleği yenebileceğimi düşünmüşlerdi ki?

Gabriel beni bir binadan düşme hızıyla zemine vurdu.

Vücudumun her yerinde kemiklerim kırıldı.

Bacaklarım.

Kollarım.

Kaburgalarım.

Görüşüm gidip gelirken bacağımdan beyaz bir şeyin çıktığını gördüm. Acı, parlak bir ışık parıltısıyla geldi. Binlerce sinir aynı anda harekete geçmeye çalışıyordu. Beynimden kollarıma, bacaklarıma, pelvisime, kaburgalarıma ve omurgama iletişimler göndermeye çalışıyordu. İçimde bir şey gevşemiş gibi tüm vücudum sarsıldı. Bacaklarımı hareket ettiremiyordum. İçimi kaplayan dehşet, damarlarımı buzla doldurdu. Akciğerlerime hava çekmek için çabaladım ama şişemiyorlarmış gibi bir his vardı içimde.

"Sana canlı ihtiyacım var, en azından bir süre daha" dedi Gabriel.

Buna ihtiyacı varmış gibi hissetmiyordum kesinlikle. "Beni... sevimli ve tatlı bulduğun için mi?" dedim hırıltılı bir sesle. Kelimeler bozuk çıktı dudaklarımdan, harflerin yarısını söyleyemiyordum.

Gabriel yanıma diz çöktü, güzel ve acımasız yüzü bir görünüp bir kayboluyordu. "Daha çok kanının akmasına ihtiyacım var. Bunu kolay ve huzurlu bir şekilde yapabileceğimi söylemiştim. Kalbinin arzusu yerine getirirdim. Geriye kalan zamanının tadını çıkarabilirdin ama bu kadarı sen seçtin. Acı çekmeyi. Çok aptal bir insansın."

Öksürürken ağzımdan kan fışkırıyordu ve nefesim hırıltılı çıkıyordu. "Sen... çok konuşuyorsun."

"Tanrı'nın sesiydim ben." Gabriel'in eli boğazıma kapanınca hava anında kesildi. Beni havaya kaldırdı, ayaklarım yerden birkaç karış yukarıdayken bedenim bir paçavra gibi savruldu. "İnancın ve Görkemin Elçisi'ydim ama ben artık Haberci'yim ve yeni bir çağı haber edeceğim. Adalet, kanın arındırıcı gücüyle gelecek ve Cennet çökerken, geriye kalanların yeni bir Tanrı'sı olacak."

"Kız haklı. Çok fazla konuşuyorsun."

Gabriel sesin kaynağına döndü. Başımı ancak yarım santim kadar çevirebildim ancak Roth'u görebiliyordum.

"Ayrıca ne var biliyor musun?" dedi Roth. Sulien olmadan ayağa kalkmıştı. Kolunu garip bir şekilde tutuyordu ama ayaktaydı. "Tanıdığım birine fazlasıyla benziyorsun. Bu sözler kulağına tanıdık geliyor mu? *'Göğe çıkacağım, Tanrı'nın yıldızlarından daha yükseğe tahtımı koyacağım. Topluluğun dağına, kuzeyin yamaçlarına oturacağım; bulutların üstüne çıkacağım, En Yüce Olan gibi olacağım.'*"

"Beni onunla kıyaslama" diye bağırdı Gabriel.

"Aklımdan bile geçirmem" diye yanıtladı Roth. "Bu *Işık Saçan*'a hakaret olurdu."

Aynı anda birkaç şey oldu. Gabriel kolunu savurarak dünyayı sarsan bir kükreme kopardı. Eliyle bir şey fırlatmış olmalıydı, Roth'un inleyerek yere düştüğünü duydum ama *gülüyordu*. Gabriel'in alaycı bakışı kayboldu.

"Aptal" diye soludu Roth. "Bencil aptal. Haklı olduğunu bilmek seni rahatlatır umarım."

"Oğlun ölürken yanında olacaksın."

Zayne'in sesini duyduğumda boğazımdan çıkan nefes, Gabriel'in öfke dolu haykırışıyla bastırıldı.

Zayne başmeleğin tam arkasında duruyordu ve Sulien'in boyuna kolunu dolamıştı. Asilkan mücadele ediyor, sağ kolundan akan *asaleti* bir mızrağa dönüşüyordu. Derisi eskisi gibi olsa bile Zayne'i öldürmeye yeterdi bu. İçimde farklı bir korku kabardı, boğazım düğümlendi.

Ama Zayne... inanılmaz hızlıydı. Bir anda Asilkan'ın başını iki eliyle kavradı ve çevirdi.

Gabriel'in çılgılığı mağarayı bir deprem gibi sarstı. Zayne kollarındaki bedeni yere bıraktı ve fırlayarak başmeleğe çarptı. O anda boğazımdaki baskı kayboldu, düşmeye başladım. Ama Zayne beni yakaladı. Onun kollarına çarpınca bedenime yayılan acı dalgası beni karanlığa çekti ve gözlerim kapandı. Bayılmışım belki de. Gözlerimi açtığımda sırtüstü yatıyordum. Zayne karşımda yükselmişti ve kanatları açılmıştı.

Sonra onu gördüm.

Sırtı boyunca sayısız kesik ve yara izi vardı. Kanatlarından biri tuhaf bir şekilde sarkıyordu, sol kanadının altındaki korkunç kesikten et ve kemikler görünüyordu. O yara...

Tanrım.

Bu ona nasıl olmuştu? Nasıl yaralanmıştı? Buraya daha yeni gelmişti. Daha yeni...

İçimde kalan her şeyi toplayarak yan tarafıma dönmeyi başardım. Ayağa kalktım fakat acı tüm vücudumu sarmıştı. Yanağım yere çarptığında çenemi kaldırıp etrafta Roth'u aramayı başardım. Zayne'i buradan çıkarmalıydı. Gabriel'dan onu uzaklaştırmak zorundaydım. İblis prene bağırdım ama sadece bir boğuk bir ses çıkarabildim. Boğazımda bir sorun vardı.

"Buna pişman olacak kadar yaşamayacaksın" diye uyardı Gabriel.

"Seni parçalara ayıracağım" diye hırladı Zayne. "Sonra bedenini onunkinin hemen yanında yakacağım."

"Bu anı bekliyordum." Gabriel'm ses tonu kendini beğenmiş, fazla kendini beğenmiş bir tınıdaydı. Uyarı çanları çalıyordu. "Geleceğini biliyordum."

Keskin bir nefes sesi duyuldu ve Zayne bir adım geri çekildi, kanatları yukarı kalkıp inerken Roth ona bağırdı.

“Şimdi Asilkanların ve Koruyucuların birlikte olmasının neden yasak olduğunu görüyor musun?” Gabriel’in sesi, odanın içinde artmaya başlayan rüzgârda yayılan bir fısıltıydı. “Aşk, yargıyı bulandırır. Bu istismar edilebilecek bir zayıflıktır.”

Ne olduğunu görmeye çalıştım ama artık başımı kaldıramıyordum.

“Acı ve nefret Asilkan’ın içinde büyüyerek çoğalacak. Tıpkı Sulien’de ve ondan önce gelenlerde olduğu gibi. Bu kadar zalim olabilen bir Tanrı’ya karşı kendi kanını akıtmaktan mutluluk duyacak.” Gabriel’in sesi her yerdeydi, içeride ve dışarıda, kırık kaburgalarımda titreşiyordu. “Oğlumu aldın ama karşılığında bana bir kız verdin.”

Altın rengi, ısınmış bir ışık dalgalanması oldu... sonrası sessizlikti.

“Zayne” diye seslendi Roth. “Adamım...”

Zayne’in bacaklarının bükülüp katlandığını gördüm. Dizlerinin üzerine çökerken sırtı bana dönüktü. Adını söylemeye çalıştım. Eli ön tarafa, göğsüne gitti ve bedeni sarsılırken homurdandı.

Bir hançer zemine düştü.

Hançerim.

Zayne de yere düştü.

Kırık kanadıyla sırtüstü yanıma devrilmişti. Neden böyle düşmüştü? Ne olduğunu, Roth’un neden birdenbire Zayne’in yanında belirmediğini anlayamadım. İblis birisini çağırıyordu, Cayman’ı ve sonra Layla’yı. Onu tutmaya çalışıyordu ama Zayne iblisi itip bana doğru döndü.

Göğsünü gördüm, kalbinin üzerindeki yarayı ve her kalp atışında fişkıran kanı gördüm.

“Hayır” diye fısıldadım. Büyük bir dehşet pençelerini bana geçirdi. “Zayne...”

“Her şey yolunda.” Ağzının kenarından kan sızıyordu.

Kolumu kaldırmaya çalıştım ama yapabildiğim tek şey, üzerimden kamyon geçmiş gibi hissettiren ufak bir seğirmeydi. Panik

bir hortum gibi yükseldi içimde, ona tekrar uzanmak istedim. Tam o an Roth arkamdaydı. Beni dikkatlice kucaklayıp Zayne'in olduğu yere, tam yanına yatırdı.

"Yapamazsın, hayır. Lütfen Tanrım, hayır. Zayne lütfen..."

Roth nazikçe elimi aldı ve Zayne'in yanağına yerleştirdi. Hareket acı vermişti ama umurumda değildi. Granit gibi sert teni soğuktu. Fazla soğuk. Bu hiç doğru değildi. Parmaklarım kıpırdadı, derisine tekrar sıcaklık gelsin diye ovalamaya başladım. O soluk kurt gözleri açıktı ama... içlerinde ışık yoktu. Göğsü hareket etmiyordu. Hareketsizdi. Zayne hareketsizdi. Anlamadım. Anlamak istemedim. Derisini ovalamaya devam ettim, gerçeği fark etmeyecek kadar inatçı bir hareketle.

"Trinity..." dedi Roth. Sesi garipti, eksikti. Geriye çekilip dizlerinin üstüne çöktü, sonra gözlerini kaçırarak ayağa kalktı. Bana doğru bir adım atarken ellerini saçlarına gömüp eğildi. "O..."

"Hayır, hayır." Zayne'in yüzünü taradım gözlerimle. "Zayne?"

Tek cevap içimde bir yerlerden, ruhumdan gelen acı dolu bir kopuştu. Sanki aramızdaki bağ bir iple bağlıydı ve fazla gerilmişti, sonunda aniden kopup gitmişti. O anda içimden feryat gibi bir inilti yükseldi. Boğazımdan değil, ruhumun derinliklerinden gelen bir haykırıştı bu.

O bağı artık hissetmiyordum.

Sonra hiçbir şey hissedemedim.

Cehennem sadece kırık bir bedende sıkışıp kalmak değildi. Cehennem, bedende sıkışıp kalmışken ruhsal derinlikteki kederden kaçamamaktı. Annemle ve sonrasında Misha'yla hayatımın en kötü kaybını yaşadığımı sanmıştım ama yanılmıştım. İkisinin kaybı daha az yıkıcı olduğundan değildi. Bu... farklıydı ve çok fazlaydı.

Bu Cehennem'di adeta.

Birkaç saat ve birkaç gün içinde, ölümcül olmadığı sürece her türlü yaradan iyileşebileceğimi öğrendim. Kırık kemikler yeniden birleşip koştukları eklem yerlerine oturdu. İğne ve iplik yardımı olmadan kopan etlerin tekrar dikilmesi, benim ve geçmişte yaralarımın çoğunu diken Matthew'un bilmediği bir özellikti. O gece tünelde başıma aldığım yaradan dolayı Jasmine'in neden bu kadar şaşırdığımı şimdi anlamıştım. Kopan damarlar ve sinirler yeniden bağlandığında uzun zamandır uyuşmuş olan yerlere his geri geldi.

Süreç çok sancılıydı.

Bilinç tamamen kaybolmuyordu. Gerçeklikten yalnızca acı fazla geldiğinde, o yanma ve karıncalanma hissi tüm uzuvlarımı yakarken kaçmak için kopuyordum. Kan tekrar dolaşmaya başladıkça dayanamayıp bayıldığım anlar oldu ama çoğu zaman uyanıktım. İyileştirme sürecinin büyük kısmında uyanıktım. Layla

yanıma oturup gözlerinden yaşlar süzülerek Zayne'in artık olmadığını söylediğinde de uyanıktım.

Bir yanımda bunu zaten biliyordu. Layla'nın ayrılığı vermesine gerek yoktu. Fazla zaman geçmişti. Gardiyanlar öldüğünde bedenleri, tıpkı insanlar gibi çürürdü ama süreç çok daha hızlıydı. Bir gün içinde geriye yalnızca kemikler kalırdı ve üzerinden günler geçmişti. Zayne artık yoktu.

Gölüşü... midemde ve yüreğimden tarifsiz şeyler hissettiren o gülümsemesi. Alaycı mizah anlayışı ve onu tanıdığım herkesten farklı kılan o nazik kalbi. Keskin zekâsı, bitmek bilmeyen sadakati. Daha aramızda bağ yokken bile kendini belli eden, sinir bozucu olduğu kadar beni güçlü hissettiren o koruma içgüdüsü... Hepsi ben daha kendime gelemeden gitmişti.

Çığlık attım.

Odanın içine baktığımda onun ruhunu ya da hayaletini göremeyince hem rahatladım hem de yıkıldım ve bu korkunç yerde sıkışıp kalmışlıkla bağırdım.

Sesim kısılıncaya, boğazım yanıncaya kadar bağırdım. Sesim çıkmayacak hale gelene kadar bağırdım. Senatörü hatırlayana kadar çığlık attım ve sonunda bu tür bir acının ne kadar derin bir yara açabileceğini gerçekten anladım. Sevdiğini geri getirmek isteyen bir insanın her şeyi, her şeyi yapmaya nasıl sürüklendiğini...

Tekrar çığlık attım. Onu dışarıda tutmaya karar vermem, onu geri tutmam ölmesine sebep olmuştu belki de. Hatta ona âşık olmamdan bile daha çok zarar vermişti. Bir şeylerin yanlış olduğunu hissetmiştim, bunu biliyordum ama kendimi bazen yanlış gibi görünen şeylerin doğru olabileceğini söyleyerek kandırmaya çalışmışım. Oysa hissettiğim şeyin ne anlama geldiğini bilmeliydim. Bilmeme rağmen onu bastırmamalıydım.

Bizimle gelseydi işler farklı olur muydu? Ya da çok daha erken mi ölürdü? Bunu artık bilemeyecektim.

Gabriel bir konuda haklıydı. Acı ve intikam doluydum. Başmelekten ve Zayne'i zayıflatan bir kural yarattığı için Tanrı'dan intikam almak istiyordum ama sevdiğim adamı daha çok geri istiyor-

dum ve bunun bir yolu olmalıydı. Biz bu kadar olamazdık. Kabul etmeyi reddediyordum, yapamıyordum. Eğer kaçırlırsam beni bulmak için dünyanın sonuna kadar gideceğini söylediği anı düşünürken kabullenemezdim. Beni ölümün pençesinden kurtarmak için bile her şeyi yapacağına yemin etmişti.

Kemiklerimin ve derimin kendini onarmasının acısı bana bir güç verdi. Zayne'i geri getirmek tek düşünebildiğim şeydi. Roth ve Layla beni kontrol ettiklerinde, Zayne'in gittiğini söylediklerinde onlarla konuşmadım. Fıstık odaya girip çıktığında onunla bile konuşmadım.

Plan yaptım.

Gün tekrar geceye dönerken ve Zayne'in düşünceli bir şekilde tavana yapıştırdığı yıldızlar yumuşakça parlamaya başlarken her şeyi planladım. *Zayne Takımyıldızı*. Kalbim bir kez daha paramparça oldu. Gözyaşlarım sel oldu ama hiçbirisi akmadı. Artık ağlamam mümkün değildi sanırım. İçerideki kuyu boştu. Tıpkı göğsüm gibi, bir zamanlar bağın bulunduğu yer yavaş yavaş bir duygu fırtınasıyla yeniden doluyordu. Bazıları sıcak, bazıları buz gibiydi. O yıldızlara baktıkça aynı kişi olmadığımı anlıyordum. Savaş beni parçalamıştı. Acı beni değiştirmişti, yerimden oynatmıştı. Zayne'in ölümü beni yeniden şekillendirmişti.

Planlarım ise bana hayat vermişti. Sadece vücudumun buna ayak uydurmasına ihtiyacım vardı.

Kolum dürtüldüğünde pembe bir dilin parıltısını gördüm.

Bambi'nin neden yatağımda olduğunu, bir köpek gibi yanıma uzandığını bilmiyordum ama uyandığımda onu orada bulduğum için çıldırmamıştım.

Derin bir nefes alarak sol elimdeki parmakları kaldırdım. Sert ve ağırlıydılar. Kolumu oynatmaya çalıştım. Omzumda bir acı dalgası parladı ama eskisi gibi değildi. Kolumu dirseğimden bük-tüm, yeni iyileşmiş eklemim birbirine sürtününce yüzümü buruşturdum ve Bambi'nin elmas şeklindeki başına elimi koydum. Dili bana bir kez daha dokundu ve ağzı açıldı, gülümsüyormuş gibi görünerek başını karnuma yasladı.

Pulları yumuşak olsa da kenarları pürüzlüydü, dalgın dalgın

pullarını okşadım. Bambi bu ilgiden hoşlanıyor gibiydi. Parmaklarım hareketsiz kaldığında elime kafasını vurdu.

Bir süre sonra bacağımı sağa, ardından sola doğru bükerek hareket ettirebildim.

Kısa bir zamanın ardından kapı açıldı ve Layla başını içeri uzattı. "Uyanmışsın."

"Ben..." Yüzümü buruşturarak boğazımı temizledim. Sesim hâlâ kısıktı. "Evet."

"Bir arkadaş ister misin?"

İstemiyordum ama konuşmamız gerekiyordu. Gabriel ve onun çılgın planlarıyla birisinin ilgilenmesi gerekiyordu. Ayrıca benim de planlarım vardı. "Roth nerede?"

"Burada. Onu çağırayım, sana da içecek bir şeyler getireyim." Dışarı çıkıp birkaç dakika sonra elinde büyük bir bardak ve iblis prensle geri döndü.

Yaklaşınca adamın on yıl yaşlanmış görüldüğünü düşündüm. Gözlerinde daha önce olmayan bir yorgunluk vardı. Fıstık da onu takip ediyordu, yatağın ucunda durup yılanı baktı.

"Daha fazla yaklaşamıyorum" diye belirtti.

Bambi başını Fıstık'a eğip dilini salladı. Onu görebiliyordu. *İlginç.*

Layla yanıma oturdu. "Bu zencefilli gazoz. Midene iyi gelir."

"Teşekkür ederim." Başımı kaldırıp doğrulmaya çalıştım ama Layla bardağı ağzıma götürerek fazla hareket etmemi engelledi. Boğazımı yakmasma rağmen doyasıya içtim.

"Birisi sana eşlik ediyormuş." Roth ayak bileklerini çaprazlayarak duvara yaslandı.

"Evet, öyle." Başımı yastığa bıraktım. "Cayman... iyi mi?"

"İyi" diye cevap verdi.

"Güzel." Boğazımı temizledim. "Gabriel hakkında konuşmamız gerek."

"Bunu yapmamıza gerek yok." Layla bardağı komodinin üzerine, annemin kitabının yanına koydu. "Şimdilik değil."

"Gerek var" dedim. Bambi elimi dürttü, ben de tekrar başını okşamaya başladım. "Bir şey oldu mu?"

Layla saçlarının soluk tutamlarını kıvırmaya başlarken başını salladı.

“Ben... devriye geziyordum.” Roth son kelimeyi sanki yabancı bir dildeymiş gibi söyledi. “Olanlardan sonra ben...”

Sözünü bitirmedi ama ne söyleyeceğini tahmin ediyordum. Bir şeyler yapması gerektiğini hissetmişti.

Roth’a bakarak, “Gabriel görülmedi. Hiçbir Gardiyan öldürülmedi” diye devam etti Layla. “Okulu kapatmayı başardık.”

“Nasıl yaptınız?”

“Sonraki gece tekrar gittim ve sınıflara büyük zarar verecek küçük bir yangın çıkardım” dedi Roth yaramaz bir sırıtışla.

Akıllıca bir fikirdi çünkü o hayaletlerin hepsi özünde kötüydü. O okula hiçbir insan ayak basmamalıydı. “Stacey ve diploması?”

“Yaz okulunun devamını başka bir okulda tamamlayacaklar.” Layla kedi gibi mırıldanan Bambi’ye baktı. “Burada olmak istiyordu ama o...”

Layla’nın sözünü bitirmesine gerek yoktu, zaten biliyordum. Stacey acı çekiyordu. Bunu anlayabiliyordum.

“Sanırım Gölge Varlıkların çoğunu ortadan kaldırdım.” Fıstık yılanı izlerken asıl konuya geldim. “Hayaletler hâlâ orada ve Gabriel sanırım daha fazla Gölge Varlık getirecek. Nedenini bilmiyorum ama bana canlı ihtiyacı var. En azından Başkalaşım gerçekleşene kadar.”

Roth kollarını göğsünde kavuşturarak, “Başkalaşım’a bir aydan biraz fazla zamanımız var” diye belirtti. “Gabriel’ı durdurmanın bir yolunu bulana ya da sonun başlangıcını yaşayana kadar birkaç haftamız var.”

Gözlerimi kapattım. “Onu... durduramam.”

“Trinnie” dedi Fıstık. “Böyle söyleme. Yapabilirsin.”

“Yapamam.” Layla ve Roth’a fark ettirmeden Fıstık’a cevap verdim. “O bir başmelek. Neler yapabildiğini gördünüz. Melek kazıklarımız var ama yine de ona yaklaşmamız gerekiyor. Ona yaklaşmam gerekecek. Onu yenmem imkânsız.” Gözlerimi açıp yıldızlara baktım. Artık besin zincirinin en tepesinde olmadığı-

mı kabul etmek zordu ama gerçek buydu. “En azından kendi başıma yapamam. Artık bağlı değilim ve babamın beni başka bir Gardiyan’a bağlayacağından şüpheliyim. Eğer Gabriel onu hisse-derse ve benim kanım yerine onunkini kullanmaya karar verirse bu çok büyük bir risk olur. Zayıf değilim ama bağlandığım zaman-ki kadar güçlü de değilim. Ancak o zaman da tek başıma başmele-ği yenmeyi başaramadım.”

“O halde onu zayıflatmanın veya tuzağa düşürmenin bir yolu-nu bulmalıyız” diye fikir yürüttü Layla. “Bir yolu olmalı.”

“Var” dedi Roth. “Bir başmeleği alt edebilecek bir şey biliyo-rum.”

Bakışlarımı ona çevirdim. “Nedir? Başka bir başmelek mi? Hiç-birinin bu işe bulaşmak istemediği açık. Babam...” Dudaklarımı birbirine bastırdım, çenem acıyınca yüzümü buruşturdum. “Bu görevi üstlenmiyorlar. Benim halletmem gerekiyor.”

“Kendini beğenmiş ve ciddi anlamda yardımsever olmayan, kendi küçük yerli teröristlerini yaratan o piçlerden bahsetmiyo-rum.” Kehribar rengi gözleri parlıyordu. “Kardeşlerinden birini alt etmekten başka hiçbir şey istemeyen bir varlıktan bahsediyorum.”

Layla belini çevirerek ona döndü, soluk yüzünde anlayışın izleri belirmeye başlamıştı. “Benimle aynı şeyi düşünmüyorsun, değil mi?”

“Sadece düşünmüyorum” dedi Roth. “Planlıyorum ufaklık.”

“Lucifer” diye fısıldadım. “Lucifer’dan bahsediyorsun.”

“Aman Tanrım” diye fısıldadı Fıstık.

Roth’un gülümsemesinden şiddet akıyordu. “Sadece Lucifer’dan bahsetmiyorum. Onu serbest bırakmaktan bahsediyorum. Tek yap-mamız gereken onu ikna etmek. Bunun zor olacağını sanmıyorum.”

“Ama o gerçek haliyle yeryüzünde yürüyemez” diye hatırlattı Layla yastığa yaslanırken. “Eğer bunu yaparsa, İncil’deki Kıyamet’in devreye girmesi kaçınılmaz olur. Tanrı buna asla izin vermez.”

“Bana deli diyebilirsiniz ama Gabriel’in, Cennet’e cinsel yolla bulaşan bir hastalık yaymaya çalışmasının Tanrı tarafından onay-

lanacağından şüpheliyim” diye itiraz etti Roth. “Cennet kapılarını kapatırsa hiçbir ruh içeri giremez. Ölenler yeryüzünde mahsur kalır. Sonunda birer tayf olurlar ya da daha kötü bir şekilde Cehennem’e sürüklenip yozlaşırlar. Bu olursa her şey anlamını kaybeder. Ölümle birlikte yaşam da sona erer. Ölüm daha önce hiç görmediğimiz bir hızda gerçekleşir çünkü melekler kilit altındayken, iblisleri durdurabilecek tek şey Gardiyanlar. Yeryüzü bir Cehennem’e dönüşür.”

Gabriel da aynısını söylemişti.

“Lucifer bunu neden durdurmak istesin ki?” diye sordu Layla. “Onun için harika bir zaman gibi görünüyor.”

“Çünkü bu onun fikri değil” dedi Roth. “Gabriel ve Bael başarılı olursa ne olur? Egosu büyük incinir, bu darbeyi kaldıramaz. Tek bir Cehennem’e ve Cehennem hükümdarına yer var. Taht odası, onun yerini ele geçirme düşüncesine kapılan iblislerin kelleleriyle dolu.”

Taht odasını görmek istemem rahatsız edici miydi?

Muhtemelen.

“Yani olası bir kıyamet ve olası diğer kıyamet arasında sıkışıp kaldık mı?” Layla arkasına yaslandı.

“Doğru söze ne denir?” Roth onu başıyla onayladı. “Ya arkamıza yaslanıp yeryüzü Cehennem’e dönene kadar bekleyeceğiz...”

“Ya da Cehennem’i yeryüzüne getireceğiz” diye bitirdi Layla. “Onu ikna edebileceğinden emin misin?”

“Epey eminim.” Roth parmaklarıyla çenesini ovaladı. “Sadece onunla konuşup iyi bir ruh halinde olmasını dilemem gerekiyor.”

Layla güldü ama bu kahkahası biraz çılgıncaydı.

“Yap gitsin.” Canımı çok fena yaksa da doğruldum. Bambi başını kaldırdı ve bana oturmanın akıllıca bir fikir olmadığını düşünüyormuş gibi baktı. “Lucifer’la konuş. Onu ikna et. Ama istediğim başka bir şey daha var.”

“Ne istersen” diye yemin etti Roth. Bunu çok sık yaptığını sanmıyordum. *Mükemmel.*

“Zayne’i istiyorum” dedim.

“Trinity” diye fısıldadı Layla. “O...”

“Onun nerede olduğunu biliyorum. Onun gittiğini biliyorum. Onu geri istiyorum.” Kalbim çarpmaya başladı, Zayne’in sesi düşüncelerimde o kadar acı verici derecede gerçektir ki keskin, kırılgan bir nefes aldım. *Beni durduracak hiçbir şey yok. “Onu geri alacağım.”*

Roth yatağa gelip oturdu. Evcil hayvanı diğer tarafımda kıpırdandı. “Trinity eğer yapabilseydim, bunu yapardım. İkiniz için de bunu yapardım. Bun yemin ederim ama yapmam mümkün değil. Hiç kimse...”

“Bu doğru değil.” Kehribar rengi gözlerine baktım. “Ölüm yapabilir. Babam ya da insanlık için bir şey yapmadan önce Zayne’i geri istiyorum. Onu geri istiyorum, canlı istiyorum ve bunun beni ne kadar bencil yaptığını umursamıyorum. Ama o burada, benimle olmayı hak ediyor.” Sesim çatlarken iblis prens bakışlarını yere indirdi. “Bunu hak ediyorum ve lanet olası Ölüm Meleği onu bana geri verecek. Sadece onu nerede bulabileceğimi veya ona nasıl ulaşabileceğimi söyle.”

Layla uzun bir süre gözlerini kapalı tuttuktan sonra sordu. “Uyandığından beri onu gördün mü?”

“Hayır.”

“Bu diğer dünyaya geçtiği anlamına mı geliyor?” diye sordu Layla.

“Evet” diye cevap verdim. “Ama Zayne ölümün bile onu duramayacağını söyledi. O diğer tarafa geçmezdi.”

Bunun her zaman doğru olmadığını biliyorsun, diye fısıldadı aptal, mantığımın sesi.

İnsanlar her zaman beklenmedik şekilde ölürdü, hâlâ planları ve sevdikleri kişilerin olduğu noktada. İnsanlar hayattayken, eğer isterlerse geri döneceklerine inanıyorlardı ama çoğu zaman ışığa girdiklerinde değişiyorlardı. Arzuları ve ihtiyaçları aynı olsa da onlar diğer tarafa geçerdi. Oradaki şey her neyse onları yeniden şekillendirirdi.

Ama Zayne ruh olarak bile geri dönmemişti. Eğer diğer tarafa geçtiyse, benim iyi olduğumdan emin olmak için bile olsa geri döneceğini biliyordum.

"Ya o da sınırı geçtiyse?" dedi Layla sessizce. "Ya huzuru bulduysa? Mutluluğu?"

Göğsümde bir delik açılırken onun gözleriyle buluştum.

"Ya gerçekten iyiye? Zamanın gelmesini bekliyorsa?" Layla'nın gözleri yaşlarla doldu. "Onu bundan koparmak doğru mu?"

Hayır.

Evet.

Boğazım düğümlendi. Ya o orada olsaydı... *Hayır.* Bunu düşünemezdim. Onu geri istiyordum. Onsuz bunu yapamazdım. Yapamazdım işte.

"Bana geri dönmek isterdi" dedim. "Onun sınırı geçtiğini sanmıyorum." Düğüm genişledi, acı dolu sözler dışarı çıktı. "Onu sevdiğimi hiç söyleyemedim. Ona bunu söylemeliydim ama söylemedim ve bana son sözü her şeyin yolunda..." Ağzımı sıkıca kapatırken sesim çatladı. Tekrar konuşabilmem için birkaç saniye gerekti. "Onu geri alacağım."

"Trin" diye fısıldadı bir ses. Fıstık'a doğru döndüm. "Ağzından neler çıktığını bir düşün. Ne yapmayı planladığımı."

"Bunu düşündüm" diyerek Roth'a döndüm. "Aklımdan geçen tek şey bu. Ne anlama geldiğini biliyorum."

Kolay olmayacaktı.

Bu neredeyse imkânsızdı. Zayne'in bana bir Gardiyan ya da Koruyucu olarak geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyordum ama bunu birlikte çözerdik.

Çünkü başaracaktım. Gabriel yanıliyordu. Öfke ve yıkım beni bozmamıştı. Bana güç vermişti. Zayne'in geri dönmesini sağlamak için her şeyi yapar, her şeyden vazgeçerdim. *Her şeyden.* Çünkü birbirimize sonsuzluk sözü vermiştik, bunu bir şekilde başaracaktık.

Roth yavaşça bakışlarını kaldırdı ve sonsuzluk kadar uzun gelen bir sürenin sonunda başıyla onayladı. “Onu nasıl bulacağını sana söyleyeceğim.”

Söyledi de.

Temmuz ayına göre şaşırtıcı derecede serin bir gündü; Rock Creek Park'ın aşınmış toprak yolunda yürürken kalın bulutlar akşam güneşinin parıltısını gizliyordu. Güneş gözlüğüm hâlâ burunumun üzerindeydi ama onlara uzun süre ihtiyacım olmayacaktı. Artık gece çökmek üzereydi.

Uyandığımdan beri iki gün geçmişti. Attığım her adım hâlâ ağırlı ve sertti ama sadece birkaç gün önce vücudumdaki neredeyse her kemik kırılmıştı, şu anda yürüyebilmem tam bir mucizeydi.

Aynı şey, daireye taşınmış gibi görünen Layla ve Roth'dan, evdeki hiç bitmeyen Gardiyan akışından kaçabilmem için de geçerliydi. Bunlar Roth ya da Layla tarafından bilgilendirilmiş kişilerdi. Biri geldiğinde içeride oluşan kasvet hantal bir battaniye kadar ağır ve boğucuydu.

Herkes hâlâ şoktaydı. Herkes hâlâ... Zayne'in kaybının yasını tutuyordu. Ayrıca sanırım hepsi Gabriel'in bana yaklaşmasından endişe ediyordu. Ben iyileşmeye çalışırken onun daireye girip beni alması çok kolay olurdu.

Ama tamamen iyileşsem bile, bu çok da zor olmazdı.

Bir iç çektim ve yanımdan koşarak geçen, spor ayakkabılarıyla etrafa toz bulutları saçan insanların arasında ilerledim. Gizlice dı-

şarı çıkabilmemin tek nedeni, Roth ve Layla'nın Lucifer'la konuşmak için ayrılmaları ve Cayman'ın beni izlemesini sağlamalarıydı.

Beş dakika sonra iblis kanepede adeta bayılmıştı. Ben gizlice dışarı çıkarken gerçekten uyuyor muydu yoksa bana kaçma şansı mı veriyordu emin değildim.

Daireden dışarı çıkmaya, banyoda ve değiştirmeyi reddettiğim yastık kılıflarında kalan nane kokusundan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Tavandaki yıldızları değil, Zayne'e ait olan gerçek yıldızları görmem gerekiyordu. Temiz havaya ihtiyacım vardı, ağrıyan kaslarımı ve kemiklerimi tekrar çalışır hale getirmem gerekiyordu çünkü en sonunda Gabriel gelip beni alacaktı. Onunla çok korkutucu, çok güçlü bir kötü başmeleğin yardımıyla ya da onun yardımı olmadan mücadele etmeyi planlıyordum.

Bu yüzden büyük kız tavrımı takınıp bir Uber çağırdım. Az kalsın yanlış arabaya biniyordum ama parka kendi başıma gitmeyi başardım. Bunu başarmıştım ve Tanrı aşkına, bana büyük bir adım gibi gelmişti.

Yürümeye devam ederek Roth'la birlikte cadılar meclisine gittiğim gün Zayne'le oturduğumuz banka geldim. Göğsüm ağır ve ağırlıyken oraya yürüyüp oturdum. Ancak sonra irkildim, kuyruk sokumum bu harekete itiraz etmişti. Nedense her şeyden daha çok acıyordu.

Güneş gözlüğümü çıkarıp gömleğimin önüne taktığımda yanımdan geçen insanlar bana endişeli bakışlar attı. Bir araba kazasından ya da bir gorille ölüm kalım mücadelesinden sağ kurtulmuş gibi görüldüğümü biliyordum. Zar zor. Kemikler yeniden kaynamıştı. Yırtılan kaslar kendi kendine örülmüştü ve yırtılan deri iyileşmişti ama ben morumsu mavilerle, yavaş yavaş kaybolan birkaç öfkeli kızıl-morlukla kaplıydım. Gabriel'in eli boynumda izler bırakmıştı. Sol yanağım şişmişti ve rengi değişmişti. Her iki gözüm de şişti, altlarında koyu yeşil-mavi lekeler vardı ve gözlerim kanlanmıştı.

Uber şoförü beni yakından görünce arabayı hastaneye ya da polise süreceğini sanmıştım.

Etrafımda gölgeler büyüdü, gece yavaşça çökerken park lambaları yandı. Gittikçe daha az insan yanımdan geçti, etrafta başka kimse kalmayana kadar... Ancak sonra, yalnızca o zaman gece gökyüzüne baktım.

Hiç yıldız yoktu.

Gökyüzünün boş olmasının nedeni hâlâ bulutlu olması mıydı yoksa Gabriel'in vücuduma verdiği zarar gözlerimin de bozulmasına mı neden olmuştu bilmiyordum. Şansıma bakılırsa muhtemelen ikincisiydi.

Gözlerimi kapatıp son iki gündür kaçındığım bir şeyi, Layla'nın söylediği bir şeyi düşündüm. Zayne hâlâ bana bir hayalet ya da ruh olarak gelmemişti. Bunun Cennet'e geçip uyum sağlamaya çalışması anlamına gelip gelmediğini bilmiyordum. Belki de Layla'nın dediğini yapıyordu, yani zamanım geldiğinde beni orada görmeyi bekliyordu.

Roth bana Ölüm Meleği'ni çağırmak için ne yapmam gerektiğini söylemişti çünkü onunla konuşmak için Cehennem'e ya da Cennet'e gidemezdin. Şu anda Gardiyan yerleşkesinde bulunan *Küçük Anahtarı* almam gerekecekti. Bunu hemen teslim edeceklerinden şüpheliydim, o yüzden Nicolai'ı büyük ihtimalle yapmak istemeyeceği bir şey için zorlamadan önce muhtemelen bir güne daha ihtiyacım vardı. Ölüm'ü çağırırdım ve Zayne'i geri alırdım ama...

Gözlerimden akan yaşlar yanaklarımı ıslattı. Hâlâ nasıl ağlayabildiğimi anlayamıyordum. Kuyunun kuruduğunu sanıyordum ama yanılmışım. Gözlerimi kapattığımda bile gözyaşlarım akıyordu. Ağlamak şu anda göze alamayacağım bir zayıflıktı, özellikle de kendimi jilet gibi keskin bir uçurumun kenarında hissettiğim için.

Peki ya Zayne gerçekten huzur içindeyse? Orada güvende ve mutluysa? Çok hak ettiği sonsuzluğa sahip olduysa? Nasıl yapabildim ki... Bunu ondan nasıl alabilirdim? Gabriel kıyameti getirmeyi başarsa bile Zayne güvende olacaktı. Cennet'in kapıları kapanacaktı. Belki de Gabriel'in iddia ettiği gibi kendi kendine

parçalanmayacaktı. Tanrı'nın bütün o ruhların ve meleklerin yok olmasına izin vereceğini hayal edemiyordum. O zamana kadar Tanrı'nın araya girmesi gerekecekti. Onu bir daha asla göremeyecektim ama Zayne güvende olacaktı.

Onu tekrar bu duruma getirecek kadar bencil olabilir miydim? Bir kez daha Gabriel'la savaşılarak ölebileceği, uğruna fedakârlık yaptığı her şeyi asla öğrenemeyecek bir dünyayı koruyabileceği bir yere mi çağıracaktım onu? Üstelik eğer Gabriel'ı durdurmayı başaramazsak... sonsuzluk, barış ya da Cennet olmayacaktı. O zaman insan düzleminde sıkışıp kalırdık, ya hayaletlere dönüşürdük ya da Cehennem'e sürüklenirdik.

Gözlerimi açıp ellerimi yanaklarımın altına koyarak gökyüzüne baktım. İki gün önce olsa cevabım evet olurdu, o kadar bencildim işte. Bir hafta önce de aynı şeyi söylerdim... Peki ya şimdi?

Zayne'i varlığımın her zerresiyle, aldığım her nefesle, kalbimin her atışıyla seviyordum. Ona bunu yapabileceğimi bilmiyordum.

Bunları onsuz nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Gece göğüne daldım, bir işaret aradım. Ne yapmam gerektiğini, neyin doğru olduğunu bana söyleyecek bir şey... Tek bir şey olsun istedim.

Bir ışık huzmesi belirdiğinde gözlerimin bana oyun oynadığını düşünerek kirpiklerimi kırptırdım. Ama parıltı devam etti, gökyüzüne hızla yayıldıkça daha da parlak ve yoğun hale geldi. Belimi kıvrarak döndüm ve beyaz ışık çizgisinin ağaçların ötesinde, gözlerimin takip edebildiğinden daha da uzağa ilerleyip kaybolmasını izlerken acıyı görmezden geldim.

Bir... yıldız mı kaymıştı?

Kalbim tüm gücüyle atarken arkama döndüm. Acaba gerçekten bir yıldız kayması mı görmüştüm? Boğuk bir kahkaha boğazımı gıdıkladı. Bu istediğim işaret miydi?

Eğer öyleyse, ne anlama geliyordu?

Bunu bir onay kabul edebilir, Ölüm'ü çağırmam ve muhtemelen Zayne'i huzurla mutluluktan mahrum bırakmam gerektiği şeklinde yorumlayabilirdim. Zayne'in bana söylediği gibi, orada

çok iyi olduğu ve beni izlediği anlamına da gelebilirdi. Belki de hiçbir şey ifade etmezdi. Başımı iki yana salladım. Hayır, bir anlamı olmalıydı. Derin bir nefes aldım... ve vücudumdaki her kas gerildi.

Kokladım... Kar ve kış kokusunu aldım, ferah ve naneli.

Nane kokusu alıyordum.

Kalbim son hız atmaya başlayınca elimi aşağı uzatıp bankın kenarına tutundum. Başımı Zayne'in buraya en son geldiğimde ortaya çıktığı yöne çevirdim ama görebildiğim kadarıyla yol boştu.

Hayali kokular mı alıyordum yoksa?

Bankı bırakıp ayağa kalkmaya başlamıştım ki hissettim. Ensemde ve omuzlarımın arasında dans eden tuhaf, titrek bir sıcaklık vardı. Arkamdan esen rüzgâr saçlarımı uçuştururken etrafımı nane kokuları sardı.

Sıcaklık boynumdan sırtıma yayılmıştı, artık yalnız değildim. Burada birileri veya bir şeyler vardı ve biliyordum ki... Cennet en çok arzuladığın şey gibi kokardı.

Dudaklarım aralanırken yavaşça ayağa kalktım, kemiklerim ve kaslarım itiraz ediyordu. Arkamı döndüğümde gözlerimi kapattım çünkü bakmaya çok korkuyordum. Gözlerimin ardında karanlıktan başka hiçbir şeyin olmadığını keşfettim ve belki... sadece belki, aklımı biraz kaçırmaya başlamıştım. Titreyerek gözlerimi açtım ama nefes alamıyordum, konuşamıyordum ve gördüklerimin ötesinde düşünemiyordum.

Zayne.

Tahmin ettiğim kişiydi. Dağınık sarı saçları yanaklarına dökülüyor ve geniş, çıplak omuzlarına değiyordu. Öptüğüm ve sevdiğim dolgun dudaklarıydı, hızla inip kalkan geniş göğsüydü... ama bana bakan onun gözleri değildi.

Bu gözler o kadar canlı ve berrak bir maviydi ki bir Gardiyan'ın gözleri onların yanında soluk ve cansız kalırdı. Alacakaranlık vakti gökyüzünün aldığı renge sahiplerdi.

Bu onun teni değildi.

Güneş tarafmdan öpülmüş gibi görünen teni şimdi hafif parlak,

altın rengi bir ışıltı taşıyordu. Bir ruh gibi değildi çünkü o kan ve kemikten ibaretti ama o... parlıyordu. Kalbim daha çok hızlandı.

“Trin.” Titremelerim onun sesini duyduğumda bir sarsılmaya dönüştü, bu onun sesiydi. Zayne’*di* adımı söyleyiş şekli. Zayne yaşıyordu, nefes alıyordu ve bunu nasıl yaptığını umursamıyordum. Nedenini umursamıyordum. O yaşıyordu ve...

Zayne’in omuzları hareket ederek dikleşti. Ardından beyaz–altın rengi bir şey havaya fırlayıp onun her iki yanına, yaklaşık üç metre genişliğinde yayıldı.

Ağzım açık kalmıştı.

Kanatlar.

Bunlar kanattı.

Ama Gardiyan kanatları değildi.

Ben bile *tüylü* olduklarını görebiliyordum. Beyaz kanatların her tarafında altın damarlar vardı ve o damarlar ilahi ateşle, *asaletle* parlıyordu.

Bunlar melek kanatlarıydı.

Zayne bir *melekti*.

Teşekkür

İblislerin, çörtenlerin ve meleklerin dünyasına yeniden dalmak konusunda benim kadar heyecanlı olan Natashya Wilson ve Ink-yard Press'teki muhteşem ekibe teşekkür ederim. Bu seriyi yazmamı sağlayan menajerim Kevan Lyon'a, görevini fazlasıyla yerine getiren tanıtımcım Kristin Dwyer'a ve gerçekten yazdığımdan emin olan Stephanie Brown'a teşekkür ederim. Bu kitabın ilk versiyonunu okuyup beni öldürmeyen Jen Fisher'a teşekkür ederim. Malissa Coy, Hannah McBride, Val, Jessica, Krista, Katie, Happy, Sarah, Jessica Bird (köpeğimi çok seven biri), Mike, KA, Liz, Jillian, Lesa, Drew, Wendy, Corrine, Tijan ve kitaplarım okuyup sevdiğim sayısız harika yazara teşekkür ederim.

Retinitis pigmentosa hakkında farkındalık yaratmak için başlattıkları *Can You Still See the Stars at Night?* kampanyasıyla beni büyüleyen tüm *Stormie*'lere özel olarak teşekkür ederim. Böylesine düşünceli, hayranlık uyandıran bir okur hayran kitlesine sahip olmaktan inanılmaz derecede onur duyuyorum. Hepiniz beni derinden etkilediniz, bunun için sonsuza dek minnettar ve müteşekkir olacağım.

Eğlenceli ve lamaları seven JLAiders ailesine, bu kitabı eline alan her okura teşekkür ederim. Bu hikâyeleri yazıp anlatabilmenin sebebi sizsiniz.